

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hate You, MAYBE

a sweet romanuc comedy
JULIE CHRISTIANSON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Hate You,
MAYBE

JULIE CHRISTIANSON

Telif hakkı © 2025 Julie Christianson Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap, tüm eğitimcilere, özellikle de en sevdiğim ilk öğretmenim Jimmy C.'ye ithaf edilmiştir (Seni seviyorum, baba!).

İçerik Farkındalığı

Hate You, Maybe'yi yazarken amacım, komik, romantik ve tatlı bir aşk hikayesi yaratmaktı.

Ama aynı zamanda okuyucularımı da düşünmek istiyorum.

Bu romantik komedi romanının büyük bir kısmı neşeli ve kaygısız olsa da, bu kitabın geçmişte sevilen birinin kaybını ele aldığını lütfen unutmayın. (Sayfada değil.)

Bu konu sizin için hassas bir konuysa, lütfen kalbinizle nazik davranın.

Sevgilerimle

Julie

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42 Epilog](#)

[Özel Bonus](#)

[Son Söz](#)

[Julie Christianson'ın Diğer](#)

[Eserleri Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

"Nefret ettiğim bir düşmanı sevmek zorunda olmam, benim için muazzam bir aşkın doğuşudur."

- William Shakespeare, *Romeo ve Juliet*

"Denemediğin atışların yüzde yüzünü kaçırsın."

- ~~Wayne Gretzky~~ MICHAEL SCOTT

Birinci Bölüm

SAYLA

"Sonbaharı çok seviyorum."

Yarısı yenmiş kahvaltı burritomu bardaklıkta bırakıp çantamdan sarı klipsli dosyam çıkardım. Yolcu penceresinden ufuk, koyu pembe bir parlıltıyla kaplıydı.

En iyi arkadaşım Loren, sürücü koltuğundan bana bakıyor. "Şimdi ne ekliyorsun?"

"Gündoğumu." Harvest Hollow'da sonbaharın en güzel olduğu nedenlerin listesini hızlıca gözden geçirdim: Öğretmenler için karamel elma günü. Harvest Farms'taki mısır labirenti. Jack-o'-lantern oyma. Kavrulmuş kabak çekirdeği. Her lamba direğinde turuncu fiyonklar. "Gündoğumunu unuttuğuma inanamıyorum."

Loren'in ağzı kıvrılır. "Sana kötü bir haberim var, dostum."

"Ne?"

"Güneş tüm yıl boyunca doğar."

"Doğru." Kalemimi ona doğrultuyorum. "Ama her zaman işe giderken değil. Ve zaten, beni mutlu eden şeyleri listelerken titiz davranmaya çalışmıyorum." Klipboard'u çantama geri koyuyorum ve tekrar burritomu yemeye başlıyorum.

"Haklısın." Loren bana gülümser. "Devam et."

"Devam ediyorum zaten," diye mırıldanıyorum, ağzım yumurta ve salsa ile dolu. Ama gerçek şu ki, Kuzey Carolina'daki sonbahar hakkında olumlu düşünmek için Loren'in iznine pek ihtiyacım yok. Hiçbir yer bizim yemyeşil ormanlarımız ve kıvrımlı nehirlerimizle kıyaslanamaz. Blue Ridge Dağları'nın manzarasından bahsetmiyorum bile. Annem her taşınmaya karar verdiğinde şehir değiştirerek geçirdiğim çocukluktan sonra, neredeyse mükemmel bir yere yerleşmiş olmaktan çok memnunum.

Şehir merkezine doğru ilerlerken, gökyüzü hala sabahın erken saatlerindeki krem rengini koruyor ve ana meydandaki sokak lambaları yanıp sönüyor. Bir dur işaretinde Loren, uzun kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak dikiz aynasına bakıyor. "Kahvaltı burritosu nasıl?" diye soruyor.

Peynirli tortillanın son lokmasını yudumlarken, top haline getirdiğim peçeteyi çantama tikiştiriyorum. "Mmph-mmph" diye mırıldanıyorum, bu da çiğnemediğim zamanlarda "lezzetli" anlamına geliyor.

Loren, Stony Peak Lisesi'nde en iyi arkadaşım ve meslektaşım olmasının yanı sıra, aynı zamanda oda arkadaşımdır. En azından Haziran ayında evlenene kadar öyle olacak. Şu anda ise, Asheville'den yaklaşık bir saat uzaklıktaki Harvest Hollow'da iki yatak odalı bir bungalovda birlikte yaşıyoruz. Evimiz okulun bulunduğu tarafın tam tersinde olduğu için, mümkün olduğunca arabayla birlikte gidip gelmeye çalışıyoruz. Belediye binasının karşısındaki parkı geçerken, postanenin üzerindeki dev saat kulesi saati çalar.

Saat tam yedi.

Bu sabah işe çok erken çıktık çünkü müdürümüz Larry Wilford, ilk ders başlamadan önce benimle görüşmek istedi. Durumun ciddiyetini hatırlayınca midem bulanıyor. Düşündüm de, kahvaltıda yumurta ve salsa yemek belki de kötü bir seçimdi.

"Yine tırnak etlerini ısıırıyorsun," diyor Loren. "Bunu yapmaya devam edersen, Wilford'un ofisini kanla kaplayacaksın."

"Ugh. Teşekkürler." Çantamın ön cebinden bir yara bandı çıkarıyorum. Bazen Loren dikkatimi çekene kadar tırnak etlerimi yediğimi fark etmiyorum bile, ama bu alışkanlık, okulda sürekli yeni çocuk olduğum zamanlarda başladı — kafeteryada tek başıma öğle yemeği yiyerek veya teneffüslerde kütüphanede saklanarak — bu yüzden her zaman yanımda yara bandı bulunduruyorum.

Kelimenin tam anlamıyla.

Loren bana sempatik bir bakış attı. "Toplantının hibe ile ilgili olduğunu gerçekten söyledi mi?"

"Başka neden benimle konuşmak istesin ki?" Bay Wilford'a, sahne sanatları bölümünün bu yılki hibe fonlarına neden ihtiyaç duyduğunu ayrıntılı olarak anlatan teklifimi göndermemin üzerinden bir hafta geçti. Yazılı argümanımın yeterince sağlam olduğunu ummaktan başka bir şey yapamam. Ama değilse, bugün ona şahsen savunmamı yapmaya hazırım.

"Fazla endişelenmemeye çalış." Loren bana cesaret verici bir gülümseme gönderir. "Başarabilirsin, Say."

"Kendim için endişelenmiyorum," diye inliyorum. "Bütün bölüm bu paraya güveniyor ve sahne sanatları direktörü olarak, bu parayı alıp almayacağımızdan ben sorumluyum."

Burnunu kırıstırıyor. "Yani... baskı yok, öyle mi?"

"Evet, tabii." Zayıf bir kahkaha atıp, kabak rengi hırkamın kollarını ellerimin üzerine çekerim. "Yani, müzik ve koro odalarını denklemden çıkarırsak bile - ki bunu yapmamalıyız - tiyatro bir yıl daha tam bir yenileme olmadan ayakta kalmaz. Ses sistemimiz berbat, aydınlatma düzensiz ve sahne o kadar eski ki, zavallı, masum bir aktörün döşeme tahtalarının arasından düşmesinden korkuyorum. Seyirci koltuklarından bahsetmeye bile başlamayayım. Sandalyeler için "çürümüş" kelimesi yetersiz kalır. Bir de 21. yüzyılda bile değiştirilmemiş, güvelerin yediği perde var. Ben sadece..."

"Listeni gördüm," diye Loren nazikçe sözümü kesti. "Ve teklifinin tamamını okudum, hatırladın mı? Mükemmel. Bridger bile hibe alacağını düşünüyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Bridger'la ne zaman konuştun?"

"Dün. Öğle yemeğinde," diyor. "Ve onun bilim bölümü geçen yıl fon aldı, bu yüzden o herkesten daha iyi bilir."

"Bridger Adams'ın tek bildiği şey, senin en iyi arkadaşım olduğun." "Bunun ne önemi var?"

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Sana aşık olduğun için sana yağ çekiyor."

"Hayır." Loren benim yorumumu eliyle savuşturur. "Bridger ile aramda hiçbir şey yok. O benim nişanlı olduğumu çok iyi biliyor ve zaten onun görüşü önemli değil. Ben sana zaten tamamen güveniyorum."

Kollarımı oynatıyorum. "Gerçekten mi?"

"Başarabilirsin, Say. Hadi git. Kapanış konuşmanı bir kez daha benim üzerimde prova et."

Yolun geri kalanında, Bay Wilford ile anlaşmayı imzalamak için hazırladığım konuşmayı dinler. Stony Peak'in elektronik tabelasının bulunduğu dört yol ağzındaki kırmızı ışığa geldiğimizde konuşmamı bitiririm. Bu köşede beklemek

bu köşede her zaman uzundur, ama en azından insanlar ekranı yirmi dört saat boyunca kaydırarak okul haberlerini takip edebilirler.

Kavşağın karşısında, öğrenci otoparkı solda. Sağda ise öğretim üyeleri otoparkı var. Görünüşe göre sadece futbol koçları ve oyuncular antrenman için buradalar. Ama otoparkta henüz başka araba yok. Özellikle de gece mavisini Ford F-150 yok.

Rahat bir nefes aldım.

"Neden iç geçirdin?" Loren kaşlarını kaldırdı. "Çalışma odasında Dexter'la tek başına karşılaşmaktan mı korkuyorsun?"

"Ne? Hayır!"

Yalan

söylüyorum.

"Emin misin?"

"Öncelikle, o adam bu kadar erken saatte burada olmaz. O kadar çalışkan biri *değildir*. Zaten sana onun için endişelenmeyi bıraktığımı söylemiştim. Aslında, onu neredeyse hiç düşünmüyorum."

Bunlar da yalan.

Dexter Michaels, spor bölümümüzün müdürü ve aynı zamanda benim baş düşmanım. Stony Peak Lisesi'nde geçirdiğim üç yıl boyunca, benim peşinde olduğum her liderlik pozisyonunu, övgüyü ve ödülü benden aldı.

Bunu düşünmemek zor geliyor.

"Tamam, güzel." Loren bana yan gözle bakıyor. "Bir an için, o adamdan neden nefret ettiğini anlatan bir liste hazırlamaya başladığını sandım."

Zorla gülümsüyorum çünkü Dexter Michaels'ın Neden En Kötü Olduğu Nedenleri listesi çantamdaki sarı klipsli tahtada duruyor. Sonbaharda sevdiğim şeyler listesinin hemen altında. Ama savunmam gerekirse, bir podcast'te duyduğum bir günlük yazma egzersizini yapıyordum. Sunuculara göre, tüm düşüncelerinizi yargılamadan ve hatta uygun noktalama işaretleri kullanmadan kağıda dökmek, zihninizi boşaltmak anlamına gelir ve özgürleştirici bir etki yaratır.

Spoiler uyarısı: Özgür hissetmiyorum.

Ama onun kazandığı her şeyi tek bir listede görmek, ondan uzak durmaya her zamankinden daha kararlı hale getirdi beni.

"Dexter Michaels'ın benim üzerimde hiçbir etkisi yok," diyorum. "Tamamen tarafsızım. Hiç ilgilenmiyorum. Hatta tamamen ilgisizim."

Loren gülmemek için kendini zor tutuyor. "O zaman neden kötü peynir kokuyormuş gibi onun adını söyledin?"

"Bu ne cüret? Kötü peynir diye bir şey yoktur." "Haklısın."

"Gerçek şu ki, ben daha olgun davranmaya karar verdim Loren. Onun nemsiz rekabetinin üstesinden gelebilirim."

"Bilemiyorum, Say. Dex'in seninle rekabet ettiğine hala ikna olmadım."

"O zaman neden hep kazanıyor?"

"Bu soruyu cevaplayamam." Omuzları titredi. "Ama her halükarda, 'daha olgun davran' fikrini destekliyorum."

"Bu gerçekten özgürleştirici."

"Geçen bahardan bu yana tam bir dönüş yapmış olmalısın, o zaman Dexter'ın vudu bebeğini yapmaya hazırdın." O gülerek nefesini verdi ve çantamın içindeki liste Edgar Allan Poe'nun "Tell-Tale Heart" adlı öyküsündeki gibi bana doğru atıyordu.

Suçluyum.

"Tamam, peki. Belki Dexter'ı hala biraz sevmiyorum," diye itiraf ettim, koltuğumda kıpır kıpır oturarak. "Ama çok az. Sanırım şöyle denebilir... birazcık."

Loren kahkahalarla güldü. "Dex'ten hoşlanmaman az mı?"

"ok az," diye alay ediyorum. "Nefret" kelimesi ona çok fazla g veriyor. Ben tamamen kayıtsızım.

"Tamamen kayıtsız biri için onu çok fazla konuşuyorsun."

"Sadece onunla karşı karşıya geldiğim durumlara kendimi sokmamam gerekiyor. Mesela fakülte başkanlığına aday olmak gibi. Ya da yılın ğretmeni seçilmek için kampanya yapmak gibi. Ya da son sınıf danışmanı olmak için başvurmak gibi," diye ekliyorum, ama bunun da Dexter hakkında konuşmak sayıldığını çok geç fark ediyorum.

Loren'in dudakları seğirir. "şimdi seni ve Dex'i *birbirinize karşı mücadele ederken* hayal ediyorum."

"İğrenç. Ben yle demek istemedim."

"Ama hayal etmek eğlenceli, değil mi?"

Gözlerimi devirirken, aynı anda avucumu yanağıma bastırarak sıcak olup olmadığını kontrol ediyorum. Işık sonunda yeşile döndüğünde,

konuyu değiştirmek için fırsatı değerlendiririm.

"Beni tiyatroya bırakabilir misin? Bay Wilford ile görüşmemde şanslı hırkamı giymek istiyorum, ama dün set ekibi *A Midsummer Night's Dream*'in arka planını boyarken çıkarmıştım."

"Akıllıca bir hareket." Loren gülüyor. "Amerikan Edebiyatı dersimde senin tiyatrocı öğrencilerinden birkaç tane var ve boya felaketi yaşanması an meselesi gibi görünüyorlar."

Loren, fakülte otoparkına dönmek yerine, kampüsün arka tarafında dolanan erişim yoluna girer. Loren ve benim ders verdiğimiz iki katlı kırmızı tuğlalı beşeri bilimler binasını geçeriz. Loren'in tüm dersleri orada yapılır, ama ben günümün en az yarısını tiyatroda ders vererek ve prova yaparak geçiririm.

Sırada matematik binası var. Sonra fen bilimi ve son olarak da sosyal bilimler. Hepsi de iki katlı binalar. Kırmızı tuğla. Çok sayıda meşe ağacının gölgesinde ve dolambaçlı yürüyüş yollarıyla birbirine bağlı. Son virajı döndüğümüzde midem bir anda düğümlenir.

Dünyanın en kötü arabası, tiyatro ile spor salonu arasındaki çakıl yolda park etmiş durumda.

Daha doğrusu, bir kamyonet. *Daha da* doğrusu, gece mavisi bir Ford F-150.

"Ah!" Boğuk bir homurtu çıkardım. "O alan bölge araçları için ayrılmış olmalı. Ya da acil durum araçları için. Bunu bilmesi gerekirdi."

Loren arabasını Dexter'ın kamyonetinin arkasına park eder. "Onun savunması olarak, okulun başlamasına daha kırk beş dakika var," der. "Muhtemelen buraya henüz bölge yetkililerinin gelmeyeceğini düşünmüştür. Ya da acil durumların, bu konuda."

"Yine de." Nabzım hızlanıyor. "Kural kuraldır."

"Doğru." Loren'in ağızında bir sırıtış belirir. "O zaman ona gidip azarlamaktan başka seçeneğin yok galiba. Tüm okulun güvenliği için."

"Belki de öyle yaparım."

"Git ve hakla onları, Tiger," diyor. "Sadece o nefretini küçük tutmayı unutma."

Arabasından inip spor salonunun yan girişine doğru yürüdüm. Okulumuzun sahne sanatları müdürü olarak, kampüsteki tüm kapıları açan bir ana anahtarım var. Kapıyı açtığımda, keskin bir gıcırtı sesi duyuldu ve zihnimde, baş hademe Gordon'a bu menteşelere WD-40 sürmesi gerektiğini söylemeyi not ettim.

Bunu daha sonra yapılacaklar listeme ekleyebilirim. Ama önce Dexter'ı bulmam gerekiyor.

Spor salonu içerde neredeyse tamamen karanlık. Sahalar boş, tribün sıraları duvara yaslanmış. Tek ışık kaynağı binanın ön cephesinden geliyor, lobinin cam kapılarından zayıf bir şekilde içeri sızıyor. Dexter yok.

Hmmm.

Burada değilse, sınıfında olmalı.

İlk dersinde sağlık dersi veriyor, bu yüzden herkesin sevdiği Bay Herkes-Beni-Seviyor, fakülte otoparkından daha yakın olduğu için buraya park etmiş olmalı. Ve bilginiz olsun, onun ders programını sadece ondan olabildiğince uzak durmak için ezberledim. Ne yazık ki, bugün ondan kaçınamıyorum. Okulumuzun kuralları gereği, onu bulup kamyonetini kaldırmasını sağlamalıyım. Hemen.

Onu bilim binasında aramaya gitmek üzereyken, spor salonunun diğer tarafındaki bir odadan, sanki biri halter düşürmüş gibi bir çarpma sesi geldi.

Aha!

Dexter, okulun ekipmanlarını mesai saatleri dışında kullanmak için ağırlık odasında olmalı. Stony Peak'in sorumluluk politikası hakkında pek bilgim yok, ama sigorta şirketlerinin kuralları vardır ve bu bir ihlal olabilir. Her halükarda, o yasadışı park etmiş ve ben bunun yanına kalmasına izin vermeyeceğim.

Okuldaki herkes onu ne kadar mükemmel bulursa bulsun.

Omuzlarımı dikleştirip, gıcırdayan basketbol sahasını geçtim.

sonra spor salonunun lobisinden koridora doğru ilerliyorum. Ağırlık odasının kapısına geldiğimde, kapıyı açıyorum ve floresan ışıklar altında gözlerimi hızla kırıştırıyorum. Gözlerim ışığa alıştığında, tahmin ettiğim gibi bir manzara ile karşılaşıyorum. Dexter bana sırtını dönmüş, bir çift dambıl tutmuş ve tekrar sayısını sayıyor. Kulaklıklarını takmış, nefes nefese

oynatıyor. Koyu gri tişörtünün kumaşı, kaslı vücuduna yapışmış durumda. AP Fizyoloji dersinden A aldım ve listeleri seven beynim otomatik olarak hızlı bir envanter çıkarıyor:

1. Trapezius.
2. Latissimus Dorsi.
3. Rhomboids.
4. Deltoidler.

Aptal listeler.

Ağzım açık kalır ve midemin derinliklerinde bir şey kıpırdar, karnım sıkışır. Muhtemelen kahvaltıdaki burritodan dolayıdır. Sindirim bozukluğundan kalbimin hızla atmasından nefret ediyorum.

Ve Dexter Michaels'ın seksi olmasından gerçekten nefret ediyorum.

Cildi ter damlalarıyla kaplı ve neredeyse siyah saçları boynunun dibinde nemli. Son bir homurtuyla ağırlıkları rafa geri koyar ve bir havluya uzanır.

Şimdi kapıdan çıkıp, onun antrenmanını izlemediğimi iddia edebilirim, ama bu adam zaten her şeyden paçayı sıyrıyor. Bu altın çocuğun yaptığı yanlışları yüzüne vurmam lazım.

Seçeneklerimi tartışırken, omuzlarını döndürür, başını geriye eğerek nefes verir. Sonra korkunç bir şey olur.

Kötü, çok kötü, korkunç bir şey.

Dexter Michaels, uzanırken dönüp, ona bakakaldığımı fark eder.

.

Havluyu omzuna atar ve yüzünde yavaş ve tembel bir gülümseme belirir

yavaş ve tembel bir şekilde yüzünde yayılır, sanki beni küçük düşürmek için dünyanın tüm zamanı onda varmış gibi. Bu sırada, boğazının üst kısmından tek bir ter damlası kopar ve kalın, kaslı boynundan aşağıya doğru süzülür...

"Günaydın, Kroft," der. "Manzaranın tadını çıkarıyor musun?"

"HAYIR!" diye bağırırım, tükürüğüm boğazımda düğümlenir. Geçen baharın eski Sayla'sı, kendini dünyanın merkezine gömmek için matların ortasına mecazi bir çukur kazardı

dünyanın merkezine gömmek için mecazi bir çukur kazardı. Ama bu sonbaharın yeni Sayla'sı yanlış bir şey yapmadı.

Ben yanlış bir şey yapmadım.

Bu yüzden ona doğru yürüdüm, kanım kaynıyordu ve gözlerim alev alev yanıyordu. Shakespeare'in Kral Henry'siydim, savaş alanında düşmanla çatışmaya hazırlanıyordum ve bu sefer Dexter'a yenilmeyecektim.

Bir kez daha boğaza giriyorum.

Ne yazık ki, ona yaklaştıkça aramızdaki enerji daha da artıyor. Elektrik fırtınası sırasında halı üzerinde sürtünen yün çoraplar gibi. Yaklaşmamı izliyor, elini sakalında gezdiriyor. Stony Peak Lisesi'nin kız öğrencileri arasında hayranlık uyandıran o sakal.

Ona birkaç santim yaklaştığımda durup gözlerimi ona dikiyorum. Taze terle parıldıyor ve sedir ağacı ile karışık tuz kokuyor. Dudakları tam anlamıyla küstah bir gülümsemeye bükülüyor ve boğazından derin ve alçak bir kahkaha geliyor.

"Benim için bunu yapmak zorunda değildin, Kroft."

"Neyi?" diye homurdandım.

"Düşmanın açılmış." Gözleri, ikinci en şanslı hırkamın altında giydiğim bluzuma kayıyor. "Ama zaten dikkatimi çekmiştin."

Vay canına.

Loren haklı.

Bu adamdan nefret ediyorum.

İkinci Bölüm

Dexter Michaels'ın Gerçekten En
Kötü Olmasının Nedenleri:
kelime dolu bir beyin boşaltma

1. Sınıf danışmanı olmak için başvurduğumuzda, o son sınıfları aldı. Ben ise ikinci sınıfları. Bu, onun baloya, mezuniyete ve 12. sınıf gezisine gideceği anlamına geliyor. Ben ise kampüsün güzelleştirilmesi ve çöp toplama işlerinden sorumluyum. Bilginiz olsun, temizliğin önemli olduğuna inanıyorum. Ama aynı zamanda tören ve merasimleri de çok seviyorum. Hem de çok.
2. Geçen yıl fakülte başkanlığına aday oldum ve Polly Warner'dan daha fazla oy aldım, ama Dexter yine de bana karşı kazandı. Yazılı aday olarak.
3. Kinesiyoloji ve egzersiz bilimi alanında çift ana dal yaptıktan sonra eğitim alanında yüksek lisans derecesi aldığı için kendini herkesten üstün görüyor. Tamam, evet, kimseye kendini herkesten üstün gördüğünü açıkça söylemedi, ama bunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Üstünlük kompleksi, ucuz kolonya gibi ondan yayılıyor.
4. Dexter her hafta Oyuncular Kulübü'nü düzenliyor ve sınıfında sadece ayakta durma yeri var. Çocuklar onu çok seviyor. Ben ayda bir kez Geleceğin Ornitologları Kulübü'nü düzenliyorum. Genellikle üç öğrenci benimle avluda buluşuyor. Sadece ikisi dürbün getiriyor.
5. Bay Wilford'un ikimizi Yılın Öğretmeni'ne aday gösterdiği yıl, bölge Dexter'ı kazanan olarak seçti. Kimse şaşırmadı.
6. Performans sanatları direktörü seçildiğimde, okulumuzda direktörlük pozisyonuna getirilen en genç ikinci öğretmen oldum

- . En genç olan ise Bay Master's Degree idi. Doğal olarak.
7. Her bahar, yıllık komitesi Dexter'a En Popüler Öğretmen ödülünü verir. Ben ise Partiye Klipsli Dosya Getirecek En Muhtemel Kişi ödülünü alırım. Bu doğru. Ama ben de eğlenceli olabilirim.
 8. Dexter altı yıl önce Stony Peak'e geldi, bu benim burada olduğum sürenin iki katı. Bu onun suçu değil, ama bu bir beyin fırtınası olmalı. Evet, bundan nefret ediyorum.
 9. Loren'in gizlice ondan hoşlandığından eminim.
 10. Diğer herkes de Dexter'ı seviyor. Oysa o hiç çaba göstermiyor.

PS: Tek konu öğretim sertifikası, klipsli tahta koleksiyonun ve dürbünlerin hala oldukça havalı, Sayla.

Üçüncü Bölüm

DEX

Vay canına. Bridger haklı.

Sayla Kroft benden nefret ediyor.

Adil olmak gerekirse, ben de onu ve açık düğmesini kasten alay ettim. Ama bunun tek nedeni, o büyük mavi gözlerinin son üç yıldır bana ölümcül oklar atmasıydı.

Sonra ağırlık odasına geldi, kulaklarından buhar çıkıyor gibiydi, sanki gece yarısı yayınlanan eski çizgi filmlerdeki eski tren vagonlarından biri gibi görünüyordu. Hani işçilerin motoru çalıştırmak için kömür küreklemesi gereken türden.

Ve bildiğim kadarıyla, ona kasıtlı olarak yanlış bir şey yapmadım. Hiçbir zaman.

Bu yüzden, onun pahasına biraz eğlenmeye karar verdim. Belki de fazla eğlendim.

Çünkü gerçek şu ki, ben oldukça iyi biriyim. Anneme ya da kız kardeşlerime sorabilirsiniz. Babama sormayın. Muhtemelen beni savunmaya zahmet etmez, çünkü o çatışmalardan kaçınan, işini yapan bir adamdır.

Yine de, dost canlısı bir insan olarak ün kazandığımı düşünmek istiyorum. Hemen yardım elini uzatan komşu. Kolayca gülümseyen iş arkadaşı. Ve eminim Stony Peak Lisesi'ndeki öğrenciler, öğretim üyeleri ve destek personeli de benim iyi biri olduğumu kabul ederler. Neredeyse herkese karşı. Neredeyse her zaman.

Açıkçası, ara sıra Sayla Kroft'la dalga geçmemin haklı bir nedeni olduğunu düşünüyorum. Ama yine de, onun gardırop kazası muhtemelen sınırların ötesindeydi.

Hayır, kesinlikle yasak olmalıydı.

Açıkçası, açık düğme belinin hemen üstünde ve sadece eteğinin küçük bir kısmı görünüyor. Gerçekten cildi görünseydi şaka yapmazdım.

Bu yüzden, o çantasını ağırlık sehpasına koyup düğmesiyle uğraşırken, ben dikkatimi gömleğindeki açıklıktan uzak tutuyorum.

Çenesini tekrar kaldırdığında, at kuyruğu yana doğru sallanıyor. Gözlerinin arasında küçük bir kırısklık var ve elleri kalçalarında yumruk şeklinde. Bakışlarım ağzına düşüyor.

Pembe dudakları büzülür.

Ve işte burada, bazen Sayla ile uğraşmamın diğer nedenini itiraf ediyorum: Bu kadın inkar edilemez bir güzelliğe sahip. Ve zekası ve enerjisi onu daha da çekici kılıyor.

Ama şu anda ya da gelecekte kimseye bu kadar ilgi duymak istemiyorum. Bu yüzden Sayla Kroft'un benden en ufak bir şekilde bile hoşlanmamasını sağlamak benim yararına.

Böylece, onu hiç sevmeme riski ortadan kalkar. "Sen çok kötüsün," diyor ve ayağını yere vuruyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım ilk dersinde sana göğüslerini göstermen için izin verebilirdim" — ağızım seğiriyor — "ama tiyatrocunun çocukları bununla başa çıkamazlardı. Ve seni çok saygı duyuyorum, erkeklerin öğretmenlerine bakmasına izin veremem."

"Ha!" Alaycı bir şekilde güler, ama yanaklarında bulunan çiller, kızaran yüzünde kaybolur. "Biz drama değil, *tiyatroya* terimini tercih ederiz," der. "Ve bana saygı duyuyormuş gibi davranmana gerek yok."

"Öyle yapmadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü." Kollarını kavuşturur. "Sadece... öyleyim."

"Peki. *Bu* kadar kesin bir kanıt karşısında tartışamam."

Ağırlığını değiştirir. "Her neyse, buraya sadece bölge araç park yerine park etmemen gerektiği için geldim."

"Lütfen en içten özürlerimi kabul edin," diyorum. "Duş almayıp kamyonetimi hemen çekeceğime söz veririm, beni affedebilir misiniz?"

Spor havlumu beyaz bayrak gibi salladım ve Sayla hızla yana doğru adım attı, çantasını ağırlık sehpasından düşürdü.

Kağıtlar, kalemler, yara bantları ve birkaç klipsli tahta matın üzerine dağılır.

Şimdi kendimi kötü hissediyorum.

"Oh, dostum. Üzgünüm, Kroft."

Beni görmezden gelir ve yere eğilip her şeyi çantasına geri koyar. Ona yardım etmek için çömelirim ve klipsli tahtalardan birini uzattığımda parmaklarımız kazara birbirine değir. Sanki elektrik çarpmış gibi kolumdan bir sıcaklık yayılır.

Sayla da nefesini içine çekiyor, ağzı O şeklinde.

Sonra çantasını göğsüne sıkıca bastırarak ayağa kalkar. "Bir daha bu bölgeye park edersen," diye homurdanır, "seni Bay Wilford'a şikayet ederim."

"İyi plan." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne derler bilirsin. Dünya ispiyoncuları sever."

"Argh!" Topuklarını döndürerek ağırlık odasından çıkıp gider, at kuyruğu sallanır. Bu arada, kendimi onun sallanan kalçalarından gözlerimi ayırmaya zorlarım. Sonuçta, ben buraya Sayla Kroft'u nesneleştirmek için gelmedim.

Benden nefret etse bile.

Özellikle de benden nefret ettiği için.

Makineleri iyice sildikten sonra, hızlıca duş almak için soyunma odasına gidiyorum, sonra kamyonetimi öğretim görevlileri otoparkına çekiyorum. Bilginiz olsun, dersler devam ederken bu bölgede kalmayı hiç planlamamıştım. Ama bu sabah Wilford ile bir toplantı için erken gelmem gerekiyordu. Ve spor salonum gerçekten kapalı. Bu yüzden bir taşla iki kuş vurmaya karar verdim.

Ağırlık odasının yanına park

et. Hızlı bir antrenman yap.

Kamyonumu

çek.

Hepsi bu kadar.

Artık Kroft'un öfkesinden kurtulduğuma göre, futbol antrenmanına uğrayıp koçlarla görüşüyorum, sonra bilim binasına gidip ofisimden dizüstü bilgisayarımı alıyorum.

Spor direktörü olarak, spor salonundaki lobinin yanındaki geniş alanı kullanabilirdim, ama koçların da kullanmasına izin verdim. Onlar benden daha kalabalık ve benim tek ihtiyacım dört duvar ve sınıfımdan biraz uzak, sessiz bir yer.

sessizliğe ihtiyacım var. Küçük ofisimde bir masa ve birkaç dosya dolabı için yeterli alan var. Hayatta tutmayı başardığım bir yeşil bitki var.

Yeşil parmak. İşte benim.

Ama burada taviz vermeyeceğim tek bir şey varsa, o da spor departmanı için en iyisi olan şeye olan bağlılığımdır.

Spor, çocukken beni kurtardı, bu yüzden okulumuzun şehirdeki rakibimiz Harvest High ile rekabet edebilmesi için her şeyi yaparım. Ve bu, bu yılki hibe parasını almaktan başlar.

Geçen yıl bilim bölümü bu fonu aldı. Şimdi her sınıfta yepyeni ekipmanlar var. Bridger, AP Fizyoloji dersi için bir kadavra laboratuvarı bile ayarladı. Ama daha fazla fon geleceğinin garantisi yok ve spor salonu, ağırlık odası, oyun alanlarımız, soyunma odaları... her şeyin yenilenmesi gerekiyor.

Tüm bunlar, Wilford ile bugünkü toplantının kariyerimin en önemli toplantısı olduğunu gösteriyor.

Karnım sıkışıyor ve fitness saatime baktığımda kalp atış hızımın yükseldiğini görüyorum. Onun ofisine gitmem için biraz zamanım var. Bu yüzden, tesis talebini doldurmak için hademe odasına uğrayarak sinirlerimi meşgul etmeye karar veriyorum.

Ağırlık odasındaki floresan lambalardan biri yine yanıp sönüyor, bunu Gordon'a bildirmem gerek. O baş hademe. İyi adamdır. Elimden geldiğince ona yardım etmeye çalışırım. Aslında, o lambayı iki kez kendim değiştirdim bile. Artık elektrik sisteminde bir sorun olduğuna eminim.

Bu da o fonun gerekli olduğuna dair bir kanıt daha.

Gordon'un çalışma odası, idarecilerimizin, devamlılık ve danışmanlık ofislerimizin bulunduğu kırmızı tuğlalı binada. Binaya girdiğimde, Sayla Kroft koridorun sonunda duruyor. O çalışma odasına girmeden önce bile kalbim bir kat daha hızlanıyor.

Tam da benim gittiğim yer.

O ağırlık odasından ayrıldığından beri, düğme olayı için özür dilemek istiyordum. Mesele şu ki, ona bakmadığımı biliyorum

ama tiyatro sınıfındaki erkeklerin ona baktığına dair aptalca bir şaka yaptım.

Bu, aptal bir ergenken kız kardeşlerimi kızdırmak için söyleyeceğim türden bir şeydi. Yani, yetişkin bir kadın iş arkadaşına söylemek için uygun bir şey değildi.

İçimde utanç duyarak, savaşa hazırlıklı olarak temizlik odasına doğru ilerliyorum. Umarım Sayla beni öldürmek yerine özrümü kabul eder. Ama kapiya ulaştığımda, o dışarı fırlayarak neredeyse göğsüme çarpıyor. Yukarı bakıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Sonra küçük bir adım yana atarak benden uzaklaşıyor.

"Selam, Kroft." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Çantasını bir koluna asmış ve bir kutu WD-40 taşıyor. "Daha önce ağırlık odasında sana söylediklerim için özür dilerim. Hoş değildi."

"Haklısın. Değildi." Ağırlığını değiştirir. "Ama artık buna alıştım."

Hmm. İşimi kolaylaştırmıyor, ki muhtemelen bunu hak ediyorum. Ama en azından özür dileme fırsatım oldu. Bundan sonra aptalca şakalar yok. Belki.

"WD-40 ne iş?" diye soruyorum.

Kutuya bir göz atıyor. Yeni bir süveter giymiş. İlki turuncuymuş. Bu ise yanakları gibi pembe.

"Seni ilgilendirmez ama spor salonunun yan kapısının gıcırdandığını fark ettim, ben de kendim halledeyim dedim."

"Sen mi?"

Omuzları gerginleşir. "Roket bilimi değil ki," der. "Gordon ve ekibi burayı idare etmekle çok meşguller. Ben sadece üzerime düşeni yapmaya çalışıyorum."

"Vay canına." Bir an şaşkınlıkla ona bakıyorum, ağırlık odasındaki lambayı birden fazla kez tamir etmeye çalıştığımı düşünüyorum. Sayla ile benim ortak bir yanımız var sanki. "Çok nazıksın."

"Ben naziğim," diye karşılık verir. "Sadece buradaki *bazı* insanlar tricepslere takıntılı olmaktan çok meşguller, fark etmiyorlar."

"Bazı insanlar, ha?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bu, benim tricepslerime takıntılı olduğunu kabul etmenin bir yolu mu?"

"Ha!" Mavi gözleri parlar. "Keşke."

"Belki de öyle." Omuzlarımı silkiyorum. Şaka yapmayacağım demiştim ama.

"Peki." Burnunu çeker. "Bütün gün burada durup sohbet edecek vaktim yok."

Çenemi kaşıyorum. "Spor salonundaki o gıcırtyı düzeltmek için çok acelen var galiba?"

"Hayır, bunu hazırlık saatimde yapacağım," dedi. "Şu anda, çalışma odası çok kalabalıklaşmadan fotokopi makinesini kullanmak istiyorum. Sonra da bu yılki hibe konusunda Bay Wilford ile görüşeceğim. Bu yüzden, izin verirsen, seninle daha fazla zaman kaybetmeye vaktim yok." Beni iterek geçerken, tatlı çiçek kokusu üzerime yayıldı.

Ama durun.

Az önce Larry Wilford ile hibe hakkında görüşeceğini mi söyledi?

Hay aksi.

Özür dilemek buraya kadarmış.

Sayla Kroft'un en büyük düşmanı olmak üzereyim.

Dördüncü Bölüm

SAYLA

"Günaydın Helen!" Çantamı omzuma asarken, Bay Wilford'un idari asistanının avuçlarımın ne kadar terlediğini fark etmemesi için dua ediyorum. "Toplantı için geldim."

Bilgisayarından başını kaldırıp kedi gözlü gözlüklerini burnuna doğru itti. "Patron her an gelebilir. Onu ofisinde bekleyebileceğini söyledi."

"Harika!" Ona gülümsedim ve terli ellerimi eteğime sildim.

Harika mı? Sanırım bu kelimeyi daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim.

Açık kapıya doğru ilerlerken, kafamda bir moral konuşması yapıyorum.

Başarabilirsin, Sayla. Teklifin mükemmel. Loren bile bunu söyledi.

Ama ofise birkaç adım attıktan sonra donup kaldım. Dexter Michaels, Bay Wilford'un masasının karşısında oturuyordu bile.

Vücudumun her yeri ısınmaya başlıyor. Karnım, göğsüm, boğazım, yanaklarım. Alnım bile sıcak geliyor. Sonra stres geçirmesi yemek borumu tehdit ediyor.

Aptal kahvaltı burritosu.

"Hey, Teneke Adam." Sanki beni kendi toplantıma davet ediyormuş gibi sırtıyor. "Yağ tenekeni mi kaybettin?"

Gözlerimi kırpiyorum.

"Anlamadım?" "WD-40."

"Oh." Çantamı yanıma daha sıkı tutuyorum. "Sizi ilgilendirmez ama o çantamda."

"Anlıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturur. "Eğer daha iyi bilmesem, beni takip ettiğini düşünürdüm."

"Ne? Hayır!" Ona sert bir bakış attım. "Tabii ki seni takip etmiyorum."

"Emin misin?"

"Eminim," diyorum, boğazımı keskin bir şey tırmalarken.

"Önce ağırlık odası. Sonra koridor. Şimdi de Wilford'un ofisi." "Bilginiz olsun" —çenemi öne doğru uzatırım—"Bay Wilford beni bekliyor."

beni bekliyor."

"Evet, bekliyorum," diyor Bay Wilford, ofisine gürültüyle girerken. gri çizgili kravatlı siyah bir takım elbise giyiyor. Tuz ve biber saçlarının altından kafa derisi parçaları görünüyor.

"Geciktiğim için özür dilerim." Döner sandalyeye oturur ve büyük ceviz masasına yaklaşır. Arkasında duran duvar çerçeveli diplomalarla kaplıdır. Karşı duvar ise kitap raflarıyla doludur.

"Tam zamanında geldiniz," diyorum, biraz fazla coşkulu bir şekilde. "Ben erken geldim." Nazik ve profesyonel görünmek için bunu ekliyorum, ama muhtemelen yalakalık yapmaktan öteye geçemiyorum.

Sakinleşmem gerekiyor.

"Çok nazıksınız," diyor Bay Wilford, alnı sanki derisi çok ince gerilmiş gibi parlıyor. "Bayan Kroft. Lütfen. Rahatınıza bakın." Dexter'in yanındaki boş sandalyeyi işaret ediyor ve oturmaktan başka seçeneğim yok. Ne yazık ki, bu beni adamın odunsu vücut şampuanının kokusunu alabilecek kadar yaklaştırıyor. Odaklanmaya çalışırken ihtiyacım olan son şey bu.

"Bu kadar kısa sürede benimle görüşmeye geldiğiniz için ikinize de teşekkür etmek istiyorum," diye başlıyor Bay Wilford. "Çok meşgul olduğunuzu biliyorum."

Bir dakika. Dexter da burada mı olmalıydı?

İçimde bir tedirginlik dalgası yayılır. Onun, sabahın erken saatlerinde erkekler arası bir sohbet için ya da biz çalışırken boş zamanlarında yaptığı her neyse onu yapmak için geldiğini düşünmüştüm. Bay Wilford'un ondan gitmesini isteyeceğini ummuştum. Ama şimdi... Boğazım düğümlenir ve öksürük krizine girerim.

"İyi misin Kroft?" diye sorar Dexter. "Kalp masajı mı lazım? Sertifikam var, biliyorsun."

Kafamı sallıyorum, göğsümü yumrukluyorum ve boğazımı temizlemeye çalışıyorum.

Bay Wilford'un kalın kaşları kalkar. "Devam edebilecek misin?"

Panik içinde başımı hızla sallarım. Akli başında hiç kimse, bu kadar kolay telaşlanan birine büyük bir hibe emanet etmez.

Benim gibi birine.

"Hazırım," diyorum

kısık bir sesle.

"Ben de hazırım," diyor Dexter. Beyaz dişleri ve kendine güveniyle parıldıyor. "Hibe teklifimle ilgili sorunuz var mı?"

Midem altüst olur ve kahvaltı burritomu neredeyse Bay Wilford'un masasına kusuyordum. Dexter'ın da fonun peşinde olması benim en kötü kabusum. Ama bütün sabah, bütün hafta, bütün ay, okul başladığından beri sunumumu prova ediyordum.

Beni yenemez. Bu sefer olmaz.

"Saygıdeğer meslektaşım gibi" — öne eğilip çantamı sandalyenin yanına itiyorum — "Performans sanatları bölümünün bu parayı hak etmesinin tüm nedenlerini gözden geçirmeye hazırım. Ve bu paraya çok ihtiyacımız var. Gerçek şu ki, tiyatro yakında büyük bir yenileme yapılmazsa işlevini yerine getiremeyecek."

"Meslektaşına saygısızlık etmek istemem," diyor Dex, "spor salonu bakımsız ve atletizm bölümünün tüm ekipmanları eski. Burada öğrencilerin güvenliğinden bahsediyoruz. Ve bir yıl daha..."

"İkinizi de burada durdurumama izin verin." Bay Wilford, sözlerini kesmek için ellerini kaldırır. "Sonunda hibe konusuna geleceğiz." Koltuğuna geri yerleşir. "Ama önce tartışmamız gereken daha acil bir konu var. Aslında, bir acil konu ve bir fırsat." "Artı" kelimesini biraz vurgular.

"Harika," diyor Dexter. Yine, tüm güven ve dişleriyle. "Çünkü fırsat benim ikinci adımdır."

"Benim ikinci adım Candice," diye patlarım. Sonra boynum ısınır ve Bay Wilford'un yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir.

Evet, anlıyorum efendim. Garip davranıyorum. Ama bunun tek nedeni, çok şeyin tehlikede olması. Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Çenem hafifçe titriyor, bu yüzden dişlerimi sıkıyorum.

Sakin ol, Sayla. Sakin ol.

"Bildiğiniz gibi," diye devam eder Bay Wilford, "Güney Ortaokullar Akreditasyon Komitesi önümüzdeki ay buraya gelecek."

ay."

"Evet, dört yıllık değerlendirmeleri için," diye araya giriyorum. Önceki ziyaretlerinde Stony Peak'te değildim, ama bu ziyaret için hazırlık yapan öğretmen ekibindeydim. Altı kişiyiz, geçen bahar boyunca iki yüz sayfalık bir rapor hazırladık, bir PowerPoint sunumu hazırladık ve sınıf ziyaretlerinin programını yaptık.

Akreditasyon komitesi, her bölümdeki disiplinlerarası ders planlarını değerlendirebilecek. Sahne Sanatları bölümü, koro, bando ve orkestra ile bir konser düzenleyecek. Tiyatro kulübü ise kısa bir oyun sergileyecek. Spor konusunda ise Dexter, tüm üniversite spor takımlarının komiteye ayrı ayrı gösteriler sunmasını ayarladı.

Planımız kusursuz.

"Haklısınız, Bayan Kroft." Bay Wilford ellerini masanın üzerinde birleştirebilir. "Ama size şunu söylemeliyim ki, çuvalların sorunsuz bir şekilde taşınacağı konusunda biraz endişeliyim."

Ona uzun bir süre baktım. "Çuvallar mı?"

"Evet." Bay Wilford başını salladı. "Bu, Ortaöğretim Okulları Güney Akreditasyon Komitesi için bulduğum bir kısaltma. SACSS, çok daha kolay telaffuz edilebilir."

Öyle mi?

Dexter gülerek, "Merak etmeyin. SACSS için her şey hazır," diyor. "Her bölüm için mükemmel müfredat stratejileri geliştirdik." Bilginiz olsun, Dexter geçen bahar altı öğretmenden oluşan ekibin başındaydı. Tabii ki öyleydi.

"Evet, herkesin ne kadar çok çalıştığının farkındayım," diyor Bay "Ama sorun okulunuzun müfredatı değil." "Peki sorun nedir?" diye sordu Dex.

"Önceki raporunda, SACSS özellikle öğretim kadromuzun işbirliği ruhunun iyileştirilmesini talep etti. Ve Müfettiş Dewey, bu alanda ilerleme göstermezsek, geçici akreditasyona indirilme riskiyle karşı karşıya kalabileceğimizden endişeli."

"O zaman ne olur?" diye soruyorum.

"Böyle bir durumda, SACSS dört yıl yerine iki yıl sonra geri dönecektir." Yüzü buruşuyor. "Ve bunun okul yönetim kurulu ve

toplumun gözünde kötü bir izlenim bırakacağını söylememe gerek yok," diye ekliyor. "Bu yüzden Dr. Dewey'e dört yıllık akreditasyonu tekrar alacağımıza söz verdim. Eğer bunu başaramazsam, korkarım ki bölge beni Vista Ortaokulu'na transfer edebilir."

Başımı eğiyorum. "Bu kötü bir şey mi?"

"Vista, hormonların cehennemidir." Titrer.

Dexter gözlerini kısar. "O okul hakkında harika şeyler duydum."

"Vista'nın öğretmenlerinin kahraman, öğrencilerinin de çok sevimli olduğuna eminim," diyor Bay Wilford. "Ne yazık ki, ben ergenlere uygun biri değilim."

Dex başını sallar. "O zaman transferin gerçekleşmemesini sağlayacağım."

"Ben de," diye eklerim. "Ben de bunu sağlayabilirim, efendim."

Bay Wilford'un yanakları çöküyor. "İkinizin de kendinizden tekil olarak bahsetmeniz, çoğul olarak değil, sorun olan şey."

"Ben kesinlikle çoğul olabilirim," diyorum.

"O, çoğul olabileceğimizi kastediyor," diye araya girer Dex.

Harika.

"Keşke sizin kadar kendime güvenebilseydim," diyor Bay Wilford sert bir ses tonuyla. "Ama ikiniz de *bireysel* başarılarla öne çıkan bağımsız liderler olduğunuzu kanıtladınız. SACSS ise ziyaretleri sırasında işbirliği arayacak. Sınıfın ötesine geçen dostluk ve işbirliği." Ellerini masanın üzerinde birleştiriyor. "Maalesef, ikinizin geçmişte... işbirliği yapmama konusunda bir geçmişi var."

"Biz mi?" Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Dex ve ben mi?" "Evet."

Bay Wilford homurdanır. "En büyük iki bölümümün müdürleri olarak bölümlerin müdürleri olarak, diğer öğretmenlere örnek oluyorsunuz ve değerlendirme haftasında herhangi bir tartışma veya gerginlik istemiyorum. Dr. Dewey ve okul yönetimi yaptığımız her hareketi izleyecek. SACSS'nin sizin işbirliğinizi en üstten en alta kadar *hissetmesini* istiyorum."

Dex başını sallar. "Bu benim için sorun olmaz."

"Benim için de sorun olmaz efendim," diye araya girerim. "SACSS'nin beni tepeden tırnağa hissetmesi için ne gerekiyorsa yaparım."

Rahatsız edici bir sessizlik olur.

Evet, şimdi duyuyorum.

Bay Wilford masasına eğilir. "Bunu duyduğuma sevindim, ama ikiniz de hala kendi başınıza çok çalışmaya istekli insanlar gibi konuşuyorsunuz. En üst düzey liderlerimin bir takım olarak başarılı olmalarına ihtiyacım var. Ama bu tür bir değişim

kolay olmayacak. Bu yolculukta size yardımcı olmak için, ikinizi de mesleki gelişim kampına gönderiyorum."

Masasının üst çekmecesinden birkaç parlak broşür çıkarır ve bize doğru iter.

"Camp Reboot. Asheville'de. Bir sonraki oturumda bir iptal oldu, bu yüzden iki yer kaldı. Kabul ederseniz, oraya bir bölge istasyonu kuracak ve birkaç gün boyunca işbirliği alanında uzmanlar tarafından yönlendirileceksiniz. Tüm masraflar karşılanacak." Arkasına yaslanıp ellerini karnında birleştirir. "SACSS'yi gerçekten alt üst edecek yeni bir plan yapmanıza yardımcı olmaya hazırlar."

Dexter bana bir bakış attı, sonra tekrar Bay Wilford'a döndü. "Ben takım oyuncusuyum ve katılmak isterim. Ama üç gün okuldan uzak kalmak çok fazla."

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum," diye hemen onaylarım. "Derslerimi ve provalarımı o kadar uzun süre bırakamam."

"İkiniz de şanslısınız," diyor Bay Wilford, "çünkü Camp Reboot'un bir sonraki kampı önümüzdeki pazartesi ile çarşamba arası. Bu, sonbahar tatili için personel geliştirme haftamızın içine denk geliyor. Öğrenciler zaten burada olmayacak. Yani, diğer öğretim üyeleri burada toplantı yaparken, siz orada olacaksınız. SACSS'yi şaşırtmaya hazırlanacaksınız."

Kalbim sıkışır.

Bizi bunu yapmaya zorlayamaz, değil mi?

"Tabii ki sizi gitmeye zorlamam," diye devam eder Bay Wilford. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Ama işbirliğiniz için ek bir teşvik var."

Yutkunuyorum. "Teşvik mi?"

"İkiniz de çok yakında frig hakkında kararımı vereceğimi biliyorsunuz."

Yine rahatsız edici bir sessizlik başlar.

Çenemi kaldırırım. "Frig mi?"

"Tesis Onarım ve İyileştirme Hibesi. FRIG."

Dex'in ağzı bükülür. "Bu yeni kısaltmaları gerçekten çok seviyorum."

"Ben de, Bay Wilford." Dex'in bariz iltifatına karşılık olarak ona sert bir bakış attım, ama yanaklarım kızardı. Gerçek şu ki, ben de onun kadar aşırı çaba sarf ediyordum.

Belki de daha fazla.

"Camp Reboot'un yöneticileri, geri çekilme döneminin sonunda bana abalarınızla ilgili bir değerlendirme sunacaklar," diye açıklıyor Bay Wilford, "ve onların geri bildirimleri, hanginizin departmanınız için FRIG'i kazanacağını belirlememe yardımcı olacak."

Burnumu kırıştırırım. "Yani bu bir... rüşvet mi?"

"Oh hayır, hayır, hayır." Bay Wilford masumiyetini gösteren bir hareketle ellerini kaldırır. "Daha önce de söylediğim gibi, bu bir fırsat. Üçümüz için de." Omuzları titrer. "Sonuçta, benim işim tehlikede."

"Ben sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım." Dişlerimi sıkıyorum, bu aksiliklerin beni yenmesine izin vermek istemiyorum.

Dexter ayağa kalkar. "Arkanızdayız Larry."

Biz.

Gag.

nce Bay Wilford'un elini sıkmak için uzanır, ben de aceleyle aynısını yaparım. Umarım, Stony Peak Lisesi'nin yönetiminden daha çok, Camp Reboot'un yöneticilerine kendimi kanıtlamada daha şanslı olurum.

Yine de. Dexter ile üç günlüğüne bir tatile çıkma düşüncesi, müdürümüzün masasına kusmak istememe neden oluyor.

Ve şimdi kahvaltıda o burritoyu bitirmemiş olmayı gerçekten diliyorum.

Beşinci Bölüm

DEX

Cuma gecesi, dördüncü çeyreğin bitmesine beş dakika kaldı. Futbol takımımız Spartans'a yirmi bir sayı geride ve kicker'ımız touchdown sonrası ekstra puanı kaçırdı. Geri dönmek için en az üç sayı daha yapmamız gerekiyor. Ve o zaman bile, kazanmak için iki sayılık bir dönüşüm yapmamız gerekecek.

Diğer bir deyişle, muhtemelen kaybedeceğiz.

Yine de, maskotumuza bakarak bunu asla anlayamazsınız. Çocuk, son bölgenin yakınında takla atıyor ve ponpon kızlarımız tribünlerdeki ev sahibi takımın taraftarlarını coşturuyor. Okulumuz hakkında söyleyebileceğim bir şey varsa, o da buradaki herkesin yüreği var.

Takımlarımız, geride olsak bile asla pes etmezler. Bu yüzden sporcularımız, şehirdeki rakibimiz Harvest High Bobcats ile aynı avantajlara sahip olmayı hak ediyorlar. Ancak, öğretmenlerinden biri dünyanın en ünlü film yıldızlarından biriyle evlendiğinden beri eşitlik çok daha zor hale geldi.

Lincoln James.

Muhtemelen onu ve eşi Hadley Morgan'ı duymuşsunuzdur. Birkaç yıl önce, Hadley Morgan Harvest High'da müzik öğretmeni olarak çalışırken yeniden bir araya geldiler. O zamandan beri, Mountain Valley Okul Bölgesi, okulumuzdan onların okuluna transfer taleplerini normalden daha fazla almaktadır.

Kabul edelim, insanlar şöhretin spot ışıklarına çekilir ve ünlülerin etrafında belirli bir heyecan vardır. Ben mi? Bence okulumuz Harvest High kadar iyi bir eğitim sunuyor. Hatta belki daha da iyidir, çünkü haber ekipleri tarafından dikkatimiz dağıtılamıyor ve TMZ'de yer almıyoruz. Sporcularımız da Bobcats kadar mücadeleci. Ne yazık ki, Stony Peak ... bekleyin ...

Gri Sincaplar.

Yıllar boyunca, koçlar maskotumuzu daha sıradan spor takımlarına benzeyen bir şeye değiştirmeyi önerdiler. Herhangi bir şeye. Eagles veya hatta Maples gibi. Ancak müdürümüz Dr. Dewey, gri sincabın Kuzey Carolina'nın eyalet hayvanı olduğu gerçeğine takıntılı.

Bir sezon, kendimize Grays adını vermeyi denedik, bu Dr. Dewey'in bile kabul ettiği bir boşluktu. Bu fikir, rakip takımın taraftarları yaşlılar gibi giyinerek maçlara gelmeye başlayana kadar işe yarıyor gibi görünüyordu. Bastonları, perukları ve "BİZİ YALNIZ BIRAKMAYIN, GRAYS" gibi yazılar yazan pankartları vardı. Stadyumun ev sahibi tarafı bile bu eyleme katıldı. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu sahne biraz komikti. Ama aynı zamanda dikkat dağıtıcıydı.

Bu yüzden şimdi tekrar Gray Squirrels'a döndük. Ağaçlarda saklanan bir kemirgen. Ama zayıf taraf olmak, spor bölümüne elimden gelen her türlü avantajı sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya daha da kararlı hale getiriyor beni.

Bu, Sayla Kroft ile bir geri çekilmeye katlanmak anlamına gelse bile.

"Gerçekten üç gün boyunca onunla rustik bir kamp alanında mahsur kalacak mısın?"

"diye gülüyor Bridger. Oyun aralarında konuşmak için sahadan yeterince uzakta duruyoruz.

"Umarım çok rustik değildir," diyorum. "Ve gitmeyi biz *seçiyoruz*. Kimse sıkışıp kalmıyor. Bu bir *fırsat*. Hatırladın mı? Ondan daha işbirlikçi olduğumu gösterme şansı."

"Tabii. Elbette." Bridge, bana bakmak için oyundan gözlerini ayırır. "O yerin adı neydi?"

Kendime en ufak bir sırtış izin veriyorum. "Camp Reboot."

"Evet." Burnundan soluyor. "Sayla'nın seni yeniden başlatacağını tahmin ediyorum..."

"Bir şey olmaz." Dikkatimi tekrar oyuna veriyorum.

"Hadi ama." Bridger kaşlarını kaldırır. "İkinizin kavga etmeyeceğini mi düşünüyorsun? Biraz sözlü atışma? Belki biraz fiziksel..."

"Hayır."

"Bilmiyorum dostum." Ağzı kıvrılır. "Bir süredir orada gerçek bir kimya olduğunu hissediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bilimsel esprileri bırak, Bill Nye."

"Sadece, Sayla Kroft'tan hoşlandığını düşünüyorum diyorum."

"Yok." Omuz silkiyorum. "Bu sadece Loren Cane'e olan büyük hayranlığını bana yansıtmam."

"Ona aşık değilim."

"Evet. Kendine öyle söylemeye devam et dostum."

"Öyle olsa bile, Loren nişanlı," diye işaret eder. "Sayla ise bekâr. Ve çok güzel. Hiç düşünmedin mi diyorsun?"

"Sana ilişkilerde görünüşten çok daha fazlası olduğunu söylüyorum."

Bu, ondan bir kıkırdama kopardı. "Lütfen bana ilişkilerin nasıl işlediğini daha fazla anlat, ey bilge kişi."

Kafamı salladım. "Demek istediğim, kimseyle çıkmakla ilgilenmiyorum. Hiç kimseyle. Ne Sayla Kroft'la, ne de başka biriyle."

Bridger su şişesinden uzun bir yudum alır, sonra ağzını kapüşonlu sweatshirtinin koluyla siler. "Stony Peak'teki tüm bekar yetişkin kadınların seni istediğini biliyorsun, değil mi?"

"Yetişkin kadınlar mı?" Kıkırdarak gülüyorum. "Şimdi annem gibi konuşuyorsun." "Bu arada, fan kulübü bu gece yine burada mı?"

Arkamı dönüp tribünleri taradım ve ailemi her zamanki sıralarında buldum. "Neredeyse herkes," dedim.

Ailem, Harvest Hollow'a taşındığımızda kız kardeşlerimi ve beni Stony Peak maçlarına götürmeye başladı. Bu yirmi yıl önceydi, ben on iki yaşındaydım ve futbol oynamaya başlamama hâlâ birkaç sınıf vardı.

Kendal o zaman on yaşındaydı. Landry sekiz, Jojo altı. Hepimizin bir süreliğine hayatı düşünmemesi gerekiyordu. Özellikle annem ve babamın. Cuma gecesi ritüelimizin, bizimle birlikte yapabilecekleri bir şey olarak başladığından eminim. Otomatik pilota.

Gürültü. Sosisli sandviçler. Tezahüratlar. Geçici bir kaçış.

Ama bu gece Kendal, çocukları Rowan ve Wally ile evde kaldı. Kocası Tim iş için şehir dışındaydı ve o da kocası olmadan iki yaşındaki çocuğu ve bebeği maça götürmek istemedi.

Landry ise erkek arkadaşı Brock ile burada. O benim ortanca kız kardeşim. Aynı zamanda en gürültücü olanı. Onu seviyorum, ama Brock son iki yıldır onunla çıkmaya razı olan bir aziz.

Jojo, Brock'un yanında, her zamanki gibi telefonuyla uğraşıyor ve maça hiç dikkatini vermiyor. Biz diğer çocuklar lise boyunca mümkün olan her sporu yaparken, sezonlar ve kulüp takımları birbiriyle çakışırken, Jo her zaman katılmamayı tercih etti. Yine de, son yirmi yıldır her hafta gelmeye devam etmesi, ailemiz hakkında çok şey söylüyor. Bağımız.

İyi ya da kötü.

Ama Bridger, Michaels ailesinin o zamanlar neler yaşadığı hakkında hiçbir şey bilmiyor. Buraya taşındığımızdan beri, o dönem hakkında kimseyle konuşmuyorum. Bence tüm ailelerin kendi mücadeleleri vardır. Kederleri. Zorlukları. Ve artık bizim özel ya da sıradışı olduğumuzu düşünmeyecek kadar bilgiliyim.

"Kendal maçı kaçırdı," diyorum ona. "Ve ailem de ayrılmak için hazırlanıyor gibi görünüyor."

"Onları suçlayamam." Bridger bir yudum daha alır, gözleri pasın üzerindedir. Spartans'ın oyun kurucusu alıcıya pas atar ve bir sonraki hücum için sıraya girerler.

"Hadi!" diye bağıriyorum, avuçlarım acıyana kadar sertçe alkışlıyorum.

Bridger boş eliyle yumruğunu havaya kaldırır. "Peki, bu Camp Reboot olayı nasıl olacak sence?" Görünüşe göre, artık geri çekilme hakkında - ya da Sayla hakkında - konuşmak istemediğimi bilmiyor. "Hepiniz kamp ateşinin etrafında oturup 'Kumbaya' şarkısını söyleyip marshmallow kızartacak mısınız?"

"Ne olacağını bilmiyorum," diyorum. "Broşürde bir sürü farklı şeyin resmi vardı. Halat tırmanışı. Engel parkuru. Yürüyüş."

"Yani senin iyi olduğun şeyler."

"Umarım," diyorum. "Yöneticiler, geri çekilme sonrası değerlendirmeleri doldurup, ne kadar başarılı olduğumuzu değerlendirecekler. Wilford'a elimden gelenin en iyisini yaptığımı göstermeliyim, böylece atletizm bölümüne hibe verecek."

Bridger su şişesinin kalanını bitirir. "Ya vermezse?"

"Bu bir seçenek

değil." "Ama..."

"Artık yemek için yalvarmak nasıl bir şey bilmiyorsun. Bilim bölümü son hibe aldı. Tüm o mikroskoplar ve petri kapları, kadavra laboratuvarınız, şu anda talep ettiğimizden daha fazla para harcadı."

"Wilford bunu anlar mı sence?"

"Ona bunu anlamasını sağlamalıyım," diyorum. "Son birkaç yıldır, oyuncularımızı Harvest High ve St. Agnes gibi özel okullara kaptırıyoruz. Onlar tesislerine, sahalarına, koçlarına daha fazla para harcayabiliyorlar. Daha iyi koçlar daha iyi oyuncuları çekiyor. Yani bu bir kısır döngü."

"Lincoln James etkisiyle de durum düzelmedi, değil mi?"

O da dolaylı olarak bizi biraz mahvetti, değil mi?"

"Kasten değil." Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Onunla geçen sonbaharda bir bağış etkinliğinde tanıştım. Karısıyla birlikte oradaydı ve ikisi de oldukça harikaydı. İnanılmaz derecede zengin ve aptalca çekici oldukları düşünülürse, şaşırtıcı derecede alçakgönüllülerdi." Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Ve sen bir şey söylemeden önce, evet. Erkekliğimden yeterince eminim ki bunu itiraf edebilirim."

"Elbette öylesin."

"Ama kıskanma dostum. Sen de kendi başına yakışıklı bir adamsın, değil mi?"

Bridger gülüyor. "Sen söyledin, ben değil."

Spartans üçüncü denemelerinde başarısız olur ve punt yapmak zorunda kalır, cheerleaderlar da kalabalığı tekrar coşturur. Maçın bitmesine iki dakikadan az bir süre kala, Squirrels topu field goal mesafesine kadar sürer. Bridge ve ben, takımı desteklemek için konuşmayı bir süreliğine keseriz. Bu noktada, sadece tahtaya birkaç puan daha yazdırmayı umuyorum.

Ekim sonunda Harvest High ile Homecoming maçında karşılaşacağız. Bobcats'e neredeyse kesin olarak kaybedeceğiz, ama yine de tüm okul spirit haftası için heyecanlanıyor. Potansiyel bir yenilgi karşısında bile iyimser olmaları cesaret verici. Gerçekten ilham verici. Okulumuzu ve takımlarımızı seviyorum.

Ne pahasına olursa olsun, bu sporcular için elimden geleni yapacağım. " good!" across the stadyumda yankılanıyor. Sonra sesi, arkamızda bulunan

geride kalan sürede kazanma şansımız yok, ama yine de. Bir skorla çıkıyoruz.

Bu hoşuma gidiyor.

Kickoff iyi ve Spartans tekrar sahada ilerlemeye başlarken, ponpon kızlar kalabalığı savunma sloganları atmaya yönlendiriyor. "Onları geri püskürtün. Onları geri püskürtün. Onları geri püskürtün. Çok geri püskürtün!"

Cebimde telefonum titriyor. Kardeşlerimizin grup sohbetinden Landry'den bir mesaj geliyor.

LANDRY

Brock ve ben maçtan sonra pizza yiyeceğiz. Gelmek ister misin?

BEN

Annem ve babam ne dedi?

LANDRY

Otuz iki yaşındasın Dex. Amici's'e gitmek için izin almana gerek yok.

BEN

Ha. Demek istediğim, pizza alacaklar mı?

LANDRY

Annem, babamla birlikte eve gidip yatacaklarını söyledi.

BEN

Ben de geliyorum. Bridge de gelebilir mi?

LANDRY

Yine mi? İzin istemene gerek yok.

BEN

Orada görüşürüz, aptal.

Bridger telefonuma bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Landry ve Brock maçtan sonra Amici's'te pizza yiyecekler. Katılmak ister misin? Bir erkek yemek yemelidir."

"Teşekkürler, ama not vermem gereken bir yığın kimya sınavı var."

"Cuma gecesi mi?" Kafamı sallıyorum. "Dostum. Gerçekten dışarı çıkmalısın. Buraya taşınalı ne oldu, bir buçuk yıl mı oldu? Bence artık zamanı geldi."

"Teşekkürler, Bay Pot." Sırıttırıyor. "Ama sanırım bu çaydanlık bu gece evde kalıp biraz iş yapacak."

"Heh." Tartışmaya devam etmeyeceğim, ama Bridge ile benim aramda büyük bir fark var. Yani, ben karşılıksız bir aşkı unutmaya çalışmıyorum. "Muhtemelen seni görmeyeceğim, personel gelişiminin nasıl gittiğini bana haber ver. Ben yokken güncellemelere ihtiyacım olacak."

"Güncellemeyi zaten biliyorum." Sırtıma bir şaplak atar. "Sen olmadan gelecek hafta berbat geçecek."

Maçtan sonra baş antrenörle görüşmek için yanına gittim, harika bir iş çıkardıklarını söyledim ve temelde adamın bizi terk etmemesi için dua ettim. Kendal kardeşler grubundan bana mesaj attığında ben otoparka doğru gidiyordum.

KENDAL

Selam. Amici's'te buluşmadan önce benim için bebek bezi alabilir misin?

BEN

Ne zamandan beri bebek bezi giyiyorsun?

KENDAL

Ha ha. Rowan ve Wally için. Anneme mesaj attım ama cevap vermedi.

BEN

Landry eve gidip yatacaklarını söyledi. Yani ya uyuyorlar ya da...

KENDAL

Iyy. Bebeğe bir paket, Rowan'a da bir paket alabilir misin? Sonra da buraya bırakır mısın? Lütfen? Üstüne bebek kakası da koyarsan sevinirim.

BEN

Pizza yiyeceğim.

KENDAL

Bu evet demek mi?

ME

Tabii. Sorun değil.

Gerçek şu ki, birkaç paket Huggies, kız kardeşlerim için satın aldığım en kötü şey olmazdı. Lisedeyken, şehir merkezindeki bir mağazada part-time çalışıyordum ve neredeyse her ay onlara tampon ve Midol almak zorunda kalıyordum.

KENDAL

SEN BENİM KAHRAMANIMSIN. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Bana marka ve bedenleri için iki paket bebek bezi fotoğrafını gönderdiğinde, kendi çocuğum olmamaya karar verdiğim için kendimi bir kez daha tebrik ettim. Planım, kimsenin sahip olmadığı en iyi amca olmak. Ayrıca öğrencilerim benim çocuklarım gibidir, üstelik onları büyütmek zorunda olmadığım için bir avantaj da var.

Bunun dışında, ihtiyacım olan tüm sevgiyi ve bağı zaten hayatımda olan insanlardan alıyorum. Gereksiz karmaşıklıklar eklemeye gerek yok.

Gereksiz kalp ağrısı.

Yine de, Amici's'te beni bekleyen pizza var ve o pizza kendi kendine yenmeyecek. Bu yüzden aceleyle en yakın mağazaya girip bebek bezi reyonuna doğru koşuyorum. Köşeyi dönerken bir alışveriş arabasına çarpıyorum, o da diğer tarafta çömelmiş olan kişiye çarpıyor.

"Ah!" diye bağıyor bir kadın. Sonra Sayla Kroft, elinde üç farklı kutu tamponla ortaya çıkıyor.

"Çok özür dilerim," diyorum. Sepetine baktığımda bir kutu Cap'n Crunch, bir torba tuzlu ve sirke aromalı cips ve bir paket Hershey çikolata görüyorum. Yanakları kızardığında, yüzüme bir gülümseme takınıyorum.

Barış teklifi gibi bir şey.

"Anlıyorum," dedim. "Kız kardeşlerim var."

Tek kelime etmeden, fazladan iki kutuyu rafa koymaya çalışır, ama bu sırada üçünü de düşürür. Hemen arabayı döndürürüm ve ona yardım etmek için çömeldiğimde, ellerimiz birbirine değir. Temas sadece bir an sürer, ama vücudumda bir elektrik akımı hissedirim. Tıpkı ağırlık odasında olduğu gibi.

"Teşekkürler," diyor, gözlerini kaçırarak. Boğazı kızarıyor. Sanki bana teşekkür etmek ona zor geliyor. İkimiz de tekrar ayağa kalkıyoruz ve ben onun gözlerine bakmaya çalışıyorum, ona gülümsüyorum, ama o gözlerini yere dikeyor.

"Şey... Benimle bu tatile çıkmaktan pek hoşnut olmadığını biliyorum, ama..." Sesim kesildi.

"Ama ne?"

"Belki bu deneyimi... o kadar da kötü hale getirmeye çalışabiliriz."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Neyi?"

Çenesini kaldırır. Kaşlarını çatır. "Nazik olmak." "Elimde değil," derim. "Ben nazik *biriyim*."

"Evet, herkes öyle düşünüyor gibi görünüyor." Derin bir nefes alır. "Ama senin nasıl davrandığını görüyorum. Tatlı, yardımsever ve çekici davranıyorsun, ama..." Sözünü keser.

Gülümsemem genişleyerek sırtmaya dönüştü. "Beni çekici mi buluyorsun?"

"*Sahte* çekicilik," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Ama her zaman gizli bir amaç vardır, değil mi? Bundan elde etmek istediğin bir şey var mı?"

"Ya da belki ben sadece gerçekten yardımsever biriyimdir."

"Senin yardımın olmadan, *kimsenin* yardımı olmadan yirmi sekiz yıldır idare ettim."

Çenesi hareket etti ve o an neredeyse savunmasız hissettim. Merak içimi sardı, ama ihtiyacım olan son şey Sayla Kroft'a daha fazla bağlanmak. Eğer geçmişinde ciddi şeyler varsa,

bunu benimle paylaşması imkansız. Ben bile kendi geçmişimi, benimle birlikte zorlu zamanları paylaşan arkadaşlarım ve ailemle paylaşmıyorum. Yani Sayla'nın kadın hijyen ürünleri reyonunda nefret ettiği birine karşı dürüst olması imkansız.

Ve ben onun nefret ettiği kişiyim.

"Neyse, pazartesi görüşürüz," diye mırıldanarak arabasını benim etrafımdan çeviriyor.

"Saat yedi," diyorum.

Kasa yolunda koridorda ilerlerken, ilk kez tüylü terlikler ve pijama altları giydiğini fark ettim. Aylık ihtiyaçlarını gerçekten acilen alması gerekiyormuş. Kendal'ın bezlere ihtiyacı olduğu gibi. Kalbimde bir sempati dalgası uyandı ve koruma içgüdülerim devreye girerek Kendal'dan Sayla'ya geçti. Sayla'ya karşı kardeşçe duygular beslediğimden değil. Ya da kardeşlikle ilgili bir şeyden.

Yine de, Sayla Kroft söz konusu olduğunda en kötü şey benim zayıf düşmemdir. Onun zayıflıkları ya da herhangi bir tür yumuşaklığı duygularımı etkilememelidir. Spor bölümü bana güveniyorken olmaz. Kimsenin kahramanı olmaktan çok bu hibe parasını almam gerekiyor. Bu yüzden hem programımı hem de Sayla'yı kurtarmaya odaklanamam.

Sadece birimiz
kazanabilir. Ve bu ben
olmalıyım.

Altıncı Bölüm

SAYLA

Pazartesi sabahı, Loren kapıyı çalmadan odama daldı. "Hala uyanmadığınıza inanamıyorum!"

Yastığımın altından ona homurdandım. "Git buradan."

"Dex on beş dakika sonra burada olacak, o yüzden acele etsen iyi olur." Bana bunu bir kuş gibi cıvıdayarak söylüyor, güzel, kızıl saçlı, durmak bilmeyen neşeli bir kuş gibi.

Ben yine homurdanırım. "Hayırrrrrr."

"Hadi ama Say. Daha olgun davranma planını hatırladın mı?" "Artık daha olgun davranmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum. "

Küçük olmak istiyorum. Minicik olmak istiyorum."

Yastığı kafamdan çekip aldı, sonra yorganı da benden aldı. Dönüp, statik elektrikle kabarmış sarı saçlarımın arasından ona baktım. Gözleri, giydiğim kargo pantolon ve sweatshirt'e kaydı, çünkü *tabii ki* erken uyanmıştım. Duşumu almış ve inziva için hazırlanmıştım.

"Giydin bile mi?" diye bağırır. "İnanamıyorum." "Bunun seni şaşırttığına inanamıyorum."

Cuma gecesi, Dex ile karşılaşmadan önce valizimi hazırlamıştım ve hafta sonu Wilford'un bize verdiği broşürü ve Camp Reboot web sitesinin tamamını ezberledim. Kendime, programın yöneticilerinin şimdiye kadar herhangi bir konuğa verdikleri en iyi raporu almaya hazır olduğumu söyledim.

Ama bu sabah dişlerimi fırçalarken, bir saatlik yolculuk boyunca çirkin bir polis arabasının içinden bana yöneltilen Dexter'ın sahte gülümsemesini hayal ettim ve yatağa geri döndüm.

"Yapamam Loren," diye inledim. "Beni pijamalarım la gördü. Tamponlarla. Ve çikolatayla."

"Kesinlikle üzücü." Diye iç geçirdi. "Ama sahne sanatları bölümü sana güveniyor, Say. Bu, Dex'in adet döneminde olduğunu bilmesinden daha önemli."

"Yine de," zayıf bir şekilde burnumu çektim. "Sanırım hasta oldum."

"Gerçekten mi?" Elini alnıma koyuyor. "Semptomların neler?"

Burnum hiç akmasa da komodinin üzerindeki mendil kutusuna uzanıyorum. "Sanırım iskorbüt hastasıyım."

"Tamam. O zaman kahvalt ı smoothie'lerimize biraz daha portakal suyu ekleyeceğim."

"Ben konuşuyorum konuşuyorum *kötü* iskorbütten Loren. *Ölümcül* iskorbüt. Ekstra C vitamini ile tedavi edilemeyecek kadar ağır.

O kahkahalarla güler. "Nesin sen? 1700'lerdeki bir korsan mı?"

"Korsan olmak, önümüzdeki üç günü Dexter Michaels ile bir kampta geçirmekten kesinlikle daha iyi." Saçlarımın elektriklenmesini düzeltirim. "Lütfen benim en iyi arkadaşım olur musun ve okulu arar mısın? Helen'e, Bay Wilford'a, bu şiddetli iskorbüt yüzünden tatile gidemeyeceğimi söylemesini söyle."

Loren yanımdaki yatağ a oturur. "Seni seviyorum ama saçmalıyorsun."

"Kötülüğ ün dölünden kendimi kurtarmak saçma mı?"

"Kötülük mü?" Gözlerini devirdi. "Hadi ama Sayla. Dex'in kusurları olabilir, ama o adam kötü biri değil. Eminim bu hafta çalışanların yarısı seninle yer değiştirmek isterdi. Hepsi onun iyi bir adam olduğunu düşünüyor ve dürüst olmak gerekirse, ben de aynı fikirdeyim. Ayrıca, kabul etmelisin ki, o bir bebek gibi."

"Domuz gibi yakışıkl ı mı?"

"Hayır, Zac Efron gibi. *High School Musical'daki* Zac Efron değil tabii. Lise öğretmenleri olarak bu biraz tuhaf olurdu. Sakall ı Zac Efron'dan bahsediyorum. Kırkına basmak üzere. Yaşına uygun bir yakışıkl ı. Dex gibi."

"Affedersiniz, hanımefendi." Ona kaşlarımı çattım. "Ama nişanlı değilsiniz, değil mi?" "Oh, Foster'ı sevdiğimi biliyorsunuz." Sorumu eliyle savuşturdu.

"Ama benim de gözlerim var ve o da muhtemelen Dex'in yakışıkl ı olduğunu kabul ederdi."

. Her halükarda, harekete geçmelisin." Dizime hafifçe vurur. "Sana ekstra C vitamini içeren bir smoothie yapacağım ve Dexter gelmeden hazırlanmayı bitireceksin." Yataktan kalkar ve parmağıyla beni gösterir. "Hazır olduğunda dışarı çık, dostum."

"Selam." Ağızımdan uzun bir saç teli çıkardım. "Aferin kızım."

Loren mutfağa giderken, ben de dolaba doğru sürünerek yeni aldığım yürüyüş botlarımı giydim. Bu botları özellikle bu tatil için internetten sipariş etmiştim. Aslında bu botlar, ayaklarımın su toplamasına neden olacak botlardı. Önümüzdeki yetmiş iki saat boyunca korkmam gereken bir şey daha.

Bu yüzden, telefonum annemden gelen bir arama ile titremeye başladığında, onunla konuşmaktansa, kelimenin tam anlamıyla iskorbüt olmayı tercih ederim. Mutfakta blender çalışmaya başlar ve tüm ruhum sadece on dakika daha huzur ister. Ama bu benim annem. Sahip olduğum tek ebeveyn. Tabii ki onun aramasını cevaplarım.

"Merhaba anne," diyorum, ardından gelen iç çekişimi gizlemeden.

"Merhaba, bebeğim!" diye bağırır. "Erkenci kuşumun solucanı yakalamak için uyanmış olacağını biliyordum!" Sesindeki gururu daha çok takdir ederdim, ama eminim ki benim tüm olumlu özelliklerimin ona rağmen değil, onun sayesinde olduğunu düşünüyor.

Ve eminim ki yanılıyor.

Ama yine de, ilk on sekiz yılımda onu yakından izledim ve büyüdüğümde kim olmak istemediğime dair zihnimde bolca notlar aldım. Ve son on yıldır, onun tam tersi olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Yani evet. Belki de kim *olduğum*, sonuçta annem sayesinde. Sadece onun düşündüğü şekilde değil.

Görev tamamlandı.

"Hazırlanırken seni hoparlöre alacağım," diyorum, hissettiğim kadar sinirli görünmemeye çalışarak.

"İş için mi?" diye soruyor. "Hâlâ öğretmenlik mi yapıyorsun?"

"Evet, anne." Yarı alaycı bir şekilde güldüm. "Hala öğretmenlik yapıyorum. Lisansımı almamın tek nedeni buydu."

"Hala aynı okulda mısın?"

"Evet. Stony Peak Lisesi," diyorum. "Üç yıldır ve devam ediyor." Hiçbir işte altı aydan fazla çalışmadığı için, bunu anlaması zor olmalı. Hayatı boyunca garsonluk yapmasının nedenlerinden biri, her zaman yeni bir restoranda iş bulabilmesiydi. Ne kadar sık taşınırsak taşınalım.

Hangi eyalete taşınırsak taşınalım.

"Küçük kızım şimdiye kadar o yeri yönetiyor olmalı," diyor.

Komik olmaya mı çalışıyor, etkilenmiş mi, yoksa bir kişinin aynı iş yerinde bir sezondan fazla kalması kavramından gerçekten bu kadar uzak mı, anlayamıyorum.

"Tam olarak değil," diyorum, saçımı yapmak için bir fırça ve at kuyruğu tokası alırken. "Ama sadece sohbet etmek için aradıysan, biraz meşgulüm."

"Değerli vaktini çok fazla almayacağıma söz veriyorum," diyor, ama annem söz konusu olduğunda bu nadiren doğru olur. Colleen Kroft bir kez konuşmaya başladığında, genellikle en sevdiği konu hakkında söyleyecek çok şeyi olur: Colleen Kroft.

"Sadece bazı haberlerim var!" Heyecanla ciyaklayarak cümlesini bitirir.

"Öyle mi?" Aynaya doğru yürürken, içimde kar küresi sallandığında kar taneleri gibi bir tedirginlik uyanır. Annemin haberi kelimenin tam anlamıyla her şey olabilir, ama bahse girerim yine taşınmak üzere. Elveda, Apple Valley, Oregon.

Sonuçta, The Clumsy Goat'ta muhasebeciyle çıkmaya başlamasının üzerinden dört ay geçti. Birisi onların ilişkisini insan kaynaklarına bildirmiş olabilir ve onlar da gizlilik sözleşmesi imzalamak zorunda kaldıklarında, adam tereddüt etti.

Bu ona en az üç kez oldu. Diğer zamanlarda ise yeni erkek arkadaşına biraz erken "Seni seviyorum" dedi. Bir keresinde, ilişkisi olduğu adamın yalan söylediği başka bir ailesi olduğunu öğrendi.

"Bebeğim, nişanlandım!" diye

bağırır. Fırçamı neredeyse

düşürüyordum.

Bir başka anne kalbi kırılma hikayesinin geri sayımı başlıyor.

"Dün gece bana teklif etti," diye coşkuyla anlatıyor, "ve bu sabah seni aramak için sabırsızlanıyordum!"

"Eugene."

"Tabii ki, Eugene." Bir an duraksadı. "*Başka* kiminle evlenebilirim ki?"

Oh, bilmiyorum anne, diye düşünüyorum. Yirmi sekiz yıl sonra, senin ilişkilerinle ilgili kayıt tutmayı bıraktım. Açıkçası, o aynı anda birden fazla erkekle çıkmıyor. Annemin sorunu tam tersi. O seri bir tek eşli, çabuk ve şiddetle aşık oluyor, o kadar bağlılık istemeyen erkeklere tüm kalbini veriyor. Ve her ayrılıktan sonra, çadırını toplayıp bizi kurduğumuz yaşamdan uzaklaştırıyor.

Çok sık taşındık.

Açıkçası, annem kötü bir insan değil. Sadece bir kadın ve ebeveyn olarak pervasız. Bu yüzden benim hedefim her zaman pervasızlığın tam tersi olmak olmuştur, bu ne anlama geliyorsa.

Düşünceli mi? Öyle diyelim.

Annem sayesinde, ben tamamen *pervasızım*.

Ve evet, "pervasız"ın bir kelime olmadığını biliyorum. Ama belki de olmalı, çünkü çocukluğumdaki bu karışıklık beni tamamen mahvetti. İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyorum. Özellikle de iş arkadaşlarımla. İş yerinde aşk, annemin ölüm öpücüğü gibidir. Ve bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum.

İş arkadaşlarını öpmek, annemin tüm işlerini mahvetti.

"Bu yüzden senin nedimem olmanı çok istiyordum," diyor ve sesindeki hüznü ton, kalbimin ortasına bir bıçak saplanıyor.

"Tabii ki anne." İnatçı bir saç telini at kuyruğumun arkasına sıkıştırıyorum. "Büyük gün ne zaman?"

"Oh. Şey. O." Sözleri ağzından çıkarken takılıyor ve bunun planlarının tam olarak kesinleşmediğini düşünüyor. "Henüz törenin kesin tarihini belirlemedik. Bu kısmen mekanın durumuna bağlı. Ama Eugene mümkün olduğunca çabuk evlenmemizi istiyor."

"Eminim öyledir anne."

"Ama ona, en yakın arkadaşım yanımda olmadan 'evet' diyemeyeceğimi söyledim."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. Bu, gençken birlikte defalarca seyahat ettiğimiz bir yol. Her seferinde incinirdi

. Ben mi? Ben sadece onu acıdan kurtarmak ve kendimi de bunun ardından gelen boşluktan kurtarmak istedim. Çoğunlukla, benimle birlikteyken bu kadar yalnız olmamış olmasını dilerdim.

Onun için yeterli olabilmeyi dilerdim.

"Tabii ki nedimen olacağım," diyorum. Uzun bir sessizlik oluyor, ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Ama yapamıyorum. "Neyse, gitmem gerek anne."

"Tamam, bebeğim. İşinde iyi günler. Annen seni çok seviyor!"

"Seni seviyorum..."

Cevabımı tamamlayamadan telefonu kapattı. Çantamı alıp valizimi mutfağa götürdüm.

Loren'in yeşil bir smoothie ile beni beklediği yere götürüyorum. Dexter'ın gelmesine beş dakika var.

"Teşekkürler," diyorum.

"Artık kahvaltıda burrito yok." "Söz."

Smoothie'yi yudumlarken Loren'e annemin nişanından bahsediyorum.

"Bence bu çok romantik," diyor Loren iç çekerek. "Onun yaşında sonsuza dek sürecektir mutluluğu bulmak."

"O yüz yaşında değil ki," diye homurdandım.

"Yine de. Annen aşktan asla vazgeçmedi ve şimdi evleniyor."

"Eğer gerçekten olursa," diyorum

ona. "Kötümser."

"Suçluyum."

Çocukluğumun genel hatlarını Loren ile paylaştım, ama o benim şüpheliğimi anlayamıyor. Annesi yaklaşık on yıl önce vefat edene kadar, anne babası mutlu bir evlilik sürdürmüşler. Şimdi babası erken başlangıçlı demans hastası ve çoğu zaman, uzun süren bir hastalık nedeniyle eşini kaybettiğini hatırlamıyor.

Loren'e göre, bu çoğunlukla bir lütuf.

Evet, ailesi de kendi acıları ve kayıplarını yaşamış. Ama Loren hala mutlu sonlara inanıyor. Ben ise bir zamanlar yaşadıklarımın takılıp kalmış durumdayım.

"Hey." Loren evin karşısındaki cumbalı pencereye doğru başını salladı. "Sanırım parlak zırhlı şövalyen geldi."

Pencereden dışarıya doğru onun bakışını takip ediyorum, tam o sırada kirli kahverengi bir Buick arabası kaldırımımıza yanaşıyor. Yanında Mountain Valley Okul Bölgesi yazıyor. "Dexter Michaels gibi bir adamın, erkeksi büyük kamyonetinden başka bir şey sürdüğünü görmek biraz komik."

"Bebeğim," diyor

Loren. "Hain."

O kornaya basınca, "Ugh" diye mırıldanıyorum ve çantamı ve valizimi kapıya doğru sürüklemeye başlıyorum.

"Kimseyi öldürme," diye uyarıyor Loren. "Hapse girersen annenin düşününce kaçırırsın."

"Elimden geleni

yaparım." Dex

tekrar kornaya

basar.

Bir daha düşündüm de, hapishaneye girme riskini almaya değer olabilir.

Yedinci Bölüm

DEX

Sayla'nın evi, masal kitabından çıkmış bir kulübeye benziyor. Dış cephesi çizgi filmlerdeki güneş renginde ve ön kapısı Pamuk Prenses'in elması gibi parlak kırmızı. Ortaokulda Tolkien'ı okumamış ve hobbitlerin dairesel kapıları olduğunu öğrenmemiş olsaydım, Bilbo Baggins'in bu evde yaşadığını düşünebilirdim.

Evden çıkarken, arkasında bir valiz sürükleyip, dikişleri kopacak kadar dolu bir deri iş çantasını omzuna asıyor. Valizin tekerlekleri tuğla kaldırımda takılıyor. Rustik bir tatil yerine gittiğimizi düşünürsek, ilginç bir valiz seçimi. Ormanda.

Kendi çantalarını taşıyamayacağı imasını hoş karşılamayacağını biliyorum, ama yine de yardım etmek için kaldırımda koşuyorum. Daha önce de belirttiğimiz gibi, ben bir beyefendiyim.

Sayla beni asla gerçekten iyi bir adam olarak görmese bile.

Onun valizinin sapını tutmaya uzandığımda, yüzündeki bir saç telini üfleyerek "Kendi başıma halledebilirim" diyor.

Biliyordum.

Bu yüzden uzun kahverengi Buick'in yolcu kapısına ondan önce varıp kapıyı onun için açıyorum. Bavulunu arka koltuğa kaldırıyor, sonra arabaya girip deri çantasını ayaklarının yanına bırakıyor.

"Yolculuk için güzel bir sabah," diyorum, sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırırken.

"Konuşmak zorunda değiliz."

"Konuşmak zorunda olmadığımızı biliyorum." Omuzlarımı silkiyorum.
"Ya konuşmak istersek?"

"Ben konuşmayacağım," diyor, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. Öğretmen sesini kullanıyor. Keskin ve profesyonel. Sanki aramızda bir uçurum varmış gibi.

Bu yüzden telefonumun GPS'ini Camp Reboot'a ayarlıyorum ve sesini açıyorum. Uygulama, yaklaşık bir saat içinde varacağımızı tahmin ediyor. Onun mahallesinden çıkmak için ilk yönlendirmeyi takip ederken, Sayla telefonuma bakıp kaşlarını çatıyor.

"Geç kalacağız." "Tam zamanında varacağız."

"Zamanında varış geç kalmaktır," diye espri yapıyor.

Gülerek, "Bunu Google'da gösterirsen sevinirim," diyorum.

"Pas." Aşırı dolu çantasından ince bir kitap çıkarır. "Sen sürerken ben okumamı tamamlayayım."

"O ne?" diye soruyorum. "Bir oyun mu?" "Senin ilgileneceğini sanmıyorum." "İlgilendiğimi varsayalım."

Bana katlanmak için tüm sabrını kullanmak zorunda kalmış gibi, uzun ve yavaş bir nefes verir. "*Much Ado About Nothing*."

"Shakespeare, ha?"

"Vay canına," diyor düz bir sesle. "Ve bunu Google'da aramana bile gerek kalmadı." "Shakespeare okudum." Kamyonetin kaputunun üzerinden gözlerini kısarak bakıyorum.

"*Hamlet. MacBeth*. Bir adamın eşeğe dönüştüğü oyun."

"*Bir Yaz Gecesi Rüyası*," diyor. "Bu yılki sonbahar oyunumuz o. Ama gelecek sonbahar için *Çok Gürültü* için düşünüyorum."

"O kadar önceden mi planlıyorsun?" Başımı salladım. "Etkileyici."

"Sadece işimi yapıyorum." Boğazını temizledi, sonra tiyatronun kapağını açıp ilk birkaç sayfayı çevirerek büyük bir gösteri yaptı.

"GPS seni rahatsız eder mi?"

"Hayır." Bu kelimede *p* harfini gerçekten vurgular.

"Peki ya müzik?"

"O da hayır. Hemen hemen her koşulda konsantre olabilirim." Ona yan gözle bakıyorum. "Drama öğretmenine altın yıldız." "Biz tiyatroyu tercih ediyoruz," diyor. "Unutma."

Yola çıkalı sadece on dakika olmuştu ki telefonum çaldı. Kaba davranmak istemediğim için kulaklıklarımı yanıma almıştım, ne yazık ki. "Kız kardeşim arıyor," dedim. "Cevap vermem lazım."

"Dinlemiyorum." Sayla, diyalog onu öfkelen­dirmiş gibi oyununa kaşlarını çatıyor.

Evet, Kroft. Anlıyorum.

Her koşulda odaklanmak.

Tebrikler.

"Selam Jo," diyorum, telefonu açarken. "Arabamda hoparlör açık, o yüzden ne kadar harika olduğumdan bahsetme, yoksa beni utandırırısın."

"Böyle bir tehlike yok," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor. "Ama senin işte olacağını sanıyordum."

"Önümüzdeki birkaç gün için profesyonel bir tatile gidiyoruz."

"Biz mi? Kiminle birliktesin? Bridger mi?" "Hayır. Onu tanıımıyorsun."

Bir an sessizlik olur. "Tamam." Kelime uzatılır ve yüzündeki sırıtışı neredeyse görebiliyorum.

O. Evet. Sakın aklına bir şey gelmesin, kardeşim. "Ee, ne var ne yok?" diye soruyorum.

"Annem seni aradı mı?"

"Hayır. Araması mı gerekiyordu?"

Jo'nun i çekişi arabayı doldurur. şu anda sosyal hizmet alanında yüksek lisans yaparken, ailemizle birlikte yaşamaya geri dönmüştür. Bu da onu, bilgi yayma konusunda isteksiz bir eleman yapar. "Adamım. Ebeveynlerimiz. İletişim konusunda her zaman çok iyidirler."

Direksiyonu sıkıca kavrarım ve Sayla'ya bakarak, keşke burada olmasaydı diyorum. Vücudunun her şeyi hareketsiz. Nefes alıyor gibi bile görünmüyor. Dinlemiyor olması imkansız.

"Ne oluyor?" "Öncelikle, babam iyi."

Omuzlarım gerildi. *İyi*, en sevdiğim kelime değil. Ailemizin *iyi* ile ilgili çok kötü bir geçmişi var. Ama Jo o zamanlar sadece altı yaşındaydı. Yirmi yıl sonra, o ayrıntıyı hatırlamak için çok genç. "Neler oluyor?"

"Dün bahçe işleri yaparken başı dönmeye başlamış. Yaprakları tırmıklarken. Yabani otları yolarken. Öyle şeyler. Annem her zamanki gibi biraz panikledi. Onu hastaneye götürdü. Kalp krizi geçirmediği ortaya çıktı. Sadece aşırı susuz kalmış. Ve idrar yolu enfeksiyonu var. Yaşlı erkeklerde sık görülen bir şey. Anlaşılan."

"Altmış beş yaşında."

"Evet. Dediğim gibi. Yaşlı."

O kıkırdadığında omuzlarım biraz gevşedi. Ciddi bir sorun olsaydı Jo gülmezdi. "Peki ona ne yaptılar?"

"Ona sıvı ve antibiyotik verdim. Kahve dışında başka şeyler içmesi konusunda sıkı talimatlar vererek onu eve gönderdim. Annesi elektrolitlerin bulunduğu reyonun tamamını satın aldı."

"Evet. İyi. Tamam."

"Sana kendisi söylemeyeceğini düşündüm, ama seni de bilgilendirmek istedim. Michaels ailesinin bilgi sorumlusu olarak görevimi yerine getiriyorum."

"Ne şanslısın."

"Evet, komik TikTok videoları ve memler dışında bir şeyleri paylaşmakta pek iyi değiliz."

"Doğru," diyorum. "Bilgilendirme için teşekkürler."

"İletişim kurmamaktan bahsetmişken, neden seninle seyahat eden bu iş arkadaşından hiç bahsetmedin?"

Sayla yolcu koltuğundan hafifçe burnunu çeker.

Kesinlikle dinliyor.

"Wilford beni ve diğer yöneticilerden birini Asheville'deki bir tatile gönderiyor. Camp Reboot. Maçtan sonra bizimle pizzaya gitseydin bunu bilirdin. Landry'ye her şeyi anlattım."

"Polly Warner mı? Onu kesinlikle tanıyorum."

"Etkinlik direktörü değil. Sahne sanatları direktörü." Bir an duruyorum. Onları tanıştırsam iyi olur. "Sayla Kroft? Kardeşim Josephine Michaels ile tanış. Ona Jojo diyoruz. Ya da Jo. Ya da Jehoshaphat."

Sayla, sanki başından beri kulak misafiri olmamış gibi oyunundan başını kaldırdı. "Merhaba."

"Sen tiyatro bölümünden güzel kızsın," diyor Jo. Sayla'ya bakıyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Onu güzel mi buluyorsun?"

"Aptal olma," diye alay eder Jo.

"Asla," diye itiraz ederim.

Sayla mırıldanır, "Her zaman."

"Geçen bahar sahnelediğiniz *Fiddler on the Roof* oyununu çok beğendim," diyor Jo. "Ayrıca? Sen kesinlikle çok güzelsin."

"Teşekkürler." Sayla gülümser gülümser gülümsüyor
gülümser. "Ben çok üzgünüm büyük bir

aptal."

Jo bir kahkaha attı. "Onu şimdiden sevdim, Dex."

"O benden nefret ediyor, fazla bağlanma." "Onun savunması için," dedi Jo, "sen sinir bozucusun."

Sayla güldü. "Haklı çıktım."

"Hey." Sırıttıyorum. "Kendal ve Landry beni seviyor."

"Bence annem hala bunun için onlara harçlık veriyor," diye espri yapar Jo. "Tamam." Kıkırdarım. "Şimdi *gerçekten* gitmem gerek."

"Tamam, ama ikinize de iyi şanslar," dedi Jo. "Birbirinizi öldürmeyin."

"Söz veremem," diyor Sayla fısıldayarak.

Telefon görüşmesinden sonra ikimiz de bir süre sessiz kalırız, ben yola, Sayla ise oyununa odaklanır. GPS bizi, inziva yerine ulaşmak için geçmemiz gereken dağ geçidine yaklaştırır ve sonunda, Sayla'nın artık okumadığını fark ederim.

En az beş dakikadır o oyunda bir sayfa bile çevirmemişti. "İyi misin? Araba tuttu mu?" Ona acıyarak

. "Ben arabada hiç kitap okuyamadım." Sayla başını kaldırır. Kaşlarını kaldırır.

"Sen klişeleşmiş bir espri yapmadan önce, evet, ben okurum Kroft. Ve sadece *Sports Illustrated*'ı değil."

"Mayo sayfasındaki makalelerin harika olduğunu duydum," diyor. "Ama senin okuma becerilerini sorgulamıyordum. Ve araba tutmuyorum." Bakışlarını ön camdan önümüzdeki ağaçlıklı yola çeviriyor. "Sadece kız kardeşini düşünüyordum. Jo. O gerçekten çok komik."

Başımı sallıyorum. "Bütün kız kardeşlerim öyledir." "Aileniz birbirine çok yakın gibi görünüyor."

Nefesimi veriyorum. "Yüzyılın en hafif tabiri."

"Güzel olmalı."

"Öyle."

"Çoğunlukla."

Kaşları çatıldı. "Çoğunlukla mı?"

Daha fazla bir şey söylemek isteyip istemediğimi bir an düşünürüm. Bir yandan, Sayla tam olarak bir arkadaş sayılmaz. Neden ona karşı dürüst olmak isteyeyim ki? Öte yandan, benim hakkımdaki görüşü daha da kötüye gidemez, yani muhtemelen kaybedecek bir şeyim yok. Ve belki beni biraz daha iyi anlayabilir.

"Ailemi çok seviyorum," diyorum. "Harika insanlar. Ama aynı zamanda üzerimizde sürekli bir baskı var... Bilmiyorum," diye ekliyorum. "Acımasızca iyimser olmak mı?"

"Sürekli iyimser," diye tekrarlar Sayla. "Bu ne anlama geliyor ki?"

"Bu, mutfağımızda '*Mutluluk bir tercihtir*' yazan büyük bir tabela ile büyüdüğüm anlamına geliyor." Omuz silkiyorum. "Kulağa hoş geliyor, ama mutluluk dışında başka bir şey seçmek hiç bir zaman bir seçenek olmadı, anlıyor musun? Bazen çok yorucu oluyor."

Sayla kucağına bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Muhtemelen fazla konuştum.

"Peki ya sen?" Konuyu değiştirmek için soruyorum.

Yine uzun bir nefes alır. "Diyelim ki benim deneyimim seninkinin tam tersiydi," diye itiraf eder. "Annem her zaman en kötüsüne hazırlıklıydı ve kalbi defalarca kırıldı. Kendini gerçekleştiren kehanet gibi bir şeydi. Bu da benim kalbimin de çok kırıldığı anlamına geliyordu."

"Kulağa pek hoş gelmiyor." Tamamen yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. "Peki ya baban?"

"Yok." Omuzlarını silkiyor. "Annemin tek söylediği, beni istediği, ama onun bizi istemediği."

"Vay canına." Gözlerimi kısarak önümdeki virajı geçiyorum. "Bu çok zor. Üzgünüm."

"Öyle olma. Sen bizi terk eden baba değildin. Ve sen, ben üniversiteye kaçana kadar beni on sekiz eyalete sürükleyen anne de değildin." Keskin bir kahkaha attı. "Sanırım bu, seni suçlayamayacağım tek şey."

Ona bir bakış attım ve o alaycı kahkahayı kullanmaya karar verdim. En azından havayı hafif tutmak iyidir. "Matematiksel

"Matematiksel konuşmak istemem," diyorum, "ama sanırım beni suçlayamayacağın *iki* şey saydım."

"Kibirlenme." Sırıttıyor. "Henüz inzivaya çekilmedik değiliz."

"Kroft, dostum." Ağzımda bir gülümseme belirir. "Bu uzun üç gün olacak."

Sekizinci Bölüm

SAYLA

Spoiler uyarısı: Yolculuğumuz sırasında pek verimli bir şekilde oyun okumayı başaramadım. Meğer, Dexter'ın sedir kokusuna bu kadar yakın otururken Shakespeare'i özümsemek - ya da her neyse, onun kokusu neye benziyorsa - beklediğimden daha zor bir işmiş. Bu yüzden, dağ geçidinden çıkıp ağaçlarla çevrili virajlı yola girdiğimizde pes ettim. Araştırmamda burada çok sayıda ladin, beyaz çam ve doğu hemlock ağaçlarının olacağını gösteriyordu. Hemlock, bana düşündürüyor düşündürür cadılarıkadınları düşün ve zehir. Ve Dexter.

Dudaklarım seğiriyor.

"Bu yeri Lincoln Logs'tan inşa eden biri olduğuna eminim," diyor ve dalların arasından gördüğümüz Camp Reboot'u işaret ederek başını sallıyor. En az iki adet heybetli kulübe sitenin merkezinde yer alıyor ve yeşil metal çatılı daha küçük kulübeler, kulübeler ile mülkün kenarındaki orman arasındaki açıklıkta sıralanmış durumda.

Dex arabayı toprak park yerine sürdüğünde, park yerleri neredeyse tamamen doludur.

Görünüşe göre neredeyse herkes bizden önce gelmiş.

"Geç kalacağımızı söylemiştim," diyorum, araba kalan son yerlerden birine park ederken.

"Tamam, Kroft. Bir *kez haklı* çıktın. Artık bitti." Oyunumu çantama koyuyorum. "Sen benim patronum değilsin."

"Haklısın." Sırtışını bastırıyor. "Tanrıya şükür."

Arabadan inip, bagajdan valizlerimizi alıyoruz. Dışarısı serin ve ferah. Havada çam ve odun dumanı kokusu var. Nemli ve ferah. Aslında oldukça hoş.

Tabii bunu Dexter'a itiraf etmeyeceğim.

"Broşüre göre, Camp Reboot herhangi bir zamanda otuz kişiye kadar misafir ağırlayabiliyor," diyorum.

"Vay canına," diyor Dex gülerek. "Bu yeri gerçekten araştırmışsın." "Hazırlıklı olmanın bir sakıncası yok. Ben hazırlıklı olmayı severim..."

"Merhaba!" diye bağıyor bir adam kampın ortasından. Bize, kapısının üzerinde "Ofis" yazan bir ahşap kulübenin etrafında toplanan bir gruba katılmamız için el sallıyor. Bu yabancılardan biri muhtemelen benim oda arkadaşım olacak ve Loren'i özlediğim bir duygu kalbimi kaplıyor.

Arkadaş edinmek benim için zor.

Dex ve ben yaklaşırken, adam selam vermek için elini uzatır. "Camp Reboot'a hoş geldiniz!" Uzun ve sırık gibi bir adamdır, bol kargo pantolon, bel çantası ve çene kayışı olan hasır şapka giymektedir. "Ben Bob, yöneticilerden biriyim." Gözleri parlar. "Ama bana Bob diyebilirsiniz."

Hmmm... Dexter'a bakıyorum.

Şakayı mı kaçırıyorum?

"Burada olmak güzel," diyor Dex sıcak bir şekilde. O bu konuda benden daha iyi.

"Sadece *burada olmak* güzel." Bob sırtıyor.

Saçları Dexter'inkiyle hemen hemen aynı renkte, ama benzerlikleri burada bitiyor. Dex, kapüşonlu sweatshirt'ü ve eşofman altını sinir bozucu derecede etkili bir şekilde doldururken, Bob sırık gibi, dağınık sakallı ve sweatshirt'ünün altında hiç kas yokmuş gibi görünüyor.

"Pekala, millet." Herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpıyor. "Sanırım çoğu kişi burada. O halde isimliklerinizi almanın zamanı geldi." Geniş bir ağacın altındaki piknik masasına doğru başını sallıyor. Masada bir sürü isimlik dağınık bir şekilde duruyor. Her biri, boynumuza takmamız gereken orman yeşili bir kordonla bağlı.

Kurallara uyan biri olarak masaya doğru ilerlerken, Dex'e çarpan esmer bir kadın onu durdurur. Kazara. Bilerek.

Lululemon marka kıyafeti neredeyse bir araba taksiti kadar pahalı. Bunu biliyorum çünkü Target'tan taklit bir marka almaya karar vermeden önce tam da o kıyafete bakmıştım.

Dex ona duyamadığım bir şey söylüyor, sonra megavatlık gülümsemesini sergiliyor. Kadın saçlarını geriye atıyor ve gülüyor. İçimde keskin bir acı hissediyorum. Yine başlıyor. Her zamanki gibi kalabalığı kendine hayran bırakıyor.

Sıramı beklerken, kesinlikle onların konuşmalarını dinlemeye çalışmıyorum, parlak bir gülümseme ve yüzü çillerle dolu kızıl saçlı bir kız yanımdan geçiyor. Etiketleri karıştırıp kendininkini buluyor.

CAROLINE.

Hızlıca göz göze geliriz ve ona bir şey söylemek için ağzımı açarım, ama hiçbir kelime çıkmaz. Bunun yerine, geri çekilirim ve etiketleri karıştıran konukların karmaşasına katılırım. Diğer herkes birbirlerine selamlar mırıldanır. Ama ben sesimi bulamıyorum.

Onlar: *Günaydın. Günaydın. Günaydın.* Ben: *Hiçbir şey.*

Neden bu konuda bu kadar kötüyüm?

Sonunda Dex, Lulu Leggings ile flört etmeyi bırakıp talimatları izleyerek isim etiketini alır. Yanıma yaklaşır, ama Lulu bir şekilde aramıza sıkışmayı başarır. Boyun askısını alır.

VICTORIA/TORI.

Çünkü elbette bu çarpıcı esmer, tarihteki en seksi ve en sevimli isimlere sahip. Masadan uzaklaşırken Dexter'ın tüm vücuduna sürtünüyor ve midem sanki bir uzaylıyı gebelikteymişim gibi gurulduyor.

Harika.

Dexter'ın gözleri karnıma kayıyor ve ben kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum. Sanırım o smoothie benim için yeterli bir kahvaltı değildi. "Aç mısın?" diye soruyor. "Çantamda fazladan bir protein bar var."

"Hayır, teşekkürler." Gözlerim Tori'ye kayar ve ellerimi kalın kargo pantolonumun ceplerine sokarım. "Öğle yemeğine kadar idare ederim."

"Emin misin?"

Hayır.

Ama Dex'i kendi oyununda yenmek için, ona borçlu kalamam. Zihinsel olarak rekabetçi kalmam lazım. Fiziksel olarak da güçlü. Her türlü nezaketten etkilenmemem lazım. Bu yüzden, şu anda bir protein barını silip süpürebilsem de, asla var olmaması gereken bir "İyi Niyet Listesi" yapmak yerine, Dexter Michaels'ın Kesinlikle En Kötü Olduğu Nedenler listeme sadık kalacağım.

"Zaten muhtemelen zehirli," diye mırıldanıyorum. "Hemlock."

O kahkahayla güler. "İyi bir protein barını cinayet için asla harcamam."

Neredeyse herkes Camp Reboot boyunluklarını aldıktan sonra, kalan etiketleri taradım ama adımı göremedim. Dex çenesini kaldırdı, gözlerinde bir soru vardı.

"Neden gecikiyorsun, Kroft?"

Masaya doğru başımı sallayıp, etiketimi bulamamış olmamın bir şekilde benim hatamış gibi utanç duyuyorum. "Etiketim yok..."

Oh. Ve o anda onu gördüm.

SAILOR.

Bu bir tesadüf olamaz. Son yirmi sekiz yıldır hayatımda olan sayısız öğretmen, öğrenci, ebeveyn, iş arkadaşı, komşu... adımı yanlış anlayan herkesi hatırlıyorum. Annem beni, benimle aynı yıl doğan milyonlarca Emily, Samantha, Ashley veya hatta Victoria'dan biri yapamazdı. Bunun yerine, çocukluğumu okulda yeni gelen kız olarak sınıfın önünde geçirdim ve adımı söylediğimde herkes gülüyordu.

Karnımdaki yeni ağırları görmezden gelerek, ofisin önünde Caroline ile sohbet eden Bob'a etiketimi götürdüm. Dex benimle birlikte geldi. Lulu Leggings de peşimden geldi.

Yani Victoria/Tori.

"Merhaba!" Bob çene kayışını düzeltir. "Etiketinizi almışsınız!"

"Evet, ama sana adımı Sail-OR değil, Say-LAH olduğunu söylemek istedim." Cümlenin sonuna neredeyse "üzgünüm" ekleyecektim, ama ben yanlış bir şey yapmadım. Yazım hatası da Bob'un suçu değil. Sadece bir hata. Hem de sıkça yapılan bir hata. Yine de, etiketimin düzeltilmesini hak ediyorum.

"Ah, evet!" Bakışları benimle Dexter arasında gidip geliyor. "Siz ikiniz Stony Peak Lisesi'nden geldiniz."

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Doğru. Ben Sayla Kroft."

"Anlıyorum." Etiketime gözlerini kısarak baktı. "Peki. Adını küçük bir Sharpie kalemle düzeltebiliriz."

"Sharpie geçici bir çözüm olur," diyor Dexter. O kadar yakın ki, derin sesi göğsümden titreyor. "Ama Sayla için mümkün olan en kısa sürede yeni bir etiket lazım."

İhtiyacımız olacak.

Dex ve ben ne zaman *biz* olduk?

Bir yandan, onun dayanışma gösterisi şaşırtıcı derecede centilmen ve insanlar ismimi karıştırdığında genellikle hissettiğim rahatsızlık biraz azalıyor. Ama yine de Dexter'a karşı yumuşamak istemiyorum. Bu adamı rakibimden başka bir şey olarak göremeyeceğim. Sonuçta, aynı ödülü kovalayan rakipleriz.

Hibe.

Ve Stony Peak Lisesi'ndeki tüm sahne sanatları topluluğu benim kazanacağıma güveniyor.

"Hatırladığım kadarıyla," diyor Bob sakalını çekiştirerek, "seni son dakikada ekleyen Hildy'di. O da diğer yönetmen ve bilgilerini internetten değil telefondan aldı." Ofisin açık kapısına bakıp sesini alçaltıyor. "Ona söylediğimi söyleme, ama Hildy'nin işitme yeteneği pek iyi değildir."

"*Ben duyduğum!*" Kabinden, vahşi koyu renk bukleleri olan iri yarısı bir kadın çıkıp bize doğru yürür. Parlak sarı renkli eşofman altı ve kolları yarış şeritli, ona uyan bir rüzgarlık giymektedir.

"Oops." Bob abartılı bir şekilde yüzünü buruşturur. "Bu diğer yönetici, Hildy." Bel çantasından bir Sharpie kalem çıkarır ve etiketimi düzeltir. "Özür dilerim, Sailor." Göz kırparak etiketi bana geri verir. "Yarına kadar sana yeni bir etiket alacağız."

"İyi olur," diyorum.

Ayrıca, lütfen bana yeni bir takma ad da bulun.

Bu arada, Hildy yanımızdan geçerek açıklığın kenarına gider ve bir ağaç kütüğünün üzerine atlar. Bob da ona katılır ve Hildy iki kısa düdük çalar. Tatil köyü misafirleri sohbetlerini keser ve dikkatlerini onlara çevirir.

"Tamam millet, dinleyin!" diye bağırır Bob. "Hildy ve ben, hızlıca kulübelerinize yerleşmenizi sağlayacağız, sonra da kampın tam turu için burada toplanacağız."

Dex eğilip fısıldar, "Ben keşif yaptığımızı hatırlamıyorum. Keşif diye bir şey var mı ki?"

"Şşş."

"Turdan sonra," diye devam eder Bob, "retreat'in ilk takım oluşturma egzersizini yapacağız."

"Yaşasın!" Hildy yumruğunu havaya kaldırırken, benim omurgamdan bir ürperti geçer. Umarım oda arkadaşım her kimse, beni sevecektir. İyi bir izlenim bırakmaya kararlı olarak yüzüme bir gülümseme yerleştiririm ve onun Caroline gibi güler yüzlü ve nazik biri olması için evrene sessizce dua ederim.

"Yatak odalarınız şurada," diyor Bob, ormanın kenarındaki küçük kulübeleri işaret ederek. "Her birinde iki adet ekstra uzun tek kişilik yatak ve küçük bir özel banyo var." Ellerini ceplerine sokuyor. "Yatakların üzerine asılan geyik boynuzlarının hepsinin doğal olarak döküldüğünü lütfen unutmayın. Bu kulübelerin dekorasyonunda hiçbir canlıya zarar verilmemiştir."

"Burada lüks bir yer yok," diye araya girer Hildy. "Ama tuvaletler temiz ve yataklar rahat."

Bob saatine bakar. "Öyleyse eşyalarınızı bırakın, yarım saat sonra burada buluşalım."

Yan tarafta, kızıl saçlı Caroline elini kaldırır. "Nerede kalacağımızı nasıl öğreneceğiz?"

Evet. Harika bir soru, gelecekteki dostum ve potansiyel oda arkadaşım.

Bob iyi niyetle gülümser. "Sanırım bu, hepinizin bilmesi gereken bir ayrıntı."

Hildy sandığın üzerinden atlar ve onun yanına geçer. "Kabin atamalarınız isim etiketlerinizin arkasında yazıyor," der. "Şu anda kapılar kilitli değil, ama her verandanın paspasının altında iki anahtar bulacaksınız."

Dex etiketini ters çevirir. "Ben on üçüncü kabindeyim."

Yanımda duran Victoria/Tori, etiketini kontrol eder ve küçük bir çığlık atar. "Oooh! Senin yanımdayım. On ikinci kabin!"

Caroline ona dönerek etiketindeki ismi okur. "Ben de on ikideyim." Kanıt gösterir gibi boyun askısını yukarı kaldırır. "Sana Victoria mı, Tori mi demeliyim?"

"Tori mükemmel!"

Tabii ki öyle.

Tori ve Caroline birbirlerine yaklaşırken, hayal kırıklığı göğsümün içinde bir top gibi zıplıyor. Buradaki bir düzine kadar kadına bakarak, hepsinin yeterince dostça görüldüğüne karar veriyorum. Nefes alıp, tek gözümü açık tutarak kabin numaramı gözetliyorum. Sonra midem bir anda aşağıya düşüyor.

Bir hata olmalı.

"Şey, Bob? Hildy?" Yutkunuyorum. İki kez sorunlu misafir olmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. "Yeni bir kabin atamasına ihtiyacım var."

Bob kaşlarını çatı. "Bir sorun mu var?"

Boğazım düğümlenir. "Beni on üçüncü kabine yerleştirdiniz."

"Bekle." Dex gülerek nefesini verir. "Benimle aynı odada mı kalacaksın?" "Kesinlikle hayır."

"Ama Dexter on üçüncü kabine atandı," diye işaret eder Bob.

Evet. Teşekkürler, Bob.

Bu yüzden Hildy'ye dönüp, onun daha yardımcı olacağını umuyorum. "Camp Reboot broşüründe karma kabinlerden bahsedilmiyor," diyorum. "Web sitesinde de yok."

"Çünkü karma kabinlere karşı resmi bir politikamız yok." Bakışları boynumdaki etiketine kayar. "Ve Sailor gibi bir isimle, senin erkek olduğunu düşündüm."

Kalbim hızla atmaya başlar. "Ama benim adım Sailor *değil*."

"Artık biliyorum." Hildy omuzlarını silkiyor. "İyi haber şu ki, Bob ve ben senin ve Dexter'ın aynı kabini paylaşmanıza karşı değiliz." İkimize de gülümsüyor. "Yatak odalarının oldukça geniş olduğunu ve tüm banyoların özel olduğunu göreceksiniz. Kapılarda kilitler ve her şey var. Yani ikiniz de kabul ederseniz..."

"Kabul etmiyorum," derim, sanki hayatı boyunca insanları memnun etmeye çalışan biriymişim gibi, herkesin gözü önünde mikroskop altında kalmış gibi hissederek.

"Eminim bir çözüm bulabiliriz," diye araya girer Bob, sanki bir kalem bu sorunu çözebilirmiş gibi bel çantasını okşayarak. "Bizimle kalan herkesin mutlu ve rahat olmasını istiyoruz. Sadece biraz düşünmemiz gerekiyor. Sen düşündün mü, Hildy?"

"Düşünecek pek bir şey yok, Bob," diyor. "Fazladan yatağımız yok ve kampta oturmak için elimizde sadece bir sürü tahta sandalye ve bank var. Sanırım birkaçını bir araya getirebiliriz."

"Bu pek rahat gelmiyor, Kroft." Dexter elini saçlarına geçirip, yataktan kalkmış gibi saçlarını karıştırır. "Özel banyo ve kendi yatağından daha çok sandalyede uyumayı mı tercih edersin?" Saçları böyle dikilmişken çok sevimli ve zararsız görünüyor, ama ben onun cazibesine kapılmıyorum. Kapılamam.

"Belki." Omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Sana sandalyede uyumana izin vermeyeceğim." Bana sert bir bakış attı. "Bu mümkün değil."

"Neden?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Çünkü ben bir beyefendiyim."

"Bu karışıklık için çok üzgünüm," diyor Hildy, özür dilercesine ellerini kaldırarak. "Belki Bob ve ben etrafa sorup, kadın kabinlerinde Sayla ile yer değiştirmek isteyen biri var mı diye bakabiliriz."

"Ben seve seve onunla yer değiştiririm," diyor Tori, benimle Dexter'ın arasına girerek. "Caroline'ın bu değişikliğe itiraz etmeyeceğinden eminim." Gözleri hayranlıkla parlıyor. "Sayla'nın sandalyede uyumasına izin vermayerek çok centilmen davranıyorsun."

Parmaklarım sıkışıyor. "Çok naziksin Tori, ama sen de karma kabinde uyumak zorunda kalmamalısın."

"O zaman gerçekten zor durumdayız," diyor Bob ve içim burkuluyor. Kimseye rahatsızlık vermekten nefret ediyorum. Sesimin duyulmasını ve ihtiyaçlarımın karşılanmasını istesem de, isim etiketimle zaten yeterince sorun çıkardığım için daha fazla sorun yaratmak istemiyorum.

Ayrıca, Bay Wilford bu tatilin sonunda bir performans raporu alacak. Belki de bu, Dexter'dan daha iyi bir sporcu olabileceğimi kanıtlamak için bir fırsat.

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Eminim bir çözüm bulabiliriz," diyorum, sesim yükseliyor. "Sonuçta, buraya işbirliği yapmak için geldik,

değil mi?"

"Harika." Bob şapkasını çıkarır ve alnını eliyle siler. "Kararınızı bize bildirmeniz yeterlidir. Her halükarda, Hildy ve ben tur için burada sizinle buluşacağız."

İkisi ofise girerler ve Dex, Tori'den uzaklaşıp bana dönmek için vücudunu hafifçe çevirir. "Seni en rahat ettirecek şeyi yapacağım," der. "Onunla ya da seninle paylaşabilirim. Her iki şekilde de sorun yok. Tabii sen sandalyede uyumayacaksan."

"*Ne kadar* centilmen," diye tekrarlar Tori.

İçimde bir şeyler kıpırdanır ve çantamın askısını omzumda daha yukarı çekerim. "Teklifin için çok teşekkürler, Tori, ama bir değişiklik gerekli olacağını sanmıyorum. Dexter kendi yatağında, ben de benimkinde uyuyabiliriz ve ikimiz de birkaç gün boyunca 13 numaralı kabinde birlikte yaşamak için bazı temel kurallar belirleyebiliriz."

Dex'in kaşları kalkar. "Şimdi benimle aynı kabini paylaşmak istediğini mi söylüyorsun?"

"İstemek biraz ağır bir kelime." Gülümsememi ve ses tonumu ekstra tatlı tutuyorum. "Ama profesyonel bir iş arkadaşı bu tür aksaklıkları tolere edebilir. Beni üstün bir iş arkadaşı yapan da budur."

Topuklarımı döndürerek kabinlerin yönüne doğru ağır adımlarla yürüdüm, yeni yürüyüş botlarımın içindeki sürtünme noktalarını görmezden geldim. Bu arada, kalbim göğüs kafesim üzerinde düzenli bir şekilde atmaya devam ediyordu. Açıkçası, bunun tek nedeni engebeli arazide bagaj taşımam ve ayaklarımın su toplamasıydı.

Dex ile aynı odada kalacağım için *değil*.

İlk kabinleri geçip ilerlerken, valizim her taş ve çakıl taşının üzerinde sallanıyor. Ayaklarım ağrıyor. Ve gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor. DEFCON seviyeleri gibi.

Dex yanımda koşarak geliyor, omzuna asılı büyük çantası sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi.

"Bavullarını ben taşıyayım."

"Neden?" Dişlerimi sıkıyorum. "Herkes ne kadar iyi bir adam olduğunu kanıtlamak için mi?"

"Hayır, çünkü benim sadece bir çantam var," diyor. "Ve bilgin olsun, başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil."

"Tabii, Bay Şövalyelik." Alaycı bir şekilde gülümserim. "Üzgünüm ama sahte cazibenin bende işe yaramıyor..." Tekerleklerim bir çukura takılır ve neredeyse valizi yere düşürürüm. Bir an durup derin bir nefes alırım. Nefes verirken, içimden düşük bir inilti çıkar.

"Ne oldu, Kroft?" O da durur, başını eğerek göz teması kurar. "Bu gece benden ellerini çekemeyeceğinden mi korkuyorsun?"

"Ha!" diye bağırdım. "Keşke."

Gözlerinde bir anlık eğlence parıldadı. "Evet, muhtemelen."

Ona sert bir bakış attım, ama altıma işlemek üzereydim ve bu valizler beni sadece yavaşlatıyordu. Bu yüzden vazgeçtim.

"Sen kazandın," derim ve çantalarımı ona teslim ederim. "Teşekkür ederim." "Rica ederim." Valizimi alır ve diğer omzuma diğer omzuna asıyor. "Ve bilgin olsun, ısırmayacağıma söz veriyorum." Kaşlarını kaldırıyor. "Sen istemedikçe tabii."

"Hayal kuruyorsun."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. "Belki, Kroft. Belki."

Dokuzuncu Bölüm

DEX

Sayla ile şakalaşmayı bırakmalı mıyım?

Evet, Dex. Kesinlikle.

Onu güldürmeye çalışmak, beni sevmesini sağlamak bir yana, bizi tehlikeli bir duruma düşürebilir. Onun gözünde ne kadar az düşman olursam, onun yerine ben bursu aldığımda o kadar suçlu hissedeceğim. Yine de, isim etiketi ve kabin atamalarıyla ilgili fiyaskonun ardından, sadece biraz neşeye ihtiyacım vardı.

Önümüzdeki birkaç gece aynı alanı paylaşmak zorundayız, gündüzleri Bob ve Hildy'ye işbirliği gösterdiğimizi kanıtlamamız da cabası, bu yüzden aramızdaki ip zaten gergin. En iyisini umarak, ipte yürüyüp bir santim bir santim ilerleseک iyi olur.

Sayla kabine önce varır ve paspasın altından anahtarları çıkarırken, ben çantalarımızı merdivenlerden yukarı, verandaya taşıyorum. Güneş artık biraz daha yükselmiştir ve ben bu çabadan terlemeye başlarım. O kapıyı açar ve ben bir dizi Adirondack sandalyesini geçip içeri girerken, benim için sineklikleri tutar.

"Şimdi kim centilmen?" diyor sırtarak. "Sen, Sailor.

Açıkça."

Burası şaşırtıcı derecede temiz ve havadar. Geniş tahtalı zeminler yeni süpürülmüş gibi görünüyor ve odanın karşısındaki büyük pencereden gün ışığı içeri akıyor. Pencerenin iki yanında, söz verildiği gibi, kütük başlıkların üzerine monte edilmiş devasa boynuzlar bulunan iki tek kişilik yatak var. Her yatakta birkaç tane düzgün görünümlü yastık var ve yorganlar, üzerinde ayılar, çam ağaçları ve geyikler gibi desenler basılmış kumaş karelerinden yapılmış.

Her yatağın ayak ucunda katlanmış bir battaniye var. Gri. Muhtemelen yün. Tek bir tavan vantilatörü başımızın üzerinde tembel daireler çizerek dönüyor. Şu anda

banyo kapısı ardına kadar açık, dünyanın en küçük duşu, tuvaleti ve ayaklı lavabosu görünüyor.

"Eh, işte bu." Omuz silkiyorum. "Evim güzel evim."

Sayla ekranı gürültüyle kapatır ve deri çantasını alır. "Önce önemli şeyler," der ve banyoya girer.

Doğru. Haklı.

Benimle akraba olmayan bir kadınla aynı alanı paylaşmak benim için yeni bir deneyim. Bu kadının benim hayranım olmadığı gerçeğini bir kenara bırakalım. Nasıl davranmam gerektiğini bilmediğim için, orada durup ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarıyorum ve kendimi biraz garip hissediyorum. İki dakika sonra, sifon sesi ve akan su sesi duyulur, ardından Sayla tekrar çıkar. Banyo sağındaki yerde, rulo şeklinde sarılmış havluların bulunduğu bir sepet vardır. Ellerini bir havluyla kuruladıktan sonra, onu arkasındaki demir kancaya asar.

"Peki." Yatakları işaret ederek başımı sallıyorum. "Hangisini istersin?"

"Umurumda değil." Omuzlarını silkiyor, kayıtsızlığın resmini çiziyor. Bana gelince, içimde olan şey çok büyük bir... farklılık. Onunla bu işi doğru yapmak istiyorum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"O zaman banyoya yakın olan yatağı alayım." Çantamı yatağın üzerine bırakıyorum. "Diğeri prize daha yakın."

"Bana iyilik yapmak zorunda değilsin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani *daha fazla* iyilik yapmana gerek yok demek istiyorsun."

Çantasını karşıdaki yatağa götürüp üstüne koyar. "Bagajımı taşımak için adeta yalvardın."

"Ayrıca isim etiketi konusunda da seni savundum." Çantamın yanındaki yatağa çöküyorum. "Ve kabin ataması karışıklığında, odaları değiştirmek için teklifte bulundum."

O sırtıyor. "Sadece Bob ve Hildy'ye benden daha esnek olduğunu kanıtlamaya çalışıyordun. Kabul et."

"Belki." Sakalımı kaşıyorum. Yakalandım. "Ama senin de aynı fikrin vardı."

Çenesini kaldırır. "Her neyse, gerçek adım hala Sharpie ile yazıyor ve kabini paylaşıyoruz. Yani bu savaşlar tam olarak zaferle sonuçlanmadı."

"Henüz." Çantamın fermuarını açıp protein barlarının bulunduğu kutuyu arıyorum.

Çıkardım. Elime aldım. "Unutma, sana yemek teklif ettim."

"Ben de almadım." Omuzlarını dikleştirir. "Bak, bunun senin için nadir bir durum olduğunu biliyorum, Dex, ama bu hafta beni ikna edemeyeceksin."

"Anlaşıldı." Ağzımda bir gülümseme belirir. O inatçı bir kız, tamam. Ve dudaklarını büzmüş olması da beni pek rahatsız etmiyor. "Sailor'a artık iyilik yapmayacağım."

"Ve bana Sailor deme." Kaşlarını çattı. "Asla."

"Anlaşıldı."

Yumuşak bir homurtuyla, çantasının yanındaki yatağa uzanır. "Bu arada, bu alanı paylaştığımız süre boyunca bazı temel kurallar belirlemeliyiz."

"İyi fikir."

"Aslında, bunu ilk işbirliğimiz olarak kabul edelim." Çantasından bir klipsli tahta çıkarır. Sonra bir tane daha. Sonra üçüncü. Her birinin üstünde farklı renkli bir kalem ve ona uygun yapışkan notlar vardır. Onları sıraya dizip omuzlarını rahatlatır. Sanki bunlar onun duygusal destek klipsli tahtalarıymış ve sonunda rahatlayabiliyormuş gibi.

"Hey, Kroft," diye takılıyorum. "Ödünç alabileceğim bir klipsli tahta var mı?"

"Üzgünüm, ama yok," diye cevaplar, sanki sorum ciddiymiş gibi. "Hepsine ihtiyacım var."

"Ah, hadi ama." Bir kahkaha kaçıyor ağzımdan, ama gözlerinde bir şeyin parıldadığını görüyorum ve bu beni durduruyor.

"Bilmek istiyorsan," diyor, "mavi klipsli dosya iş için. Burada olduğumuz süre boyunca kontrol etmem gereken okul gündemleri ve listeleri var." Sarı klipsli dosyayı işaret ediyor. "Bu benim kişisel hayatım için, şimdilik kaldırabilirim." Onu çantasına geri koyar, sonra pembe klipboardu alır. Üstünde en az bir boş sayfa vardır. "Bu, inziva için. Sonunda bir tür sınav olursa diye, yaptığımız her şeyi not almayı planlıyorum."

"Sınav mı?"

"Evet. Unutma, Bay Wilford, Bob ve Hildy'nin performansımız hakkında kendisine rapor vereceğini söyledi ve ben

her şeye hazırlıklı olmak istiyorum."

Kafamı sallayarak gülümsüyorum. "Zombi kıyametinde seni bulmamı hatırlat bana."

"Bunu kişisel hayatım için yapılacaklar listesine eklerdim, ama ne yazık ki o liste çok dolu." Omuzlarını silkiyor. "Her neyse, önce kabin kurallarını belirlemeliyiz."

"Önden git, McDuff."

Bu, ondan küçük bir homurtu çıkarır. "Aslında doğru alıntı 'lay on, Macduff'."

Ağzım seğirir. "Bunu bilmiyordum."

"Her halükarda, benim tarafıma geçmek için

"Uyarı için teşekkürler." Yatağa uzanıyorum. "Bu bir kabin kuralı mı?"

"Uyarı için teşekkürler." Yatağa uzanıyorum. "Bu kabin kuralı mı?"

"Hayır." Sayla, pembe klipsli tahtasının üst kısmına büyük harflerle KABİN KURALLARI yazar. Sonra şöyle der: "Birinci kural..."

"Sana Sailor deme," diyorum.

Kafasını sallar. "Evet. Hatırlattığın için teşekkürler." Bir liste yapmaya başlar ve yazdıklarını yüksek sesle dikte eder. "Kural bir: Takma ad yok. Birbirimize sadece Sayla veya Dexter diye hitap edeceğiz." Başını kaldırır. "Kroft benim için kabul edilebilir, çünkü bu benim gerçek soyadım. Dex sana uyar mı?" Sanki benim duygularımı gerçekten önemsiyormuş gibi kaşlarının arasında bir çizgi oluşur.

Huh.

Ya Sayla beni sandığım kadar nefret etmiyor ya da ne kadar tahammül edemese de herkese karşı doğal olarak düşünceli davranıyor.

"Dex çalışıyor," diyorum ona. "Sorduğun için teşekkürler."

"Sorun değil," diye başını sallayarak listesine geri döndü. "Kural iki: Kabine girmeden önce daima kapıyı çal. Kimsenin üstünü değiştirmedikten emin olmak için."

Omuz silkiyorum. "Açıkçası, muhtemelen banyoda giyineceğim."

Kapıya bir göz attı, sonra bana döndü. "Ama orası oldukça küçük ve çantalarımız burada."

"Haklısın," diyorum.

O da kapı çalma kuralını yazıyor, sonra ekliyor: "Kabin kapısında ve banyoda."

"Anladım."

"Kural numarası üç." Düşünürken kalemi çenesine vurur. "Horlamak yok. Ya da uykuda konuşmak. Burada dinlenmemiz gerekiyor ve bu çok sinir bozucu."

Ben gülererek "Ama uyanık olmayacağız ki. Bunu kontrol etmenin bir yolu yok."

"Genelde horlar mısın? Ya da uykunda konuşur musun?"

"Bilmiyorum. Yani... Hiç şikayet almadım."

Bir an durup, söylediklerimi sindirir, sonra kaşlarını çatır. "İğrenç."

Biraz utanırım. Sanırım Sayla'nın ne düşündüğünü gerçekten önemsiyorum. "Kafamda farklı gelmişti. Geceleri yatak odamda kadınlar gelip gidiyor demiyorum. Sadece büyürken hep kendi odam vardı. Ve şimdi yalnız yaşıyorum, bana rapor verecek bir oda arkadaşım yok. Hepsi bu."

"Yatak odanda kim olduğu umurumda değil," diyor. Ama kaşındaki kırıışıklık biraz yumuşuyor. "Kendi işimize bakmaya ne dersin?"

"Anlaştık."

"Dördüncü kural," diyor. "İkimiz de gece boyunca tam pijama giyeceğiz. Senin sadece alt giysiyle çıplak göğüslü dolaşman adil olmaz."

Hay aksi. Boğazımı temizliyorum. Ne kadar çok kural eklemek isterse, durumum o kadar kötüleşiyor. "Ya pijama getirmediysen?"

Dudakları açılır. "İğrenç. Sakın bana çıplak uyumayı planladığını söyleme."

"Öncelikle, çıplak vücudum iğrenç değil. İkincisi, ben tişört ve şortla uyuyorum. Pijama değil."

Bir an durup çenesini kaldırdı. "Her zaman giyinik kalacağımıza söz versek nasıl olur?"

"Duş hariç mi?"

"Duş hariç," diye kabul eder.

"Bir kural daha ekleyip, beş kural yapalım mı?"

"Beş çift sayı değil ama olur." Dikkatini listeye geri çevirir ve atladığımız bir şey var mı diye göz gezdirir. "Telefonla konuşurken birbirimizin mahremiyetine saygı göstermeyi

telefonla konuşurken birbirimizin mahremiyetine saygı göstermeyi kabul edebiliriz. Senin için uygun mu?"

"Hmmm." Kafasını kaldırdığında, ağzımı büküyorum. "Bilmem gereken bir erkek arkadaşın mı var, Kroft? Gece yarısı kıskanç bir adamın kabinimizin kapısını yumruklamasına istemem. Hem de ben sadece tişört ve şortla."

Bana göz kırparak, bu oyuna katılmak istemediğini açıkça belli eder. "Seni ilgilendirmez ama işimle ilgili aramalardan bahsediyordum. Ya da Loren'in bana ulaşması gerektiğinde. Ya da belki annem. Annem nişanlandı." Bir an durur. "Aslında dün."

"Annen dün nişanlandı mı?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı, bu habere karşı içten bir tepki. "Vay canına. Bu büyük bir olay."

"Evet." Parmaklarını klips tahtasının kenarında gezdirir. "Benden baş nedimesi olmamı istedi." Sesinde bir şey var. Bir tereddüt.

"O adamı seviyor musun? Nişanlısını demek istiyorum."

"Eugene fena değil." Nefesini bırakır, gözlerini kaçıır. "Sadece birbirlerini sevmelerini istiyorum."

"Tabii ki istersin."

İçgüdülerim daha fazla soru sormamı, biraz daha derinlemesine araştırmamı söylüyor, ama o başını hızlıca sallayıp "Neyse" diyor.

Doğru. Konuyu değiştirme zamanı, Dex.

"Erkek arkadaş meselesi hakkında." Boğazımı temizledim. "Sadece şaka yapıyordum, Kroft. Erkek arkadaşın olamaz ya da olmamalı diye bir şey yok. Dürüst olmak gerekirse, olmamasına biraz şaşırdım."

Gözlerini tekrar bana çevirir. "Ben mi?"

Ona çarpık bir gülümseme atıyorum. "Klipboard takıntın biraz abartılı, ama görünüşün de fena değil."

Yanakları kızarır ve alaycı bir gülümsemeyi zorlukla bastırır. "Evet, tabii. Ben de Tori değilim."

Uhhh. Tamam. "Kim?"

"Esmer olan," diyor Sayla, ama benim kafam boş bir benzin deposu gibi. "Victoria? Lulu tayt giyen. Büyük... dişleri olan." Benim bakışlarım hala boş olduğunda, ekliyor, "Benimle kabin değiştirmek isteyen kadın."

"Ah. Tori. Anladım." O ve ben, o araya girip kabinleri değiştirmeyi önerdiğinde neredeyse hiç konuşmamıştık. Sanırım Sayla'ya yardım etmeye çalışması

Ama yeni tanıştığım biri için biraz fazla bir iyilikti. "Ona pek dikkat etmedim."

"Gerçekten mi?" Sayla gülümsemeyi zor tutuyor. "O seninle yatmayı teklif etmeden önce bile ikiniz çok samimi görünüyordunuz."

"Mesele de bu." İçimde bir parça savunmacılık uyanıyor. "Ben *dostça* davranıyordum. Ve o, sen ya da başka biri bunun ötesinde bir şey olduğunu düşünüyorsa, yapabileceğim başka bir şey yok."

"Yani ona ilgi duymadığımı mı söylüyorsun?"

"Kimseye ilgi duymadığımı söylüyorum." Sayla gözlerini kısar.

Gerçek şu ki, romantik ilişkilerimi her zaman rahat tutmuşumdur. Gençken, elbette birkaç kez çıkmıştım. Üniversitede birkaç kız arkadaşım olmuştu. Ama her zaman büyük hedefleri olan kadınlara çekilirdim. Ülkenin diğer ucundaki hukuk fakültesi gibi. Ya da müzik yapmak için Nashville'e taşınmak gibi. Onlar yakın zamanda bir ilişkiye bağlanmak ya da yerleşmek istemiyorlardı.

Hiç kimsenin kalbi kırılmadı.

Bu günlerde ailem ve arkadaşlarımdan bolca sevgi görüyorum. Ayrıca, Stony Peak'te yaptığım iş, bir işin olabileceğinden daha tatmin edici. İhtiyacım olan tüm bağlantı bu. İhtiyacım olabilecek tek *risk bu*. Ve hayır, Sayla ile ilişkiden kaçınmamın ardındaki daha derin nedenlere girmeyeceğim.

Ama ona yüzeysel bir neden sunabilirim.

"Zamanım yok," diye açıklıyorum. "Atletizm programı beni başka hiçbir şeye odaklanamayacak kadar meşgul ediyor ve işime ya da çıktığım kişiye elimden gelenin en iyisini vermek istiyorum. Sadece takımlarımızı desteklemeye, mümkün olduğunca çok maça gitmeye çalışıyorum. Her gün antrenmanlar, turnuvalar ve play-off'lar var. Hiç bitmiyor."

"Ben de aynıyım," diye aceleyle söylüyor Sayla. "Ama ben oyun provaları, müzik konserleri, koro gösterileri, bando performanslarıyla meşgulüm."

"Burada rekabet içinde değiliz Kroft." Zorla gülümsüyorum. "Sen kendi bölümünü önemsiyorsun. Ben de kendiminkini. Sadece Tori'yi neden fark etmemiş olabileceğimi açıklamaya çalışıyordum."

"Okulda herkes senin hakkında öyle konuşuyor ki, ben de senin... çok fazla randevuya çıktığını düşündüm." Bir an durur. "Ama hemen sonuca varmamalıydım."

"Ben çoktan unuttum." Omuzlarımı silkiyorum. "Ve burası Camp Reboot, yani bunu yeni bir başlangıç olarak kabul edelim. Temiz bir sayfa?"

"Belki öğle yemeğinden sonra." Çenesini kaldırdı. "Boş mideyle barış yapamam."

Bir an onun ifadesini inceledim. "Bu bir şaka mıydı?" "Eğer sormak zorunda kaldıysan, başarısız oldum demektir."

"Sayla Kroft mı? Başarısız mı?"

Burnunu kırıştırdı. Tavşan gibi, ama daha sevimli. "Kimseye söyleme."

"Sırrın bende güvende."

Saatine bakar, sonra pembe klipsi ve kalemiyle yataktan zıplar. "On dakika içinde ofise dönmemiz gerekiyor, o yüzden şimdi gidiyorum."

"Ama orası tam anlamıyla iki dakikalık yürüme mesafesinde." "Zamanında gelmek geç kalmaktır, unuttun mu?"

"Evet." Bacaklarımı uzatırım. "Sanırım şansımı deneyeceğim."

Jogging pantolonumun cebinden telefonumu çıkararak mesajlarımı açarım. "Sadece mesajlarıma bakacağım."

Öyle söylüyorum ama bir yanımda Sayla ile aramıza biraz mesafe koymam gerektiğini düşünüyor. Onun isteksiz gülümsemeleri, daha birkaç saat birlikte olmamıza rağmen, göğsümdeki sıkışıklığı gevşetmeye başladı bile. Birbirimizden uzaklaşmak muhtemelen iyi bir fikir.

"Sen bilirsin," diyor ve at kuyruğunu sallayarak kabinden çıkıyor. Sessizliğin tadını çıkarmalıyım, ama bir yanımda onu takip etme dürtüsü hissediyor. Dikkatimi başka yöne çekmek için, bütün sabah görmezden geldiğim mesajları kontrol ediyorum.

İlki Tim'den, Kendal'ın kocasından. Pazar günü bir ara eve uçacağını söyledi, bu yüzden şimdiye kadar dönmüş olmalı.

KÜSTAH KÜSTAH

Selam dostum. Ben yokken karıma yardım ettiğin için teşekkürler. Cuma gecesi bebek bezi değiştirmek cesaret isteyen bir iş.

BEN

Evet. Kız kardeşim, oğluna benim adımı vermeni ikna ederken ne yaptığını çok iyi biliyordu. Dex amca o çocuğa sonsuza kadar zaafı olacak.

KÜME

İkinci adı olsa da, yine de. En azından bunu yapabilirdik. Bilgin olsun, çocuklarım senin aldığıın paketleri çoktan bitirdi. Kelime oyunu yapmadım.

BEN

Görsel için teşekkürler. Ama ben sadece bebek bezlerini alıyorum. Altını değiştirmek benim işim değil. Başka bir konuya geçelim, yeni formalar geldi, Rowan ve Wally için küçük olanlar da var.

KÜME

Güzel. Umarım Squirrels, Bobcats'i yener.

BEN

Heh. Bunu garanti edemem. Ama maçtan sonra seni bira içmeye götürebilirim.

KÜSTAH

Ben varım. Görüşürüz dostum. Tekrar teşekkürler.

Ara Sırada, telefon görüşmemizden sonra gelmiş olan Jo'dan bir mesaj var.
yın.

KÜÇÜK KARDEŞ

Sayla'ya iyi davran. O harika biridir.

BEN

O kadar da harika değil. Ama ben her zaman nazik davranırım.

Jo, en az sekiz saat boyunca mesajları görmezden gelmesiyle ünlüdür, bu yüzden ondan kesinlikle cevap alamayacağım, bu yüzden Bridger'a geçiyorum.

BRİDGER

Dostum. Sonbahar tatili personel geliştirme programı sensiz cehennemin dokuzuncu katı gibi. Wilford'un akreditasyonla ilgili güncellemesini dinlerken neredeyse uyuyakalmıştım. SACSS'den her bahsettiğinde bir kez daha ölüyorum. Yardım gönder. Cidden.

Altı yıldır bu fakülte eğitimlerine katılıyorum ve günler sonsuza kadar sürüyormuş gibi geliyor. Zavallı adam muhtemelen bir molaya ihtiyaç duyuyordur. Ama toplantıdayken telefonuna cevap veremez, bu yüzden ona mesaj atıyorum. Eğer boşsa, hemen cevap verecektir.

ME

Wilford ziyaret hakkında ne diyor? SACSS kelimesi dışında. Heh.

BRİDGER

O işkence gibi toplantı bir saat önce bitti. Şimdi yeni bir cehennemdeyiz. Ama soruna cevap vermek gerekirse, sen ve Sayla'nın ziyaret için büyük bir işbirliği planıyla geri dönmenize çok heyecanlanmıştı. Dört yıllık akreditasyonu garantilemek için iyi bir plan yapacağınıza güveniyor. BASKI YOK.

ME

Harika. Kroft, üzerimizde baskı olmadığına bile beni zar zor tolere ediyor. Ve şimdi...

BRİDGER

Ve şimdi ne? Beni böyle bekletemezsin.

BEN

Şimdi aynı odada kalıyoruz. Sayla ve ben. Tek bir kabinde. Evet. Basınçlı tencere.

BRİDGER

■
Olmaz

BEN

■
Olur.

BRİDGER

■
Onunla aynı kabini paylaşmayı nasıl başardın?

ME

■
Hilem falan yoktu. Sadece oda tahsislerinde bir aksaklık oldu. Ama şimdi buradayız. O yüzden en iyisini yapmaya çalışıyorum. Amacım ona o kadar da kötü bir adam olmadığımı kanıtlamak. Hatta ilerleme bile kaydediyor olabilirim.

BRİDGER

■
Bunun için sana bol şans. Loren de senin için tezahürat yapıyor gibi hissediyorum, ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmez. Şu anda yanımda oturuyor. Selam söylüyor.

BEN

■
Ah. Sevimli Bayan Cane. Omzunun üzerinden mesajlarını mı okuyor?

BRİDGER

■
Tabii ki hayır. Bu yeni ve son derece ilgi çekici toplantı sırasında neden telefonumu çıkardığımı anlaması için sana mesaj attığımı söyledim.

BEN

■
Ama birlikte oturuyorsunuz... Olaylar karmaşılaşıyor.

BRİDGER

■
Hayır. Burada olaylar her zamanki gibi basit.

BEN

Ah. Yani onu erkek arkadaşını terk etmeye henüz ikna edemedin mi?

BRİDGER

Loren ve ben hala sadece arkadaşız. Ve o hala nişanlı.

BEN

Üzgünüm dostum. Foster Abel ne biçim bir isim ki? Düğünden sonra soyadını birleştirirse, Bayan Cane-Abel olacak. Bu bir tercih meselesi.

BRİDGER

Dostum. Konuyu değiştir. Şu anda üretken ve inzivaya yönelik bir şeyler yapman gerekmiyor mu? Güven düşüşü ya da pandomim dersi gibi?

BEN

Pandomim dersi. Ama haklısın. Gitsem iyi olur. Birkaç dakika sonra burayı gezmek için buluşacağız, sonra öğle yemeği, ardından da tüm öğleden sonra mesleki gelişimle ilgili şeyler yapacağız. Pandomim hariç. Umarım. Sayla çoktan oraya gidip yöneticilerle konuşmaya başlamıştır, onlara benden daha iyi olduğunu göstermeye çalışıyordur.

BRİDGER

Düşüncelerim ve dualarım seninle dostum.

BEN

Teşekkürler dostum. Sonra sana haber veririm. Gerçek kelimelerle. Pandomim hareketleriyle değil. Belki.

Çıkmadan önce, hızlıca bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Annem ve babam, muhtemelen kendi yaşlarında sabit hatlı telefonu olan son insanlar, *Happiness is a Choice* (Mutluluk bir seçimdir) tabelasının hemen altında fişe takılı gerçek bir telefon. Ama neden tuttuğunu anlıyorum. Acil durumlara her zaman hazır olmak için,

. Zaten ikisi de mesajlara cevap vermek için saatler harcıyor. Ev telefonunu deniyorum ve telesekreter çıkıyor.

"Selam." Boğazımı temizliyorum. "Jo ile konuştum, babamın dün bir korku yaşadığını öğrendim. Bunu sizden duymak isterdim. Ama neyse. Ben sadece sizin tek oğlunuzum. Suçluluk duymuyorum." "Heh" diye bir ara veriyorum, böylece sadece şaka yaptığımı anlasınlar. Çoğunlukla. "Ama mümkün olduğunda bana nasıl olduğunuzu haber verin. Önümüzdeki birkaç gün bu inziva yerinde olacağım, ama aramalara cevap veremesem de mesajları ve mesajları alacağım. Beni endişelendirmeyin. Yoksa endişeleneceğim." Suçluluk duygusunu biraz abartıyor muyum? Elbette. Ama yalan da söylemiyorum. "Neyse, baba, bol bol su iç. Ve belki bir süre bahçe işlerini bırak. Perşembe akşamı aile yemeğinde görüşürüz, hafta sonu da uğrayıp ihtiyacın olan her konuda yardım ederim. İkinizi de seviyorum. Bu arada, ben Dexter."

Olumlu bir notla bitirmek için, bir kez daha "heh" dedim ve telefonu kapattım.

Sonuçta *mutluluk bir tercihtir.*

Ama zamanında gelmek geç kalmaktır.

O yüzden gitsem iyi olacak.

Onuncu Bölüm

SAYLA

"Pekala, millet." Bob, ofisin dışında toplanan tatil konuklarının her birine kağıtlar dağıtır. "İşte birlikte geçireceğimiz zamanın kesin programını gösteren gündem."

Program.

Bu kelimeyi duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı. Üç küçük hece ve parmaklarım şimdiden kağıdı klipsli dosyamdan birine tutturmak için sabırsızlanıyor.

Dexter, kendi kağıdını elinde tutarak yanıma kayıyor. Gruba en son katılanlardan biri ama yine de zamanında geldiği için yüzüne karşı alaycı davranmaktan ya da içimden onu yargılamaktan kaçınıyorum.

O kadar iyi kokuyor ki, neredeyse salya akıtacağım, yoksa olağanüstü özdenetimimden gurur duyardım. Sanki taze çam ağacı kolonyası falan sürmüş gibi. Ya da belki kamp sabunuyla ellerini yıkamıştır. Belki de sadece çok açımdır. Her halükarda, ağzım sulanıyor. Bu yüzden, geri çekilme gündemini büyük bir özenle inceliyorum.

"Hmm." Listedeki bazı şeyler çok da işkence gibi gelmiyor. Doğa resmi, yoga, karaoke. "Oooh." Küçük bir zafer zıplaması yapıyorum. "Trivia! Evet!"

"Sakın bana rekabet etmeyi sevdiğini söyleme, Kroft." Dexter yanıma dirsek atıyor. "Hiç bilmiyordum."

"Har har har." Onun tüm vücudunun benimkine çarptığı gerçeğinden hiç etkilenmeden, ona biraz somurtarak bakıyorum. "O kadar komiksin ki, gülmeyi unuttum."

Bir an durur, gülmemek için çenesini sıkar. "Vay canına. Çok sert bir cevap, Kroft. Bütün gün bunu mu bekledin?"

Yanaklarım kızardı. Yani, adam haksız değil. Bu, şimdiye kadar yaptığım en zayıf cevap oldu.

Kendime not: Formunda değilsin, Sayla. Hemen toparlan.

"Sana neyin iyi geldiğini tahmin edeyim," diyorum kuru bir şekilde. "Kaya tırmanışı. Halat parkuru. Doğa yürüyüşü. Tüm atletik şeyler."

Omzunu kaldırıp indiriyor. Çok rahat. "At binme olmadığı için rahatladım."

"Pardon, ne?" Ona şaşkın şaşkın bakıyormuş gibi yapıyorum. "Yenilmez Bay Michaels az önce küçük bir midilliden korktuğunu mu itiraf etti?"

"Kesinlikle." Ağızı yana doğru kayıyor. "İnce bir dizginle kontrol etmem gereken iki bin kiloluk bir hayvana binmek istemediğimi itiraf etmekte hiçbir sorunum yok."

Bu görüntü beni güldürdü. "Ben biniciliği çok severim. Bana kalırsa, at ne kadar büyükse o kadar iyidir."

"Sanırım bu konuda sen kazanıyorsun, Kroft." Sırıtişını koruyarak, tekrar kağıda bakıyor. "Atlar dışında, hemen hemen her şeye açığım." Birkaç aktivite saymaya başlıyor. "Kamp ateşi sohbeti. Hazine avı. Yürüyüş. Bunların hepsi bana uygun görünüyor. Daha önce de söylediğim gibi, ben stereotip bir insan değilim."

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ben de değilim." Ama aslında, biraz öyleyim. Bütün gün Tori'yi izledim, onun hakkında varsayımlarda bulundum, sırf Lulus'una, kıvrımlarına ve kendine güvenine imreniyorum diye. Ama ben kıskanç bir kız arkadaş gibi davranırken, o bana karşı çok tatlı davrandı. Daha iyisini yapabilirim. Ve muhtemelen şimdi pratik yapmaya başlamalıyım.

Herkese karşı.

"Atlar konusunda seninle dalga geçtiğim için özür dilerim," diyorum. "Ve stereotipler konusunda da. Bugün biraz yaramazlık yaptım."

"Bugün mü?"

Koluna yumruk attım. "Hey!"

"Ama cidden." O gülüyor. "İkimiz de burada kendimizi yabancı hissediyoruz. Kendine bu kadar sert davranma."

Ona bakıyorum ve dudaklarım seğiriyor. "*Sert davranmak* dedin."

O, öksürerek güldü. "Vay canına, Kroft. Gençlerin arasında çok fazla vakit geçiriyorsun."

"Ya da sadece Michael Scott'ı seviyorum."

"*The Office*'ten mi?" Dex sakalını kaşır. "Onu daha çok 'o öyle dedi' türünde bir adam olarak görüyorum. Ama çabasını takdir ediyorum."

Bana megavatlık gülümsemesini yöneltir ve içim ısınır, bu yüzden kendimi gündemi klips tahtama eklemekle meşgul ederim.

Son konuklar da toplandığında, Bob ve Hildy bizi açıklığın karşısındaki devasa bir kulübeye götürerek turu başlatırlar. Burası, geniş bir verandası olan devasa bir ahşap kulübeye benziyor. Binanın her iki yanında, gölgeli ağaçların altında piknik masaları gruplar halinde duruyor. İçeride, kütüklerden kesilmiş birkaç pencere duvarı sayesinde, mağara gibi geniş alan şaşırtıcı derecede aydınlık. Salıncak kapıların arkasından tepsilerin sesi geliyor ve taze pişmiş ekmek kokusu havayı dolduruyor.

Tavanın üzerinde birkaç büyük vantilatör dönüyor ve tavanı kaba kesilmiş kirişler çevreliyor. Odanın bir tarafında, buzlu su fıçıları, dev kahve kapları ve krema, şeker ve karıştırıcıların bulunduğu self servis istasyonu ile büyük ahşap masalar sıralanmış. Bardak ve fincan rafları yan tarafta. Çatal bıçak takımı, peçete ve baharatlar için yerler ve ayrıca çöp ve geri dönüşüm için birkaç büyük kap var.

"Belki belli olmamıştır," diyor Bob, sallanan kapılara doğru başını sallayarak, "orası mutfak, burası da yemekhanemiz."

"Öğle yemeği bir saat sonra," diyor Hildy. "Spagetti ve ev yapımı sarımsaklı ekmek servis edeceğiz. Ayrıca salata ve vejetaryenler için etsiz sos alternatifi de var."

Bu noktada o kadar açım ki, kendi midemi bile sindirebilecekmişim gibi hissediyorum. Dex diğer elime bir protein barı tutuştururken, ben de bir elimi karnıma bastırıyorum.

"Fikrini değiştirirsen diye," diye fısıldar. "Hala zehirlenmedin mi?" diye fısıldarım.

"Hayır. Güvendesin," diyor. "Muhtemelen."

Bob'un ana kulübe dediği yere doğru ilerlerken protein barını yiyorum. Dışarıdan bakıldığında bu yapı yemekhaneye çok benziyor, ancak daha geride, ağaçların kenarına gizlenmiş durumda.

İçeride, hafif bir okaliptüs kokusu var. Bir köşede yoga matları istiflenmiş. Bir başka köşede meditasyon minderleri var. Pencerelelerden oluşan bir duvar ağaçlara bakıyor ve ışığın içeri girmesini sağlıyor. Karşı duvarda ise kapalı bir kaya tırmanma istasyonu var.

Dex bu konuda benden daha iyi olacaktır, orası kesin.

Binanın arkasına doğru ilerliyoruz, burada konaklama yeri ile ağaçlar arasında bir halat parkuru uzanıyor. Yere yüksekte yerleştirilmiş kablolar, platformlar ve tahtalardan oluşan bir labirent. Hafif bir rüzgar esiyor ve başımızın üzerinde metalik bir gıcırta sesi duyuluyor. Güvenlik kemeri olsun ya da olmasın, o yükseklikte olma düşüncesi kalbimin atışını hızlandırıyor.

İhtiyacınız olduğunda iki bin kiloluk atlar nerede?

Sırada, sallanmak için bir dizi çubuk ve denge için kirişlerden oluşan bir engel parkuru var. Sonunda, altında sürünmemiz gereken uzun, alçak bir ağ var. Altındaki çam iğneleri ve nemli toprak halısı neredeyse... eğlenceli görünüyor.

Sanırım bu *parkurda başarılı olacağım*.

Parkurun ötesinde, yosunlu taşlarla dolu bir dereyi geçerek ormanın derinliklerine doğru uzanan toprak bir yol var. Yürüyüş parkurunun başlangıcını gösteren küçük, elle boyanmış bir tabela var. Bu arada, orman etrafımızda uğulduyor. Cırcır böceklerinin şarkıları. Yaprakların hışırtısı. Uzakta, bir ağaçkakan vuruyor. Araştırmamda ağaçkakanlar hakkında bir şey okuduğumu hatırlamıyorum.

Çok havalı.

Yolu takip ederek açıklığa geri dönerken, topuklarım botlarıma sürtünüyor. Yara bandı stoğum kulübede çantamda. Dexter'a bakıyorum, acaba o da bunları yedek protein barlarıyla birlikte cebinde mi taşıyor diye merak ediyorum. Ama sormayacağım.

Benim için zaten çok şey yaptı.

"Son olarak," diyor Bob omzunun üzerinden, "kampın kalbinde bitireceğiz."

Onu ve Hildy'yi takip ederek geniş, çimenli bir tepenin eteğindeki büyük bir ateş çukuruna varıyoruz. Çukurun etrafında kaba kütüklerden yapılmış banklar daire şeklinde dizilmiş ve biri çoktan ortasına odun ve çıra yığmış.

Hildy kollarını genişçe açar ve sırtarak, "Anlamadıysanız, burası bizim kamp ateşimiz," der. "Bu gece burada toplanıp dinlenecek ve grup olarak günün değerlendirmesini yapacağız. Ama şimdilik, bu alanı buz kırıcı bir etkinlik için kullanacağız."

Buz kırıcı mı?

Bunun gündemde olduğunu hatırlamıyorum.

"Alıştırma için," diyor Bob, "sizler on beşer kişilik iki ayrı gruba ayrılacaksınız."

Midem guruluyor, ama açlıktan değil. Küçük bir inilti kaçıyor ve Dexter arkamdan omzuma eğiliyor.

"Ne oldu, Kroft?" Nefesi kulağımda sıcak. "Okul bahçesindeki gibi seçim yapılacağı ve kimsenin seni takımına almak istemeyeceği için mi endişeleniyorsun?"

Kıkırdaması şaka yaptığını gösteriyor, ama içim burkuluyor. *Tam* da bundan endişeleniyorum. İlkokulda en son seçildiğim anılar beynimi doldururken yanaklarım kızarıyor. Ama Dex bugün zaten zayıflıklarımın çoğunu gördü.

Bunu ona itiraf etmem mümkün değil.

"Sadece talimatları dinlemeye çalışıyorum," diye fısıldıyorum. "Bence buz kırma yarışmasını kazanamazsın, Kroft." "ŞŞŞ!"

"Burada resmi davranmıyoruz," diyor Hildy, "o yüzden devam edin ve rastgele iki sıraya ayrılın, sonra birbirinize dönün. Sayılarınız çift olduğu için, her birinizin bir partneri olacak."

Rahatlamış hissediyorum. En azından bunun için minnettar olabilirim. Önümüzdeki işkencelerde yalnız kalmak zorunda kalmayacağım.

"Devam edin," diye yönlendirir Bob. "Sıralarınıza geçin."

Herkes iki sıraya girerken, ben Dex'ten olabildiğince uzaklaşıp onun sırasının karşı ucunda bir yer buluyorum. Tori ise tam onun karşısına geçiyor. Sanırım bu, bu aktivite ne olursa olsun ikisinin eşleşeceği anlamına geliyor.

Bu, boğazıma bir ağrı verir ve ağızma ekşi bir tat yayılır, ama Tori yanlış bir şey yapmadı. Bu yüzden, bana baktığını fark ettiğinde, yüzüme bir gülümseme yerleştiririm. Diğer kadınları destekleyen türden bir kadın olmak istiyorum. Başka bir kadının

başka bir kadının mükemmel kalçalarına, mükemmel taytlarına veya mükemmel dudaklarına kızan biri değil.

"Şimdi yapacağınız şey şu," diyor Bob ve dikkatimi tekrar ona çeviriyorum. "Hildy 'Başla' dediğinde, hepiniz karşınızdaki kişiye kendinizi tanıtacaksınız. Adınız, iş yeriniz, yaşadığınız yer, paylaşmak istediğiniz temel bilgiler. Ama burada kimsenin bilmediği, sizinle ilgili ilginç bir ayrıntıyı da eklemenizi istiyoruz."

İlginç bir ayrıntı mı?

Avuç içlerim terlemeye başlar. Ya hakkımda paylaşacak tek bir ilginç şey bile bulamazsam?

"Her dakika kadar," diye devam ediyor Hildy, "bir tarafta oturanlar, karşınızda yeni bir kişi olana kadar sola kayacaksınız. Diğer sıradaki kişiler yerinde kalacak. Hareket eden sıranın en önündeyseniz, zamanı geldiğinde karşı tarafa geçeceksiniz."

"Bazılarınızın kafasının karıştığını görebiliyorum," diyor Bob, "ama endişelenmeyin. Başladığımızda süreç netleşecek. Hildy ve ben her dakika kadar bir sizi hareket etmeye teşvik edeceğiz ve tüm katılımcılarla oldukça hızlı bir şekilde tanışabileceksiniz. Bu hızlı bir süreç olacak, kimseyi derinlemesine tanımaya çalışmayacağız." Bize gülümsüyor. "Yine de," diye ekliyor.

Elimi kaldırıyorum. "Retreatin sonunda herkesin detayları hakkında bir test olacak mı?"

İyi kalpli Bob gülümsemeye devam ediyor, yani sorumu duymamış olmalı. Ya da belki de bilerek cevap vermedi. Belki de bunların hepsi testin bir parçasıdır.

Karşımdaki adam el sallayıp göz kırpmıyor. "Bu biraz hızlı randevuya benziyor, değil mi?" Yaka kartında adı Chad yazıyor.

"Bilemem," diyorum. "Ben... " "Hazır mısınız?" diye bağılıyor Bob.

"Evet!" diye bağılıyor Tori.

Hildy düdüğünü çalar. "BAŞLA!"

Sonraki yirmi dakika içinde öğrendiklerim şunlar: Chad, Asheville'den bir acil tıp teknisyeni ve bir gün Everest Dağı'na tırmanmayı hayal ediyor. Charlotte'tan bekar bir baba olan Douglas, üç kez boşanmış ama hala ruh ikizine inanıyor. Ayrıca UFO'lara da inanıyor.

Not aldım, Doug.

Tori'nin güler yüzlü oda arkadaşı Caroline, şirketinde insan kaynakları müdürlüğüne terfi etti. Bir keresinde, Justin Bieber'ın fan kulübü başkanları için düzenlenen bir etkinlikte Justin Bieber tarafından yanağından öpülmüştü.

Ondan sonra genç sayılabilecek Andrew ve orta yaşlı Pete geliyor. İkisi de bir ilaç şirketinde yeni işe girmişler ve herkese high-five ve fist-bump yapıyorlar. Andrew'un fazladan bir ayak parmağı var ve Pete bir keresinde çıplak olarak paraşütle atlamış.

İlginç. Sanırım.

Sırada, geçen yıl Kuzey Carolina'ya taşınan, yumuşak sesli bir kadın olan Gretchen var. St. Augustine's'tan üç hemşireyle birlikte burada: Nadia, Juniper ve Mickey. Onların ilginç özellikleri, en sevdikleri müzik grupları: Coldplay, Radiohead, Linkin Park ve bir başka Coldplay.

"Değişim!" diye duyurur Bob. Kumral saçlı ve diş macunu reklamındaki gibi gülümseyen bir adam karşımdaki yere geçer.

"Ben Hogan," diyor. "Memnun oldum."

"Ben Sayla," diyorum, sıkıcı olmamak için elimden geleni yapıyorum. "Sailor *değil*." Sharpie kalemle düzeltilmiş ismimi işaret ediyorum ve zoraki bir gülümseme takınıyorum.

"Adını çok beğendim," diyor.

"Ben de," diyorum, aslında pek sevmesem de. "Harvest Hollow'dan bir öğretmenim ve mangoya alerjim var."

"Ben Mills River'danım," diyor. Sonra bana gülümsüyor. "Ve ben bir mango dağıtıcısıyım."

"Bir dakika." Ona göz kırptım. "Ciddi misin?"

"Hayır." Omuz silkiyor. "Ben Mills River'dan Hogan'ım, ama işimin mangolarla hiçbir ilgisi yok. Sadece aptalca şakalar yapmayı seviyorum."

Buna gülmekten kırılıyorum. Bazen esprinin özünü kaçırmam da benimle ilgili pek ilginç olmayan bir başka gerçek. "Peki, seninle ilgili *gerçekten* ilginç olan gerçek nedir?" diye soruyorum.

"Senin için sorun yoksa, aptalca şakalarla devam edeceğim."

"Ha! Evet, tabii." Boynumda bir karıncalanma hissetsem de yine de gülmekten kendimi alamıyorum. Bu, biri seni izliyormuş gibi hissettiğinde içgüdüsel olarak tüylerin diken diken olması gibi bir şey. Bu yüzden nemli ellerimi kargo pantolonuma siliyorum ve sıraya bakıyorum.

Dexter bana bakıyor. Hogan ile konuşıyor.

Bu beni kesinlikle garip hissettiriyor. Özellikle de önündeki hemşire Gretchen'e bakmadığı için. Oysa Gretchen çok nazikti.

Bob, "Değişin!" diye bağılıyor ve karşı sıra tekrar sola kayıyor.

O sırada Victoria/Tori yanıma geliyor.

"Sayla. Sonunda," diyor coşkuyla. "Harvest Hollow'dan olduğunu birine söylediğini duydum ve sana HadLink'e takıntılı olduğumu söylemeliyim." Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Biliyorsun. Lincoln James ve Hadley Morgan? Onlar senin kasabandan, değil mi?"

"Evet." Tori'nin bana bu kadar kolay bir konuşıma konusu verdiği için minnettar olarak başımı sallarım. Çok kişisel bir şey değil. Kimsenin güvenini veya mahremiyetini ihlal etmeden paylaşılabileceğim biraz ünlü bilgisi. "Hadley, Mountain Valley Bölgesi'ndeki diğer lisede öğretmenlik yapıyor," derim. "Harvest Lisesi."

Tori heyecanla küçük bir çığlık attı. "Sence Dexter ona benzemiyor mu?"

"Kime benziyor?"

"Link!" Bana gülümser. "Onunla alışabildiğin için çok şanslısın. Ve onunla aynı kabini paylaşılabildiğin için." Kıkırdar. "Dexter'ı kastettim, Lincoln James'i değil."

İkimiz de aynı anda dönüp sıraya bakıyoruz. En azından Dexter artık bana bakmıyor. Şimdi Nadia ile konuşıyor. Nadia Radiohead'i seviyor. Gördün mü? Dikkat ediyorum. Umarım sınav olur.

"O çok seksi," diyor Tori biraz nefes nefese, ve ben dikkatimi tekrar ona veriyorum. Tori ile Dexter'ın seksi olması hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da Dexter'ın kimseyle seksi olması hakkında.

"Dürüst olmak gerekirse, onun çekiciliğini hiç düşünmedim," diye yalan söylüyorum. "Ben düşündüm," diyor Tori, mükemmel dişlerini "Sen onunla aynı odada kalmak istemediğine göre, ikinizin bir çift olmadığını varsayıyorum."

"Biz mi? Ben ve Dex mi? Birlikte mi?" Burnumu kırıstırıyorum. "Oh, hayır. Kesinlikle hayır."

"Takma adı Dex mi? Bayıldım." Uzun bir inilti çıkarır. "Lütfen bana onun kız arkadaşı olmadığını söyle."

Eğlenerek iç çektim. "Kesinlikle yok." Kabinde bana şu anda kimseyle çıkmak istemediğini söylemiş olması beni rahatlatmamalıydı, ama nedense rahatlatı.

"Evet!" Tori'nin yüzünde geniş bir gülümseme belirir. "Çünkü ben asla başka bir kadının bölgesine işemem, ama..."

"O bekar." O, işeme metaforuna daha fazla girmeden sözünü kestim.

"EEK!" Ellerini çırpıyor. "Eğer senin için sorun yoksa, ben muhtemelen..."

"Değiş!" Bob seslenir.

Nereye?

Tori sola atlayarak yanımdaki adamın önüne iner. "Bekle," diye bağırırım. "İlginç şeyleri paylaşmadık!"

"Dilimle kiraz sapını düğüm yapabilirim," diyor. *Tabii ki* yapabilir.

"Mangoya alerjim var," diye ona söylemeye çalışıyorum, belki daha sonra bu bilgiye ihtiyacı olur diye, ama o çoktan Cleveland'dan Joseph ile konuşmaya başlamış.

Beş yaşında araba kullanmayı öğrenmiş.

Ezberlediğim bir başka gerçek.

Bu noktada, beynimde sakladığım detayları olan bir düzineden fazla yabancıyla tanışmıştım. İşimiz biter bitmez klips tahtama dönüp bir liste yapmak için sabırsızlanıyordum. Bu arada, Bob ve Hildy, herkesle konuşabilmemiz için sıralarımızı değiştiriyorlardı

kendi sıralarımızdaki kişiler de dahil. Dexter bana yaklaştıkça, kanım damarlarımdan daha hızlı akmaya başlıyor.

Tori'nin ondan hoşlandığını ona söylemeli miyim?

Eğer yaparsam, önümüzdeki birkaç gün boyunca Tori ve onun kiraz sapı kıvrıcı diliyle meşgul olup, Bob ve Hildy'nin geri çekilme sonunda Bay Wilford'a bizimle ilgili geri bildirimde bulunacaklarını tamamen unutabilir.

Bu, benim daha odaklanmış bir çalışan olduğumu kanıtlamak için bir fırsat olabilir. Daha işbirlikçi, daha uyumlu bir iş arkadaşı. Öyleyse neden Tori ve Dex'in birlikte olması fikri beni rahatsız ediyor? Sanırım onun incinmesini istemiyorum.

Evet. Eminim sebebi budur.

Zaten, başka bir neden düşünmeye vaktim yok çünkü Dex karşımdaki yere geçiyor ve kafamdaki diğer tüm düşünceler bulanıklaşıyor.

"Merhaba." Elimi sıkmak istercesine uzanıyor. "Ben Dexter Michaels."
Vay canına. Lincoln James'e benziyor.

"Şey, merhaba?" Burnumu kırıstırıp elimi geri çektim. "Biz zaten tanışıyoruz."

"Evet, ama kendimizi tanıtmamız gerekiyor. Kurallara uymak istemiyor musun?"

Zayıf noktam.

"Peki."

Gülümsüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Sayla Candice Kroft."

Şaşıyorum. "Nasıl... Oh." Bay Wilford'un ofisinde, onun ikinci adının "fırsat" olduğunu söyledikten sonra benim gerçek ikinci adımla ağızımdan kaçırdığım o garip anı hatırlayınca yanaklarım kızarır.

Ama o bunu hatırlamış mı? Garip.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ve elini sıkıyorum. Onun büyük avucunun benim küçük avucumu kapladığında, parmak uçlarımdan dirseklerime, oradan da omuzlarıma kadar küçük elektrik akımları yayılıyor.

Sanki ateşe verilmişim gibi.

Geçen hafta onun elinin dokunuşunu birçok kez hissettim. Bir keresinde, ikimiz de yanlışlıkla ağırlık odasındaki klipsli tahtalarından birini aldığımızda

Aynı şeyi marketin tampon reyonunda da hissettim. Her iki durumda da, bu sürtünmeyi ağırlık odasındaki matların ve tüylü terliklerimin statik elektriğine bağladım. Ama şimdi ormandayız. Yürüyüş botları giyiyoruz. Burada sürtünme yok. Sadece toprak var. Yani vücudum böyle tepki vermemeli.

Keşke öyle olmasaydı.

Odaklanmam lazım. Kurallara uymam lazım. Ona muhtemelen pek de ilginç olmayan ilginç gerçeğimi anlatmam lazım.

"Mangoya alerjim var," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Bunu dinler ve başını sallar. "Tamam. Bilgilenmek iyi oldu," der. "Alerjim yok. Ama ben apandisiz doğdum."

Gözlerimi kısıyorum. "Ciddi misin?"

"Nadir bir durum, ama evet. Yani, hayır. Benim apandisim yok. Bademciklerim de yok. Beş yaşındayken aldırdım."

Küçük Dexter'ın hastanede olduğu bir görüntü beynimde belirir ve bu görüntü ne yazık ki çok tatlıdır. O, departmanımın fonunu çalmaya çalışan bir düşman değildir. O, kafası koyu renk saçlarla dolu, büyük bir yatakta makinelere bağlı, ameliyatını bekleyen küçük bir çocuktur.

Dexter'ın bu yönünü daha fazla bilmek istememeliyim. Onunla bağlantı kurmak riskler içeriyor. Bu yüzden kesinlikle daha fazla ayrıntı sormamalıyım. Yine de.

"Korkmuş muydun?" diye soruyorum.

Hadi ama Sayla.

"Evet, ilk başta, elbette." Başını eğiyor. "Ama sonra hemşireler bana bir ayı verdiler."

Belki öğle yemeğinde Dexter'dan uzak durursan şansın daha yaver gider.

"Ayı gibi mi?" "Evet. Hala bende."

İsteğim dışında, dudaklarımın köşesinde küçük bir gülümseme belirir.

"Oyuncak ayı mı?"

Olamaz."

O başını sallar. "Olur."

"ZAMAN!" Hildy seslenir.

Ve Dex sola doğru hareket eder.

On Birinci Bölüm

DEX

Sanırım Sayla benden kaçınıyor.

Öğle yemeğinde, sanki açlıktan ölmek üzereymiş gibi tabağını doldurarak açık büfeden geçip gider. Ve benim nerede oturduğumu görmek için beklemek yerine, St. Augustine'den gelen hemşirelerin masasına oturur. Ben de yemekhanenin dışındaki bir ağacın altındaki masaya oturup, bol miktarda spagetti ve sarımsaklı ekmek sipariş ediyorum. Caroline ve Tori hemen yanıma oturuyorlar. İkisi de oldukça nazik, ancak Tori biraz fazla girişken. Adil olmak gerekirse, Tori'nin Sayla'nın işaret ettiği tayt ve dişlerinden daha fazlası var.

Görünüşe göre Tori çocuk psikoloğu olmak için okuyor, ki bence bu oldukça havalı. Yirmi yıl önce gördüğüm terapi hayatımda büyük bir fark yarattı. Ama ona bunu söylemiyorum. O dönem hakkında kimseyle konuşmuyorum. Sürekli hareket halinde ilerlemeye devam ediyorum. Boynunda düdüğü olan, gri sincap kapüşonlu bir tişört giyen bir kaplan köpekbalığı gibi.

Öğle yemeğinden sonra Bob ve Hildy herkesi ana kulübeye geri yönlendiriyor ve orada daha küçük gruplar halinde sırayla kaya duvarına tırmanacağımızı söylüyorlar. Her seferinde üç çift. Her turda toplam altı kişi. Bu aktivitenin amacı, sanki zaten açık değilmiş gibi, partnerinizle güven ve işbirliği olduğunu açıklıyorlar.

Ayrıca, yükseklik korkusu olanlar için biraz da bireysel korku yenme etkinliği.

Bu arada, duvara tırmanmayan gruplar, yoga ve esneme egzersizleri için matların üzerinde olacaklar. Fern adında bir kadın, mat egzersizlerini yönetecek. Bob ve Hildy'ye göre, o *zihin ve beden simbiyozunda* uzmanmış. Alıntı bitti.

Dürüst olmak gerekirse, bu kısmı pek istemiyorum. Yoga ve esneme konusunda hiç iyi olmadım. Aslında, ayak parmaklarıma zar zor ulaşabiliyorum, bu eksikliğimle yaşamayı öğrendim. Ta ki, bir oda dolusu yabancıların önünde sergilenene kadar.

Ve Sayla.

Ama kaya tırmanışını seviyorum. Bob ve Hildy'ye işbirliği ruhumuzu göstermek için onunla çalışmaya tamamen hazırım. Ancak, hepimiz kulübeye girer girmez, ben sormaya fırsat bulamadan bir adam onu hemen partneri olarak seçti.

Sanırım adı Hogan.

Tamam. Bu doğru değil. Adının Hogan olduğunu biliyorum. Buz kırıcı etkinlikte Sayla'yı eğlendirmesini izledikten sonra aklımda tutmuştum. Ne diyebilirim ki? Herkes o kadını güldüremez. Evet, Mills River'dan Hogan'ın onu bu kadar güldüren ne dediğini merak ettim.

Her neyse, ben yogaya gönderildim ve orada, onların kaya tırmanışı seansını çok iyi görebileceğim bir matın üzerine oturdum.

Adam ona gereğinden fazla dokunuyor gibi görünüyor. Mesela, emniyet kemerlerini takarken. Avucunun içi, kadının tüm... emniyet kemeri bölgesini kavıyor gibi. Ayağa kalkıp bir şey söylemek istiyorum.

Mesela "dostum, ellerini ondan uzak tut" gibi.

Ama Sayla kendini savunacak kadar güçlü ve zaten ben onun iş arkadaşıyım, kıskanç bir erkek arkadaş değil. Yine de Fern, Sayla'ya dikkatimi çektiğimi fark etmiş olmalı, çünkü boğazını temizliyor, benimle göz teması kurmamı bekliyor ve sonra alçak, sakın bir sesle "Herkes nefesine dikkat etsin" diyor.

En azından "herkes" dedi ve benim dikkatsizliğimi özellikle belirtmedi. Ama Hogan Sayla'nın üzerine sıcak hava püskürtürken nefesime nasıl dikkat etmem gerekiyor?

"Şimdi tekrar nefes almayı deneyelim," diyor Fern. "Dört saniye boyunca derin nefes alıp vücudumuza oksijen çekeceğiz. Bir, iki, üç, dört. Burnunuzdan nefes alın, göğsünüze, karnınıza ve ayaklarınıza kadar inin."

Ayaklar mı?

Sizi bilmem ama ben ayaklarımla nefes almam.

Meğer nefes vermek de nefes almak kadar zor bir işmiş. Fern bize esnek ve gergin olmamıza yardım etmeden önce bir süre böyle devam ediyoruz. Bu arada, Sayla'ya sürekli bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Sıradaki grubun kaya duvarına tırmanma sırası geldiğinde, Tori muhtemelen benimle eşleşmek istediği için doğruca bana doğru geliyor, ben de hemen hemşirelerden biri olan Gretchen'e dönüp onunla eşleşmeyi teklif ediyorum. Daha önce de söylediğim gibi, Tori yeterince iyi birisi, ama ona yanlış bir izlenim vermek istemiyorum.

Gretchen ve ben kaya duvarında gayet iyi idare ediyoruz. Hogan'ın aksine, ben onun tüm emniyet kemeri bölgesinden uzak durmayı başarıyorum ve sadece birkaç kez omzumun üzerinden Sayla'nın esneme ve yoga hareketlerinin nasıl gittiğine bakıyorum.

En fazla üç kez.

Her grubun tırmanışını bitirmesi yaklaşık bir saat sürüyor. Ardından Bob, bir sonraki aktivite için matların üzerinde toplanmamızı söylüyor. Sonra Hildy, yine aynı altı kişilik gruplar halinde çalışacağımızı söylüyor.

Harika.

Bir kişi önde durur, diğer beş kişi arkada durur. Önde duran kişi gözlerini kapatıp kendini geriye doğru düşebilir. Bu zorlu görevi gerçekten tamamlamak için, düz bir şekilde geriye doğru düşmelisiniz. Bacaklarınızı sallamayın. Bir tahta gibi sert durun ve arkanızdakilerin sizi yakalayacağına güvenin.

Başlamadan önce Bob, matların ağırlığımızı emmek için yapıldığını, yere çarpsak bile yaralanmayacağımızı garanti ettiğini hatırlatır. Ama aynı zamanda rahatsız olan kimsenin katılmasını da istemiyorlar.

Hildy, "Diğer bir deyişle, bu güven düşüşleri tamamen gönüllülük esasına dayanıyor" diyor.

Yine de, ben buradayım, her türlü zorluğa açık olduğumu göstermek için, değil mi? Bu yüzden deniyorum. Birkaç kez.

Ancak sorun şu: Arkamda, düştüğümde beni yakalayacak kadar güçlü biri olup olmadığını kesin olarak bilmemek

bu beni endişelendiriyor. Bu yüzden geri adım atmaya devam ediyorum.
Gözlerimi açıyorum. Arkamdaki insanlara gerçekten güvenme zamanı
geldiğinde tereddüt ediyorum.

Peki ya Sayla? O her seferinde düşüşü başarıyor. Gözleri kapalı, kolları
göğsünde kavuşturulmuş, kendini bırakıyor.

Ve her zaman biri onu yakalıyor.

Hogan.

Evet.

Bu noktada, grupları değiştirmek için fazlasıyla hazırım. Hogan'ın
Sayla'yı okşamasına bakmaktan bıktım artık. Bu yüzden, güven
düşüşünden sonra, molada doğruca ona yöneliyorum, akşam
yemeğinden önceki son egzersiz için eşleşebileceğimizi umarak.
Gündeme göre, bu gizemli bir aktivite. Bunun ne anlama geldiğini hiç
bilmiyorum, ama sanırım asıl mesele de bu.

"Kaya duvarında iyi iş çıkardın," diyorum. Ve bunu içtenlikle
söylüyorum.

"Teşekkürler." Klipsli tahtasını göğsüne sıkıca bastırıyor. "Sen de."

Bundan gurur duymuyorum ama beni izlediğini düşününce göğsüm
biraz kabardı. Sonra "Güven düşüşünde çalışman lazım. Ve esnemelerin
berbattı" dedi.

"Vay canına, Kroft." Kıkırdayarak gülüyorum. "Beni bir
kademe aşağı indirdin." Ağzı kıvrılıyor. "Aslında iki kademe
indirdim." Acımasız.

"Her neyse, bir sonraki aktivite için birlikte çalışmalıyız," diyor. "Bob
ve Hildy'nin bizim işbirliği yaptığımızı görmesi iyi olabilir."

"Ögle yemeğinden beri seninle çalışmaya çalışıyorum," dedim. "Ama
beni kaçındığını hissettim."

Ağırlığını değiştirir. "Öyleydim."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Buz kırıcı aktivite benim için biraz... tuhaftı." Alnında
küçük bir kırışıklık oluşur. "Bütün gün tuhaftı. Buraya gelirken arabada,
kabini paylaşırken ve diğer her şeyde, birbirimizin etrafında çok fazla
zaman geçirdik. Ve bu ideal bir durum değil, anlıyor musun?"

"Buraya gelmemizin sebebi de bu."

"Biliyorum." Burnunu kırıştırdı. "Ama sonuçta, sen ve ben hala
rakibiz. İkimiz de o hibeyi istiyoruz ve sadece birimiz kazanabilir. Bu
yüzden avantajımı kaybetmeyi göze alamam."

Ellerimi ceplerime soktum. "Yani burada sıkışıp kaldık, akreditasyon komitesini etkilemek için bir yol bulmaya çalışıyoruz, ama sen hala benden nefret etmek istiyorsun. Öyle mi?"

"Özetle öyle."

Nefesimi veriyorum. "Cevizlerimle ilgili şaka yapma isteğime direneceğim ve avantajını kaybetmediğini söyleyeceğim, Kroft. Kaybetmeyeceksin."

Bana bakarak gözlerini kırıştırır. "Nereden biliyorsun?"

"Son üç yılda toplanan tüm kanıtlar," diyorum. "Ama sonuç olarak, FRIG'i düşünmeden önce SACSS ile ilgilenmemiz gerekiyor."

Dudakları titrer. "Ama şu kısaltmalar." "Özel şeyler, evet."

"Bay Wilford..."

"Tamam, Rebooters," diye seslendi Hildy. "Gizemli aktivite zamanı!"

O ve Bob bizi dışarıya, kamp ateşi çemberine yönlendirir. Fern çoktan kütüklerin üzerine oturmuştur. Alevli ateşin ortasından odun dumanı yükselir, ama gökyüzü çoktan akşama doğru eğilmiştir ve güneşin batmasıyla birlikte sıcaklık da düşmüştür.

Sayla hafifçe titrer ve ben sweatshirt'ümü çıkarırım. "Al." Büyük beden hoodie'yi ona veririm. "Bunu üstüne giy."

"Ateşin yanında olursak sorun olmaz," diyor. "Sadece al şunu. Lütfen. Zaten ben çok terlerim."

Yüzünde bir anlık bir kaş çatma belirir, ama kollarını kaldırır ve ben de ona sweatshirt'ü giymesine yardım ederim. Onu benim Gray Squirrels kapüşonlu sweatshirt'ümün içinde görmek kalbimi kıpır kıpır eder. Ateş çukurundaki alevler gibi küçük kıvılcımlar göğsümde parıldar.

"Bir odun seç," diyor Bob. "Herhangi bir odun. Sonra otur." "Belki s'mores yapıyoruz," diyor Sayla fısıldayarak. "Akşam yemeğinden önce mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Bir kız umut edebilir."

"Açıkçası, ben iyi her her olarak süre
olduğu ayaklarımız ayaklarımızdan nefes
almayı bıraktığımız sürece."

Ateşin karşısındaki geniş bir alana doğru işaret ediyorum. Otururken, Hogan onun diğer tarafını kapıyor. Sonra Tori yanıma oturuyor. Caroline, Tori'nin yanına oturarak, bunun bir tür çiftler buluşması gibi görünmesini engelliyor. Herkes yerini aldıktan sonra, Bob başını sallayarak Fern'i işaret ediyor.

"Hepiniz Fern ile tanıştınız," diyor. Çemberin etrafında mırıldanmalar duyuluyor. Onaylayan baş sallamalar. "Şimdi o bize *gerçekten* harika bir şey öğretecek."

Güzel mi?

Şüpheliyim.

"Merhaba arkadaşlar." Sakin sesi, ateşin patlama ve çıtırtı seslerinin üzerinde sabit kalıyor. "Yoga aktivitemiz hepimizin fiziksel kaslarınızı çalıştırma fırsatı verdi. Hepinizi, bedeninizi ve nefesinizi dinlediğiniz o anı hatırlamaya davet ediyorum."

"Nasıl unutabilirim?" diye fısıldıyorum. "Şşş." Sayla beni dürtüyor.

"Şimdi, bu gerçek anlamda esneme egzersizinin ardından, içsel esneme egzersizine geçeceğiz," diye devam ediyor Fern. "Bugün, güven düzeylerinizi test etmek için birçok fırsatınız oldu. Kaya duvarında partnerlerinizle ve ayrıca güven düşüşü egzersizinde gruplar halinde. Şimdi sizleri daha da derine inmeye ve kendinizi gerçekten savunmasız hale getirmeye davet ediyorum." Gözlerini çemberin üzerinde gezdiriyor. "Gardınızı indirmeye hazır mısınız?"

Hmmm... iç germe zor gibi görünüyor. Ayak parmaklarıma zar zor dokunabiliyorum.

Bob, Fern'in yanındaki kütüğün üzerine oturur. "Bu kamp ateşini, bizim küçük sessizlik konumuz olarak düşünün." Kıkırdar. "Yirmi dokuz yabancı dışında."

"Camp Reboot'un amacı da budur," diyor Hildy, onun yanına oturarak. "Burada birbirimize açılmak ve gerçekçi olmak için bulunuyoruz."

"Ve kendimizle," diye ekler Fern nazikçe. "Asıl risk bu." "Evet." Bob yine başını sallar. Şapkasını çıkarır, sanki sonunda ciddi olmaya hazır gibi.

"Bu yüzden buradaki herkesten bizimle bir şeyler paylaşmasını isteyeceğim," diyor Fern. "Bazılarınız için bu zor gelebilir."

Sayla bacağıma dokunur. "Aynen öyle," diye fısıldar. Kıkırdamamak için kendimi zor tutarak, ona da aynı şekilde dokunurum. "İşte böyle."

"Şimdi." Fern ellerini dizlerinin üzerine koyar ve gözlerini kapatır. "Hepinizin bir an sessizce düşünmesini ve en büyük korkunuzun ne olduğunu düşünmenizi istiyorum."

En büyük korkumuz mu? Şu anda mı? Hayır, teşekkürler.

"Bir iki dakika düşünün. Konuyu iyice düşünün. Kendinize karşı dürüst olun. Sonra sırayla, saat yönünde daire içinde dolaşarak paylaşacağız."

Şaka yapıyor olmalı.

Bu kesinlikle olamaz, Fern.

Ben, şahsen, en büyük korkularımı bu insanlarla paylaşmaya hiç niyetim yok, bu yüzden ateşe bakarken bir dizi ikincil seçenek beynimde dolaşıyor. Ayı saldırıları gibi. Çocukların beden dersinde kusması gibi. At binmeye zorlanmak gibi. Kulağakaşanlar gibi. Örümcekleri bütün gün öldürebilirim. Bana bir akrep verin, sorun yok. Ama o küçük kısıkcı böcekler, çok acıtıyor dostum.

O tepede öleceğim.

"Buradaki çoğunuz için en büyük korkunuzun böyle bir etkinlik olabileceğini biliyorum," diyor Fern, gözlerini tekrar açarak. "Sizi gerçekten korkutan şeyi yüksek sesle paylaşmak çok zor bir şey."

Evet, öyle mi düşünüyorsun bayan?

"Öyleyse bu açığa çıkma durumuyla yüzleşelim. Birlikte. Bu, sonrasında hepimizi daha güçlü yapacak. Ayrıca size yalnız olmadığınızı da gösterecek." Grubu tarayarak, herkesle göz teması kurmaya çalışıyor. Ben dikkatimi kucağıma veriyorum. Yanımda, Sayla bir nefes çekiyor. Nefesini veriyor.

"Paylaşacak bir şeyin var mı?" diye fısıldayarak soruyorum, tam da karanlık ışıktaki çenesinin gerildiğini görmek için ona bakarken.

"Evet," diye fısıldar.

Eh, onun için iyi.

"Sen?" diye sorar.

"Hayır."

Birkaç dakika sonra Fern ilk konuşmayı teklif eder. Ne kadar cömert

.

"İnan ya da inanma, en büyük korkum topluluk önünde konuşmak," diyor gülerek. "Bunun gibi otuz kişilik kadar küçük bir grubun önünde olmak bile beni eskiden çok korkuturdu. Kendi sesimden o kadar korkuyordum ki, liseyi zar zor geçtim. Üniversiteye gitmek ise kesinlikle söz konusu bile değildi. Bu yüzden sonunda bugün bulunduğum yolu seçtim."

Bir an durup, bu açıklamayı sindirmeye çalışır. "Başkalarına öğretebilmek için meditasyon, nefes ve yoga eğitmeni oldum. Ama aynı zamanda kendimi de iyileştiriyorum," der. "Bugüne kadar, ders verirken kalbim ara sıra hızlanmaya başlıyor, ama hepimizin sadece elinden gelenin en iyisini yapan kusurlu insanlar olduğumuzu kendime hatırlatıyorum. Ve eğer biri beni yargılıyor ya da yetersiz buluyorsa, bu onun hakkında bir şey söylüyor. Ben değil." Yüzünde bir gülümseme belirir. "Ve sen de o kadar korkutucu değilsin." Ateşin etrafında dağınık kahkahalar yükselir. "Şimdi korkumu sizinle paylaştığıma göre," der, "umarım hepiniz kendininkini paylaşmaktan daha rahat hissedersiniz." Sağına döner. "Hazır mısın, Gretchen?"

Kaya tırmanışı partnerim uçmaktan ne kadar nefret ettiğini açıklarken (bu tamamen normal), ben bu yabancıların önünde, en çok korktuğum şeyden *başka*, konuşabileceğim bir konu arıyorum.

Başka herhangi bir şey.

Gretchen bitirdiğinde, Fern bizi daire içinde dolaştırmaya devam eder ve bana yaklaştıkça terlemem artar. Bir kız, kız kardeşinin düğününde bayıldıktan ve düşerken mihrabı devirdikten sonra bayılma konusunda paranoyak olduğunu söyler. Bu, ona sempatik baş sallamalar ve kıkırdamalar kazandırır. Ondan sonraki adam palyaçolardan korktuğunu itiraf eder.

Haklısın dostum. Keşke ben de bunu düşünseydim. Ama şimdi palyaçolar dersem, onu taklit ediyordum gibi görünürüm.

Sıra Sayla'ya geldiğinde, ellerini kucağında birleştirir, omuzlarını dikleştirir ve "Bu çılgınca gelebilir, ama ben doğum günü partilerinden korkarım" der. Bunu önemsiz bir şey gibi göstermeye çalışır gibi, biraz gülmek için duraksar. Ama içimden bir ses bunun önemli olduğunu söylüyor.

"Çocukken annemle sık sık taşınırdık, bu yüzden pek partiye davet edilmezdim. Tabii bütün sınıf davet edilmedikçe. Ve açıkçası hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum.

Ya da gitmek ve orada hiç arkadaşın olmaması." Bu sözlerle sesi biraz titriyor.

"Ama daha da kötüsü, kendi doğum günüm geldiğindeydi. Annem bana bir parti düzenlerse, kimsenin gelmeyeceğinden çok korkuyordum. şu anki oturma odamda otururken, kapı zilinin hiç almadığını hayal ediyordum." Titrek bir nefes aldı.

"Doğum günüm Haziran ayında. 22'sinde. O zamana kadar okullar genellikle yaz tatiline girmiş olur. Annem sonunda parti konusunda ısrar etmekten vazgeçtiğinde çok rahatladım. Bugüne kadar doğum günümü görmezden geliyorum." Anılarını silmeye çalışır gibi omuzlarını silkiyor. "Ama belki de Fern gibi olup parti planlayıcısı falan olmalıyım." Gözleri çemberin etrafında dolaşırken, bir kahkaha attı.

"Bu çok cesurcaydı," diyor Fern. Ve kamp ateşinin etrafındaki herkes yumuşak bir alkış tutturuyor.

Ben de dahil.

Gerçek şu ki, son üç yıldır kendime Sayla'yı yenmekle ilgilenmediğimi söylüyordum. Her zaman rekabet etmek isteyen o olduğunu. Ama şimdi, bir parçamın ona bir şey kanıtlamaya çalıştığını düşünmeye başlıyorum. Gecenin geri kalanında neler olacağını bilmiyorum, ama şunu içtenlikle söyleyebilirim. Bu günü Sayla kazandı.

Ezici bir üstünlükle.

Onikinci Bölüm

SAYLA

"Arı sokması mı?" Yatağıma yığılıyorum ve Dexter'a sırtarak bakıyorum. "Arı sokması," diye tekrarlıyor ve omuz silkiyor.

Barbekü tavuk yemeği (lezzetli) yedikten sonra kulübeye döndük, ardından kamp ateşine geri dönüp s'mores (aynı şekilde lezzetli) yedik. Ve bu, çantalarımızı bıraktığımızdan beri ilk kez tamamen yalnız kaldığımız an. Yatmadan önce bu boş zamanı, SACSS ekibini işbirliği ruhumuzla etkilemek için fikir üretmek için kullanmamız gerekiyor. İşte buradayım. SACSS'yi tartışmaya hazırım.

Ama önce arı meselesini halletmeliyiz.

"En büyük korkun *bu mu*?" Alaycı gülümsememi koruyarak alaycı bir şekilde sırttım. Bugün Bob ve Hildy'yi etkilediğimden zaten oldukça emindim. Tahmin etmek gerekirse, çoğu alanda Dex'ten daha iyi işbirliği yaptığımı söyleyebilirim. Belki kaya tırmanışı hariç. O benim için zordu. Her neyse, kamp ateşinin etrafında samimi olmamızı istedikleri zaman, tüm kalbimi ortaya koydum. Bu arada, Dexter tamamen başarısız oldu.

Sanki hiç denememiş gibi.

"Beni yanlış anlama," diyorum. "Arı sokması acıtır, ama tam olarak ıstırap verici değildir. Alerjin yoksa tabii. Ki alerjin *olmadığını* biliyorum, çünkü tanışma etkinliğinde bana alerjin, apandisin ve bademciklerin olmadığını söylemiştin."

Gözleri biraz büyüdü. Muhtemelen onunla ilgili bu kadar çok ayrıntıyı hatırladığım için şaşırıldı. Ama bunun tek nedeni, kimsenin olacağını düşünmediği sınava çalışmak için her aktiviteden sonra notlar almamdı.

Bu arada, işbirliğine tamamen hazır olduğumu kanıtlamak için çantamdan bir klipsli tahta ve kalem çıkarıyorum.

Bu sırada Dex, gülerek yatağına uzanır. "Beni ve arı sokmasından korkmamı yargılamak, işbirliği yapacağının işareti gibi gelmiyor, Kroft." Yatağın arkasına kayar ve ayakkabılarını çıkarır, kaslı uylukları dar jogging pantolonunun kumaşını gerer.

Uyluk kaslarına bakma, Sayla.

Ya da kol kaslarına. Ya da vücudunun herhangi bir yerine.

"Sadece bazı insanlar en büyük korkuları konusunda gerçekten çok hassaslar." Son közlerin muhtemelen hala parıldadığı ateş çukurunun bulunduğu açıklığa doğru başımı sallıyorum. "Ve bence sen en iyi performansını sergilemedin." Meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıyorum. "Kaybetmeyi mi *umuyordun*?"

"Her şey bir rekabet olmak zorunda değil." Yatağının başucundaki yastıkları düzeltmek için dönüyor. "Ama kendini böyle ortaya koyman iyi olmuş. Doğum gününle ilgili söylediklerin doğru mu? Hiç kutlamıyor musun? Parti yok mu? Hiçbir şey yok mu?"

Sırıtmamı korumaya çalışıyorum, ama dudaklarım titriyor. "Chuck E. Cheese için biraz yaşlandık."

"Yaşlı mı? Hadi ama." Kahkahalarla güldü. "Daha otuz yaşında bile değilsin." "O kadar da uzak değil."

"Otuz yaşına girmek seni rahatsız ediyor mu?" "*Seni* rahatsız etti mi?"

"Adil bir soru." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirir ve saçları hem dağınık hem de sevimli bir şekilde dikilir. "Cevap hayır," der ve ben, tüm bu sevimlilik yüzünden ne sorduğumu çoktan unutmuşumdur. Sevimlilik. Her neyse.

O sevimli.

"Kız kardeşlerim ve onların arkadaşlarının otuz yaşına girme konusunu konuştuklarını duydum," diye devam ediyor. "Bunu, özellikle kadınlar için potansiyel olarak korkunç bir dönüm noktasıymış gibi anlatıyorlar. Özellikle de bekar olanlar. Bunun toplumsal baskı ile çok ilgisi olduğundan eminim, ama dostum. Bence bu endişelenmeye değmez."

Ah, doğru. Konu *buymuş*. Şimdi hatırladım.

"Böyle düşünmenin tek nedeni, evlenmek için can atan bekar bir kadın olmamandır."

"Teşekkürler," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor. "Neden anladın?"

"Bana çıkmadığını söyledin, ben de kendim bu büyük adımı attım."

"Vay canına." Derin bir nefes aldı. "Gerçekten her şeyi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Hatırlıyorum."

Pencereden dağlara doğru bakar, karanlıkta sırt çizgisi zar zor görünür. Zirvenin hemen üzerinde, yıldız kümeleri zifiri karanlık gökyüzünde parılıyor. "Haklısın," der. "Ben aile babası olmak için yaratılmamışım."

"Yani... asla mı?"

"Bilmiyorum. Belki de." Tekrar oturur, rahatsızmış gibi yataktaki pozisyonunu yeniden ayarlar.

"Neden?" Çenemi kaldırıyorum. "İdeal çocukluğunu yeniden yaşayamayacağından mı korkuyorsun? Çünkü şahsen, senin gibi bir evde büyümek için her şeyi verirdim. Kardeşlerle dolu. Beni seven iki ebeveynle. Benim neredeyse hiç ebeveynim yoktu ve en iyi ihtimalle, annem yarı yarıya iyi bir insandı."

Bunu söylerken bile, göğsümün arkasında bir suçluluk duygusu hissediyorum. Annem kasıtlı olarak zarar vermiyordu. O sadece... biraz *zarar* görmüştü. Ama çocukken bunun farkında değildim. Ve şimdi bilmem de, onun zarar görmesinin beni şekillendirdiği gerçeğini değiştirmiyor. Ben, onun sayesinde buradayım.

"Benim ailem için de her şey her zaman güllük gülistanlık değildi," diyor. "Hiçbir şey öyle değildir." Çenesinin kenarı, bir şeyi saklıyormuş gibi gerginleşir. Omuzlarını kaldırır, konuyu değiştirmek istediğinde yaptığı bir hareket olduğunu öğrendim. "Peki ya sen?" Bakışlarını bana çevirir. "Loren çoktan nişanlandı. Sen de annenin de evleneceğini söyledin, değil mi? Bu, senin de kulübe katılmak istemeni sağlamıyor mu? Bir erkek bulmak? Evlenmek?"

Ben kahkaha atarım. "Colleen Kroft'un tam tersi olmak istiyorum."

Dex gülümser. "Bana *gerçekte* ne hissettiğini söyle."

"Sanırım bu biraz kaba oldu. Ama diyelim ki annemin iş yerinde tanıştığı erkeklerle çıkma alışkanlığı vardı. Sonra, sözde ilişkileri çöktüğünde, işi de çöktü. Bu da bizim

geçmişteki erkek arkadaşlarının hayaletlerinden kaçmak için sık sık taşınmamız gerektiği anlamına geliyordu. Ve sonunda annem işsiz kaldı. Hem de çok sık."

Gözlerime bakarak yüzümü inceliyor. "İş arkadaşları, ha?"

"Annemin kriptoniti." Klipsli dosyamın kenarını parmağımla okşuyorum. "Ama iyi haber şu ki, ben asla o hatayı yapmayacağım."

"Vay canına." Yüzünde sempati dolu bir ifade belirir. "Sana gerçekten çok kötü davranmış."

"Yani, kasıtlı olarak değil." Boğazımda bir yumru oluşur. Anneme sadakatsizlik hissi ve Dex'in istikrarlı çocukluğuna duyduğum kıskançlık karışımı. "Yine de ondan çok şey öğrendim," diye itiraf ederim. "Hayatım boyunca, annemin tüm kararları aşık olup ayrılmaya dayanıyordu ve ben de bu çatışmanın ortasında kalıyordum. Bu yüzden uzun zaman önce bunu asla yapmayacağıma karar verdim. Ne kendime ne de çocuklara. Bir ailem yoksa, benim gözetimimde kimsenin kalbi kırılmayacak. Ve ne istediğimi bildiğim kadar ne istemediğimi de bildiğim için daha iyi durumda olduğumu düşünüyorum. Eğer bu mantıklı geliyorsa."

"Çok mantıklı." Başını salladı ve gözlerini kaçırdı. "Dürüst olmak gerekirse, ben de aynı şekilde hissediyorum."

Dexter'in yetiştirilme tarzının *onu* nasıl bu kadar temkinli hale getirdiğini hala anlamadığım için burnumu kırıştırdım. Ama bunun umurunda olmaması gerektiğini biliyorum ve zaten onunla bağlantı kurmaya çalışmıyorum, bu yüzden sormuyorum. Bunun yerine, ikimiz de sessizliğe büründük, klipsli dosyam kucağımda dokunulmadan duruyor.

Dex, notlar için üstüne koyduğum boş kağıda bakıyor.

Hala boş.

"Bu gece beyin fırtınasına başlamak için çok geç oldu." Zayıf bir gülümseme zorla çıkarır.

"Henüz geç değil," diyorum. Ama birkaç dakikadır yatakta hareketsiz oturmaktan ayaklarım ağrımaya başladı. Bu yüzden eğilip botlarımı çıkarıyorum. Çoraplarımı çıkarırken dişlerimden hava çekmekten kendimi alamıyorum. Her iki topuğumun arkasındaki deri kızarmış ve iltihaplanmış.

Dex aşağıya bakar ve yüzünü buruşturur. "Ah."

"Bunları daha önce halletmeliydim." Çoraplarımı yatağa bırakıp çantamdan birkaç yara bandı çıkarırım.

Yataktan kalkar. "Bekle."

Elini yıkamak ve kurulamak için banyoya gider. Sonra spor çantasını karıştırır ve küçük bir ilk yardım çantası çıkarır. İçinde küçük bir tüp vardır. "Neosporin," der.

"Ben..."

"İhtiyacın var," diye ısrar ediyor. "Patlamış kabarcıklar çok kolay enfekte olur. Lütfen. Bana izin ver." Yatağımın önüne çömeliyor ve ayağımı ellerine alıyor. Dokunuşu inanılmaz derecede nazik. Böyle bakılmaya alışkın değilim. Özellikle de bu kadar nazikçe. Bacağımdan bir sıcaklık dalgası yayılıyor ve küçük bir inilti çıkarıyorum.

Gözleri benimkilere dikilir. "Canını acıtıyor muyum?" Sorusu sert çıkar.

"Hayır, hayır, hiç de değil," diye onu temin ediyorum. "Bütün gün botların içinde kaldığım için cildim çok hassaslaşmış."

"O zaman çok dikkatli olacağım." İşe koyulur, bandajın pedine antibiyotik merhem sıkar ve bandajı kabarcığımın üzerine düzgünce yerleştirir. Sonra aynı işlemi diğer ayağımla da tekrarlar.

"Demek ayaklardan öğrenmiyorsun," diyorum, gülerek.

"Hiç de değil." Gözlerini kaldırır, boğazında kahkaha birikir. "Fetişim falan yok tabii."

"Tabii ki yok." Ben de gülmemeye çalışıyorum. "Çünkü o zaman sen tam bir ucube olurdun..."

"Tık tık!" diye bir ses kapıda duyulur. Tori.

Dexter her iki ayağımı da bırakır ve sanki birden radyoaktif olmuşum gibi benden uzaklaşır. Tori, aramızda sadece bir perde olan verandadadır. Pembe ipek pijama ve pembe botlar giymiş. Yüzü temizlenmiş, saçları dağınık bir topuz halinde. Kendime not: Bundan sonra kulübenin ana kapısını da kapalı tutmayı unutma.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur," diyor.

"Hayır," diyor Dexter, ellerini ceplerine sokarak. "Bir şey mi lazım?"

Bana tatlı bir gülümsemeyle bakar. "Sadece uğrayıp seni kontrol etmek istedim, Sayla. Oda takası konusunda fikrini değiştirmiş olabilirsin diye.

"

"Teşekkürler, ama..." Çantamın açık bir şekilde durduğu yatağıma işaret ederek başımı sallıyorum. Dexter'ın ilk yardım çantası, bandaj ambalajlarım ve bir tüp Neosporin de orada dağınık bir şekilde duruyor. Klipsli tahta koleksiyonumdan bahsetmiyorum bile. "Şu anda neredeyse taşınmış durumdayım."

"Bu harika." Bana tekrar gülümsedi, sonra bakışlarını Dexter'a çevirdi. "Burada olduğum sürece, sabah bir koşuya çıkmayı planlıyorum. Bana katılmak ister misin?"

Dexter dişlerini hafifçe sıktı. "Ben daha çok sokak koşucusuyum. Tepeler dizlerim için çok kötü."

"O zaman yollarda koşabiliriz," dedi kadın, çenesini hafifçe kaldırarak flörtöz bir şekilde. "Patikalara çıkmak umurumda değil."

Dex uzun bir nefes verip başını sallar. "Mesele şu ki, bu tatili egzersizlere ara vermek için bir fırsat olarak görüyordum, anlarsın ya?" Adam açıkça onunla yalnız kalmaktan kaçınmaya çalışıyor, ama kadın bu ipucunu anlamıyor.

"Tek başıma koşmanın güvenli olmadığını düşünüyorum," diyor, alt dudağını dışarı çıkararak. Sanırım Dexter'ın koruyucu yanına başvurmak onun için mantıklı bir hareketti. "Ve Caroline koşucu değil. Yani..."

Göğsümde bir şey kabarıyor. Devreye girip Dexter'a yardım etme isteği.

Tori ya da başka biriyle çıkmakla ilgilenmediğini biliyorum ve bu tatilden sonra bir ekip olarak işbirliği yapmamız gerekiyor.

"Seninle birlikte koşarım," diyorum.

Dexter'ın kaşları neredeyse tavana değecek kadar yükseldi. "Sen mi?"

Şaşırması haklı. Ben kesinlikle koşmam. Aslında, zar zor jogging yapabiliyorum. Kardiyovasküler kapasitem daha çok hızlı dondurma yemeye uygun. Yine de, ona bakışlarımı sabitleyip kaşlarımı kaldırıyorum. Burada yardım teklif ettiğimi gösteren sessiz bir işaret.

"Tabii. Neden olmasın?"

Yüzünde yavaşça bir anlayış dalgası belirir. "Hayır, demek istediğim, bu... *harika*," der. "Siz ikiniz yürüyüşteyken, ben de biraz işlerimi halledebilirim."

"O zaman herkes mutlu." Ağzımı sıkı bir gülümsemeye zorlayarak banyoya doğru başımı sallıyorum. Bir başka sessiz mesaj. "Sen duşa girmek üzere değil miydin? Sabah sıramı bekleyeceğimiz konusunda anlaşmıştık sanırım."

Bana uzun bir süre daha bakıyor. *Hadi ama Dexter.*

Anla artık.

"Aksi takdirde, bu gece duş alacağım," diyorum. "Sen de burada kalıp..."

"Duş!" diyor. "Doğru. Evet. Kamp ateşi kokusundan nefret ediyorum." Hızla spor çantasını tekrar karıştırıyor ve bir şort, uzun kollu bir tişört ve tuvalet malzemeleri seti çıkarıyor.

Vücut şampuanı, kolonyası ya da daha da hoş bir koku odayı kapladığında, dikkatimi tekrar Tori'ye veriyorum. "O zaman seni kulübene kadar geçireyim."

"Kendi başıma gidebilirim," diyor. "Hemen yan odadayım."

"Evet, ama." Burnumu kırıştırıp sesimi alçaltıyorum. "Sadece Dex'e biraz mahremiyet vermek istiyorum."

"Uzun sürmez," diyor ve banyoya doğru ilerliyor.

"Acele etme," diyorum, ayaklarımla botlarıma girerken. Bağcıkları bağlamıyorum ve çorap giymiyorum, çünkü su toplanan yerlere yara bandı yapıştırdım. "Gidelim."

Tori'yi verandadan geçerek takip ediyorum, gevşek botlarım merdivenlerden gürültüyle iniyor, o da bana yarın sabah gitmemizi beklediği patika koşusundan bahsediyor.

"Sadece üç mil," diyor. Sadece.

Onun dirseğine uzanıyorum. "Tori."

Durur ve bana döner, karanlıkta gözlerini kısarak. "Ne oldu?"

"Şey var ki..." Yutkunuyorum. "Aslında ben koşmam."

"Ah." Başını sallar, bakışları hızla vücudumun üstünden aşağıya doğru kayar. "Şaşırmadım. Bana pek koşan tiplerden biri gibi gelmedin."

Harika.

"O kadar belli mi?"

Cevap vermek yerine, uzun bir nefes alır. "Bir iki gün kardiyo yapmasam da olur. Sadece biraz yalnız kalmak için bir yol arıyordum..." Gözlerini kulübemize çevirir.

"Dexter'la mı?" Bu benim için yeni bir habermiş gibi gözlerimi genişletiyorum. "Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum!"

"İyi," dedi. "Çünkü ilgimi gizlemeye çalışıyorum."

"Tabii." Gülümsemeyi bastırıp başımı salladım. Sonuçta, bu kadına yalan söylemek üzereydim ve bunun için zaten yeterince kötü hissediyordum. "Ama bir şey var." Büyük bir sırrı açığa çıkaracakmış gibi sesimi alçaltım. Ve öyleydim. Aslında, ona söylemek üzere olduğum şey o kadar gizliydi ki, doğru bile değildi. "Sana güvenebilir miyim?"

"Tabii ki." Etrafına bakınıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Neye?"

"Bak..." diye fısıldıyorum, "Dexter ile benim aramda gerçekten bir şeyler var."

"Ne?" diye bağırır. "Ama sen demiştin ki..."

"Sana ne dediğimi biliyorum," diye sözünü kesiyorum. "Ama bunu sadece Dex ve ben Bob ve Hildy'nin birlikte olduğumuzu bilmelerini istemediğimiz için söyledim."

"Ooooh." Başını salladı. "Bu yüzden mi onunla aynı kabini paylaşmak istemediğini bu kadar abarttın?"

Oof. Doğru. Öyle yaptım.

"Aynen öyle." Ciddiyetle başımı sallardım. "Ama... neden?"

"Çünkü." Zaman kazanmak için yutkunuyorum. *Evet. Neden, Sayla?* "Çünkü... Stony Peak'teki patronumuz buradaki ilerlememizle ilgili bir rapor bekliyor ve bizim ilişkimizden haberi yok." Bu konuda Dexter'ın da haberi yok. "Okulda kimse bizim ilişkimizden haberdar değil," diye ekliyorum. "Ve yönetim öğrenirse bunun sonuçlarından korkuyoruz."

"Oh, vay canına." Başını sallayarak gülerek, "Üzgünüm, Sayla. Kendimi çok aptal hissediyorum."

"Özür dileme. Lütfen." Senaryodan sapan aptal benim. "Sen sadece söylediklerime inandın. Ve biz seninle yeni tanıştığımız için, sana güvenebileceğimizden emin değildik."

"Ama şimdi bana güveniyorsunuz?" Elini kalbinin üzerine koyar. "Bu benim için çok önemli."

İçimde bir suçluluk duygusu uyanıyor, ama kendime bu küçük beyaz yalanın bir merhamet olduğunu hatırlatıyorum. Dex, Tori ile ilgilenmiyor. Ben sadece onu gelecekteki bir reddedilmeden kurtarıyorum.

"Bugün tatilde yaşadıklarımızdan sonra, tabii ki sana güveniyorum." Zamirdeki "*biz*"den "*ben*"e geçiş ince bir değişiklik, ama Dex'i daha fazla bu duruma dahil etmeden önce ona durumu anlatmalıyım.

Tori tekrar kabinimize bakıyor. "Bana anlattığın için, sınırları tamamen saygı duyuyorum. Daha önce de söylediğim gibi, ben kızların kızıyım. Dex'in bekar olduğunu düşündüğüm için şansımı denedim. Ama neden her zamanki taktiklerim işe yaramadığını anlıyorum. Adam açıkça sana hayran."

Pardon, ne?

"Şimdi çok açık," diye devam ediyor, sanki tüm bu kanıtlar birdenbire gözünün önüne serilmiş gibi. "Bugün ona her yaklaştıma çalıştığım da, aramıza biraz daha mesafe koydu. Ve gözleri sürekli sana takılıydı. Nereye gidersen git, ne yaparsak yapalım, seni izliyordu. Ama tatlı, koruyucu bir şekilde," diye ekliyor. "Böyle bir erkeğe sahip olduğun için çok şanslısın."

"Kesinlikle öyleyim," diyorum ve kalbim sanki bunun doğru olmasını dilemişçesine hızla atmaya başlıyor. Ama Tori'nin gözlemleri, ona Dex ve benim hakkımda anlattıklarım dan etkilenmiş. Gerçeklerden değil. Ve zaten, onun beni istemesi *istemiyorum*.

Bundan iyi bir şey çıkmaz. "Peki, beni desteklediğin için teşekkürler," diyorum.

Elini omzuma koyar ve neredeyse acı verecek kadar samimi bir gülümsemeyle bana bakar. "Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız." Tekrar kabinine doğru yürür, sonra geri döner. "Yani, yarın koşmayacağız, *değil* mi?"

Tedirgin oldum. "Senin için sorun yoksa."

O gülümser. "Seninle ve Dex'le krep yemeye geleceğim."

O, kabinine çıkan merdivenleri atlayarak çıkıp içeri girerken, ben de eski bir klişeyi zihnime kazıyorum: Asla bir kitabı kapağına bakarak yargılama. Bu insan doğasıdır, elbette. Ama bu onu doğru kılmaz. Ve Tori hakkında yaptığım aceleci yargılardan gurur duymuyorum.

Her halükarda, Dex'e küçük oyunumu anlatmam daha iyi olur. Tori ona önce bir şey söylerse, yanlışlıkla benim ona yardım etmekten başka bir amacım olduğunu düşünebilir.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Ne kadar çabuk itiraf edersem o kadar iyi. Ve itiraf ettiğimde, umarım niyetimi anlar. Bu sahte ilişki, Tori'yi izden uzaklaştırmanın kolay bir yoluydu, kelimenin tam anlamıyla.

Kulübemize geri koşarken, ayaklarımın artık ağrımadığı için çok minnettarım, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve o kadar acelem var ki, kapıyı almak bile aklıma gelmiyor. Bunun yerine, kapıyı açıp içeri dalıyorum ve Dexter'ı buharla dolu kulübenin ortasında dururken buluyorum.

Adam küçük bir havluya sarılmış. Ve başka hiçbir şey giymemiş. Kelimenin tam anlamıyla.

On Üçüncü Bölüm

SAYLA

"Hoş geldin Kroft." Gülümsemesi çarpıklaşır. "İkinci kuralı unuttun mu?"

Uzun bir süre ona bakakaldım, tek bir kelime bile kuramadım, bir cümle kurmayı bırak. Ayrıca gözlerimi bu manzaradan ayıramıyorum.

Yani, geçen hafta Dex'in ağırlık odasında antrenman yaparkenki görüntüsü oldukça muhteşemdi. Ama neredeyse çıplak olan Dexter bambaşka bir düzeyde... muhteşem.

Havluyla kuruladığı saçlarından damlayan su, çıplak gövdesinin duvarına damlıyor ve iri damlacıklar halinde parıldıyor. Daha önce hiç sudan kıskançlık duymamıştım, ama beni suçlayabilir misiniz? Çam kokulu ve geniş omuzlu, bronzlaşmış teni dalgalı ve kaslı. Terden sıırıslık olmuştur yapışkan bir spor tişörtü yerine, bir insanda var olabilecek her bir kasın envanterini çıkarıyorum.

Bir *erkek* varlığı.

"Bekle," diyor, havlusunu düzelterek.

O zaman sesimi buluyorum. "Hayır, hayır, evet. Lütfen. Evet. O havluyu tut."

"Hâlâ bakıyorsun," diye işaret ediyor. İki elimi gözlerimin üzerine kapatıp dönerek duvara bakıyorum. Sonra konuşmaya başlıyorum. Ve bu bir sel gibi akıyor.

Sanki Niagara Şelalesi gibi özürler.

"Çok, çok üzgünüm, Dex," diyorum boğuk bir sesle. "Gerçekten duş almayı planladığımı bilmiyordum. Tori'den kurtarmak için seni odadan çıkarmak için uydurduğum bir bahane olduğumu sanıyordum. Ama sonra, onun kulübesine giderken, ikimizin bir ilişki içinde olduğumuzu söyledim, yani *kesinlikle* ikimizin

ilişkimiz olduğunu söyledim, ama sadece sana asılmayı bıraksın diye."

Rıhtımdaki balık gibi nefes almak için durakladım. "Ve bunu yapmadan önce sana danışmam gerektiğini çok iyi biliyorum, ama sözler bir anda ağızımdan ıktı. Sanki iyice düşünmeden yaptığım bir içgüdü gibi. Sonra yalan başladıktan sonra, devam etmek zorunda hissettim. Ama şimdi oraya gidip Tori'ye tüm gerçeği söyleyebilirim, bu durumda bunu yapmamı istemenizi tamamen anlarım..."

"Kroft."

Sözcük alçak ve derin bir sesle çıkar. Nazik. Neredeyse eğlenceli. Aslında, benim adım onun dilinde affetme gibi geliyor. Ve ciğerlerim tamamen boşaldığı için, onları yeniden doldurma fırsatını değerlendiriyorum. Minnettarlıkla.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet," diyorum nefes verirken.

"ok daha yavaş konuşman gerekecek." "Tamam."

"Ayrıca, artık arkanı dönebilirsin. şortumu giydim."

Yavaşça dönüp ellerimi gözlerimden indiriyorum ve o şaka yapmıyor. Eşofmanını giymiş, ama giydiği tek şey bu. "Sen..." Onun ıplak göğsünü işaret ederek başımı sallıyorum. "Hala bir... bir..."

Aradığım kelime neydi?

Fil? Yelkenli? Kırmızı balon? Yanaklarım alev aldı ve Dexter Michaels'ın tutulmasını izlemekten beynim tamamen yandı. Ve gerçek şu ki, sadece vücudunun *yarisını* görüyorum. Onu tamamen çıplak görseydim ne olurdu, hayal bile edemiyorum...

"Duşun suyu beklediğimden daha sıcak," diyor. "Terlemem durması için bir dakikaya ihtiyaım var, yoksa tek uzun kollu gömleğim ıslanacak ve bütün gece öyle kalacak."

T-shirt. Tabii ya. Aradığım kelime buydu.

Sessizce başımı sallıyorum. Sonra dudaklarımı sıkıştırıyorum, daha çok salya akmasını önlemek için. Hâlâ mantıklı bir şey syleyebileceğime güvenmiyorum. Dex ve teri gibi. Bir dakika daha zamana ihtiyaım var.

"Peki, Tori hakkında ne diyordun? Ona ikimizin bir çift olduğunu mu söyledin?"

Ağzım pamukla dolu. O bunu yüksek sesle söylediğinde, ifade çok daha kötü geliyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Evet, o kısmı duydum," diyor. Bana güleceğine, beni azarlayacağına, kızacağına hazırlıklıyım. Hazırlıklı olmadığım şey ise yüzünde beliren parlak gülümseme. "Teşekkürler, Kroft."

"Bekle. Ne?" Çenem düşüyor. "Memnun musun?"

"Mutluyum." Yatağına doğru ilerleyip kenarına oturur. "Benim ince imalarımı anlamıyordu."

Yüzümdeki kızarıklığı hiç de azaltmayan küçük bir homurtu çıkarırım. "Dürüst olmak gerekirse, o kadar da ince değildin."

"Ya da belki beni yeterince iyi tanıyorsun da, benim işaretlerimi diğerlerinden daha iyi anlıyorsundur."

"Seni iyi tanıyorum mu?" Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Biz arkadaş bile değiliz."

"Ama son üç yıldır birlikte çalışıyoruz," diyor. "İşe alındığın anda liderlik pozisyonuna atladın. Belki farkında değilsin, ama birçok komite ve ekipte birlikte çalıştık. Aynı pozisyonlara aday olduk. Aynı kampüs görevlerine başvurdum. Birçok toplantıda birlikteydik. Senin kadar zeki biri, bir süre sonra işaretleri fark eder."

Kayıtlara geçsin, ben izini kaybetmedim. Aslında, tüm bunları bir klips tahtamda listelemişim.

"Her zaman senin oldukça cesur olduğunu düşünmüşümdür," diye devam ediyor. "Okulda benim iki katı süredir bulunduğum halde benimle pozisyonlar için rekabet etmen. Bazı şeyleri senden kazanmam çok doğal. Ama bu, sen burada kaldıkça değişecek. Tabii burada kalmak istediğini varsayarsak."

"Tabii ki kalmak istiyorum," diyorum. "Hayatım boyunca kendimi evimde hissedebileceğim bir yer aradım. Ve Harvest Hollow, kendimi en çok evimde hissettiğim yer."

"Bana da aynısı oldu," diyor. "Ama biz taşındığımızda ben on iki yaşındaydım. Bütün kasaba oldukça özel."

"Okul da öyle," diyorum. "Stony Peak'i seviyorum." "Zayıfların yuvası."

"Yani ezik sincapların."

"Aynen öyle." Nefes alır ve çıplak göğsünün düzlükleri genişler. "Bu yüzden bölümüm için bu kadar çok mücadele ediyorum."

"Ben de." Yutkunuyorum. "Bu yüzden her şeyin bir parçası olmak için çok uğraşıyorum. Ama sonra muhtemelen aşırıya kaçıyorum. Bay Wilford'un dediği gibi. Takım oyuncusu olmak yerine, kendimi ön plana çıkarıyorum."

"Evet, aynen." Dex, hala ıslak olan saçlarını eliyle düzeltir ve taze damlalar omzuna sıçrar. Dövmelerle kaplı, kalın kaslı bir omuz.

Vay canına.

Bunu nasıl fark etmedim?

Sarmal bir yılan. Kanayan bir kalp. Çatlamış bir kafatası. Gagasında bir gül olan bir kartal. Bakışlarım aşağıya kayar, hepsini içime çekerim. Dex bunu fark etmiş olmalı, çünkü elini uzatıp derisini okşayarak suyu siler.

"Demek öyle." Sürekli nefes nefese kalmaktan utanarak, hafifçe gülümserim. "Gizli dövmeler, ha? Üç yıldır birlikte çalışıyoruz ve ben hiç fark etmedim."

"Kampüste tişörtle dolaşmıyorum." Bir an duruyor. "Ya da gömleksiz."

"Akıllıca." Burnumu kırıştırıyorum. "Aksi takdirde, bayılıp kafalarını kıranların sayısı her gün artardı." Tekrar gülmeye çalışıyorum, ama sesim daha çok korna gibi çıkıyor.

"Sadece anlamını açıklamak istemiyorum." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Ve kimse bilmezse, soramazlar."

Ona en ciddi şekilde başımı sallarım. "Dövmelerin benimle güvende." Dexter'ın yarı çıplak vücudunu gördüğümü kimseye söylemek istemiyorum. Ayrıca, o hala yarı çıplak. Ve ona dövmelerini sormak için can atıyorum.

Bir süre sessizlik olur. Sonra "Dövmeler hakkında bilgi almak istiyorsun, değil mi?" der. Bu bir soru değil, bir ifade.

"Belki."

"Peki, belki sana söylerim." Sırıttırıyor. "Sonsuza kadar sessiz kalman karşılığında."

Yemin ederim. "Söz veriyorum."

Ağız kıvrılır ve sol omzunu kaldırır. "Bu taraftakiler, genç, aptal ve özgün olmayan erkeklerin yaptırdığı tipik dövmeler. Yurtta kalan bir grup arkadaş, birinci sınıftayken yılanla başladık. Ve her yıl yeni bir şeyler ekledik. Kafatası. Kalp. Kartal."

"Gül ile kartal," diye ekledim.

"Dramatik, değil mi?" diye kıkırdar. "Bunların hiçbirinde çok anlamlı bir şey yok. Onları bir araya getirdiğimiz gerçeği dışında."

Kaslarının kıvrımlarını, ona kalıcı olarak kazınmış dostluk sanatını inceliyorum. "Ben beğendim," diyorum. Sonuçta, dostluğa bağlılığı simgeleyen her şey benim için bir anlam ifade ediyor. Dikkatim diğer koluna kayıyor. Pazı üzerinde bir yazı ve ortasında bir hilal var, ama buradan kelimeleri seçemiyorum. "Peki ya bu?"

Yatakta yer değiştirerek kolunu daha yakından inceleyebilmem için açıyor.

Ben de öne doğru eğilip yazıyı yüksek sesle okudum.

"Ay'a kadar ve geri." Bir an durup, bunu daha önce nerede duyduğumu hatırlamaya çalışıyorum. "Küçük Kahverengi Tavşan mı?"

Yavaşça başını sallar. "Kitaptan. *Seni Ne Kadar Seviyorum Tahmin Et.*"

"Sakın bana üniversiteden bir sürü arkadaşının ay ile koşturuyorlar."

"Heh. Hayır." Gözlerime bakar. "Bunu kız kardeşlerimle yaptım." "Oh, vay canına." Kardeşi olmayan biri olarak, böyle bir hareketi hayal bile edemiyorum.

böyle bir jesti hayal bile edemiyorum. "Bu... bu çok tatlı."

"Annem bize çocukken bu kitabı sürekli okurdu," diyor. "Yazılar aslında annemin el yazısı."

Ve şimdi bu tatlılıktan patlayacakmışım gibi hissediyorum. "Dalga geçiyorsun."

"Şaka yapmıyorum."

Gözlerimin arkasında bir şey batıyor, ama gözyaşlarını önlemek için gözlerimi kırpiyorum. Dex, bu konuşmanın benim için çok rahatsız edici olabileceğine dair işaretler arıyormuş gibi yüzümü inceliyor.

"Bu satırı tanıdın," diyor. "Annen de sana bunu okudu mu?"

"Bu onun güçlü olduğu bir alan değildi," diyorum. "Hâlâ da değil."

"O zaman tavşan hakkında nereden biliyorsun?"

"Loren'de kitap var. Onun annesinin de en sevdiği kitaptı." "Öyleydi mi?"

Boğazımda bir düğüm oluşur ve onu yutarım. "Loren'in annesi vefat etti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Kitabı sadece birkaç kez okudum," diyorum. "Ama satırlar aklımda kaldı çünkü... Şey."

Küçük, çekingen bir gülümsemeyle "Çünkü diyalogları ezberlemekten kendini alamayan bir tiyatro öğretmeni olduğun için mi?"

"Hayır." İçimde duygular kabarıyor ve bu duyguyu kelimelere dökmek için uğraşıyorum. "Çünkü birinin seni o kadar çok sevip, bunu kanıtlamak için gökyüzünü aşacak kadar sevmesinin nasıl bir şey olacağını merak etmeden duramadım."

Dex'in gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar yumuşar, ama hiçbir şey söylemez. Az önce paylaştığım şeyi küçümsemez ya da annemin duygularını ifade etmekte pek iyi olmadığını söylemez. Sadece duygularıyla baş başa kalmama izin verir. Açıkçası, ihtiyacım olan tek şey budur.

"Neden sana bunları anlattığımı bilmiyorum," diyorum sonunda, o anı unutmaya çalışarak. "Annem hakkında kimseyle konuşmam."

"Loren hariç mi?"

"Evet, biraz biliyor. Ama çocukken ne kadar zorlandığımı anlatmamaya çalışıyorum. Annem hala hayattayken değil. Loren'in de şu anda uğraştığı birçok zorluk var. Babası erken başlangıçlı demans hastası ve tıbbi masraflar ile bakım masrafları çok yüksek. Bu yüzden araya girip annemle ilgili sorunlarımla onu alt etmeye çalışmayacağım, anlıyor musun?"

"Çok naziksin."

"Spoiler uyarısı: Ben nazik *biriyim*, Dex."

"Yani Stony Peak'te sert biri gibi davranıyorsun," diyor, "ama içten içe yumuşak kalplisin, değil mi Kroft?"

Sırıttırım. "Hakkımda ne düşünürsen düşün, Beyaz Atlı Prens. FRIG'i kazanmak için hiç pes etmeyeceğimi bilmen yeter." Sırıttırıma sağlıklı bir doz sarkazm katıyorum. Orada tamamen savunmasız ve ciddi hale gelmiştik. Dex de ortamı okumuş olmalı ki, o da ses tonunu değiştiriyor.

"Ben de," diyor, eğik bir gülümsemeyle. "Asla." "Ve sadece birimiz kazanabilir."

"Elbette." Başını sallar.

"O zaman, ateşkes ilan etmek gibi çılgınca bir şey yapmadan önce birbirimize iyi geceler demeliyiz."

"Ya da arkadaş olmaya karar vermeden önce?"

şaşırmış gibi yapıyorum. "Tanrı korusun."

"Doğru." Kollarını kavuşturur. "yleyse yarın işbirliği yapalım mı?"

"Harika bir plan, ateşkes yapmayan oda arkadaşım." Bunun zerine, bavulundan pijamalarını çıkarır

pijamalarını topladım ve giyinmek için banyoya koştum.

Tori'nin pembe ipek pijamalarının aksine, ben sonbaharda ekose flanel pijamalarla uyurum. Daha çok oduncu giysileri gibi. Bu yüzden bu gece Dexter'ı etkilemeye alışmamam iyi bir şey. Aslında, ona karşı hissettiğim çekiciliğin ateşini söndürmek istiyorum.

Giynip ıktığımda, Dexter sonunda tişörtünü giymiş. Bu bir başlangıç. Ona kapüşonlu sweatshirt'n geri veriyorum ve onun sıcak kokusunun yokluğu hemen hissediliyor. Bu yüzden kendimi meşgul ediyorum, yatağımın üzerine dağılmış eşyaları toplarken, o da çantasını karıştırıyor. Boğazımı temizliyorum, onu kızdırmaya dayanamıyorum. Sadece birazcık.

"Oyuncak ayını da antana koydun mu?" diye soruyorum. "Hatırladığım kadarıyla, hâlâ sende."

şaşkınlıkla bana bakar. Dexter'ın benden hoşlanmasını istemiyor olabilirim, ama hafızamla onu etkilemek hoşuma gidiyor.

"Sadece şarj aletimi arıyorum." Durup saçlarını hem tatlı hem de sinir bozucu bir şekilde karıştırıyor. Onu hastanede sevimli bir ocuk olarak hayal ederken kendimi tutamıyorum. Aramaya devam ediyor, çantasından şarj aletini buluyor ve kabloyu komodinin yanındaki küçük prizlere takıyor. Sonra yataklarımıza giriyoruz.

Yatak yumuşak. Battaniyeler sıcak. Işığı kapattığımda, ay ışığı perdelerin aralıklarından içeri sızıyor.

"şans getirmesi için Clarence'ı ofisime geri koydum," diyor karanlıkta.

"Clarence ayı mı?" "Evet."

"Ve onu okulda tutuyorsun."

"Evet. Neden? Bu, benim hakkımda sahip olduğun erkeksi imajı mahvediyor mu?" Dudaklarında gülümseme olduğunu neredeyse duyabiliyorum.

O beni göremese de ben de gülümsüyorum. "Senin hakkında erkeksi bir görüşüm olduğunu da nereden çıkardın, Dex?"

Bu sözlerim ona hafif bir kahkaha attırdı. "Şakaların gittikçe iyileşiyor, Kroft."

"Hiç *de* fena değillerdi." "Aynı fikirde değiliz."

Bir an için ikimiz de sessiz kalıyoruz ve ben tavana bakarak ay ışığının vurduğu ahşap kirişleri sayıyorum.

"Ama cidden," diyor bir süre sonra. "Bugün Tori'yi benim için oyalamaya çalıştığın için teşekkürler. Beni sevmediğini düşünürsek, bu çok hoş bir davranıştı."

"Eh. Dürüst olmak gerekirse, seni sandığımdan biraz daha az nefret ediyor olabilirim."

Bana yine yumuşak bir kahkaha atar. "Birazcık daha az mı? Oldukça güçlü bir destek.

"Küçük adımlar," diyorum. "Hala rakip olduğumuz için sana *fazla* yumuşak davranamam. Zaten, o bursu kazandığımda *benden* nefret edeceksin."

"FRIG'i mi kastediyorsun?" "Hah.

Evet. Aynen öyle."

"Neden kazanacağını düşünüyorsun?" diye soruyor. "Kazanmak zorundayım."

"Etkili bir argüman," diyor. "Peki, şuna ne dersin? Adil olması için, yarın daha sinir bozucu olacağıma söz veriyorum."

"Güzel. Evet, bence bu işe yarar. Yarın daha sinir bozucu olacağım. Teşekkürler, Dexter."

"İyi uykular, Kroft," diyor. "Çok yüksek sesle horlamamaya çalışacağım."

On Dördüncü Bölüm

DEX

Sonuç olarak, Sayla ne horluyor n e de uykusunda konuşuyor, ama ben yine de saatlerce uyanık kalıyorum. Kabinin sessizliğinde, onun düzenli nefes alıp verişini ve ara sıra çıkardığı yumuşak iç çekişlerini dinlerken, Tori'ye bizim çıktığımızı söylemeye karar verdiğinde ne düşündüğünü merak ediyorum. Ve neden Sayla ile gerçekten çıkma düşüncesi göğsümde tamamen... korkunç olmayan bir şeyleri harekete geçiriyor.

Ama geceleri işler hep böyle yürür, değil mi? Küçük şeyler büyütülür. Beynin bir döngüye girer ve gündüz vakti önemsiz olan bir şeyi kafandan atamazsın. Bu yüzden tavana bakıp, ay ışığının odada dolaşmasını izliyor ve sabırsızlıkla şafağın ilk işaretlerini bekliyorum.

Sabah her şey daha net görünecek.

Yarın, Sayla ve ben oturup SACSS ziyareti için bir plan yapmaya çalışacağız. Daha sonra, Bob ve Hildy ile beyin fırtınası yaptığımız sonuçları paylaşacağız. Onların onayıyla, bu inziva programının geri kalanını bitirip, mükemmel bir raporla başarıya ulaşacağız. Bu arada, Tori, Sayla ile hayali ilişkim sayesinde benden uzak duracak. Umarım, hikayeyi inandırıcı kılmak için onun yanında fazla çift gibi davranmak zorunda kalmayız. Ya da belki de bu o kadar da kötü bir şey olmaz. Sayla'yı yeterince kızdırabildiğim sürece. Böyle bir şeye birlikte dahil olmak eğlenceli olabilir.

Sonuçta Wilford bizim işbirliği yapmamızı istiyor.

Tabii ki, bu kaygan zemin düşüncesi oldukça fazla risk içeriyor. Sayla ve ben şu anda tamamen işlerimize odaklanmış durumdayız. Ve bunun ötesinde, ikimiz de flört etmekle ilgilenmiyoruz, daha fazlasını bırakın.

O yüzden bu fanteziyi fazla kafana takma, Dex.

Yine de, birkaç sert içsel uyarıdan sonra (tamam, muhtemelen on beş), sonunda pes edip Sayla'yı kucaklamanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye başladım. Bunların hepsi kafamın içinde olduğu sürece kimse incinmez, değil mi?

O benden çok daha küçük. O kollarımın arasına sokulurken çenemin onun başının üstüne geldiğini hayal ediyorum. Neredeyse boynuma yumuşak nefesini hissedebiliyorum, göğüslerimiz birlikte, yavaş ve rahatça inip kalkıyor. Birlikte. Mükemmel bir ritim.

Bir süre öyle kalıyoruz, hafifçe sallanarak, onun kokusunu içime çekiyorum. Daha önce olan her şeyin geride kaldığını hayal ediyorum. Geleceğimiz tamamen açık. Ve sonunda geri çekildiğinde, yüzünü benimkine yaklaştırabileceğim kadar uzaklaştığında, ifadesi çok açık ve saf. Mükemmel bir güzellik. Umut dolu. Dudakları açılıyor ve adımı fısıldıyor.

Dex.

Bu kadını yutmak için can atıyorum, ama bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Acele etmemek istiyorum. O sırtını kamburlaştırıp çıplak boynunu bana gösterirken, ben de çenemi indiriyorum. Yavaşça, dikkatlice, sanki camdan yapılmış gibi, boynuna nazikçe bir öpücük konduruyorum. Önce orada nabzını tadıyorum. Kalp atışları hızlanıyor ve...

Alarmin çığlığı beni uyandırır.

Telefonum, yastığımın yanında bıraktığım yerde çığlık atıyor. Hay aksi. Sonunda uykuya dalmış olmalıyım. Telefonu kapatmak için el yordamıyla aradım, sonra kendimi kaldırdım ve yumruklarımın gözlerimdeki kabukları ovuşturdum. Gözlerimi açtığımda, karşımdaki yatağın gölgesinin arkasında gün ışığı parlıyordu.

"Dün gece horlamadığın için teşekkürler."

Sayla.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, gözlerimi kırıştırarak kendime geliyorum. Yatakta bağdaş kurmuş oturuyor, taze sabun ve tatlılık kokuyor. Yüzündeki makyaj temizlenmiş, saçları havluyla kurutulmuş ve sevimli bir şekilde dağınık. Yumuşak gri yoga pantolonu ve bol pembe bir sweatshirt giyiyor. Kucağında telefonu ve ellerinde buhar çıkan bir seyahat bardağıyla çok açık ve masum görünüyor.

"Kahve," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Duş aldıktan sonra yemekhaneye gitmek için biraz vaktim vardı." Çenesini, yataklarımız arasındaki komodinin üzerinde duran kapaklı bardağa doğru çeviriyor. "Sana da biraz aldım."

"Teşekkürler," diye inledim.

"Krema ve şeker paketleri vardı, ama sen kahveni sade içiyorsun, değil mi?"

"Hayret." Kafamı sallıyorum. "Detaylara gösterdiğin özen gerçekten etkileyici."

"Buraya geldiğimizden beri insanlar hakkında kaç tane not aldığımı görseydin, bu kadar etkilenmezdin, daha çok ürperirdin."

Bana yarım bir gülümseme gösterir ve umarım bu, günümüzün geri kalanının son üç yıldan daha iyi geçeceğinin bir işaretidir. Mümkün olduğunca iyi geçinmeye çalışabiliriz. Wilford FRIG konusunda karar verene kadar.

Onun departmanını seçerse, daha olgun davranıp onunla arkadaş kalabileceğimi düşünmek istiyorum. Sonuçta bu onun suçu olmayacak. Ama spor salonu ve sahalar ihmal edilirken tiyatro ve ilgili odaların dönüştürülmesini izlemek zor olacak.

Ama FRIG'i ben alırsam, Sayla'nın bunu kabulleneceğini sanmıyorum. Sonunda benden nefret etmiyor.

Ve bu aksilik yeni bir sarmal başlatabilir.

"Kahve alırken Bob'u gördüm," diyor ve beni en kötü senaryo düşüncelerimden kurtarıyor. "Ve bana ne verdiğine bak." Yeni bir isim etiketi takılı olan boyun askısını gösteriyor. SAYLA.

"Güzel. Artık Sailor yok."

"Bu iyi haber," diyor. "Maalesef, Bay Wilford için bir plan yapıp yapmadığımızı sordu ve ona dürüst olmak zorunda kaldım."

Başımı sallıyorum. "Ne dedi?"

"Öğle yemeğinden sonra ana kulübede onunla ve Hildy ile buluşmamızı istiyor. Gündeme göre, grubun geri kalanı doğa resimleri yapacak."

Hafifçe burnumdan soluyorum. "Ben bunu atlayabilirim." "Gerçekten mi? Ben resim yapmak istiyordum."

"Üzgünüm." Kupa'ya uzanıp kapağını açtım ve buhar yükselerek yüzümü ısıttı. Uzun bir yudum aldım ve sıcak, koyu kavrulmuş kahve

boğazımdan aşağı kaydı. Zaten kafamdaki sisin dağılmaya başladığını hissedebiliyordum. "Bu şimdiye kadar içtiğim en iyi kahve," diye inledim. "Sana borçlandım."

"Kesinlikle öylesin," diyor. "Çünkü beni Loren'le başımı belaya soktun." Dudakları seğiriyor, yani olanlar o kadar da kötü olamaz. Ama şimdi meraklandım.

"Nasıl oldu tam olarak?"

"Dün Bridger'la konuştun. Görünüşe göre çok konuştun."

Kahveden bir yudum daha alıyorum, şu ana kadar olan hayatımın ayrıntılarını hatırlamaya çalışıyorum, ama çoğunlukla aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sanırım Sayla'nın başrolde olduğu o çılgın rüyadan dolayı hâlâ biraz sersemlemiş durumdayım. "Ama Bridge dün bütün gün personel geliştirme toplantısındaydı," diyorum.

"Aynen öyle." Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var. "Sen mesajlaşırken Loren bütün gün onunla oturuyordu. Bu arada ben, olması gerektiği gibi bizim inzivaya odaklanmıştım. Bu yüzden telefonumu görmezden geldim ve uyandığımda neden artık arkadaş olmadığımızı soran bir sürü alaycı mesaj buldum." Sayla kıkırdar. "Kahvaltıdan önce biraz hasar kontrolü yapmam gerekecek."

Ben irkilirim. "Oops. Bol şans."

"Oh, lütfen." Yorumumu eliyle savuşturur. "O sadece şaka yapıyordu. Arkadaşlığımız çok sağlam. Sen ve Bridger arkadaşlık savaşını kazanamazsınız."

"Hayal bile edemem," diyorum. "Sen ve Loren kesinlikle altın madalyayı kazanacaksınız." Bir duraklama oluyor, ben de bu fırsatı değerlendirip soruyorum. "Nişanlısının hikayesi nedir? Adından başka bu adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Tabii ki," diyor Sayla. "Çünkü Loren benim arkadaşım, senin değil." "Ama onu sevmeme izin var."

"Tabii ki. Herkes Loren'i sever. O kesinlikle en iyisidir."

"Peki, evleneceği adamı seviyor musun?" diye soruyorum. "Foster, değil mi?"

"Evet." Sayla kahvesini masaya koyar. "O bir nörolog. Son birkaç yıldır Loren'in babasını tedavi ediyor. Böyle tanışmışlar." "Ah." Derin bir nefes alırım. Ve şimdi Foster Abel'in bir tür pislik olmasını gizlice umduğum için kendimi çok kötü hissediyorum. Sanırım bir parçam Bridger'ı ona tercih etmek istiyordu. Ama Foster onun babasının doktoruysa, onu mutlu etmesini içtenlikle diliyorum.

Sayla içini çeker. "Keşke onun için yapabileceğim daha fazla bir şey olsaydı, anlıyor musun?"

"Evet. Ben de yle."

Gözleri yumuar ve gğsmn arkasında sıcak bir şey titrer.

Oh, dostum. Bu kadını seviyorum.

Gerçekten seviyorum.

Boğazımı temizliyorum, tam da telefonu çalarken, FaceTime isteğinin staccato ritmi yankılanıyor. Ekranı kontrol ediyor.

"eytandan bahsetmiken," der ve yataktan atlar. "Loren arıyor. Dışarıda cevap vereceğim." Kapiya doğru yürür. "Giyinsen iyi olur. Kahvaltı on dakika sonra. Ve..."

"Zamanında geç kalmak geç kalmaktır,"
diyorum. "Hatırlıyorum." "ğreniyorsun."

"Sen iyi bir ğretmensin."

"yleyim, değil mi?" Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir.

On Beşinci Bölüm

SAYLA

"Selam, yabancı!"

Telefonumu karşımdaki Adirondack sandalyesine koyuyorum, böylece Loren ile ellerimi kullanmadan konuşabileceğim. Kimse benim içimdeki sözsüz jestleri onun kadar ortaya çıkaramıyor. Ve dün bir sürü jest yaptım.

"Sanırım yıllardır seni bu kadar uzun süre görmemiştim," diyor. Saçları omuzlarına dökülmüş, beyaz tahta arka planında daha da kırmızı görünüyor. "Lütfen bir daha gitme. Sen olmadan personel gelişimi çok zor."

"Orada neler oluyor?"

"Oh, her zamanki gibi." Diye iç geçiriyor. "Sonsuz derslerin ve sunumların ikinci günü. Wilford bize her yıl izlememiz gereken cinsel tacizle ilgili aynı videoyu gösterdi. Şu anda ara verdik, ben de sınıfımda saklanıyorum." Sahte bir somurtma taklidi yapıyor. "Burada olmamanı sevmiyorum."

"Üzgünüm." Dudaklarımı onun dudaklarına uydurmak için dışarı çıkardım. "Bridger ile takılmanın senin için işleri biraz kolaylaştıracağını düşünmüştüm."

"Öyle, ama sorun da bu." Burnunu kırıttı. "Kendimi çok suçlu hissediyorum."

"Neden?"

"O çok iyi bir adam. Beni güldürüyor. Ve..." Sesi kesildi.

"Ve senin bir nişanlın var."

"Aynen öyle," diye inledi.

"Loren Cane." Onu sert bir bakışla süzüyorum. "Senin kadar erkeğine sadık ve bağlı birini daha önce hiç görmedim. Foster sana güveniyor

. Endişelenecek bir şey yok."

"Foster için endişelenmiyorum," diyor. "Bridger için endişeleniyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Onu yanıltmak istemiyorum."

"Ahh. Anlıyorum." Kapının kapalı olduğundan emin olmak için kabin kapısına bir göz atarım. "Mesele şu ki, başkalarının duygularını kontrol edemezsin, denemen çok tatlı olsa da. Ve bu senin için çok normal bir şey."

"Bu benim DNA'ma işlenmiş bir şey." Kaşlarını çatıyor. "Şimdi de bilimsel konuşmaya başladım. Kesinlikle Bridger'ın yanında çok fazla zaman geçirmişim."

"Belki de bir süreliğine mesafeni korumalısın." "Bu yüzden sınıfımda saklanıyorum." Yüzüne bir gülümseme zorlar.

"Neyse, buradaki işler bu kadar. Tatil nasıl gidiyor? Sen de tamamen mutsuz musun?"

"Düşündüğün kadar mutsuz değilim," diye itiraf ettim. "Özellikle Dex ve ben aynı kulübeyi paylaşmak zorunda kaldığımızdan beri."

Loren ağzı açık kalır ve gözleri kocaman mavi plaj topları gibi olur. "Bundan çok daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Ona geldiğimizden beri olan her şeyi anlatırım, isim etiketindeki karışıklıkla başlayıp Dex'i duştan yeni çıkmışken yakalamamla biter.

Onun dövmeleri hakkında konuşmak için can atıyor olsam da, o benden bunu istemediği için o kısmı atıyorum. Sonunda, yan kabine göz atıyorum, sonra sesimi alçaltarak ona Victoria/Tori durumunu anlatıyorum.

"Bekle." Loren burnunu çeker. "Yani o zavallı kız, sen ve Dex'in çıktığınıza gerçekten inanıyor mu?"

"Şşş." Tori'nin kabinine tekrar bakıyorum.

"Ve o da bu hikayeye uyuyor mu?" "Evet," diyorum yumuşak bir sesle.

"Vay canına." Loren, sanki etkilenmiş gibi başını sallar. "Demek ikiniz gerçekten ilerleme kaydediyorsunuz. Eğer daha iyi bilmesem, aslında arkadaş olmaya başladığınızı söyleyebilirdim."

"Ha! Çılgına dönmeyelim." Sırıttım. "Nihai hedefim hala her şekilde onu yenmek."

"Uh-huh. Sana tamamen inanıyorum." Kaşlarını kaldırır. "Ama biliyorsun, şimdiye kadar çekilmiş tüm romantik komedi filmlerine göre, sahte bir ilişki seni gerçek aşka giden bir roller coaster'a bindirir."

"Dilini tut!" Sadece dalga geçtiğini bildiğim için ona sert bir bakış attım. "Colleen Kroft bana bir şey öğrettiyse, o da romantizmin felaketle eşdeğer olduğudur. Sen ve Foster tek istisnasınız."

"Elbette," diyor. "Ama bir gün birine aşık olmak gerçekten o kadar kötü mü olur?" Omuzlarını silkiyor. "Yani, Dex'e değil. Tabii ki."

"Elbette."

"Ama onu denklemden çıkarırsan, bu kadar aşk düşmanı olmak zorunda mısın?"

"Aşk düşmanı değilim. Sadece akıl sağlığını tercih ediyorum."

"Bilmiyorum, Say." Burnunu kırıştırdı. "Çoğunlukla şaka yaptığını anlıyorum, ama kendini 'bana yaklaşma' diye bir fildişi kuleye kapatırsan, sonunda biraz..."

"Söyleme."

"...yalnız kalabilirsin."

İnlerim. "Söyleme demiştim."

"Oops." Bana küçük bir gülümseme gönderir. "Ama birinin söylemesi gerekiyordu." "Bu tartışılabilir," diye alay ederim. "Ve zaten, asla yalnız kalmayacağım."

sen varsın."

"Doğru. Ama... biz öpüşmüyoruz." "O da doğru."

"Ve düğünden sonra gelecek yaz Foster'ın yanına taşınacağım, unuttun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Ben baş nedimesin. Nasıl unutabilirim?"

"Doğru." Bir an sessiz kalır ve gözlerinin arkasında bir şey geçer.

"Ne?"

"Bir dakikalığına aptalca davranmayı bırakabilir miyiz?"

"Tabii," diyorum, sesim temkinli. "Eğer gerçekten mecbur kalırsak."

"Sen diğer insanlar için çok çalışıyorsun, Say, ama sonra herkesi kendinden uzak tutuyorsun. Kahraman rolünü oynuyorsun, koruyucu, akıl hocası, çünkü kimse senin için bunu yapmadı. Sanki hiç sahip olmadığın güvenlik ağını kendin oluşturmak istiyormuşsun gibi."

"Vay canına. Bu konuşmayı önceden hazırlamış mıydın? Birinci sınıf kompozisyon dersi için ikna edici bir deneme örneği gibi mi?"

"Sadece söylüyorum." Bir süre durdu. "Belki de kendi güvenlik ağını bulmayı düşünmenin zamanı gelmiştir."

"Buna ihtiyacım yok." Başımı eğiyorum. "Sadece yüksek telden uzak duruyorum." "Görüyorsun, ama sorun da bu," diye itiraz ediyor. "Senin inşa ettiğin duvarlar duvarlar çok yüksek orada neredeseneredeysen bulutlar bulutlar senin metaforik kulelerinin etrafında bulutlar gibi."

"Mecazi kuleler mi?" diye gülümsüyorum. "Dostum. Sen *tam* bir İngilizce öğretmeni gibisin."

"Ve *sen*, üzerinde 'BOŞ ODA YOK' yazan büyük, yanıp sönen neon tabelası olan bir otelsin."

"Harika." Yüzümü buruşturuyorum. "Şimdi annem her taşındığımızda kaldığımız tüm o ucuz motelleri ve motorlu konaklama yerlerini hatırladım. Hemen hemen kamu havuzundaki klorun kokusunu bile alabiliyorum. Saçlarım hep yeşile dönürdü. En kötüsüydü."

Loren kaşlarını çattı. "O zaman şık bir otel düşün. Bilirsin. Ücretsiz Wi-Fi, kontinental kahvaltı ve jakuzi olan bir otel."

"Halka açık jakuziler mi? Hayır, teşekkürler." Kabin kapısı açıldığında gülümserim. Sonra perde açılır. Sonra Dex ortaya çıkar.

"Kahvaltıya gidiyorum," diyor. "Bana da biraz krep ayır." "Tamam."

O verandayı geçerken, parmaklarımı ona doğrultuyorum. "Pew-pew!" "Tamam." Kaşlarını kaldırıyor, sonra merdivenlerden aşağı koşuyor.

Onun yemekhaneye doğru koşmasını izledim. Sesinin duyulmayacağı bir mesafeye geldiğinde Loren'e baktım ve inledim. "Uggggh. Lütfen bana Dexter Michaels'a parmak silahı çekmediğimi söyle."

"Dexter Michaels'a parmak silahı çekmedin." "Yalancı."

"Evet. Öyleyim."

"Bana ne oluyor böyle?"

"Bence biraz açılıyorsun ve bu seni korkutuyor. Daha önce böyle hissetmediğin için panik yapıyorsun ve tuhaf davranıyorsun. Belki de başından beri sakladığın şey budur."

"Ne?"

Dudaklarını ısırıldı. "Hislerim..."

"Söyleme."

"...Dex'e."

"Biliyorsun, bu sabah pek iyi bir dinleyici değildin," diyorum.

"Belki öyle, ama ben iyi bir arkadaşım ve seni seviyorum, bunu birlikte atlatacağız."

"Neyi atlatmak?"

Bana gülümsedi. "Dexter'a olan aşkını."

"Ona aşık değilim. Ona aşık olamam. Güçlü kalmalıyım. Muhtemelen bana sadece, pes edip FRIG'i ona vereceğimi düşündüğü için nazik davranıyor. Ama yanılıyor. Hem de çok yanılıyor."

Kız kahkahalarla güldü. "Tamam, Şerif. Sakin ol. Her şey yoluna girecek."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"At kuyruğunu sıkılaştır, büyük kız kargo pantolonunu giy ve kim olduğunu hatırla."

"Ben Sayla Kroft'um!"

"Evet, kızım," diye bağırır. "Stony Peak Lisesi'nin parmak tabancası taşıyan kötü kızı!"

"Hmm... Sanırım sloganımı biraz daha çalışmam gerekecek."

Bir dakika kadar daha benim için bulduğumuz diğer saçma lakaplar üzerinde gülüşüyoruz. Sonra kahvaltıdan sonra herhangi bir aktivite için ihtiyacım olursa diye bir klipsli tahta almak için yeterli zamanım kalacak şekilde görüşmeyi sonlandırıyorum.

Telefonumu cebime koyarken, sadece krepleri düşünmek bile midemi guruldattı.

Dur, hayır. Bu telefonumun titreşmesi. Annemden bir mesaj.

ANNE

Selam bebeğim. Meşgul müsün?

Onunla mesajlaşmak pek içimden gelmiyor, özellikle Loren'le aşk konuşmalarından sonra, ama günün geri kalanında inziva işleriyle meşgul olacağım için cevap vermek için şimdi en uygun zaman sanırım.

BEN

Birazdan. Ne var?

ANNE

25 Aralık hakkında ne düşünüyorsun?

BEN

Noel mi? Büyük hayranıyım.

ANNE

Düğünü kasetletmiştim.

Ah. Tamam. İsa'nın doğum gününü kendine bir partiye çevirme işini anneme bırak.

ANNE

Biliyorsun, hep Noel'de bir düğün hayal etmişimdir.

BEN

Bunu ilk kez duyuyorum. Yepyeni bir bilgi.

ANNEM

O gün restoran kapalı olacak ve müdürüm töreni ve resepsiyonu burada ÜCRETSİZ yapabileceğimizi söyledi. Mekan zaten süsleneceği için çiçek ve ışıklandırma masraflarından da tasarruf etmiş olacağız. Ayrıca Noel'de evlenirsek Eugene yıldönümümüzü unutmaz. Muhtemelen.

BEN

Ne romantik.

ANNEM

Alaycı tavrını hiç beğenmedim.

BEN

Noel'de evlenirsen, orada olacağım anne.

ANNEM

Eğer evlenirsem ne demek?

BEN

Üzgünüm. Yani evlendiğinde demek istedim. Lütfen çirkin bir nedime elbisesi seçme.

ANN

Başka türlüğü var mı ki?

BEN

İyi bir noktaya değindin. Evlenmemem gerektiğini hatırlattığın için teşekkürler.

ANNE

Şimdi öyle diyorsun, ama aşık olana kadar bekle, bebeğim. O zaman farklı bir şarkı söyleyeceksin.

BEN

Haklı olduğuna eminim.

Ben de böyle yazıyorum. Ama kafamda, annemin aşk hayatından çıkan şarkıların listesi tarihin en uzun çalma listesi olur diye düşünüyorum.

BEN

Neyse, şimdi gitmem gerek. İşlerim var.

ANNEM

Sen ve işin. Keşke hayatında biraz daha eğlenmeye çalışsan, bebeğim. Her şeyi bu kadar ciddiye almayı bırak. Açık ol. Tanrı aşkına, bir randevuya çık.

BEN

Güzel sohbetti anne.

ANN

Mesajlaşıyoruz.

BEN

Tavsiyen için teşekkürler demek istedim.

ANN

Oh. O mu. Rica ederim. Seni seviyorum, bebeğim.

BEN

Ben de seni seviyorum.

Yemekhaneye giderken, elime clipboardumu alıp Loren'in FaceTime'ını zihnimden silip annemle olan mesajlaşmaya odaklanıyorum. Ekonomik açıdan tutumlu olduğu ve yıldönümü tarihi unutulmaz olacağı için Noel'de düşün yapmak mı istiyor?

Gerçek aşka inanmakta zorlanmam şaşırtıcı değil. Yine de listelere inanıyorum. Ve dakikliğe. Ve kahvaltıya. Şu anda ihtiyacım olan tüm inanç bu.

Mutlu krepler.

Ho, ho, ho.

On altıncı bölüm

DEX

"Başarabilirsin, Kroft!"

Sayla'ya bunu bağıyorum, ama *başarabileceğinden* emin değilim. Parkurun en zorlu bölümüne gelene kadar ipleri gayet iyi idare ediyordu. Şimdi ise yerden on metre yükseklikte donakalmış durumda. Ben bir süre önce bitirdiğim için, aşağıdan yapabileceğim tek şey ona sözlerle destek olmak.

"Üç tane krep ve pastırma yememeliydim!" diye bağıyor bana.

"Öğle yemeğinde bunu sana hatırlatayım mı?" "Yaparsan ölürsün!" diye bağıyor.

"Haklısın!"

Taco yiyoruz, ki kimse taco saymamalı. Ve ne servis edilirse edilsin, bir kadının ne kadar yediğini asla kontrol etmem.

Bob ve Hildy'ye bakıyorum. "Bu bizim işbirliğimiz," diye gülümsüyorum ve dikkatimi tekrar Sayla'ya veriyorum. "Yukarı gelip kursu seninle birlikte bitirmemi ister misin?" diye sesleniyorum.

"HAYIR!" O, sanki arkasındaki ipler yanıyormuş gibi platformun üzerine atlayarak öne doğru eğilir. Sanırım ona gereken tüm motivasyon, benim yardım teklifimdi. Bu kadın bağımsız olmak için bu kadar istekli.

Yine de Bob ve Hildy'nin onu cesaretlendirmemi görmelerine sevindim. Sonuçta, onlardan olumlu bir rapor almak, bu tatildeki ana hedeflerimden biri. Ama bunun dışında, Sayla'nın orada titrediğini görmekten nefret ediyordum. Bu yüzden, sonunda sağlam zemine geri döndüğünde içimden gelen rahatlama, neredeyse onunki kadar büyüktü.

Herkes ipleri bitirdikten sonra, takımlara ayrılarak hazine avına çıktık. Bob ve Hildy, Sayla ve beni aynı gruba koydu, bu da bizim birlikte iyi çalışabildiğimizi kanıtlamak için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Tori ve Hogan'ı başka bir gruba gönderdiklerinde, içimdeki pek de gizli olmayan bir parça içten içe sevinç dansı yaptı. Ancak, serbest bırakılır bırakılmaz, grubumuzdaki herkes hemen dağıldı ve sonraki bir saatimizi kamp alanında tek başımıza koşuşturarak av listesindeki eşyaları aramakla geçirdik.

Takım çalışması, ama birlikte değil.

Eşyalar hem iç hem de dış mekanda. Çam kozalağı, okuma gözlüğü, kuş tüyü, lastik bant gibi şeyler. Her şeyi topladığımızda, ateş çukurunun yanında buluşup listemizi tekrar kontrol ediyoruz.

Sayla, koşucu olmasa da, grubumuzun kontrol ettiği listeyi Hildy'ye götürmek için gönüllü oldu. Ama liste kraliçesi için bundan daha iyi bir rol olamazdı. Bu yüzden Hildy'ye doğru koşarak gitti, alnındaki saçlarını geriye itti ve terini sildi. Bir süre konuştular, sonra Sayla dönüp bana baktı.

"İkinci olduk," diye bağıırır bize ve gruba doğru koşmaya başlar. Ateş çukuruna vardığında, nefesini toparlamak için eğilir.

"İkinci olmak harika," diyorum.

"Kaybetmekten nefret ederim,"
diye nefes nefese söylüyor.

Evet, Kroft. Biliyorum.

Engel parkuruna geçtiğimizde gün onun lehine döner, Sayla denge aletlerinde bir rock yıldızı gibidir. Tek seferde yarım düzine aleti neredeyse hiç sallanmadan geçer. Tori ve Caroline de denge aletlerinde çok başarılıdır. Genel olarak, kadınlar zarafet ve vücut kontrolüyle görülmeye değer bir manzaradır. Bu arada, erkekler çok düşer. Yani, ben çok düşerim.

Yine de, diğerlerini destekliyorum ve Bob ile Hildy, ne kadar işbirlikçi olabileceğimin bir kanıtını daha görüyorlar. Ben bir destekçiyim. Gerçek bir takım oyuncusuyum.

Ama aynı zamanda Sayla'nın parlamasını izlemeyi de seviyorum.

Öğle yemeğinden sonra, Bob ve Hildy ile buluşmak için ana kulübeye gidiyoruz. Sayla elinde not defteriyle, ben ise

bir sürü taco ve doğa resmi yapmak zorunda kalmadığım için büyük bir minnettarlıkla geldim.

Ve o sırada Fern de bize katılır.

Halıların üzerine daire şeklinde oturduk ve ilk on dakika boyunca, beşimizi tekrar esneme ve ayaklarımızdan nefes alma egzersizleri yaptırdı. Sonunda bacaklarımızı çaprazlayarak oturmamızı istediğinde, hepimiz sessiz kaldık ve sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi birbirimize baktık.

Sonunda Fern, Sayla ve bana seslenir. "Bob ve Hildy buraya neden gönderildiğinizi açıkladı," der. "Üzerinde çalışacağınız önemli bir projeniz var, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Akreditasyon komitesi okulumuzu değerlendirmek için geliyor," diyorum. "Ve aradıkları en önemli şeylerden biri, işbirliği ruhumuzun kanıtı." Son iki kelimeyi parmaklarımla tırnak işareti yaparak söylüyorum.

Fern'in ağzı yukarı doğru kıvrılır. "Ve müdürünüz işbirliğini yönetmeniz için ikinize güveniyor mu?"

"Bizi seçmesi mantıklı," diye araya girer Sayla. "Dex ve ben kampüsteki en büyük iki bölümün müdürüyük. Ayrıca, son sınıf ve ikinci sınıfların sınıf danışmanlarıyız. Ve akreditasyon komitesi için raporu yazan ekipteydik. Aslında ekibin başkanı Dex'ti. Ve o bizim fakülte başkanımız."

"İkiniz de çok şey üstlenmişsiniz," diyor Fern.

"Ve patronumuz, ziyaret sırasında iyi bir şekilde birlikte çalışamayacağımızdan endişeli," diyorum. "Biraz ilgi meraklısı olabileceğimizi düşünüyor."

"Haksız sayılmaz." Sayla boğazını temizledi. "Aramızda rekabet geçmiş var."

"Şey, o rekabet ediyor," diyorum.

"Ve o kazanır." Son iki kelimeyi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söyler. Heh.

"Anlıyorum." Fern elini göğsüne bastırır. "Bugün burada olup, birliğe dönüş yolculuğunuzu kolaylaştırmaktan çok memnunum."

Birlik mi?

Sayla ve ben ne zaman bir olduk ki? O gün okulu kaçırdım mı? Ona bir bakış attım ve o da başını salladı. Keşke bu tür şeylere meraklı mı, yoksa saçmalık mı düşünüyor bilebilseydim.

"Şimdi ikiniz de gözlerinizi kapatın ve neden burada olduğunuzu düşünün," diyor Fern. "Sadece bu inziva yerinde değil, bu gezegende. Bu evrende."

Oh, haydi

ama.

Saçmalık.

Ama gözlerimi sıkıca kapatıyorum, çünkü ben iyi bir sporcuyum ve takım oyuncusuyum.

"Bu, mesleki gelişim için bir inziva," diye devam ediyor Fern. "Yani muhtemelen iş performansınızı geliştirmek istiyorsunuz. İlk adım, mevcut pozisyonunuzda zaten sevdiğiniz şeyleri sessizce düşünmektir. Oynadığınız rol, okulunuzun başarısı için neden hayati önem taşıyor? Kendiniz inanmadıkça, başkalarına değerinizi kanıtlayamazsınız," diyor. "Bu yüzden birazdan, yaptığınız işin neden önemli olduğunu bize açıklamak için size bir fırsat vereceğim."

Tamam, bunu yapabilirim. Çocukların hayatında sporun değeri hakkında konuşmakta hiçbir sorunum yok. Bir dakika kadar sessiz kalıyoruz. Gözlerimi kapatıp bacaklarımı çaprazladım. Biraz garip hissediyorum.

Sonra Fern gözlerimizi açmamızı istiyor.

"Şimdi bize anlat, Sayla. Ne düşünüyordun? Stony Peak Lisesi'nde yaptığın şey neden önemli?"

Sayla derin bir nefes alır, nefesini verir ve ilk ben konuşmak zorunda olmadığım için biraz rahatlarım. "İnsanlar olarak," der, "bir oyunda üzücü bir sahne gördüğümüzde, üzücü bir şarkı dinlediğimizde veya üzücü bir film izlediğimizde, kendi hayatımızda o anla nasıl başa çıkacağımızı düşünme fırsatı buluruz. Sonra, o acının kurgusal olduğunu bilmenin rahatlığını yaşarız. Sonuçta güvendedeyiz. Öte yandan, bir komedi bizi güldürür ve acıyı bir an için unutmamızı sağlar." Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Ve aşk hikayeleri... onlar bize sonsuza dek mutlu yaşamayı umut ettirir." Yutkunmak için bir ara verir. "Bence engelleri aşan bir kahraman, daha fazlasını başarmamız için bize yardımcı olur. Ve tüm bunlar sahne sanatlarını bir nevi... büyü kılar."

"Vay canına," diye haykırır Bob. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim." Evet, ben de.

"Sanat öğretmeni olarak," diye devam ediyor Sayla, "öğrencilerimin hayattaki trajediyi ve komediyi keşfetmelerine yardımcı oluyorum. Tiyatro. Koro.

Bando. Orkestra. Bu çocuklar duygularını açıkça gösterir ve sırf zevk için kendilerini ortaya koyarlar. Ve burada herkes için bir yer vardır. Biz güvenli bir yuvayız. Bir aileyiz. Ayrıca, akademik veya sportif başarılarıyla burs kazanamayacak çocuklar, bazen sanatla burs kazanabiliyorlar." Gözlerini bana çeviriyor. "Ama bu tamamen başka bir konu," diyor. "Ve çok uzattım."

Fern, Sayla'nın konuşmasını bir an için havada bırakır ve göğsüm sıkışır. Bununla rekabet edemem. Beni yanlış anlamayın. Sporun ne kadar önemli olduğunu ilk elden biliyorum, sadece bunu kelimelere dökmekte pek iyi değilim. Ve o kadar derine inersem duygularımın beni ele vereceğinden korkuyorum. Belki de...

"Dexter," diyor Fern, beni tekrar çembere geri getirerek. "Meslektaşının az önce paylaştığı şey hakkında ne düşünüyorsun?"

"Uhhh." Gözlerimi kırıştıyorum. Yutkunuyorum. "Şu anda işim hakkında konuşmam gerektiğini sanıyordum."

"O konuya da geleceğiz," diyor. "Ama önce, Sayla'ya cevap vermek için sana biraz zaman vermek istiyorum. Eğer ona söylemek istediğin bir şey varsa. Yoksa, sorun değil."

"Yani, bence Bayan Kroft mükemmel bir öğretmen," diyorum, yorumumu Fern'e yönelterek. "Ve çocuklarını çok önemseydiğini biliyorum. Öğrencilerini demek istiyorum. Derslerine tüm kalbini veriyor ve yönettiği oyunlar gerçekten etkileyici. Ama sadece tiyatrocı çocukların başarılı olmasını istemiyor. Tüm bölümü savunuyor. Tüm okulu. İngilizce de öğretiyor. Bunu takdir ediyorum. Ve az önce söylediği şeylerin çoğunu daha önce hiç düşünmemiştim."

Yanımda Sayla nefesini çekiyor, ama ben göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Söylediklerimin hepsi içten geliyordu, ama bu, atletizm bölümünün FRIG'e ihtiyacı olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Sahne sanatlarının da buna layık olup olmadığına bakılmaksızın.

Bu yüzden bu iki gerçeği nasıl uzlaştıracığımı bilmiyorum.

"Teşekkürler," diyor Fern. "Sayla, kendisi hakkında bu kadar nazik sözler duyduğuna çok sevindiğine eminim."

"Teşekkürler, Dex," diyor

Sayla. "Eh, doğru," diyorum

homurdanarak.

"Şu anki pozisyonunuzdan bahsetmek ister misiniz?" diye sorar Fern.

"Evet." Göğsüm daha da sıkışıyor. Bir yanım departmanımı savunmak için sabırsızlanıyor ve söyleyecek çok şeyim var. Ama aynı zamanda, burada Sayla'yı yenmeye çalışmak doğru gelmiyor. Başından beri, onun benim için gelen kişi olduğunu kendime söylüyorum. Ama en iyi olmak istemem benim doğamda var. Ve aynı şeyi isteyen bir kadınla birlikte çalışıyorum. Wilford haklıydı. İkimiz de süperstar olmaya çalışıyoruz.

Ortak değil.

"Devam et, Dexter," diyor Fern.

"Tamam." Derin ve güç veren bir nefes alıyorum. Yaptığım şeyleri, kim olduğumu, neredeyse hiç tanımadığım insanların önünde anlatmak çok garip geliyor. Tabii Sayla hariç. Ama bu inziva programının amacı da bu. Kendimizi ortaya koymak. Risk almak. Bu yüzden, belki buraya geldiğimizden beri ilk kez, öne eğiliyorum.

"Sağlık ve beden eğitimi öğretmeniyim," diye başlıyorum, "çoğu insan bunun önemsiz dersler olduğunu söyler." Sayla'ya hızlıca bir bakış atıyorum, ama onun dikkati Fern'de. "Bazı iş arkadaşlarım bile beden eğitiminin çocuklara bir mil koşmalarını söylemekten ibaret olduğunu düşünüyor. Sağlık dersinde ise sadece güncellenmiş besin piramidi anlatılıyor. Belki de çocukların her yıl ulusal fitness testini geçmelerine yardımcı oluyorum. Ama bu kolay, değil mi? Sanki matematik problemleri çözmüyorum ya da yerçekimini araştırmıyorum ya da Shakespeare'i çevirmiyorum."

"Dexter," diye sözünü kesti Fern. "Bize işinin neden önemli olduğunu anlatman gerekiyor. Başkalarının ne düşündüğünü değil."

"Özür dilerim," diyorum. "Sadece biraz savunmaya geçtim, çünkü gerçek şu ki, her gün yaptığım işin çok önemli olduğunu *biliyorum*. Bölümüm çocuklara bedenlerine ve beyinlerine nasıl bakacaklarını gösteriyor. Beslenme ve fitness üzerine çalışıyoruz. Uyuşturucu, alkol ve elektronik sigaranın etkilerini inceliyoruz. Egzersizi eğlenceli hale getirmeye çalışıyorum. Onların uzun ömürlü olma şanslarını artıracak yaşam tarzı seçimlerini göstermeye çalışıyoruz." Bir an durup, nabzımın hızlandığını hissediyorum. "Bu günlerde öğrencilerimin çoğunun ne kadar sağlıklı olduğunu biliyor musunuz? Zihinsel ve fiziksel olarak?" Sayla'ya tekrar bakıyorum ve gözleri şimdi bana dikilmiş, ben de başka yere bakıyorum. "Spor, bir insanı içten ve dıştan iyileştirebilir. Dramatik olmak istemem, ama dürüstçe söylemek gerekirse, bu çocukları hayatta tutmaya çalışıyorum."

Fern bunun etkisini biraz hissettikten sonra ellerini kucağında birleştirir. "Sayla, Dexter'ın az önce anlattıklarına ne dersin?"

Gözlerimi ondan ayırıyorum çünkü orada bir meydan okuma göreceğimden korkuyorum. Ya kimin işi daha önemli diye savaştık isterse? Şu anda aklım hiç o noktada değil. Kalbim de öyle. Bu noktada, mesele üstünlük sağlamak değil. Sadece *ikimizin de* değer görmesini istiyorum.

"Onu dinleme fırsatı bulduğum için minnettarım," diyor yumuşak bir sesle. Tereddütlü. Sağ tarafıma bir kez daha göz ucuyla bakıyorum. Şimdi doğrudan bana bakıyor ve ağzım kuruyor. "Ben de onun farklı bir yönünü görüyorum," diye ekliyor.

"Sol tarafımı mı?" diye espri yapıyorum.

Dexter, kız sana karşı samimi davranmaya çalışıyor, sen ise şaka yapıyorsun.

Fern boğazını temizleyerek dikkatimizi tekrar kendisine çevirir. "Son iki gündür gözlemlediklerime göre, Dexter, genellikle senin için rahatsız edici olan durumlarda mizahı kullanıyorsun."

"Oh, kesinlikle öyle yapıyor," diye araya giriyor Sayla ve bu sözler mideme yumruk gibi geliyor. Yanılmıyorlar, ama gerçeği duymak zor.

"Haklısınız." Başımı eğiyorum. "Özür dilerim."

"Üzülme," diyor Fern. "Seni suçlamaya çalışmıyordum. Hepimizin başa çıkma mekanizmaları vardır. Sayla'nın da muhtemelen bir iki dayanağı vardır." Fern dikkatini Sayla'ya çeviriyor. "Kontrol hissini korumak için hangi stratejilere güveniyorsun?"

"Ben mi?" Bir an sessiz kalır, sanki aklıma hiçbir şey gelmiyormuş gibi.

"O bir mükemmeliyetçi," diyorum. "Ve kaybetmekten nefret eder."

Fern sessizce nefes verir. "*Sayla'nın* bize bir cevap verebileceğini umuyordum."

Evet. İkinci yumruk. Açık olmam gerekirken, dikkat çekmeye çalışan on yaşındaki bir çocuk gibi davranıyorum.

"Ama haklı," diye itiraf etti Sayla. "Ben oldukça katıyım. Kendime ve çevremdeki insanlara karşı. Ama Dex de en iyi yaptığı şeyi yaptı."

"Nedir o?" diye soruyorum.

"Odayı ele geçirmek," diyor. "Her zaman en parlak ışık, en yüksek ses olmak zorunda." Bir an durup bana bakıyor. "Kaybetmekten nefret ediyor olabilirim, ama her zaman kazanan sensin."

Vay canına.

"Dinle," diye araya giriyor Bob. "Bunun bir terapi seansı gibi geldiğini biliyorum, ama Camp Reboot'ta yaptığımız şey de bu."

"Adında da var," diye ekliyor Hildy. "Seni yeniden başlatıyoruz. Kışına kocaman bir tekme atarak."

"Ve bilginiz olsun," diyor Fern, "herkese ihtiyaç duydukları yeni başlangıcı yapmaları için bu şekilde oturup konuşacağız. Yani mikroskop altında olan tek kişi siz değilsiniz."

"Evet," diye kabul ediyorum. "Aynen öyle hissediyorum." Bob gülüyor. "Eğlenceli, değil mi?"

Benim kullanacağım kelime tam olarak bu değil.

"Şöyle bir durum var," diyor Hildy. "Son birkaç gündür ikinizi izledik, nasıl çalıştığınızı görmek için yeterliydi. İkiniz de çok çaba sarf ediyorsunuz, bu açık. Ama her şey hala bir rekabet gibi geliyor. İşbirliği değil."

"Ya bireysel olarak bir şeyde en iyi olmaya çalışıyorsunuz," diye ekliyor Bob, "ya da başka bir takımı yenmeye çalışıyorsunuz. Denklemden gerçek işbirliği unsuru eksik." Gözleri parlıyor. "Matematik kelime oyunu."

"Matematik öğretmiyorlar, Bob." Hildy ona gözlerini devirdi. "Ama Bob haklı. Henüz işbirliği yapmayı başaramadınız. Sadece ikiniz değil. Ve bu sabah itibarıyla, büyük akreditasyon ziyareti için hala bir planınız yok. Bu yüzden, müdahale etme zamanının geldiğine karar verdik."

"Müdahale etmek mi?" Sayla tekrarlar. "Bu ne anlama geliyor?"

Bob omuz silker. "Siz ikiniz şimdi kulübenize geri döneceksiniz ve müdürünüze sunacak bir plan yapana kadar orada kalacaksınız. Stony Peak Lisesi'nin işbirliğini gösterebileceği bir yol bulun. Herkesi gerçekten hayran bırakacak bir fikir."

"Sorun değil," diyorum. "Bunu kesinlikle yapabiliriz."

"Yapabilir miyiz?" Sayla fısıldayarak sorar.

"Dahası var," diyor Fern. Bize gülümsüyor. "En iyi işbirlikleri, sadece iki kişinin ayrı ayrı becerilerini masaya koyması"

, aynı zamanda bu becerileri paylaşmalarıdır. Birbirlerini eğitmek ve birbirlerinden öğrenmek."

"Bu bir öğretmen kelime oyunu," diyor Bob, heyecandan neredeyse zıplayarak.

"Bu yüzden, diğer kişinin rolünü gerçekten takdir etmenize yardımcı olacak bir şey bulduk," diyor Hildy.

"Farklı bir çift ayakkabı giymeniz gerektiğini düşünüyoruz." Bob ellerini açar. "Bunu bizim küçük bir teşvikimiz olarak düşünün."

Uh-oh.

"Stony Peak'e döndüğünüzde," diyor Hildy, "ikiniz akreditasyon ziyareti gelene kadar rollerini değiştireceksiniz."

Sayla ona şaşkın şaşkın bakar. "Rolleri değiştirmek mi?"

"Sen atletizm direktörü olacaksın," diyor Hildy, "ve Dexter sahne sanatlarını devralacak. Ve ne plan yaparsanız yapın, diğer kişinin pozisyonundan uygulamak zorunda kalacaksınız."

Küçük bir alaycı gülümseme attım. "Üzgünüm, ama bunun işe yarayacağına inanmıyorum." "Yarayacak," diye ısrar etti Bob.

"Sadece birbirinizi desteklemeniz gerekecek." "Aslında mesele de bu," diye ekledi Hildy.

"Bu fikir biraz yapmacık değil mi?" diye sorar Sayla. "Burada gerçek hayattan bahsediyoruz, *Freaky Friday*'in yeniden yapımından değil."

"Değişim sadece geçici," diye bizi temin eder Hildy. "Ve sen de tüm bu süre boyunca karşıdaki kişiye yardım etmek için orada olacaksın. Bunun, gerçekten işbirliği yapabilmen için en iyi şans olduğunu düşünüyoruz."

"O yüzden biraz eğlenmeye çalış," diye Bob araya girer. "Okul sana güveniyor."

"Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum," diyorum, "ve düşüncen için teşekkür ederim. Ama büyük bir sorunu unutuyorsun: Larry Wilford bu değişikliği asla kabul etmeyecek."

Hildy'nin gözleri parlar. "İşte burada yanılıyorsun."

"Bu sabah onu aradık," Bob gülümser. "Ve o zaten evet dedi."

On Yedinci Bölüm

SAYLA

"Eh, Kroft." Dex sırtıyor. "Bu gidişle, klipsli tahta kalmayacağından endişeleniyorum."

Verandadayız, dekoratif olmaktan çok cezalandırma gibi gelen Adirondack sandalyelerinde karşılıklı oturuyoruz. Okula döner dönmez ele almamız gereken departman görevlerinin üç listesini çoktan karaladım, ama şu ana kadar akreditasyon komitesine sunacağımız büyük sunum için somut bir planımız yok.

Biraz panikliyor olabilirim. Ya da çok.

"Neden yerlerimizi değiştirmemizi istediklerini anlıyorum," diyorum.

"Bir nevi. Sadece bunu nasıl yapacağımızı ve tüm okulu SACSS'yi etkilemek için nasıl hazırlayacağımızı bilmiyorum."

Dex kahkahalarla gülüyor. "Ve bunu eğlenceli hale getirmemiz gerektiğini unutma." "İstediğin zaman eğlence imkansızdır."

"Bir şeyler düşünürüz," diyor. "Umarım seni bir yığın hesap tablosu, yapılacaklar listesi ve planların altından çıkarmak zorunda kalmadan önce."

"Yani, spor kıyafetleri giyip düdük takabilirim," diyorum, "ama bir futbol takımını nasıl çalıştıracağımı bilmiyorum. Sen de kostüm giyip senaryo taşıyabilirsin, ama hiç oyun yönetmedin."

"Doğru."

"İşlerimiz tamamen farklı. Bob ve Hildy bizden ne yapmamızı bekliyorlar?" Alaycı bir şekilde güldüm. "Sen futbol takımına *Romeo ve Juliet*'i oynamayı öğretemezsin, ben de tiyatrocı çocuklara saha golü atmayı öğretemem."

Dex başını eğdi. "Huh."

Gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"Aslında bunlar fena fikirler değil."

Küçük bir kahkaha attım. "İltifatın için teşekkürler, ama ciddi olamazsın."

"Ciddi olmamız gerekmiyor, hatırladın mı? Eğlenmemiz gerekiyor."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Aklını mı kaçırdın?"

"Belki." Sandalyesinde dikleşir, ellerini dizlerine koyar. "Ama beni düşündürdün." Bir an sessiz kalır, gözlerini kısar. "Varsity futbol takımının *Romeo ve Juliet'ten* bir sahne oynamasını istediğimizi *hayal* et. Sen ve tiyatrocü çocuklar bana onları eğitmemde yardım etmelisiniz, tersi de geçerli. Futbol takımı ve ben sana ve sonbahar oyununun oyuncularına nasıl scrimmage yapılacağını gösterebiliriz."

"Tamam..." Dudaklarımı ısırırken, aynı zamanda tırnak etlerimi ısırma dürtüsüne direniyorum.

"Aklımda, SACSS'nin gün ortasında futbol stadyumuna gelip tribünde oturduğu ve okul yönetim kurulunun da onlarla birlikte olduğu bir görüntü var. Yönetim de orada. Belki de sahanın bir ucuna mikrofonlar ve hoparlörler ile büyük bir sahne kurulmuş olabilir. Futbolcular da oyundan bir sahneyi canlandırır. Mesela 'olmak ya da olmamak' konuşması gibi."

"Bu *Hamlet'ten*."

"Tamam. O zaman başka bir ünlü sahne olsun. Başka bir isimle gül olan sahne gibi. Ve 'neden buradasın Romeo' sahnesi. Bu *Romeo ve Juliet'ten* olmalı."

"Öyle." Başımı sallıyorum. "Elizabethan döneminde oyunlar zaten hep erkekler tarafından oynanıyordu. Yani tarihsel olarak doğru."

"O zaman sosyal bilimler de bir puan aldı," diyor Dex. "Bu arada, tiyatrocü çocukları sahnenin karşı ucunda futbol maçı yaparken oynatabilirsin."

"Ooh! Screen pass gibi mi?"

"Bu iyi bir fikir, evet. Ekran pasında, alıcıya atılan pas kısadır, bu yüzden iyi bir kolu olan bir oyun kurucuya ihtiyacımız olmaz. Tiyatroda oynayanların top atamayacağını düşündüğümünden değil. Sadece sonbahar oyununda ve aynı anda

aynı anda takımda olamazlar. Yani aktörler muhtemelen futbol oynamaya, takımdaki birinin Shakespeare'i ezberlemeye kadar yakın bir deneyime sahipler."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Diğer bir deyişle, bu onlara başka türlü yapamayacakları bir okul aktivitesini deneme şansı mı veriyor?"

Kaşları kalkar. "Kazan-kazan."

"En sevdiğim iki kelime." Yavaşça başımı sallıyorum, onun vizyonunun beynimde şekillenmesine izin veriyorum. "Ancak bunun gerçekten etkili olması için, sadece bizim bölümümüzün değil, diğer bölümlerin de birlikte çalıştığını göstermemiz gerekir."

"Katılıyorum. Tamamen zıt gibi görünen farklı eşleşmeler bulacağız. Ve sadece müfredatla ilgili değil, ders dışı etkinliklerle de. Böylelikle SACSS, okulumuzun tüm bölümlerinin işbirliği yaptığını görecektir."

"Mesela... Matematik kulübü ve futbol takımı, ileri düzey dans sınıfıyla birlikte dudak senkronizasyonu yapabilir." Öne eğildim ve klipsli dosyam neredeyse kucağımdan düşüyordu. "Ve belki işaret dili kulübü de onların yanında sahnede şarkıyı işaret diliyle anlatabilir."

"Ben de bunu kastetmiştim," diyor.

"Ve belki şarkının ortasında, sözler İspanyolca'ya geçebilir, AP İspanyolca da katılabilir mi?"

"Tabii. Neden olmasın? Sadece beyin fırtınası yapıyoruz."

Midemdeki sancıyı görmezden gelerek derin bir nefes alıyorum. "Çok fazla değişken var. Tüm öğretmenlerin ve kulüp danışmanlarının desteğine ihtiyacımız olacak. Sence çocuklar bunu kabul eder mi?"

"Her şey başarısız olursa, ekstra kredi verebiliriz." Ağzında çarpık bir gülümseme belirir. "Biraz rüşvet kimseye zarar vermez."

"Doğru," diyorum gülerek. "Bir başka doğru olan şey? Screen pass'ın ne olduğunu bilmiyorum. Annem ve ben, o erkek arkadaşları arasında, ben de arkadaşlarım arasında olduğum dönemde *Friday Night Lights*'ı çok izledik."

"Huh." Dex gözlerini bana çevirir. "O diziyi izlediğine şaşırdım. Sporlardan nefret ettiğini sanıyordum."

"Aslında hayır. Sadece hiç takımda oynamadım." "Vay canına. Hiç mi? Asla mı?"

"Çok sık taşındığımız için genellikle kayıtları kaçırdık ve ben her zaman sezon ortasında yeni bir kasabada yeni bir okula başlardım."

Bu yüzden, zaten kurulmuş bir takıma katılabileceğimi veya katılmam gerektiğini hiç düşünmedim."

"Bazı koçlar seni takıma alırdı. En azından iyi koçlar." "Belki, ama yeterince iyi olamayacağımdan korkuyordum. iyi olmak pahalıydı. Kulüp takımlarına veya özel antrenörlere paramız yetmiyordu. Ve takımı asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Bu yüzden bir sonraki sezonun gelmesini beklerdim, belki sezonun başında girersem çok geride kalmam diye düşünürdüm. O zamana kadar genellikle tekrar taşınmamızın zamanı gelirdi. Ve tekrar."

"Zor olmuş olmalı."

"Harika değildi." Dex'in içimdeki değişimi fark etmemesini umarak yutkunuyorum. Kazara savunmasızlığa düşmeyi sevmiyorum. Kimseye karşı, ama özellikle ona karşı. Ve son zamanlarda bu bize çok sık oluyor. "Ama sonunda tiyatroya başladım, bu yüzden pişman değilim."

"Tiyatroda olmak ne kadar farklıydı peki?" diye sorar. "Sürekli taşıyorsan, aynı sorunla karşılaşmadın mı?"

"Sadece kendi deneyimlerimden bahsediyorum, ama rekabetin daha az olduğunu hissettim. Herkes teşvik ediliyordu. Ve kulüp takımlarından farklı olarak, tiyatro kulübünde eleme yoktu. Kimse özel koçlara para ödemiordu. Tiyatro ücretsizdi. Evet, müzik soloları ve oyundaki başroller için seçmeler vardı, ama hemen hemen herkes figüran olarak rol alabilirdi. Buna karşılık, diyelim ki, kız basketbol takımına girmek gibi."

Dexter'in gözleri kırıştı. "Zaten bunun için boyun biraz kısa olabilirdi. Gerçi birçok insan sporcuların her şekil ve boyutta olabileceğini savunur."

"Şimdi anlıyorum," diyorum. "Ama on dört yaşındayken..." Sesimi bir an için kesiyorum, ama o benim bitirmemi bekliyor. "Sadece kendime güvenim yoktu diyelim. Her alanda."

"Çok yazık," diyor. "Çünkü tahminimce sen olağanüstü bir gençtin."

"Şey." Küçük bir homurtu çıkarırım. "Olağanüstü göreceli bir kavram."

"Hadi ama Kroft. Bugünkü haline bakılırsa, akıllı bir çocuk olmalısın," diyor. "Komik ve çok sevimli. Seni

küçük at kuyruğun, çillerin ve belki de diş tellerinle. On dört yaşındayken seni çekici bulurdum."

Gözleri benimkilere kilitlenir ve içim kelebeklerle, Dr. Pepper'la ya da...

Dur.

Yavaş ol, Sayla.

"Beni rahatlatmaya çalışmayı bırakabilirsin," diyorum, yanaklarımın kızarmaması için kendimi zorluyorum.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diyor, "ama sahte iltifatlar yapma işinde değilim." Koltuğuna geri yaslanıyor. "Son üç yıldır beni nefret etmekle o kadar meşguldün ki, benim umutsuz bir doğrucu olduğumu fark edemedin."

Bir anlığına ona bakarak ne söyleyeceğime karar vermeye çalışıyorum. Sonra "Hayır" diyorum. Boğazım pamuk gibi kurumuş. "Senden nefret etmiyorum, demek istediğim. Stony Peak'e geldiğimde, sen her yerdeydin."

"Kadınlar soyunma odasında değildim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum. "Okula yeni gelmiştim, sadece kendimi kanıtlamaya çalışıyordum. Ama denediğim her şeyi sen çoktan yapmıştın. Ya da sen daha iyisini yapıyordun. Bu yüzden kendimi asla yeterince iyi hissetmedim. Ya da genel olarak yeterli hissetmedim. Sonunda kıskançlık, hayranlık, hayal kırıklığı ve güvensizlik arasında sıkışıp kaldım. Bütün bu duygular tek bir büyük tencereye atılıp karıştırıldı ve sonunda... bir duygu çorbası ortaya çıktı... Ne kadar değer verdiğimi ya da ne kadar kolay incinebileceğimi itiraf etmek istemedim. Ama artık üzgün olmak da istemedim. Sonunda sana kızmak... daha kolaydı, sanırım."

Ağzı çarpık bir şekilde gülümsedi. "Duygu çorbası mı?" "Evet." Nefesimi dışarı verdim. "Aynen öyle."

"Yani demek istediğin... belki de artık benden nefret *etmiyorsun*?"

"Doğru." Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Senden nefret etmiyorum.

Belki."

"*Belki de* benden nefret etmiyorsun." O gülüyor. "Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

"Kabul et ya da bırak."

"Kesinlikle kabul ediyorum."

Gülümsemem daha da genişler. "Demek artık birlikte çalışıyoruz, ha?"
"Evet. Yapıyoruz, Kroft."

On sekizinci bölüm

Dexter Michaels'ın Aslında En
Kötü Olmamasının Nedenleri:
biraz daha az laf kalabalığı

1. Tampon fiyaskosundan etkilenmedi. Ya da üç kutu tamponum olmasından.
2. Jojo. O kadar harika bir kız kardeşi olan biri tamamen kötü olamaz. Muhtemelen.
3. Kapıyı çalmak aklına geliyor. Ve benim ikinci adım da.
4. Seyahat çantasında Neosporin var. (Ayrıca: su toplama konusunda nazik.)
5. Clarence the Teddy Bear ve gizli dövmeler - aya gidip gelmek gibi.
6. Tori'den hoşlanmıyor.
7. En azından duyduğum kadarıyla horlamıyor.
8. Sabah yataktan kalkmış saçlar. (Ayrıca bakınız: Günün çoğu saatlerinde yataktan kalkmış saçlar.)
9. Duygular çorbası. Akşam yemeğinde bu var.
10. Sanırım benim klipslerime alışmaya başladı.

On Dokuzuncu Bölüm

DEX

Başarılı beyin fırtınası oturumumuzun ardından, Sayla ve ben Bob ve Hildy'nin ofisine gidip onlara yeni planı sunuyoruz. Çok heyecanlanmış görünüyorlar. Hatta etkilenmişler bile diyebilirim. Dürüst olmak gerekirse, ben de bizden etkilenmiş durumdayım, ancak işbirliği olsun ya da olmasın, yarın buradan ayrılırken ikimiz de geldiğimizde sahip olduğumuz aynı nihai hedefe odaklanmış olacağız: Hibe parasını almak.

Sadece birimiz kazanabilir. Sayla ve departmanı hakkında daha fazla şey öğrendikçe, sahne sanatlarından hibe parasını almak istemiyorum. Ama sanırım o köprüye geldiğimizde FRIG köprüsünü geçmek zorunda kalacağız.

Lanet olası köprü.

Bu arada, Bob ve Hildy bizi öğleden sonra yapılacak bir yürüyüşe katılmak üzere bir gruba gönderiyor. Tori ve Caroline de grupta. Hemşireler ve ilaç satışından gelenler de öyle.

Ve Hogan.

O, yürüyüşün başlangıç noktasında Sayla'nın arkasına dizildiğinde homurdanıyorum. Adam kötü biri falan değil. Sadece, ona dokunmak için her zaman bir bahane bulmasını sevmiyorum. Ve gözleri, ikisi bir çift olsun ya da olmasın, aynı grupta olsun ya da olmasın, onu takip ediyor. Sanki korneaları ona bağlıymış gibi ve ben bu ipi kesmek için mecazi bir makas ihtiyacım var.

Bu yüzden Hogan'a sırtımı dönerek aralarına sıkışmaya çalışıyorum. "Yürüyüş sırasında zehirli sarmaşıklara dikkat etmeliyiz," diye Sayla'yı uyarıyorum. "Mango kabuğuyla aynı yağı içeriyor, bu yüzden mümkünse yolun ortasında kalalım, bitkilerden uzak duralım."

Biz. Evet. Söyledim.

"Bunu nereden biliyorsun?" Şaşkın bir şekilde bana bakıyor. "Doktorlar bağlantıyı kurmadan önce birçok kez döküntü yaşadım."

"Dün gece bir süre uyuyamadım, bu yüzden telefonumda biraz araştırma yaptım. Alerjin olduğunu söyledikten sonra daha fazla bilgi edinmek istedim."

Bunların hepsi doğru, ama Hogan arkamda alaycı bir şekilde güldü. Niyetimden şüphe duyuyor olmalı. "Bir iş arkadaşın için gerçekten fazladan çaba sarf ediyorsun, değil mi Dexter?"

Omzumun üzerinden bakıyorum. "O aynı zamanda oda arkadaşım ve gece boyunca kızarıklıklar yüzünden kaşınmasını istemiyorum." Bu cevapla sadece Sayla'ya olan sadakatimi kanıtlamakla kalmıyorum, Hogan'a onunla aynı odada kaldığımızı da hatırlatıyorum. Yola çıkarken, onun hemen yanında durduğumdan emin oluyorum ve vücudumu onunla dağın kenarı arasına koyuyorum. Yol sadece iki kişinin geçebileceği genişlikte olduğu için Hogan'a yer kalmıyor.

Üzgünüm, üzgün değilim dostum.

İkimiz hızlı bir tempo belirledik, içgüdüsel olarak birbirimizi itip grubun geri kalanının önüne geçtik. Telefonların, klipsli tahta levhaların veya zoraki işbirliklerinin dikkatimizi dağıtmaması sayesinde, tanışmadan önceki hayatlarımız hakkında rahatça sohbet etmeye başladık.

Sayla'nın Lincoln Park Hayvanat Bahçesi'nde bir bebek maymunu biberonla beslediği zaman gibi. Annesi orada bir restoranda çalışıyordu ve müdürle çıkıyordu, bu yüzden müdür bu özel sürprizi ayarladı. "Hayvanat bahçesindeki insanlardan daha insan gibi görünen bu minik hayvanı kucağıma aldığım anı asla unutmayacağım" diyor.

Ne yazık ki, birkaç ay sonra müdür, kuşhanede çalışan bir kadınla annesini aldattı.

"Her zamanki gibi, annem hemen işten ayrıldı ve kira sözleşmemizi feshetti. Hoşça kal, Illinois."

"Zor bir alışkanlık." Genç Sayla'yı savunabilmeyi dileyerek yüzümü buruşturuyorum. "Eh." Omuzlarını silkiyor. "O zamana kadar önemsiz bir şey olur."

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Zor damlalarla dolu bir kova da pek hoş gelmiyor."

"Haklısın." Tırmanırken nefes nefese kalarak güler. "Peki ya senin kovanda? En az bir

bir iki zor damla vardır."

"Evet, tabii ki var." Göğsüm sıkışır. Sayla bana açılıyor. Beni biraz içeri alıyor. Ben de aynısını yapmak istiyorum. Ama en zor damlayı kimseyle konuşmam. Bunun yerine, okulda dışımı kaybettiğim ve o gece annemin yastığımın altına para koyduğunu gördüğüm zamanı anlatırım.

Sayla inler. "Diş perisi hakkındaki gerçeği oldukça küçük yaşta anlamışsın o zaman."

"Evet," diyorum. "Noel Baba ve Paskalya Tavşanı için de domino taşları devrildi. Bütün sihir bir anda yok oldu."

"Acımasız," diyor. "Bay Mutluluğu Seç, altı yaşında dibe vurmuş."

Göğsüm sıkışır ve yavaşlayarak dururum, esnemem ve nefes almam gerekiyormuş gibi davranırım, ama bu sadece bir bahane. Gerçek şu ki, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Sayla'ya çocukken çok daha kötüsünü yaşadığımı söylersem, ayrıntıları soracaktır. Ve ben bu konuyu açmak istemiyorum. Bu yüzden birkaç derin nefes alıp göğsümün sıkışmasını durdurmaya çalışırım.

Sayla benimle birlikte bekliyor.

"Keşke ben de senin gibi Harvest Hollow'da büyümüş olsaydım," diyor. Bu sırada Hogan, Tori ve Caroline ile birlikte yürürken, grubun daha da gerisinde kalmıştır. İlaç şirketi çalışanları hemen arkalarındadır. Hemşireler ise grubun en arkasında yürümektedir.

"Aslında ben on iki yaşındayken Harvest Hollow'a taşındık," diyorum. diyorum.

"Ah, peki, bu her şeyi değiştirir," diyor alaycı bir şekilde. "Sanırım diğer insanların yaşadığı sessiz mücadeleleri asla anlayamazsın."

Sadece şaka yaptığını biliyorum, ama gözlerine bakamıyorum. Beni anlayacağından korkuyorum. Bu yüzden tekrar yola koyulup dağa tırmanmaya başlıyorum.

Sayla omzunun üzerinden bakarak yanıma tırmanır. "Tori bizi izliyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle biliyorum."

"Huh." Her halükarda, konunun değişmesine minnettarım. "Belki bu konuda bir şeyler yapmalıyız," diyor. "Sadece bizim bir çift olduğumuza inandığından emin olmak için."

Nabzım hızlanıyor, ne düşündüğünü merak ediyorum. "Aklında ne var?"

"Bilmiyorum. Belki şöyle bir şey..." Eli benimkine dokunuyor, sadece geçici bir dokunuş, ve o anda Hogan'ın da bizi izlediğini fark ediyorum. Ama bunu Sayla'ya söylemeyeceğim. Onun ilgisini kendisi fark etmediyse, ben de bunu açıkça belirtmemeliyim.

Onu kıskanmaya veya sahiplenmeye hakkım yok. Ama tamam, evet. Biraz sahiplenici ve kıskançım. Ne diyebilirim ki? Sonunda iş arkadaşımın benden nefret etmemesini sağlayan bir insanım. Belki.

Elimi uzatıp küçük parmağımı onun parmağına doladım. Diğer parmaklarımız birbirine dolandığında, kolumdan aya fırlayan bir roket gibi bir sıcaklık yayıldı. Kendimi sakinleştirmek için başparmağımla avucunun tabanını yavaşça dairesel hareketlerle ovuşturdum.

Dürüst olmak gerekirse: Sakin değilim.

Bana biraz daha yaklaşır, vücudunun yanını benimkine bastırır, ben de elini bırakıp kolumu ona dolanırım. Sadece bir anlığına. Onu kucaklamışken, bana doğru döner, başını flörtöz bir şekilde eğip gülümser. "Aferin," diye fısıldar ve kalbim göğsümün içinde çarpmaya başlar.

Vay be.

Sayla Kroft sana güneş ışığını yöneltiyormuş gibi davranırken böyle hissediyorsan, onun sevgisinin nesnesi olmak jet yakıtı gibi olmalı.

"Hey! Yavaş olun, siz ikiniz," diye bağıırır Tori.

Evet. Kesinlikle bunu fark ediyor.

"Bu bir yarış değil," diye bağıırıyor Hogan.

"Zirvede buluşuruz," diyor Sayla. "Neredeyse vardık." Ve bu anda, onunla her yere gidebileceğimi hissediyorum.

Kampa döndüğümüzde, başka bir gizemli etkinlik için yine ana kulübede toplanmamız gerekiyor. Grubun diğer yarısı zaten orada, Fern ile bir kolaylaştırma seansını bitiriyorlar. Bob ve Hildy

herkese, Camp Reboot'ta bulunan iş arkadaşlarımızla veya onlar olmadan ikili gruplar halinde ayrılmalarını söylüyor.

Hogan hemen araya girip Sayla'ya onunla eşleşmek isteyip istemediğini sorar. Sayla, benim ne diyeceğimi bekler gibi bana bakar. Ama ben ne yapabilirim ki? Onun bekçisi değilim. Eğer kendisi onu reddetmek istemiyorsa, ben de araya girip onu sahiplenemem.

"Onların böyle eşleşmelerine izin mi vereceksin?" Tori arkamdan yaklaşarak fısıldar. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Evet. Dişlerimi sıkıyorum.

"Hayır," diye yalan söylüyorum. "İlişkimize güveniyorum."

Bu sözlerin ağzımdan bu kadar kolay çıktığına ben bile inanamıyorum. Ve bundan gurur duymuyorum. Şu anda kafamdan geçen hiçbir şeyden gurur duymuyorum.

"Senin partnerin olmayı teklif ederdim," diyor Tori, "ama Sayla'nın benim onun bölgesine girdiğimi düşünmesini istemiyorum."

"Kimin bölgesine?" diye sorar Caroline, yanımıza gelerek.

"Oh, sadece ilaççı kardeşler," diyor Tori, bakışlarını bana çevirerek. "Bize daha önce yeni büyük satış bölgelerinden bahsediyorlardı. Açıkçası, biraz övünüyorlardı. Değil mi, Dex?" Tori gözlerini genişleterek, beni planına dahil ediyor.

Belli ki Caroline'a Sayla ve benim bir çift olduğumuzdan bahsetmemiş. Sahte bir çift, ama yine de. Tori bunu bilmiyor. Bu yüzden sadakatini takdir ediyorum. Hikayemize bu kadar kolay inandığı için neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Ama yine de, yürüyüşte Sayla'ya yakınlaşmak için bu bahaneyi kullanmak hoşuma gitti.

"Sen ve Caroline bir çift olmalısınız," diyorum. "Oda arkadaşısınız."

"Olurdum, ama Chad zaten bana sordu," diyor Caroline. "Sorun değil. Siz ikiniz önden gidin."

Herkes eşlerini bulduktan sonra, Hildy ve Bob bize odanın duvarları boyunca uzanan birçok banklardan birine oturmamızı söyler. Tori ve ben, Sayla ve Hogan'ın karşısındaki en yakın bankta otururuz.

"Bu gizemli etkinliğin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sorar Tori. "Hiç." Muhtemelen binicilik olmadığı için mutluyum. Çiftler halinde.

İçeride.

Bob mikrofona vurur. "Pekala millet," diye bağıırır. "Camp Reboot hakkında küçük bir bilgi yarışması yapacağız, umarım hepiniz dikkatinizi vermiş ve burada birbirinizi tanımışsınızdır. İyi bir çalışan ve işbirlikçi olmanın bir parçası da dinlemektir. Ayrıntılara öncelik vermektir. Şimdi, bunu bilmeden ne kadar iyi yaptığınızı kanıtlama şansınız olacak."

Odanın diğer ucundan Sayla bana gülümsüyor. "Sana söylemiştim," diyor, yumruğunu sıkarak zaferi bekliyor. O kadar heyecanlı ve kendıyla gurur duyuyor ki, onun için bu anın tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Hildy odada dolaşarak her çiftte boş bir cevap kağıdı ve kalem dağıtıyor, ardından trivia oyununu sunmaya başlıyor. Oyun, temelde otuz kişilik konuk grubu hakkında çok spesifik soruların yer aldığı bir liste. Nereli olduğumuz, kimin için çalıştığımız, "ilginç bir gerçek" gibi şeyler. Tori ve ben cevapların sadece yarısını hatırlıyoruz. Ama Sayla ve Hogan çok başarılı.

Yani, Sayla ezip geçiyor.

Onun hafızasına şahit oldum ve aldığı notları gördüm. Hogan'ın o kadar hazırlıklı olduğunu sanmıyorum. Her halükarda, takımları yüzde yüzlük bir skor elde etti. Bob onları bilgi yarışmasının kralı ve kraliçesi ilan etti, sonra herkesi akşam yemeği için yemekhaneye gönderdi. Kazananlar olarak Sayla ve Hogan açık büfeden ilk olarak yemeklerini aldılar. Caroline ve Chad ikinci oldular, bu yüzden sıradaki onlar oldu.

Tori ve ben sıranın sonuna doğru kalıyoruz.

Akşam yemeğinden sonra, gecenin son etkinliği karaoke ve yemek salonundan çıkmamıza bile gerek yok. Mutfak ekibi, geçici bir sahne kurmak için odanın yarısını hızla boşaltır. Bob normal ışıkları kısar ve tavandan bir disko topu iner, her yüzeye kaotik bir gösteri yansıtır. Sahnenin iki yanında birkaç hoparlör vardır. Ortada, şarkı sözlerinin akıp gittiği bir ekran ve üç farklı mikrofon bulunan bir podyum vardır. Halka açık grup şarkı söylemek için.

Tüylerim diken diken oldu.

Beni yanlış anlamayın. Kalabalığın önüne çıkmaya, her spor performansında elimden gelenin en iyisini yapmaya alışkınım. Ama

şarkı söylemek mi? Hayır, olmaz. Sesim trajik denilebilecek kadar kötü. Bana bir melodi verseniz bile doğru düzgün söyleyemem.

Neredeyse ata binmeyi tercih ederim.

Seyirci olarak bile, bazen birisi karaokede çok fazla çaba gösterdiğinde ikinci el utanç duyuyorum. Ses yeteneği varsa, o başka. Ama sesi çatallanırsa, yüksek notaları tutturamazsa ya da sadece çok samimi bir şekilde bayat bir şarkı söylerse, onun adına biraz ölürüm. Bu yüzden odanın arkasında, gruptan uzakta dururum. Sahneye çıkmaya zorlanmak istemiyorum. Ve kesinlikle kimsenin beni utanç içinde yakalamasını istemiyorum.

Neyse ki, sahneye ilk çıkanlar ilaç şirketinden gelenler ve onlar da bu işi ciddiye almıyorlar. Black Eyed Peas'in "I Gotta Feeling" şarkısını, birçok yanlış nota, yanlış sözler ve mikrofondan gelen geri beslemeyle çığlık atarak söylüyorlar. Bu, diğerlerinin iyi olmak zorunda olmamaları için bir yol açıyor.

Sayla ve hemşireler Katie Perry'nin "Firework" şarkısını söylüyorlar. Yarısı tonu tutturamıyor, ama yine de harikalar. Ve evet, eğleneliler.

Tori ve Caroline sahneye çıkıp tahmin ettiğiniz gibi "Sweet Caroline" şarkısını söylüyorlar. Hemen hemen herkes BOM BOM BOM'lara eşlik ediyor. Ben bile kendimi kaptırıyorum, çünkü "Sweet Caroline" şarkısını sevmemek için kalpsiz olmak gerekir.

Bob ve Hildy sahneye çıkıp *Grease'den* "Summer Lovin'"i düet olarak söylerler. Birbirlerine hayran hayran bakarlar ve sanki flört ediyorlarmış gibi ileri geri sallanırlar. Performansları... eğlenelidir. Ve bu ikisinin, gösterdiklerinden daha fazlası olduğunu hissediyorum. Tabii bu beni ilgilendirmez.

Hogan onların ardından sahneye atlar ve mikrofonu kapar. Sandalyeye yaslanıp, bir bacağımı diğerinin üzerine atarım ve hangi şarkıyı seçeceğini beklerim. John Legend veya Ed Sheeran'ın şarkılarından birini haykırarak söyleyen ciddi şarkıcılardan biri olacağına dair zihnimde bahisler yaparım. Ama müzik başladığında, sahneden atlar ve mikrofonunu Sayla'ya doğru sürükler.

Sayla yakındaki bir bankta oturuyor. Hogan, Sayla'nın elini tutar, onu ayağa kaldırır ve "You've Lost That Lovin' Feeling" şarkısını söylemeye başlar. Tom Cruise'un eski Top Gun filminde de aynı şeyi yaptığını görmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, ben de buna olan sevgimi kaybettim.

Hogan, sanki tüm hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi ona şarkı söyler ve Sayla başını hafifçe sallar. Gülüyor olabilir, ama emin olamıyorum. Her halükarda, boş elini yanağına bastırıyor, ki bu onun kızardığında yaptığı bir şey olduğunu fark ettim.

Bu, ilgiden hoşlandığını gösterebilir. Ya da belki gergin ve rahatsızdır, ama nasıl tepki vereceğini bilemiyordur. Şarkının ortasında göz teması keser ve bakışları odayı tarar. Beni mi arıyor?

Ne yapmamı istiyorsun, Sayla?

O sırada Hogan, onun için diz çökeceğini söylediği kısma geliyor. Ve bunu yapıyor. Yani Hogan, kelimenin tam anlamıyla diz çöküyor. Yemekhanenin zemininde.

Ve oda tamamen çılgına dönüyor.

Hogan, Sayla'nın önünde yerde yatarken herkes bağılıyor, çığlık atıyor ve yuhalıyor. Hogan, Sayla'nın elini bırakıp kolunu onun vücudunun alt kısmına doluyor. Sıcak bir kıskançlık dalgası, kaynar su gibi içimi yıkıyor. Sonra Hogan'ın eli biraz aşağı kayıyor ve sonunda Sayla'nın... kemer bölgesine biraz fazla yaklaşıyor.

Biri "Oda tutun!" diye bağıırır. Sanırım ilaç şirketinden biridir. Ama bakmaya tenezzül etmiyorum. Artık Sayla'dan doğrudan bir işaret beklemiyorum.

Ayağa kalkıp odayı geçiyorum.

Mikrofonu kapıyorum.

"Hey, bölmek istemem," sesim hoparlörlerden gürültülü bir şekilde çıkıyor. "Ama şimdi kızını çalacağım."

Yirminci Bölüm

SAYLA

"Ciddi misin dostum?" Hogan ayağa kalkarken Dex'e öfkeyle bakar. "Şarkımın ortasındayım."

"Bitti dostum," diyor Dex homurdanarak. Bu sırada arka planda müzik devam ediyor. Hogan'ın "baby, baby" diye tekrar tekrar bağırması gereken kısım.

Oops.

Dex bana döner ve gözlerimiz buluştuğunda boğazıma bir sıcaklık yayılır. "Seninle yalnız konuşmam lazım," der. "Acil bir durum."

Hogan alaycı bir şekilde güler. "Senin için sorun yok mu, Sayla?" Hızlıca evet anlamında başımı sallarım. "Evet, sorun yok."

Dex, Hogan'a kaşlarını çatır. "Sen ve ben farklıyız."

Hoparlörlerden bir geri besleme çılgılığı patlar ve Dex odadaki diğerlerine seslenir. "Burada görececek bir şey yok, millet." Herkese hızlıca el sallar. "Devam edin!" Zorla gülümser, sonra mikrofonu Hogan'a geri uzatır. Hogan mikrofonu alır ve yenilgiyi kabul edercesine kolunu indirir. Kablo yan tarafında sallanıyor, ama en azından konuşmamız artık hoparlörlerden yayınlanmıyor.

Yine de kalbim hızla atıyor. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

Cevap vermeden, Dex kolunu sırtıma dolayarak beni odanın diğer tarafına götürdü. Bu sırada Hogan, nakaratın ortasında şarkıya devam etmek için elinden geleni yaptı ve şarkının son kıtasını kekeleyerek söyledi. Çıkışa neredeyse vardığımızda, Dex durdu. Elimi sıktı. "Uyarı yapmadan böyle davrandığım için özür dilerim. İyi misin?"

Bir güven dalgası beni sarar ve nedenini bilmiyorum ama kendimi güvende hissederim. Ne olursa olsun, Dexter'ın benim tarafımda olduğuna inanırım.

"İyiym," diyorum ona. Sonra bize doğru koşarak gelen Tori'ye bakıyorum.

"Çok romantikti," der coşkuyla. "Senin adım atacağını biliyordum, Dex." Bana anlamlı bir gülümseme gönderir. "Sen çok şanslı bir kadınsın."

"Sanırım öyleyim."

Dex elini belime koyar. "Gidelim."

Beni kapıdan dışarı çıkarır, binanın yanından geçerek kulübenin uzak ucundaki bir masaya doğru yönlendirir. Neredeyse dolunay olan ay, geniş omuzlarına bir parıltı düşürür. Yıldızlar ağaç dallarının arasından bize göz kırpar.

"Acil durum nedir?" diye soruyorum.

Dex bankın üzerine çöküyor, sonra beni yanına çekiyor. Benden çok daha uzun olduğu için, ona dönmek için çenemi yukarı kaldırmam gerekiyor.

"Seni oradan çıkarmak zorundaydım." Yine homurdanıyor. "Hogan biraz fazla dokunaklı davranmaya başlamıştı."

Uzun bir süre, sessizce onu değerlendirerek orada oturuyorum. "Bu yüzden şarkısını kesip durdun mu?"

"Evet." Dex elini saçlarına götürerek, beceriksizce saçlarını dikleştirir. "Bu yüzden."

"Ben yardıma muhtaç bir kız değilim, Dex."

"Biliyorum." Çenesi hareket etti. "Ama o adam tüm tatil boyunca sana asılıyordu. Biraz desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Tori bana asıldığında senin yaptığın gibi. Yanlış mı yaptım?"

Haklı. Öyle yapmıştım.

"Zaten Hogan sadece sana asılmıyordu," diye homurdanır Dex. "Neredeyse senin..."

"Ama sen onu durdurdun."

"Aynen öyle. Bu yüzden sana önce danışmadığım için özür dilerim. Düşünmedim. Sadece harekete geçtim." Sesi sert, sanki sinirlenmiş gibi. "Dürüst olmak gerekirse, içimdeki duyguları düşünürsek oldukça sakın kaldığımı düşünüyorum."

Yarı eğlenceli, yarı şok olmuş, yarı sinirli, ayrıca Dex'in koruyucu tavrından isteksizce etkilenmiş bir gülümsemeyi bastırıyorum. Evet, dört yarının iki bütünü oluşturduğunu biliyorum. Ama içimde olan şey bu

içimde olan şey bu. Kargaşa. Ve tüm bunların ne anlama gelebileceğine dair bir beklenti karmaşası.

Dexter'in biraz sahiplenici davranmasını sevmek *istemiyorum*. Ama Dexter'in biraz sahiplenici davranmasını seviyorum. "Nasıl hissettin?"

"Oda tutun' yorumlarını pek sevmedim." Adem elması boğazında yukarı aşağı hareket ediyor. "Kimsenin sen ve Hogan'ın bir kulübede yalnız kaldığınızı düşünmesini istemiyorum."

Çenemi kaldırıyorum. "Sen de benimle aynı kulübeyi paylaşıyorsun."

"Sanırım öyleyim." Sessizce homurdanıyor ve gözlerime bakıyor. "Ama şimdiye kadar ellerimi kendime saklamayı başardım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdiye kadar mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Kulübeye doğru başını salladı. "Her neyse, Hogan'ın yanına geri dönmek istiyorsan..."

"İstemiyorum." Soğuk gece havasında titriyorum. "Aslında, çok yorgunum ve başım ağrıyor." Saç derimi ovuşturuyorum. "Sanırım at kuyruğum çok sıkı."

"Öyle bir şey mi var?"

"Öyle." Uzun bir nefes veriyorum. "O zaman... sadece... çöz."

"Biliyor musun?" Etrafıma bakıyorum, dudaklarım bir tarafta kıvrılıyor. "Bu harika bir fikir. Sanırım öyle yapacağım."

Kollarımı kaldırıp sıkı at kuyruğu lastiğini çözmeye çalışıyorum, lastiğin birçok turunu çözüyorum. Saçlarım sırtıma dökülürken, kafa derimde bir karıncalanma başlıyor. Bu his o kadar iyi ki, düşük bir inilti çıkarıyorum. Sonra tekrar başımı kaşımak için ellerimi uzatıyorum, her iki elim de saç tellerine dolanıyor.

Dexter başını eğdi. "Kaşınıyor mu?"

"Hayır," diyorum. "Saçın bütün gün sıkı çekildikten sonra gevşediğinde, kafana taze kan akışı falan geliyor. Açıkçası tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, sonucun neredeyse acı verici olduğu. Ama sonra... çok daha iyi oluyor."

Bakışları omuzlarımdaki sarı saçları tarar. "Seni neredeyse hiç öyle görmüyorum."

"Nasıl?"

"Saçların açıkken."

Kirpiklerim titrer. "Saçımı fark ettin mi?"

"Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum." Sözleri boğuk çıkıyor ve ben kollarımı indiriyorum. Sonra "Arkanı dön" diyor.

Ağzım kurur. "Anlamadım?"

"Diğer tarafa dön," diyor. "Bankta." Çenemi kaldırıyorum. "Ama... neden?"

Gözleri benimkilere kilitlenir. "Saç derine masaj yapabilirim diye düşünüyordum."

"Oh." Derin bir nefes alıp, nefesimi tutuyorum. "İzin verirsen."

Kısa bir içsel tartışmanın ardından nefes verip arkayı dönerim, bir bacağımı bankın üzerine atıp Dexter'a sırtımı dönerek oturacağım pozisyona geçerim.

"Aferin kızım." O da dönüp benim pozisyonumu taklit eder, arkama yaklaşır, neredeyse nefesini kulağımda hissedebiliyorum. Sonra elini saçlarımin altına kaydırır, sıcak avucunu enseme koyar.

Bir titreme beni sarar ve diğer elini de saç derim boyunca yukarı kaydırarak parmaklarını saç tellerimin arasına geçirir. Eski at kuyruğundan saçların çıkıntı yaptığı sırta ulaştığında, zevkten küçük bir inilti çıkarırım.

"Bu şekilde iyi mi?" Sorusu kaba çıkıyor, ama dokunuşu son derece nazik.

Başımı sallıyorum. Sessiz bir onay.

Dexter başımın en hassas noktalarını yoğurmaya başlar. İlk başta nazikçe, sonra baskıyı artırarak daha kararlı bir şekilde. Parmak uçları kafa derimin her santimini yoklar, omurgamdan aşağıya zevk dalgaları gönderir. Hareketleri yavaş ama istikrarlıdır ve karnımda bir titreme başlar, kaburgalarımin arkasına doğru yayılır, kalbimin etrafındaki boşluğu doldurur.

Aramızda neler olduğunu açıklayamıyorum, ama bir değişim var. Ve ben, ilgilenilmenin heyecanına teslim oluyorum. Bu adam, karşılığında bir şey beklemeden, şu anda benim ihtiyaçlarımin karşılıyor.

Farkında olmadan sırtımı kamburlaştırıp ona yaslanıyorum. Dexter bu hareketi kabul ediyor ve avuçlarıyla başımı okşuyor.

"Ne zaman durmam gerektiğini söyle," diyor, nefesi yüzüme sıcak sıcak geliyor.

"Asla," diye fısıldıyorum. "Asla."

Köşeden çıtırdayan ayak sesleri geliyor, sonra biri "Oh, hayır!" diye bağıyor.

Dexter ve ben garip bir şekilde bankın üzerinden kalkarız, masadan kurtulur kurtulmaz birbirimizden uzaklaşırız. Bob ve Hildy on metre uzakta, korkmuş bir şekilde duruyorlar. Bob bir fener tutar ve Hildy onun omzuna yumruk atar, ona öfkeyle bakar.

"Onları aramamamız gerektiğini söylemiştim," diye tıslar. "Ama sen onların iyi olup olmadıklarını görmek için onları buraya kadar takip etmek zorundaydın."

"Oldukça aceleyle ayrıldılar," diye itiraz eder Bob.

Hildy ellerini havaya kaldırır. "Ve şimdi bu tatlı, özel anı bozduk."

"Hayır, hayır, sorun değil," diye patlarım. "Burada özel bir an falan yok. Dex ve ben sadece... şey..."

"İşbirliği mi yapıyordunuz?"

diye sorar Bob.

"Konuşuyorduk," diye

homurdanır Dexter.

"Ama *özel olarak* değil," diye vurgularım. "Sadece biraz temiz hava almam gerekiyordu. Kulübenin içi biraz havasızlaşmıştı ve Dexter buraya gelip bana eşlik edecek kadar nazikti."

"Sana eşlik etmek mi?" Bob sırtıttı. "Demek çocuklar bu aralar buna böyle diyorlar."

"Onları rahat bırak, Bob," diye uyarıyor Hildy.

"Ne?" Fenerini kaldırıp ışığı Hildy'nin yüzüne tutar. "Sadece haklı olduğum için kırgınsın."

"Sadece çok nadir olduğu için."

Bob fenerini bize doğru salladı. "Siz ikiniz ortaya çıktıktan hemen sonra Hildy'ye, aranızda gerçek bir çekim hissettiğimi söyledim."

"Isı mı?" *Hayır!* "Gerçekten yok," diye ısrar ediyorum. "Dexter ve ben sadece ... arkadaşız."

Arkadaş.

Bu kelime boğazımda garip bir his uyandırıyor. Geçen hafta, Dexter Michaels'ın hayatımın belası olduğunu söyledim. Ve yine de, birkaç dakika önce, saçlarımı okşayan ellerinden daha fazlasını hayal ediyordum.

Dudaklarının dudaklarıma değmesini istiyordum.

"Eğer bu seni rahatlatacaksa," diyor Hildy, sesini alçaltarak, "Bob ve ben sadece iş ortakları değiliz."

Başımı eğiyorum. "Ne oluyorsunuz?"

"Evliyiz!" diye bağıyor Bob. Sonra karanlıkta etrafına bakınıyor, sanki tanık var mı diye kontrol ediyormuş gibi. "Evet efendim, karşınızda eski top ve zinciriyle çalışan bir adam var. Ama Hildy ve ben kimseye söylemiyoruz. Tatilcilerimizin, bizim doğal hayvanî çekiciliğimizden dolayı dikkatlerinin dağılmasından korkuyoruz."

Hildy onaylayarak başını sallar. "Vahşi kimyamızı gizli tutmak zaten yeterince zor."

Onun alaycı mı yoksa ciddi mi olduğunu bilmiyorum, ama her halükarda gülmemeye çalışıyorum ve Dex boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor.

"Mesele şu ki," diyor Bob, "Hildy ve ben, ikinizin neden kimseye çift olduğunuzu söylemek istemediğinizi anlıyoruz."

"Oh, hey!" Tori kulübenin köşesinden zıplayarak çıkar. "Öğrendiler mi?" Ellerini havaya kaldırır, sanki polisler tarafından yakalanan bir banka soyguncusu gibi. "Yemin ederim, onlara sırrınızı ben söylemedim!"

"Awww, dostum." Bob'un yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirir. "Bunu sadece Hildy ve benim anladığımızı sanıyordum."

Dexter'a bakarak, bu durumu nasıl ele almak istediğini merak ediyorum. Şimdi çift olduğumuzu inkar edersek, Tori günlerdir ona yalan söylediğimizi anlayacak. Daha doğrusu, *benim* ona yalan söylediğimi. Oysa o çok nazik ve şaşırtıcı derecede destekleyici davrandı. İyi bir seçenek yok. Ya yalanı sürdüreceğiz ya da...

"Lütfen kimseye söyleme," diyor Dex, kararı benim yerime veriyor. "Sayla ve ben patronumuzun bizim profesyonel olmadığımızı düşünmesini istemiyoruz. Her halükarda, bu çok yeni bir şey, bu dönemi sadece ikimiz için yaşamak istiyoruz. Birine aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Bu... sadece... özel bir şey."

Birine aşık olmak.

Onun sözlerinin gerçek olmadığını biliyorum, ama yine de nefesimi tutuyorum.

Hildy iç geçirir, gözleri nostaljiyle bulanır. "Çok uzun zaman önceydi."

"Bir milyon yıl," diyor Bob.

"Şey. Daha çok otuz beş yıl gibi," diye düzeltir Hildy.

"Her neyse." Bob boğazını temizler. "Siz ikiniz bizim yanımızda kendiniz gibi davranabilirsiniz."

"Tek kelime bile etmeyeceğiz," diye araya girer Hildy. "Caroline'a bile söylemedim," diye ekler Tori.

Üçü de bir cevap bekler gibi umutla başlarını sallarlar.

Dex uzun bir nefes verir. "Eh, bu bir rahatlama." "Ne rahatlama," derim, alnımı silerek. "Phew!"

"Gördün mü?" Bana döner, elleri omuzlarımda sağlamca durur. "Artık endişelenmemize gerek yok. Onlar bizim tarafımızda. Herkes bizim tarafımızda." Beni kendine çeker ve ben onun koyu renkli gözlerine bakarım. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Evet."

"Aww," diye ciyaklar Tori. "Siz ikiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz."

"O mükemmel olan." Dexter gerçekten aşk dolu erkek arkadaş rolünü çok iyi oynuyor. Ve onun sadece rol yaptığını bilsem de, sıcaklığı beni yine de eritiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, çünkü seyircilerimiz var. Ve zaten, yalnız olsak bile ona başka ne söyleyebilirdim ki?

*Düşündüğüm kadar kötü
değilsin. Hatta hiç de kötü
değilsin.*

Bana güven hissi veriyorsun.

Kendimi hiçbir erkekle, hele ki bir iş arkadaşımınla bir ilişki içinde hayal etmemiştim.

Hele seninle hiç.

Beynim ve kalbim zıt yönlerde çalkalanırken, Dexter yavaşça çenesini indirir ve ağzını kasıtlı olarak şakaklarımdan bir tarafına bastırır. Sonra diğer tarafa geçip dudaklarını oraya da öper. Sonunda ortada buluşur ve kaşlarımdan hemen üstüne nazik bir öpücük kondurur.

Ve hayatımın en tatlı, en yumuşak öpücüğünün alın öpücüğü olduğunu bildirmek için buradayım.

Düşünün artık.

Yirmi Birinci Bölüm

DEX

Ne gece ama.

Bob ve Hildy, onun biraz pişmanlık duyarak "aşk yuvası" olarak adlandırdığı yere kaybolduktan sonra, Tori Caroline'ı alıp kabinlere geri dönerken sıcak kakao içmeyi önerdi. Bunun harika bir fikir olduğunu söyledim. Özellikle kakaoya krem şanti ve mini marshmallow eklenirse.

Sayla bana bir kupa getireceğini söyleyince işler daha da iyiye gitti, böylece bu gece hızlıca duş alabilirdim. Cümlesini bitirir bitirmez ona teşekkür ettim ve kulübemize giden yolu koşarak indim. Zaten onunla yalnız kalma şansım olmayacaktı. En azından temizlenip, temiz kıyafetler giyip, verandada onu bekleyip konuşabilirim diye düşündüm.

Konuşacak çok şeyimiz var.

Örneğin, ona verdiğim yarım öpücükler, ki bunlar sadece gösteriş içindi. Ve Bob ile Hildy'nin de artık bizim bir çift olduğumuzu düşünmesi. Sadece Tori değil. Ama daha da önemlisi, bu akşam Sayla'ya karşı tutumumda bir değişiklik olduğunu kabul etmem gerekiyor.

O artık sadece kızdırmaktan zevk aldığım bir iş arkadaşı değil. Aptalca bir fiziksel çekicilikle mücadele etmek için uzak tutmak istediğim bir kadın da değil. Sayla Kroft, güzel görünüşünden çok daha fazlası. O, gerçekten değer verdiğim biri. Saygı duyduğum. Hatta hayran olduğum.

Onu koruma dürtüsü bir süredir içimde büyüyor ve bu duyguların karmaşık hale gelebileceğini biliyorum. Zaten öyle. Bu yüzden ona karşı dürüst olmanın zamanı geldi. Duygularımın gerçek olduğunu itiraf etmeliyim. Ya da belki de ilk duygularımın ortaya çıkmasını itiraf etmeliyim. Sadece en başlangıç aşaması. Çok çılgınca bir şey değil.

Sonuçta onu korkutmak istemiyorum. Geçmişiyse Sayla, elimde yeni yumurtadan çıkmış bir kuş yavrusu gibi. Onu çok korkutursam, uçup gider. Muhtemelen bir daha geri dönmez. Bu yüzden yavaş hareket etsem iyi olur. Onun tüylerini nazikçe okşamakla başlayayım.

Alnına öpücükler gibi.

Evet. Aynen öyle.

Duşumu bitirdiğimde banyo buharla dolmuş, havayı ısıtmış, aynayı buğulamış. Sayla'nın kafamı karıştırdığı sıcaklık ve sis gibi. Bu yüzden çabucak havluyla kuruluyorum, hala nemli cildime eşofmanımı ve tişörtümü giyiyorum ve derin bir nefes alıyorum. Onunla bu kadar savunmasız olmaya henüz tam olarak hazır değilim, ama belki de hiçbir zaman hazır olmayacağım. Burada yara bandını birer birer söküyoruz.

Bu arada, bu gece Sayla'nın kabarcıklarını kontrol etmeli, bandajlarını değiştirmeli ve biraz daha Neosporin sürmeliyim. Bütün gün ayakları hakkında şikayet etmedi, ama bunun acı çekmediğinin garantisi olmadığını öğrendim. Benim gibi, o da içinde çok fazla acı saklıyor ve bu bilgi göğsümdeki granit parçayı çatlatıyor.

Sayla'nın artık içini açabileceği kişi ben olmak istiyorum. O zaman, belki bir gün ben de ona içimi açabilirim. Bu yüzden banyodan buhar bulutu içinde çıkıp konuşmaya hazırım.

"Merak etme Kroft. Tamamen giyindim, toni..."

Oh. Kabin boş.

Hayal kırıklığı içimi sızlatıyor, ama şimdi o dönmeden önce ilk yardım çantamdan bandaj ve Neosporin almam için vaktim var. Ama çantam komodinin üzerinde. Komodinin üzerinde ayrıca mini marshmallowlarla dolu iki seramik kupa var.

O çoktan geri dönmüş.

Kupamı alıp dışarı çıkarken, ağızımda bir balık oltasına takılmış gibi bir gülümseme beliriyor. Sayla'yı Adirondack sandalyelerinden birinde bulmayı umuyorum, ama veranda da boş. Huh. Fenerlerimiz kapının yanında. Kakaomu getirmek için geri döndüyse, şimdi nerede?

Elimi korkuluğun pürüzlü ahşap yüzeyinde gezdirirken, bir kıymık avucuma batıyor. İlk yardım çantamda cımbız var, ama sabrım yok

. Bu yüzden kıymığı hızlıca ısıtıp geceye tükürüyorum.

Ay ışığı ana kulübeye giden yolu kaplıyor, çakıllardan yansıyor, ama kulübenin etrafındaki orman kapkaranlık. Karanlıkta cırcır böcekleri cıvıldıyor. Yaprakların hışırtısı havada uğultu yapıyor. Tori'nin evinden kahkahalar yükseliyor.

Sayla'nın orada olduğuna eminim.

Bana duşumu bitirmem için bolca alan vermek istediğini görebiliyorum. O böyle düşünceli biridir. Tabii, en son duştan çıktıktan sonra banyodan çıktığımda, üzerimde sadece bir havlu vardı.

Yine de, başka açıklamalar da aklımda dolanıp duruyor. Sayla, benimle yalnız kalmaktan çekiniyor olabilir, yine onu öpmeye çalışacağımı düşünüyor olabilir, ki bu da... evet, cazip bir düşünce. Onun izni olmadan hiçbir hamle yapmayacağımdan emin olabilirsiniz. Ya da belki de bizim hakkımızda konuşmak konusunda çekiniyor olabilir. Her halükarda, bu konuşmayı sonsuza kadar erteleyemeyiz. Olan biteni gerçekçi bir şekilde ele almanın zamanı geldi ve gecikmek, ileride tamamen dürüst olmayı daha da zorlaştırabilir. Bu yüzden nefes alıp, elimde kakaomla yan odaya yöneldim.

Ya şimdi ya da asla.

"Sayla buradaydı," diyor Tori kapıda. Ekranı açık tutarak, verandanın ışığı etrafında dönen bir böceğe el sallıyor. "Sen duşta iken tuvaletimizi kullanmak için uğradı."

"Ama bizimki zaten doluydu," diye Caroline kabinin içinden seslenir. "Ben kullanıyordum. Doğa çağırdığında... bilirsin."

Çenem titrer. "Yani, gitti mi? Tek başına mı?"

"Nerede olursa olsun, her an geri dönebilir," diyor Tori.

"Evet, teşekkürler."

"Eminim iyidir." Kanım

donar. *İyidir.*

O kelimedenden nefret ediyorum.

"Sabah görüşürüz," diye bağırıyor Caroline, ben sersemlemiş bir halde onların verandasını geçerken. Arkamda kapı *gürültüyle* kapanıyor ve ben

kalbim boğazıma kadar çıkmış halde merdivenlerden aşağıya doğru sendeleyerek iniyorum. Nefesim endişeyle kesik kesik geliyor ve hızla atan nabzımı yavaşlatmak için göğsüme elimi bastırıyorum. Yıllardır böyle fiziksel bir tepki vermemiştim. Ve şimdi aşırı tepki veriyorum. En azından kendime böyle söylüyorum. Yine de, başım dönüyor ve dengemi kaybetmek üzereyim, bu yüzden kulübemle Tori'nin kulübesi arasındaki meşe ağacına yaslanıyorum.

Hayır, *benim* kulübem
değil. Bizim kulübemiz.
Sayla'nın ve benim.

O güvende, kendime tekrar ediyorum. Öyle olmak zorunda. Bunlar sadece çirkin yüzlerini gösteren eski anılar. Yine de kafamda daha az rahatlatıcı sözler yankılanıyor. Hâlâ annemle babamın fısıltılarını duyabiliyorum. İlk başta sadece gergin, sonra çılgınca.

*Doktorlar iyi olacağını söylediler. İyi olmak zorunda.
İyi.*

Gözlerimi kapatıp düşük bir inilti çıkarırken, içimde bir ağrı yükseliyor ve beni boğmakla tehdit ediyor. O güvende değil. Ben iyi değilim. Oksijenle dolu bir dünyada boğuluyorum.

"Dex?"

Kupamı düşürdüm.

Sayla, seramik fincan yere düşüp kakao ve marshmallowları etrafa saçarken sıçrayarak uzaklaşır. Ona doğru atılırım ve onu kollarıma aldığımda donakalır.

"Ne oluyor..." diye nefes nefese sorar.

Onun sağlam vücudunu kavrar, onu okşayarak burada olduğunu kanıtlar, saçlarına fısıldayarak, "İyisin. İyisin." derim. Bu, neredeyse fark etmeden tekrarladığım düşük sesli bir mantradır.

"Tabii ki iyiyim!" diyor, ama yüzü göğsüme yapışık olduğu için sesi boğuk çıkıyor. "Bana ne olduğunu *sandın*?"

Geri çekilip, onu tamamen görebileceğim kadar yer açarım. Onun gerçek olduğunu ve rüya görmediğimi doğrulamak için. "Hiçbir şey," diye hırıltıyla söylerim. "Yani, bilmiyorum. Neden böyle yaptığımı bilmiyorum... Ben sadece..." Sesim kesilir ve uzun bir nefes alırım. "Seni bulamadım."

"Sadece kadınsal işlerimi halletmem gerekiyordu." Küçük çantasını kaldırır ve ben boğazımı temizlerim, zihnimde tampon kutularını dengelediği bir görüntü belirir.

"Biraz çaresiz kaldım," diye devam etti. "Tori'nin banyosu da boş değildi, ben de

"Biraz çaresiz kaldım," diye devam etti. "Tori'nin banyosu da boş değildi, ben de Gretchen'in evine koştum."

Verandamıza bakıyorum. "Fener almamışsın."

"Normal bir insan gibi telefonumun fenerini kullandım." Gülmesini zorlukla bastırıyor, ama ben tepki vermediğim için durup yüzümü inceliyor. "Hey. İyi *misin*? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Bir an için öyle hissettim," diyorum. "Dışarısı çok karanlıktı, bu yüzden endişelendim. Ama sen güvendesin."

"Öyleyim." Marshmallowların içindeki çukurda duran kırık bardağa bakar ve burnunu kırıstırır. "Ama kakaon öyle değil."

Ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırıp sertçe ovuşturuyorum. Bu gece, dostum. Sanki bir hafta sürmüş gibi hissediyorum.

"Ben temizlerim," diyerek, kupanın en büyük iki parçasını alıp kulübeye doğru yola çıktı. "Sizi korkutan benim." Onu takip etmek istiyorum, ama ayaklarım bu ağacın altında kök salmış gibi yerinden kıpırdamıyor. "Sana bir not bırakmayı unutmadığımı düşünürsün," diyor verandadan. "Onlardan milyonlarca var."

Yumuşak kahkahası içimde bir şeyi gevşetir, sanki yerin altında tektonik plakalar kayıyor ve bir deprem sinyali veriyor gibi. Aniden donmuş halimden kurtulur, ona doğru koşar, merdivenleri atlarım. Ondan kırık fincan parçalarını alıp sandalyelerden birinin üzerine koyarım. "Bu benim dağınıklığım," derim. "Ben hallederim."

Eğlenerek nefesini vererek, "İsrar ediyorsan" diyor.

"Ama önce" —bakışlarımız kesişir ve içimden bir ihtiyaç dalgası geçer—"Öpüşmeliyiz bence."

"Ha!" Gergin bir kıkırdama çıkar ve Tori'nin kabinine bakar. "Bunu çoktan hallettik, hatırladın mı? Bob, Hildy ve Tori sana kesinlikle inandılar. Yani bize. Artık kanıtlayacak bir şeyimiz yok."

"Gerçek bir öpücükten bahsediyorum," diyorum. Her şeyi riske atıyorum. Yavru kuşa nazik davranmayı unutuyorum. "Tabii istemiyorsan başka."

"Öyle demedim."

"Yani beni öpmek istediğini söylüyorsun."

Gözlerini kırıştırıyor. Yutkunuyor. "Demek istediğim... profesyonel ilişkimizi daha yeni düzene soktuk. Ve hibe parası konusunda hâlâ rakibiz. Yarın okula döndüğümüzde, en azından SACSS ziyareti gerçekleşene kadar, ikimizin de işi altüst olacak." Bir iç çekiyor. "Bütün o kart evini bozmak oldukça aptalca olur."

"Evet." Ağırlığımı değiştiriyorum. "Kimse beni akıllı olmakla suçlamadı."

Bu sözüm onu güldürdü. "Bu, sana takdir ettiğim *tek* şeydi."

İçim sıkışır, ama Sayla haklı. Ve beni öpmek istemiyor olabilir. Her halükarda, onu zorlamam. Şimdilik, onu rahatlatmak için bu konuyu kapatacağım. Konu birkaç hafta bekleyebilir. Ben istesem de istemesen de.

"O zaman arkadaş mıyız?" diye soruyorum, içim daha fazlasını istemesine rağmen.

Dudakları yukarı kıvrılır. "Arkadaş."

Sonunda, Camp Reboot'tan işleyen bir çalışma ilişkisiyle ayrılacağız. Karmaşık, evet. Ve daha kolay hale gelmeyecek. Ama en azından öpücük isteğim, burada kurduğumuz şeyi mahvetmedi.

"Ama şunu da belirtmeliyim," diyor, "o alına öpücük, seni gerçekten öpmek... muhteşem olurdu diye düşündürdü."

Bir an için gözlerimiz birbirine kilitlenir, aramızda gerginlik hissedilir. Sonra kapıya doğru döner, ama ben bileğini yakalar ve onu bana doğru çeviririm.

"Sayla." Yüzünü incelerim, her bir özelliğini gözden geçirir, her küçük ayrıntıyı hafızama kazırım. Yanaklarındaki çiller. Burnunun ucunun yukarı doğru kıvrılması. Kavisli kirpikleri.

Gözleri ay ışığında gölgeler gibi. Geniş ve arzu dolu. Sonra gözleri dudaklarıma düşüyor.

"Dex." Adımı fısıldıyor. "Bu kötü bir fikir." "Bu bir hayır mı?"

"Hayır değil."

"İyi," diyorum. "Siktir et."

Yirmi İkinci Bölüm

SAYLA

Dex ve ben kabine geri adım adım girerken, arkama uzanıp ekranı açmaya çalışıyorum. İçeri girince, kapıyı kapatıyor ve yavaşça başını eğiyor. Kapüşonlu gözleri benimkilerle buluşuyor ve göz bebeklerimiz birbirine çekiliyor. Yine sözsüz bir izin isteği. Tekrar başımı sallıyorum, böylece beni öpmesi gerektiğini kesin olarak anlıyor.

Aslında emin olduğumdan değil.

Dex'i öpmek muhtemelen korkunç bir karar, ama şu anda bunu düşünemiyorum. Ateşli bakışlarımız birbirine karışırken değil. Elini enseme uzatıp oradaki cilde koyduğunda, beni bir heyecan titremesi kaplar. Sonra avucunu yukarı kaydırıp parmaklarını saçlarımin arasına geçirir. Uzun saç tellerimizle bizi birbirine bağlar, sonra başımı nazikçe doğru açığa getirir. Boğazından düşük bir ihtiyaç sesi geliyor ve ben bunu içimde hissediyorum.

"Bu öpücük gerçek." Sesi derin ve boğuk. "Öyle olsa iyi olur," diyorum.

Sözlerim daha ağızımdan çıkmadan, ağzı benimkine eğilir, nefesimi keser, beynimdeki tüm mantıklı düşünceleri silip süpürür. Dudaklarına karşı yutkunurum ve küçük bir inilti kaçır. Diğer kolu omurgamın dibine dolanır ve beni kendine doğru çeker, ta ki güçlü göğsüne tamamen yapışana kadar.

Sonra kemiklerim eridi.

Listeler, klips tahtaları ve bir iş arkadaşşıma *asla* aşık olmamam için nedenler hakkındaki tüm eski tanıdık düşüncelerim kaybolur ve onların yerine yeni bir farkındalık gelir: Bu adamı istiyorum. Onu istemekten daha fazlası. Belki de hep istedim. Ama isteğimi gerçek olmayan bir öfkeyle örtbas ettim.

O bunu hak etmemişti.

Ve o, tüm bu zaman boyunca beni uzaklaştırmama izin verdi, tüm öfkeli sözlerimi ve oklarımı sineye çekti. Hak etmediği iğneleyici sözleri ve okları. Bunun yerine, kendi iğneleyici sözleriyle cevap verdi, ama bunlar sadece tonu kavgacıdan şakacıya çevirmek için zararsız girişimlerdi. Dex başından beri benimle oynamak istemişti.

şimdi ben de oynamak istiyorum.

Ellerim omuzlarını kavrıyordı, sanki o bir can simidiymiş ve ben yıllardır suda yüzyormuşum gibi ona sarılıyorum. pcğ, vermek ve almak arasında acil bir karışım. Hem cömert hem de açgözlü. Ve hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. O kadar mkemmek ve güzel. Kontrolü teslim etmeye o kadar hazır.

Dizlerim titriyor ve Dex kontrolü ele alıyor. Daha önce kimseye bu kadar derinden gvenmemiştim. Kendimden başka kimseye. Ama şu anda ona tamamen inanıyorum. Beni tamamen ele geçiriyor. Ve ben bunun için yaşıyorum.

Birkaç uzun dakika, ya da saat, ya da gün boyunca, dudaklarımız birbirine dolanıyordı. Gerçek bir takım alışması. Sonra Dex asi davranıyordı, öpücük sarhoşu dudaklarımı dişlerinin arasına çekiyor. Ve küçük alaycı ısırıklar arasında, adımı fısıldıyordı.

"Sayla." Ağzı benimkinden ayrılıp çenem boyunca sıcak, tembel bir iz bırakıyordı. "Artık seninle kavgaya etmek istemiyorum."

Nabzım damarlarımın içinde atıyordı. "Ben de seninle kavgaya etmek istemiyorum."

Dudakları boynumda nazikçe okşamaya başlardı. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum."

"Ben de," diye fısıldıyordum.

Sözcükler boğazımda takılıp kalır, oksijenle birlikte boğazıma takılır. Az nce Dexter Michaels'a onu çok uzun zamandır öpmek istediğimi söyledim. Ve artık onunla kavgaya etmek istemediğimi.

Neler oluyor böyle?

Bu ormanda, eve döndüğümüzde başımıza gelecekler varken, her şey daha da yoğunlaşıyor. Duygularımız ve arzularımız. Peki bu an sadece geçici bir durumun sonucu mu? Yan hasar mı?

Eskiden Sayla asla bu kadar aptalca davranmazdı. Ama bu geceki Sayla görünüşe göre umursamıyor.

Yumuşak bir iç çekişle, Dexter'ın güçlü, güvenli kollarının ötesindeki her düşünceyi ve duyguyu ortadan kaldırıyorum. Fazla düşünmeyi bırakmalıyım. İlgi görmeyi hak ediyorum. Hatta sevgiyi. Sonunda bırakıp gitmeyi...

Telefonum aramızda titremeye başlar.

Sweatshirt'ümün ön cebinde.

Dexter donar, ağzı benim köprücük kemiğimde.

"Cevap verme," diye dişlerini sıkarak söyler.

Yutkunuyorum, öpüşmemiz durmuşken, bir saniye bile boşa harcamamış olmayı diliyorum. "Ya acil bir durumsa?" Sesim titriyor. "Loren'in bana ihtiyacı olabilir."

Dex inler, ama uzaklaşır, ellerini saçlarına koyar, gözleri ağırlaşır. Telefonu çıkarır, ekrana bakarım ve titreyerek nefes veririm. Loren değil. Acil bir durum da olduğunu sanmıyorum.

Dex kollarını indirir. "Ne oldu?"

"Ne değil," diyorum. "Kim." Aramayı cevaplıyorum.

"Merhaba anne." "Merhaba bebeğim. Uyanık mısın?"

Elimi göğsüme bastırıyorum, kalbim hala göğüs kemiğimin altında çarpıyor. "Uyuyor olsaydım," derim iç çekerek, "seninle konuşuyor olmazdım." Ses tonum biraz keskin. Ama her zamanki gibi, annemin zamanlaması daha kötü olamazdı. "Sohbet etmek için biraz geç oldu. Her şey yolunda mı?"

"Oh, hayır, bebeğim," diye boğuk bir sesle konuşur. "Her şey yolunda değil." Onun tarafından hıçkırık sesleri gelir ve omuzlarım gevşer.

Sayla From Before bu durumu çok iyi biliyor. "Ne oluyor anne?"

"Eugene," diye ağlar.

"Eugene ne olmuş?" *İşte başlıyor.*

"Düğün iptal oldu."

Tabii ki iptal oldu.

Dexter dikkatimi çekmek için el sallıyor, verandayı işaret ediyor ve kapıya doğru yürüyor. Adam bana mahremiyet sağlamak istiyor — kulübemizin beşinci kuralı — ama ben sadece yenilgiye uğramış bir şekilde çökebiliyorum.

Annemin hıçkırıkları üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi, Dexter Michaels'ın az önce yakmış olduğu her ateşi söndürüyor. Bunu daha önce defalarca yaşadım. Açıkçası, bu konuşmayı duyması umurumda değil. Ama bunu düşünürken bile, suçluluk duygusu göğsümü delip geçiyor. Annem kim olduğunu değiştiremez. Değiştirebilseydi, kendini bu acıya maruz bırakmazdı.

En azından öyle umuyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum sonunda, *bu sefer* ekleme yapma dürtüsüyle mücadele ederek. Bu arada, beynim annemin geçmişteki ayrılıklarının listesini gözden geçiriyor. Eugene ile olan bu ayrılığın hangi kategoriye gireceğine bahis oynamak istiyorum: Yetişkin çocukları, onun altın avcısı olduğuna ikna etti. Ya da restoran sahibi bunu öğrendi ve işlerini kaybetmekle tehdit etti. Ya da içlerinden biri kovuldu. Ya da o başka birine aşık oldu. Ya da o, onun zaten evli olduğunu keşfetti.

"O çok mantıksız davranıyor," diye ağlıyor. "Ne konuda?"

"Noel'de düğün yapmamızı istemiyor," diye hıçkırıyor. "Arkadaşlarının ve ailesinin rahatsız olmasını istemediğini söylüyor. Sanki *benimle* evlenmek bir rahatsızlıkmuş gibi."

"Dur biraz." Yatağıma çöküyorum. "Yani Eugene seninle evlenmek istiyor. Sadece 25 Aralık'ta değil mi?"

"Ya da herhangi bir tatil günü," diye homurdanıyor. "Kuzeninin yirmi yıl önce yılbaşı gecesi için düğün planladığını ve konukların hala ona kızgın olduğunu söyleyip duruyor."

Uzun bir nefes veriyorum. "Demek öyle? Düğünü iptal eden sen misin? Eugene değil mi?"

"Onun için açıkça öncelikli değilim," diyor. "Ve en çılgın hayallerimi gerçekleştirecek kadar hazır olmayan biriyle evlenemem. Genie beni yeterince sevseydi, yılın herhangi bir gününde beni karısı yapmaktan mutluluk duyardı."

"Ah, anne." Diye iç çekerim. "Acaba tereddüt eden sen misin?"

"Kesinlikle hayır. Neden böyle bir şey soruyorsun ki?"

"Bazen... sanki... belki de... ilişkilerini sabote ediyormuşsun gibi geliyor."

Bence *bunun yüzde ellisi kadarında*.

Bir süre sessizlik olur. "Eugene'i seviyorum," der. "Sadece onun doğru kişi olduğından emin değılim."

"Noel yüzünden mi?"

"Noel'in temsil ettiğı şey yüzünden," diye bağıırır.

"Tamam, anne." Kafamı sallıyorum. "Sabah bu konuyu daha ayrıntılı konuşabilir miyiz? Saat geç oldu. Ve ben... çok yorgunum." Böyle söylüyorum, ama gerçekte, onu artık dinleyemiyorum. Tüm hikayeleri defalarca dinledim. Ve ciddi kalp kırıklıkları bir yana, her geçici hevesine uymak için beni defalarca yerinden söküp atmasaydı, onun öngörülebilirliğini neredeyse eğlenceli bulabilirdim. Ama yıllar içinde şefkat kapasitem tükendi. Şu anda depom boş. Annem hala her zamanki gibi bencil ve pervasız bir insan.

Ama o benim annem. Ve yine de onu seviyorum. İyi günde, kötü günde.

Her neyse, bu muhtemelen evrenin bana sevginin karmaşık olduğunu hatırlatma şekli. O an duygular yoğunlaşır, ama hisler zamanla her zaman değışir. Ve tanıdığını sandığın bir kişi, tamamen farklı biri çıkabilir.

Telefonu kapatıyoruz ve yataktan kalkıp pencereden dışarı bakıyorum. Dex bacaklarının üzerine eğilmiş oturuyor. Elleri dizlerinin üzerinde, çenesi göğsüne yaslanmış. Sandalyeye oturmuş bir hayal kırıklığı gibi görünüyor.

Bunu ona ben yaptım. Ya da annem yaptı. İkimiz de. Kroft ekibi.

Ve hayır, ben annem değılim ve Dexter kesinlikle Eugene değıl. O, yıllar boyunca hayatımızdan geçen diğerk erkekler gibi değıl. Ama o hala benim iş arkadaşım. Ve birbirimizi yıllardır tanıdığımız halde, nihayet onun gerçekte kim olduğunu anlamaya başladım. Bana içini açıyor. İkimiz de açılıyor.

Ve bu tehlikeli.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, Dex dönüp pencereden bakışlarımı karşılıyor. Kafasını eğiyor, sanki işimi bitirip bitirmediğimi kontrol ediyormuş gibi. Ben başımı sallayınca, kendini yukarı çekip içeri giriyor. Gözleri endişeyle dolu ve kalbim sıkışıyor. Endişeli

Ciddi bir sorun olduğunu düşünüyor. Ve onun haklı olmadığından emin olamıyorum.

"Annen iyi mi?"

"Uzun hikaye." Bir an durup, hafifçe gülerim. "Aslında, hikaye oldukça kısa ve sonu da sürpriz değil. Ama o iyi olacak. Her zaman olduğu gibi."

Ben de bu olayın dolaylı kurbanıydım. Artık öyle olmak istemiyorum.

"Peki ya sen?" Gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşadı. "Sen iyi misin?" "Tabii. Üstelik Noel'de de boşum."

Kaşlarının arasında bir kırılganlık oluşur. "Evet, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu gece bir ders aldım demek." "Ne dersin?"

"Asla gerçekleştirmek niyetinde olmadığın planlar yapmamak."

Dex elini saçlarının üzerinden geçirir. "Neden bunun öpüşmemizle bir ilgisi olduğunu hissediyorum?"

"Bilgin olsun, pişman değilim," diyorum. "Bunu hallettiğimize sevindim. Artık Stony Peak'e döndüğümüzde, tüm dikkatimizi asıl önemli olan şeye, SACSS ziyaretine verebiliriz."

"Öyleyse bu kadar mı?" Dişlerini sıkarak gülümsedi. "Yarın uyanıp bu gece olanları unutacak mıyız?"

"Bence en iyisi bu."

Derin bir nefes aldı, nefesini tuttu. Nefesini verdi. "Bunu istediğinden *emin* misin?"

"Evet," yalan söylüyorum.

"Tamam o zaman." Ellerini ceplerine sokar ve başını eğirir. "Sanırım ben de bununla yaşamak zorundayım."

Vay canına. Tamam.

Bir yanımda, bu konuyu bu kadar kolayca bırakmasına rahatlamış durumda. Yine de, içimde bir parça acı kalıyor. *Bu konuyu bu kadar kolayca bırakıyor.*

Belki de bu konu onun için benim düşündüğüm kadar önemli değildi. "Şimdi, beni affet," diyor. "Ama yatmadan önce, sormam sormam gerek. Karar ne?" "Ne hakkında?"

"Öpücük hakkında." Ağzı yana doğru eğildi. "Beni gerçekten öpmek epik olabilir demiştin."

"Oh, o mu." Kalbimde hissettiğim acıyı omuz silkerek geçiriyorum.

"Kesinlikle efsanevi."

Yirmi Üçüncü Bölüm

DEX

Sayla Kroft'u öptüm.

Ve Sayla Kroft da beni öptü.

Sonra o da uzun zamandır bunu istediğini itiraf etti.

O da.

O anda, beynimde sakladığım her düşünce, Sayla'nın ağzından dökülen kelimelere dönüştü. Bu akıntıya karşı çaresizdim. Dalgaların bitmesini bile istemiyordum. Sonra annesi aradı ve her şey değişti. Artık akıntı yoktu. Dalgalar yoktu.

Ve şimdi, Sayla'ya göre, Stony Peak'e geri dönüp, burada hiçbir şey olmamış gibi hayatlarımıza devam etmemiz gerekiyor. Ama burada bir şey oldu.

Camp Reboot'a geldiğimizde, Sayla beni düşman olarak görüyordu. Aramıza Grand Canyon büyüklüğünde bir sınır çekmişti. Ve dün gece bu sınırı aştık.

Sonra Sayla dur dedi.

Biz de durduk.

Kendime güvenip sınırları aşmayacağıma emin olduğum kadar, onun da bana güvenebileceğini bilmesini istedim. Asla baskıyı artırmayacak ya da ortak kulübemizi kullanmayacaktım. Ben öyle bir adam değilim. Sonra yataklarımıza girdik — ayrı yataklarımıza — ve uyuduk.

Önceki geceden farklı olarak, bu gece gerçekten uyudum. Saatlerce. Ölü gibi. Yorgunluk sonunda beni yakalamış olmalıydı — tüm o yoga ve nefes egzersizlerinden sonra. Biraz kaya tırmanışı ve güven düşüşleri. Halatlardan sonra engel parkuru, sonra hazine avı, artı bir patika yürüyüşü. Trivia ve karaoke. Daha fazla yoga.

Bu bir yolculuktu.

Ama beni daha derinden, içten içe yıpratın şey, Sayla'ya karşı beslediğim bu duygular. Onun kaybolduğunu sandığımda beni neredeyse çökerten korku dalgasından bahsetmiyorum bile. *Bu*, duygularımın kontrolünü kaybettiğimin ilk işareti olmalıydı. Neyse ki Sayla, annesinin aramasıyla o kadar dikkatini dağıttı ki, benim aşırı tepkimi hiç sorgulamadı.

Bunun için minnettarım.

Yine de, onunla sadece birkaç gün geçirdikten sonra, onun yüzeyinin altına inmek istediğimi fark ettim. Ona, diğer kadınlara açıldığımdan daha fazla açıldım. Dövmelerimi gördü. Ona Clarence'dan bahsettim. Bu hatayı nasıl yaptığımı bile anlayamıyorum. Ve sonra onu kaybettiğimi sandığımda hissettiğim panik, beni yirmi yıl öncesine götürdü.

Bir daha asla böyle bir şeye katlanmayacağıma yemin ettim. Birini çok sevmek, acı ile birlikte gelen bir risktir. Çok sevmemek daha güvenlidir.

Bu kadar basit.

Bu yüzden Sayla ile aramızda gelişen şeye fren koymak muhtemelen doğru olan şey. Sorumlu olan. Bir parça olsun kendimi kontrol edebilmeyi yeniden kazanmalıyım. Buradan ayrıldığımızda, doğrudan Stony Peak'e gideceğiz. Wilford, ziyaretle ilgili revize edilmiş planlarımızı paylaşmak için fakülteyle görüşmemizi istiyor. Eski dinamiklerimize geri döneceğiz. Sadece roller tersine dönmüş olacak. Akreditasyon komitesinden dört yıllık onay almak birinci önceliğimiz olmalı.

Bu tek başına tüm dikkatimizi gerektirecek.

Bu yüzden şafak vakti kalkıp verandaya çıkıyorum, gerçek hayata dönmeden önce son bir kez huzur dolu anların tadını çıkarmak için. Adirondack sandalyesinin koltuğunda iki adet manila klasör var. Birinin içinde birkaç boş kağıt ve Camp Reboot adresli damgalı zarflar var. Diğer klasörde ise Bob ve Hildy'nin el yazısı notu var.

Sevgili Dexter ve Sailor (HA HA! Hala bunun için kendimizi kötü hissediyoruz!)

Okumaya devam etmeden önce, Sayla'yı kontrol etmek için kabine bir göz atıyorum. Yastığının üzerinde dağınık sarı saçları var, ama geri kalanı yorganın altında gömülü. Onun yanında olmadan notlarını okumak yanlışmış gibi bir suçluluk duygusu hissediyorum. Ama not ikimize yazılmış ve o hala uyuyor.

Yani evet. Devam ediyorum.

Bu hafta Camp Reboot'a geldiğiniz için ikinize de teşekkür etmek istiyoruz. Bizim inziva programımız, katılan misafirlerimiz kadar iyi olabilir ve siz ikiniz programımızı ve aktivitelerimizi en iyi şekilde değerlendirdiniz. Kısa sürede ikinizden de büyük çaba ve gelişme gördük. Daha da önemlisi, eve döndükten sonra da birlikte gelişmeye devam etmenizi umuyoruz.

(Fern de öyle umuyor!)

Buraya gelmeden önce, okul müdürünüz hanginizin okulunuzun hibe parasını alması gerektiği konusunda bize rapor vermemizi istedi. Kararımızı, kimin daha iyi bir takım oyuncusu olduğunu ve kesinlikle zorlu olacak bu projede kimin daha esnek olabileceğini düşünerek vermemizi önerdi.

Bunu (Fern ile de) konuştuk ve herkes ikinizin de bunu hak ettiğine karar verdi.

Ve bunu patronunuza söylemeyi planlıyoruz.

Bu konuda daha fazla yardımcı olamadığımız için üzgünüz. Ama belki de başka şekillerde yardımcı olduğumuzu hissedeceksiniz. Buradaki zamanınız boyunca ikinizde de olumlu bir değişiklik olduğunu düşünüyoruz. Umarız siz de bu olumlu değişikliği fark edersiniz.

Bu arada, Camp Reboot deneyiminiz hakkında bize mektup yazmanızı çok isteriz. Bu mektupları (en azından iyi olanları) ofisimizde duvar kağıdı gibi asıyoruz, burada yaptığımız işin nedenini hatırlatması için.

İşinizi kolaylaştırmak için, kağıt ve birkaç adet adresli pullu zarf bırakıyoruz. Acele etmeyin. Buraya gelenlerin sadece yarısı bize geri yazıyor, bu yüzden artık buna alıştık. Lol!

Sevgilerimle,

Bob ve Hildy

Not: Evliliğimizi neden gizli tuttuğumuzu anladığınız için teşekkür ederiz.

Sizin için de aynısını yapacağız, emin olun. Evli olduğunuz için değil. Henüz.

Şuna bakın. Hildy ve Bob ne kadar şapşal olsalar da, kesinlikle dikkatli davranıyorlar. Sayla ve bende gerçek bir değişiklik gördülerse, ben kimim ki onlara karşı çıkayım? Fern bile ilerleme kaydettiğimizi düşünüyor, ama ben hala ayak parmaklarımdan nefes alamıyorum.

Heh.

Ama bunun dışında, bir konuda haklılar: Pazartesi sabahı buraya geldiğimdeki adam değilim ve bence Sayla da bunun farkında. Umarım benim, onun sandığı gibi bir düşman olmadığımı da görüyordur.

Bu noktada, ona kanıtlayacak başka bir şeyim yok ve bundan sonra bana güvenmesinden kazanacak çok şeyim var. En azından, SACSS ziyaretinin sorunsuz geçmesini sağlayabiliriz. Bunu Wilford'a borçluyuz. O, okulumuz için doğru niyetleri olan iyi bir adam. Elbette, bizi buraya göndermek ilk başta bir ceza gibi gelmişti, ama belki de adamın ne yaptığını biliyordu.

Külübenin içinden, banyoda su akmaya başlar.

Sonra duş açılır.

Sayla uyandı.

Onun dağınık saçlarını, büyük, uykulu gözlerini ve öpücükten şişmiş dudaklarını hayal ediyorum. Bu görüntü çok cazip geliyor. Ve ona son bir kez mahremiyetini tanımalıyım. Bu yüzden Bob ve Hildy'nin dosyalarını yatağının üzerine bırakıp Buick'i yüklemeye gidiyorum. Eve gitmek için hala bir saatlik yolumuz var. O zaman konuşabiliriz. Bu arada, onu öpmek hakkında düşünmeyi bırakmalıyım.

Evet, bol şans dostum.

Bir saat sonra, yolcu koltuğuna hızlıca bir bakış attım. Bir süredir yol alıyoruz ve Sayla henüz tek kelime bile etmedi. Dudaklarını ısırarak meşgul. Tırnak etlerini koparıyor. Bu yüzden dikkatimi tekrar yola verdim. Göz teması kurmadan zor konular hakkında konuşmanın daha kolay olduğunu biliyorum. Annem ve babam bu taktiği bize çocuklara karşı sürekli kullanırlardı.

Bizi arabaya bindirirler.
Konuşmaya zorlarlar. "İyi misin?"
diye soruyorum.

Koltukta yer değiştiriyor ve gözlerinin bana dik dik baktığını hissedebiliyorum. "Bob ve Hildy'nin notunu düşünüyordum," diyor. "Sence Wilford'a bizim bir çift olduğumuzu söylemeyecekler mi?"

"Sessiz kalmak onların da çıkarına, bence," diyorum. "Ayrıca bizi gerçekten sevdiklerini düşünüyorum. Bir de, biz bir çift değiliz, yani."

"Aynen öyle." Gözümün ucuyla onun başını salladığını görebiliyorum. "Çift *değiliz*."

"Dürüst olmak gerekirse," omuzlarımı silkiyorum, "başkalarının bizim hakkımızda ne düşündüğü umurumda değil. Ya da benim hakkımda. Ben gerçeği bildiğim sürece."

"Evet, ben de," diyor. Yine başını sallıyor. "Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü de umurumda değil."

"Heh." Eğlenerek nefes verdim.
"Ne?"

"Bunu ciddi bir yüzle söylediğine inanamıyorum." Ona yan gözle bakıyorum. "Sen, tanıdığım herkesten daha fazla başkalarının fikirlerini önemsiyorsun."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Kaşları çatıldı. "Bekle. Az önce senin dediğini kanıtladım, değil mi?"

"Bu kötü bir şey değil," diyorum ona. "Senin bu yönünü seviyorum." O iç çekiyor. "Kes şunu."

"Neyi kes?"

"Bana aşırı nazik davranmayı," diyor. "Okula döndüğümüzde, rol değişimi ve SACSS ziyareti ile işler yeterince karmaşık olacak." Sesi alçalıyor. "Ve tüm FRIG durumu."

"Evet, işte sorun da bu. FRIG durumunun karmaşık olması gerektiğini düşünüyorum."

"Ha!" Sanırım şimdi onun eğlenme sırası. "Yanılıyorsun." "İkimiz de yetişkiniz, Sayla."

Wilford'a en iyi argümanlarımızı sunduk. Bob ve Hildy kesin bir cevap vermediler. Belki de artık her şeyin kendi haline bırakılmasının zamanı gelmiştir. O ikimizden birini seçecek. Bu bir gerçek. Kazanan, planlarını hayata geçirebilecek, kaybeden ise bunu kabullenmek zorunda kalacak."

"Söylemesi kolay, yapması zor."

"Zorlaştırmazsak olmaz."

Omuzları çöküyor. "Sadece tiyatro spor salonundan çok daha kötü durumda." Uzun bir nefes veriyor. "Bütün bölümün daha iyi durumda. Destek kulübün daha fazla bağış topluyor. Bilet satışların daha yüksek. Ve yiyecek içecek standından da para kazanıyorsun. Eğer sen de FRIG'e katılırsan, *bunu atlatabileceğimi* sanmıyorum."

Başımı sallıyorum, sesindeki üzüntüden nefret ediyorum. En son istediğim şey, onun felakete boyun eğmesini istemem. "İlk başta beni affedemesen de anlarım. Ve umarım bir gün affedersin."

"Ya *benim* tarafım parayı alırsa?" diye sorar. "Bunu düşündün mü?"

"Tabii ki düşündüm," diyorum. "Sonbahara kadar spor salonunu veya oyun alanlarımızı yenileyemezsek, Stony Peak takımları kesinlikle zarar görecek. Bir veya iki koçumuzu kaybedebiliriz. Oyuncular en iyi tesisleri ister. Koçlar en iyi oyuncularını ister. Ama hayatta kalacağız. Her zaman öyle oldu."

Sayla kıpırdanır. "Bu seçenek bana pek iyi gelmiyor, Dex." "Evet. Bana da."

"Artık mesele kazanmak bile değil," diyor. "İkimizin de kaybetmesini istemiyorum."

ikimizin de kaybetmesini istemiyorum."

"Aynı şekilde." Sesim boğuk çıkıyor. "Ama parayı bölüşemeyiz. Bu, hibenin koşullarından biri. Ve gerçek şu ki, toplu ödemenin yarısı ikimizin projesine de adaletli olmaz. Ameliyat gerektiren kanayan yaralara sadece yara bandı yapıştırmış oluruz."

"Bu arada." Çantasından başparmağını sarmak için bir bandaj çıkarır ve içinden gelen endişenin dışı vuran kanıtı kalbimi sızlatır. Onun stresini ortadan kaldırmak istiyorum, ama yapamam. İşini bitirince tekrar bana bakar. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Bir an düşündüm. Omuz silktim. Gerçekten kolay bir cevap yoktu. "Sanırım nefesimizi tutup, en iyisini umarak, ne olursa olsun sonucu kabul etmeye karar vermeliyiz. Ya da..." Cümlemini yarım bıraktım.

"Ya ne?"

"Ya da birimiz diğerine boyun eğebiliriz."

Sayla'nın üst vücudu, sweatshirt'ünün altına bir askı giymiş gibi dikleşir. "Lütfen bana bunun başından beri amacın olmadığını söyle."

"Neden bahsediyorsun?"

"İkimiz de bu bursu almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olarak buraya geldik." Kazakını daha sıkı sarar. "Bir parçan benim sana aşık olmamı ve vazgeçmemi umuyor muydu?"

Boğazım o kadar sıkışır ki, kelimeler boğazımda düğümlenir. "Seni öpmemin bir tür taktik olup olmadığını mı soruyorsun? Sana olan hislerimi taklit edip etmediğimi mi?"

Senin kaybolduğun o kısa anlarda hissettiğim dehşeti bir kenara bırak...

"Bunu düşünmek istemiyorum," diyor titrek bir nefesle.

"Sana söylüyorum Sayla. Benim sözümün bir anlamı var."

"Erkekler, sözlerinin anlamını yitirene kadar hep böyle derler."

Direksiyonu sıkıca kavrarım, hayal kırıklığımdan parmaklarım beyazlaşır. "Ben annenin çıktığı erkeklerden biri değilim," diyorum sertçe. "Bir söz verdiğimde, onu tutarım."

Sayla nefesini içine çekip tamamen hareketsiz kalır.

"Özür dilerim." Çenemi hareket ettiriyorum. "Sadece bazılarımızın dürüst olduğunu demek istedim. Lütfen beni, benimle hiçbir ilgisi olmayan bir geçmişe göre yargılama..."

Telefonum bardaklıkta çalmaya başlar. Mountain Valley Okul Bölgesi'nin numarası ekranımda belirir. Bu anda konuşmamın kesilmesini istemediğim için Sayla'ya bakarım.

"Hibe ile ilgili olabilir," diyor. "Belki Bay Wilford kararını onlara bildirmiştir."

"Telefonu açmamı ister misin?"

Yutkunur. Başını sallar.

Ona saklayacak bir şeyim olmadığını göstermek için hoparlörü açarım. "Dexter Michaels."

"Günaydın, Dexter." Kadının sesini tanıyamıyorum, ama tiz ve sert bir ses. "Ben Elsa Dewey."

Sayla'ya bakıyorum. Eğer müfettiş hibe parası için arıyorsa, bu onun için kötü haber olabilir. "Merhaba Dr. Dewey. Sizin için ne yapabilirim?"

"Ben daha çok *sizin* için ne yapabileceğimi merak ediyorum," diyor. "Harvest Lisesi'ndeki Jeremy Wright hakkında dolaşan bazı söylentilerden haberdar olabilirsiniz. Bölgeden ayrılacağı söylentileri?"

Gözlerimi kısarak ön panele bakıyorum. Kafam karışık. Jeremy, okulun baş basketbol koçu ve atletizm direktörü. Ama bunun FRIG ile ne ilgisi var? "Evet, bazı söylentiler duydum," diyorum. "Ama dedikodulara kulak asmamaya çalışıyorum."

"Söylentiler doğru," diyor. "UNC'den resmi bir teklif aldı ve gelecek dönem koçluk ekibinin bir parçası olarak oraya gidecek."

"Vay canına. Bu kadar çabuk mu? Aferin ona."

"Evet, burada, bölgemizde onunla gurur duyuyoruz." Bir an durur. "Ayrıca, Harvest Lisesi'nde atletizm direktörü olarak onun yerine geçecek en uygun kişinin siz olduğunu düşünüyoruz."

Yarı gülme, yarı alaycı bir şekilde gülümsedim. Ciddi olamaz.

"Teşekkürler."

Ama ben zaten Stony Peak'te bir işim var."

"Gri Sincaplarımızı çok seviyoruz," diyor Dr. Dewey. "Ama sana *Bobcats*'i teklif ediyorum, Dexter."

"Neden yıl ortasında okul değiştirmek isteyeyim ki?"

Ya da hiç, bu konuda?

"Harvest High'ın şu anda daha güçlü bir spor departmanı olduğunu söylememe gerek yok herhalde. Üstün sporcular. Daha iyi antrenörler."

"Çünkü son birkaç yıldır programlarına çok daha fazla para aktardılar," diye karşılık veriyorum.

"Evet, ve sen elindeki daha sınırlı kaynaklarla harika bir iş çıkardın."

"Bu yüzden ihtiyacım olan yerde kalmalıyım," diyorum.

"Dexter." Diye homurdanır. "Altı yıldır senin desteğini alıyorlar. Ve açıkçası, Harvest High'ın akreditasyonu gelecek yıl sona eriyor. Bu sonbaharda Stony Peak dört yıllık yeniden değerlendirme hakkını kazandıktan sonra, baharda seni Harvest High'da komite başkanlığı yaparken ve Stony Peak için yaptıklarını o okul için de yaparken görmek isterim."

İşte bu. Bu, bölgenin yararına. Benim değil.

Yine de, benim o kadar etkili olduğumu düşünmesi bir iltifattır. Ve işi kabul etmeden de övgüyü kabul edebilirim. "Destegin için teşekkür ederim." Sakalımı okşuyorum. "Ama Stony Peak'te mutluyum. Ve daha da önemlisi, onlara sadığım."

"Senin bölge için bu kadar değerli olmanın birçok nedeninden sadece biri, Dexter."

Derin bir nefes alıyorum. Tanrım. İşimi kolaylaştırmıyor. "Sadece, gerçekleştirmem gereken büyük planlarım var."

"Sanırım hibe parasından bahsediyorsunuz," diyor. "Bildiğiniz gibi, Larry Wilford bu kararı kontrol etmekte ısrar etti. Sanırım kanıtlaması gereken bir şey var. Ama bu da oynadığımız oyunların bir parçası."

"Ben oyun oynamayı sevmem, Dr. Dewey."

"O zaman Harvest High'a geçin, böylece fon konusunda endişelenmenize gerek kalmaz," diye ısrar ediyor. "Orada her şey yepyeni ve son teknoloji. Artık para için rekabet olmayacak. Oyun biter."

Sayla derin bir nefes alır ve kafasında dişlilerin döndüğünü neredeyse duyabiliyorum. Stony Peak'ten ayrılırsam, sahne sanatları bölümünün otomatik olarak hibe alacağını düşünüyor olmalı. Bunun böyle olacağından bile emin değilim. Yine de. Çok sinirli olmalı.

"Stony Peak'te yıl ortasında benim yerime kimi alırsın?" diye soruyorum, çünkü geçiş yapmayı düşünmüyorum. Sadece Dewey'in bunun bir seçenek olduğunu düşünmesi beni çok şaşırtıyor.

ve onun bunun bir seçenek olduğunu düşünmesinden çok etkilenmiş durumdayım. Ve bunun bir seçenek olmadığını anlamasını istiyorum.

"Kız voleybol koçunu terfi ettirebileceğimizi düşündük.

Brynn Granger."

"Brynn harika," diyorum. "Ama doğum izni Kasım'da başlıyor ve en az bir yıl geri dönmeyi planlamıyor."

"O zaman pozisyonu ilan etmemiz gerekecek," diyor. "Eminim bir sonraki Dexter Michaels olmak için yarışan birçok kişi vardır."

"Tekrar söylüyorum, gururum okşandı ama..."

"Şimdi cevap verme," diye sözümü kesiyor. "Larry Wilford'un planladığı inzivaya gittiğini ve akreditasyonun yaklaştığını biliyorum. O zaman görüşürüz. Bu arada, bu fikri aklının bir köşesinde tut."

"Ben..."

"Kafanda tut, Dexter. Kafanda tut."

"Tamam, Dr. Dewey. Teşekkür ederim."

"Hayır, ben teşekkür ederim. Çünkü sonunda doğru olanı yapacağına eminim."

"Bu her zaman benim..."

"Harika. Yakında görüşürüz."

Müfettiş Dewey görüşmeyi sonlandırır.

Sayla'ya bir göz atıyorum, gözleri yeni bir umutla parlıyor. "Dex. Bu inanılmaz!" Neredeyse koltuğunda zıplıyor. Bu arada, midem lunapark trenindeymiş gibi dalgalanıyor.

"Evet. Sanırım öyle olur." Stony Peak'i Harvest High için asla terk etmeyeceğim kısmı hariç. Ama onun kalbini kırmak da istemiyorum.

Seçeneklerimi düşünerek sessiz kalıyorum, ama Sayla bunu fark etmiyor. Harvest High'in ne kadar harika bir okul olduğunu anlatmakla meşgul. Ve birbirimizden sadece on dakika uzaklıkta çalışacağımızı, ama artık gerçek anlamda iş arkadaşı olmayacağımızı. Ayrıca, ihtiyacım olan tüm fonu alacağım ve spor salonunun yenilenmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

Herkes kazançlı çıkacak.

En sevdiği üç kelime.

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca SACSS'ye odaklanmamız gerekiyor," diye bitiriyor. "Ama ondan sonra, ikimiz için de gelecek çok parlak olabilir."

"SACSS'ye odaklan," diye tekrarlıyorum. "Doğru."

Sayla'nın hayallerini yıkma düşüncesi - şimdi o bunların kolayca gerçekleşebileceğini düşünüyor - beni kesinlikle öldürüyor. Sonuçta, yapabileceğim tek bir seçim olduğunu biliyorum.

Ya da yapmaya *istekli* olduğum tek bir seçim.

İstediğim sonucu alamayabilirim, ama Michael Scott'ın, büyük Wayne Gretzky'den alıntı yaparak söylediği gibi, denemediğin şutların yüzde yüzünü kaçıırırsın.

Bu yüzden nişanımı güvenmek zorundayım.

Ve her halükarda, Sayla bunun farkına varmayacak.

Yirmi Dördüncü Bölüm

SAYLA

"Ne yaptın?" Loren'in çığlığı tiyatronun tavanından yankılanıyor.

"İnan bana," diyorum. "Ben de senin kadar şaşırdım."

Dex ve ben, SACSS ziyareti planımız hakkında fakülteye bilgi vermek için onlarla görüştüğten sonra, Bay Wilford herkesi "bireysel personel gelişimini sürdürmeleri" için serbest bıraktı.

Bunu Loren ile arayı kapatma fırsatı olarak yorumladım. Onu doğrudan boş tiyatroya sürükledim, orada yalnız konuşabileceğimizi biliyordum. Şimdi ön sırada, orkestra çukurunun tam karşısında oturuyoruz, sahne ışıkları bizi aydınlatıyor.

"Ee, nasıldı?" Sorusu boğuk bir kahkaha gibi. "Yani, *öpücük* nasıldı? Birden ona kadar bir puan verirsem."

Yanaklarım kızardı ve Dexter'ın öpüşmede ne kadar harika olduğunu itiraf etmekten neredeyse utanıyorum. "Kesinlikle yirmi derim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını salladı. "Bu ne anlama geliyor? Artık çıkıyor musunuz?"

Odaya göz gezdiriyorum, sanki gizlenen bir öğrenci bizi duyabilirmiş gibi. Ama sonbahar tatili henüz bitmedi. Çocuklar pazartesiye kadar dönmeyecek. Kampüste sadece öğretmenler ve personel var. Gelişiyor.

"Hâlâ iş arkadaşınız ve benim politikamı biliyorsun. Ayrıca, önümüzdeki birkaç hafta boyunca akreditasyona odaklanmamız gerekiyor. FRIG de henüz açıklanmadı."

Dr. Dewey'in yaptığı teklifi paylaşmak için can atıyorum. Dexter'ın transferi tüm engellerimizi ortadan kaldıracaktır. Ama bunu anlatmak bana düşmez. Henüz.

Öpüşme kesinlikle benim hikayem.

"Sana söylemiştim demek istemem ama" — Loren kaşlarını kaldırdı.
—"Dex çok yakışıklı. Değil mi?"

"Ah, dostum." Kahkahayla gülüyorum. "Hiç bilmiyorsun." Şimdi onu duştan yeni çıkmış, sırlıklam, sadece havluyla örtünmüş ve dövmeleriyle hayal ediyorum.

"Başka var mı?"

"Hayır."

Yutkunuyorum.

Ona dövmelerden bahsetmek isterdim. Özellikle kız kardeşleriyle birlikte yaptırdığı, annesinin el yazısıyla yazılmış olanı, ama Dex bana bunu kimseye söylememem için söz verdirdi. Ve ben onun güvenini boşa çıkarmayacağım.

"Hadi ama, Say." Loren dudaklarını büzüyor. "Sadece 'Hayal bile edemezsin' deyip beni merakta bırakamazsın. Bu acımasız ve alışılmadık bir ceza. Ve muhtemelen en iyi arkadaşlık yasasına aykırı. Neyse, bana güvenebileceğini biliyorsun."

Ona güvenebileceğimi biliyorum ve bu benim için her şey demek. **B u** yüzden başka bir alternatif buluyorum. Sır olarak saklamaya söz vermediğim tatlı bir şey.

"Sadece... onun bir oyuncak ayısı var," diyorum. "Çocukken bademcik ameliyatı olduğunda almış." Dex, tanışma etkinliği sırasında ayıyı açıkça anlattığı için, şimdi gizlilik yasalarını ihlal ettiğimi düşünmüyorum. "Ayının adı Clarence. Ve onu ofisinde saklıyor."

"Hadi canım! Bu duyduğum en tatlı şey olabilir." Elini göğsüne koyuyor. "Onun yüzünü öpmen hiç de şaşırtıcı değil."

"Zaten önemi yok," diyorum ona. "Çünkü öpüşmenin bir daha olmayacağına karar verdik."

"Ama neden?" Loren sızlanıyor. "İşler yeni ilginçleşmeye başlamıştı."

"Öyleydi. Ta ki sevgili Colleen Kroft, öpüşme balonumuzun havasını indirene kadar."

"Annen mi?" Loren gözlerini kıсар. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"Öpüşmenin tam ortasında arayıp düğününün iptal olduğunu söyledi."

Loren'in yüzü düşer. "Oh, hayır."

"Oh, evet. Ama gerçekten şaşırdık mı?"

O içini çeker. "Sanırım değil."

"Onun zamanlaması, nasıl baktığına bağlı olarak ya en iyisi ya da en kötüsüydü. Her halükarda, bizi böldükten sonra, Dex ve ben ayrı köşelerimize çekilip sakinleştik."

"Ama sonra bugün her şeyi konuştunuz," diyor. "Yetişkinler gibi." Bunlar soru değil, ifade. Ve ben utaniyorum. Çünkü hayır. Konuşmadık.

"Şeyyyy..."

"Sayla." Kaşlarını çattı. "Konuşmanız lazım."

"Biliyorum. Ama Camp Reboot'tan dönerken yolun ilk yarısını FRIG hakkında konuşarak geçirdik, ikinci yarısını ise SACSS ziyareti planımızı herkese nasıl anlatacağımızı tartışarak geçirdik. Buraya vardığımızda, fakülte toplantısına geç kalmıştık. Giysilerimizi değiştirmek için zar zor vaktimiz vardı."

"Tamam, bir dakika." Loren sırtıttı. "İkinizin rol değiştirme olayını duyurma şeklinizi çok sevdim. Sen boynunda koç düdüğüyle Gray Squirrels antrenman kıyafeti giymiş olarak, Dex ise boynunda sarı boa ile bir oyun yönetmeni gibi giyinmiş olarak ortaya çıktınız. Çok komikti. Ve zekiceydi."

"Teşekkürler." Biraz gururlanıyorum. "Bu benim fikrimdi."

"Tamam o zaman. Neden daha önce konuşmadığını anlıyorum. Ama neden toplantıdan sonra konuşmadınız?"

"Çünkü toplantı biter bitmez Bay Wilford herkesi uğurladı ve Dex onunla birlikte ortadan kayboldu. Ben de seni buraya sürükleyip on üzerinden yirmi puanlık öpücük hakkında bilgilendirdim."

Loren burnunu kırıştırdı. "Hmm."

Çenemi kaldırıyorum. "Bu surat neyin nesi?"

"Dex'in şu anda Wilford'un ofisinde hibe parası için son sunumunu yapıyor olması seni hiç endişelendirmiyor mu? İkiniz de bu tatile hibe parayı kazanmaya kararlı olarak gittiniz. Dex'in tüm bu zaman boyunca sadece gardını düşürmeye çalıştığını nereden biliyorsun? Ve dün gece seni öpmesi son hamlesi olabilir."

"Evet." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Onu güvenmemi sağlayacağını umuyordum."

"Oh, bunu kesinlikle yapabilirim." Ellerini kaldırır. "Dürüst olmak gerekirse, Dex'i severim. Harika bir adam ve aynı zamanda yakışıklı. Sadece sen

son üç yılı, onun kıyametin dört atlısından biri olduğuna beni ikna etmek için harcadın."

"Aslında Dex atlardan korkar."

"Ha! Artık ikiniz en iyi arkadaş mısınız?" Loren abartılı bir alaycı gülüş atıyor. "Seni ona kaptıracağım için endişelenmeli miyim?"

"Asla," diyorum. "Ve gerçek şu ki, ben de onun niyetini sorguladım. Eve dönerken. Sanırım kırıldı, ki masumsa bunu anlayabiliyorum."

Bunu söylerken bile avuç içlerim kaşınmaya başlar ve tırnak etlerimi tekrar çiğneme dürtüsüyle mücadele ederim, ama derin bir nefes alırım.

Artık işler farklı, Sayla. Dex'i tanıyorsun. Ona güvenebilirsin. Kendi yargına güvenebilirsin. "Yani ona inanıyorsun," diyor Loren.

"Rekabet etmeyi bırakıp, her şeyin kendi haline bırakılması onun fikriydi. Evet, departmanına bağlı. Ama aynı zamanda çok dürüst biridir. Sözünü tutacağına gerçekten inanıyorum."

Loren kendini yelpazeliyormuş gibi yapıyor. "Dexter Michaels'ı sanki rüya gibi birisiymiş gibi anlatıyorsun."

"Onun öyle olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum."

"Peki neden öpüşmeyi bıraktın?"

Ah, tabii." O sırtıyor. "*Annen* araya girdi."

"Evet, öyle. Ve SACSS ziyareti öncesinde işleri daha da karmaşık hale getiremeyiz." Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Bana sorarsan, bu çok olgun bir karardı."

"Sıkıcı."

"Akıllıca."

"Aynı fikirde değiliz." Gülerek, "Ama annenin gece geç saatte yaptığı aramaya geri dönelim mi? Eugene onu ekti mi? Gidip onu dövmemiz mi gerekiyor?"

İnlerim. "Bu sefer annem onu ekti. Ve şunu dinle: Çünkü ona Noel'de evlenmek istemediğini söylemiş."

"Huh." Loren çenesini kaldırdı. "Noel'de evlenmek aslında kulağa hoş geliyor."

"Annem de öyle düşünüyor. Her halükarda, nişanı bozmak için saçma bir neden. Ama ona yakışır bir davranış. Şimdi muhtemelen

işinden ayrılıp tekrar taşınmaya karar verecek. Bu da bana iş arkadaşıyla çıkmanın neden kötü bir fikir olduğunu hatırlattı."

Bunu söylerken bile beynim tartışma moduna geçiyor.

Bana karşı.

Dex, Eugene ya da annenin çıktığı diğer erkekler gibi değil. Ve bu bahar Harvest High'a transfer olduktan sonra, teknik olarak artık birlikte çalışmayacaksınız.

Beynimin haklı olduğu bir nokta var. Ama bunu Loren'le henüz konuşamam. "Annen hakkında çok fazla endişelenmemeye çalış."

Uzun kırmızı saçlarını

uzun kızıl saçlarını kulağının arkasına attı. "Sen ve Dexter'ın artık düşman olmadığınız için çok mutluyum. Artık belki biz de..."

Tiyatronun önünden bir tıkırtı sesi geliyor. Biri çift kapıdan birini açıyor. Loren ve ben, Dexter giriş kapısında belirir belirmez koridora bakıyoruz. Geniş omuzları, arkasındaki ışığın çoğunu engelliyor. İçeriye baktığında, gözleri bana takılıyor. Omuzlarında hâlâ sarı boa var.

Bu adam. Ne kadar da eğlenceli.

"Sizi burada bulabileceğimi düşünmüştüm," diyor ve tiyatroya giriyor. "Hey, Loren. Foster öğretim üyeleri odasında seni bekliyor. İkcinizin pasta tadımına gideceğinizden bahsetmişti?"

"Yaşasın, pasta!" Loren sevinçle bağırır. "Hemen gidip onu bulayım." Dizime hafifçe vurur ve eteğini düzeltmek için ayağa kalkar. "İyi şanslar," diye fısıldar ve dışarı çıkar.

Dex ön sıradan yaklaşırken kalbim hızla çarpmaya başladı. Ama endişelenmem için bir neden yoktu. O benim düşmanım değildi. O bir iş arkadaşımı. Üç yıldır birlikte çalıştığım bir iş arkadaşım. Evet, çarpık bir gülümsemesi olan çekici bir iş arkadaşım. Ama sözünü tutacağına güvenebileceğimi düşünmek istiyorum. Bu yüzden arkamdan hibe peşinde koşacağından endişelenmiyorum.

Çok fazla.

"Ne gün ama, değil mi?" Omuz silkiyorum, saçındaki kıvrılmaya kapılmamaya çalışıyorum. Burnunun keskin eğimi. Sol elmacık kemiğindeki küçük yara izi. Son zamanlarda farkında olmadan ezberlediğim tüm detaylar. "Fakülteyle toplantımız iyi geçti bence, ama

çok gergindim. İhtiyacın olduğunda Fern ve onun nefes ve esneme egzersizleri nerede?"

Dex gülümser. "Şu anda ayaklarımla nefes almadığımı yüzde yüz kesin olarak söyleyebilirim."

Sarı boa'yı yanımdaki sandalyeye atar ve ben onu selamlamak için ayağa kalkarım. Ama gözlerim bulanıklaşır ve bacaklarım makarna gibi titrer.

"Hey, dur bakalım." Beni dengelemek için dirseğime uzanır ve kolumdan bir enerji dalgası geçer. "Git otur," der. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Uh-oh." İçim titremeye başlasa da zorla gülümserim. "Gerçek bir yetişkin sohbeti mi öneriyorsun?"

"Belki de öyle."

Yan yana koltuklara otururken kayıtsız davranmaya çalışıyorum, ama kalbim deli gibi atıyor. Ona bu kadar yakın olmak, tek başıma olmak, kendimi kontrol etmemi zorlaştırıyor.

"Wilford'la görüştüm." Çenesini eğdi, ellerini kucağında birleştirdi ve benim tutduğum tüm güvenim bir anda uçup gitti. Ona güvenmekle hata mı ettim? Acaba bana bursu kazandığını söylemek için mi buraya geldi?

"Yapma!" diye bağıriyorum, tamamen refleks olarak. Onun beni böyle hayal kırıklığına uğratmasını duymaya hazır değilim.

O şaşırır. "Neyi yapma?"

"Sadece... dur."

Elime uzanır. "Yanlış bir şey mi yaptım?" "Hayır. Ben... sen... hayır."

Yüzü düşer. Aslında, çok üzülmüş görünür. Dex'in sadece iyi niyetli olduğunu fark etmem çok geç olur. Sadece içgüdülerim her zaman kötü haberlere hazırlıklıdır. Başkalarına güvenmemek için hazırlıklıdır. Onların yanında kendime de güvenemeyeceğimi varsayar. Bu yüzden önce herkesi uzaklaştırırım. Ne olur ne olmaz diye.

Beni reddetmeden önce.

"Sen çok harikasin," diyorum, boğazım düğümlenmiş halde. "Sorun bende. İnsanlara güvenmekte zorlanıyorum, hepsi bu. Ama bu seninle ya da yaptıklarınla ilgili değil." Sesim çatlıyor, genelde gömdüğüm kırılگانlığını ortaya çıkarmak için yer açarken.

"Bana güvenebilirsin, Sayla." Sesi derin ve boğuk.

"İnanıyorum." Gözlerim yaşlarla dolarken onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Sana inanıyorum, demek istedim." "Bu çok rahatlatıcı." Derin bir nefes alıyor ve elini saçlarını okşadı. "Çünkü az önce Wilford'a sana bursu vermesini söyledim."

Yirmi Beşinci Bölüm

DEX

Sayla bana gözlerini kırptırıyor, kirpikleri inanılmaz uzun. "Bu bir şaka mı?" "Şaka değil."

"Bekle." Mavi gözleri o kadar büyüdü ki, irisleri patlayacakmış gibi görünüyordu. "Wilford'a gerçekten sanat bölümüne hibe vermesini mi söyledin? Gerçekten mi?"

Omuzlarımı silktim. "Gerçekten."

Bir de baktım ki Sayla bana atılıyor, kollarını dünyanın en büyük koltuk kucaklaması gibi bedenime doluyor. Örümcek maymunu gibi bana yapıştığında, ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler," diye nefes nefese söylüyor.

Sonunda biraz oksijen alabildiğimde, "Bunu hak ettin," diye nefes nefese söylüyorum. "Ama ne olacağını beklememiz gerektiğini söylemiştin."

Koltuğuna geri düşüyor. "Sabırlı olacaktık. Süreci güvenecektik." Bir an duruyor. "Sana güveniyordum. En azından deniyordum."

"Biliyorum." Gözlerimi yumuşatıyorum, içtenliğimi görebilmesini umarak. "Fikrimi değiştirdim."

Çenesini kaldırır, sanki çözülmesi gereken bir gizem varmış gibi yüzümü inceler. Belki de vardır. "Ama neden?"

"Çünkü." Başımı eğiyorum. "Seni görüyorum, Sayla Kroft."

Yarı gülerek, şaşkınlığı hiç azalmadan, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Bu, son birkaç gün içinde, diğer insanları ne kadar önemseydiğini, ne kadar çok çalıştığını ve bu çabalarının gerçekte ne anlama geldiğini ilk elden ve yakından görme fırsatı bulduğum anlamına geliyor.

Bir şeyin peşindeyken, mücadele seninle ilgili değil. Departmanınla ilgili. Bu okulla. Arkadaşlarınla. Hatta annenle. İnanılmaz derecede adanmışsın. Ve sadıksın."

Cevap olarak, ağzını daire şeklinde açarak derin bir nefes aldı.

"Açıkçası, senin güzel olduğunu hep biliyordum. Yani, benim de gözlerim var." Kıkırdadım. "Sadece diğerlerini anlamam biraz zaman aldı." Kaşlarımı kaldırarak, bu potansiyel olarak ağır konuşmayı tekrar hafifletmeye çalıştım. "Ama savunmam gerekirse, sen son üç yıldır bana sadece bir yönünü gösterdin. Dexter Michaels'ı tahammül edemediğin yönünü."

Daha önce hiç görmediğim bir gamze yanaklarına çöktü. "Meğer sana dayanabiliyormuşum," dedi. "Sana dayanmaktan çok daha fazlasını yapabiliyorum."

"Şey... Ayakta durmaktan *daha fazlası* olduğunu sanmıyorum."

"Artık öyle." Hala biraz sersemlemiş gibi başını sallıyor. Ya da çok sersemlemiş gibi. Belki ben de sersemlemişimdir. "Aynı şey benim için de geçerli," diyor. "Ben de senin tamamen yeni bir yönünü gördüm."

"Tek bir büyük farkla." Sakalımı kaşıyorum. "Ben senden hiç nefret etmedim."

"Hayır." Gözleri bana doğru parlıyor. "Sanırım nefret etmedin."

"Her neyse, artık Dexter Michaels'ı sevmek için nedenler listesine FRIG'i de ekleyebilirsin."

Kıkırdar. "Üzgünüm ama öyle bir liste yok." "Henüz yok," diye espri yaparım.

"Evet," diye onayladı. "Peki, Bay Wilford'a ne söyledin?" "Temelde Bob, Hildy ve Fern'e söylediğin şeyleri kullandım. Sahne sanatlarının herkes için bir yuva olduğunu, çocukların üniversite için para bile kazanabilecekleri bir yer olduğunu söyledim. Bu konuyu çok düşündüm ve haklısın. Sporcular her zaman spor için kabul ve burslar alıyor. Hatta tam burslar bile. Ve çok başarılı olanlar akademik burslar alıyor. Ama koro, tiyatro, bando, orkestra... hepsi sanatsanatlardır—bunlar fırsatlar bana bir şey ifade ediyordu.

bana

Sayla sözlerimi sindirirken bir süre sessizlik olur. "Ona gerçekten tüm bunları anlattın mı?" Çenesi hareket eder ve ben, kendimi onu kurtarmak için atıyla gelen bir şövalye gibi göstermiş olmaktan endişelenmeye başlarım. Ve hepimiz atlar hakkında ne düşündüğümü biliyoruz.

"Evet," diyorum. "Ama Wilford zaten sana parayı vermeyi planlıyordu. Bundan eminim. Yani bunu bir iyilik olarak görme. Daha çok kaçınılmaz olanı hızlandırmam olarak gör."

"Dex." Gözleri dolmaya başladı. "Senin departmanın da hâlâ bu hibeye ihtiyacı var."

"Evet, ihtiyacımız var."

"Harvest Lisesi'nde çalışmaya başladığında, çalışmak için bolca fon ve destek alacaksın. Peki ya Stony Peak'teki atletizm takımı ne olacak?"

Göğsüm sıkışır. "Bir çaresini buluruz," derim. "Bir iki yıl sürse bile. Gray Squirrels pes etmez." Elimi uzatıp yanağından akan gözyaşını silerim. "Bu iyi haber, değil mi? En çok istediğin şey bu, değil mi?"

Sayla sessizce başını sallar.

"Güzel." Ona sert bir bakış atarım. "O zaman ağlama, Sailor."

"Hey!" Elimi itip burnunu siler. "Takma ad kullanmamak kabinimizin ilk kuralıydı."

"Geri çekilme bitti." Omuz silkiyorum. "Artık işbirliği yapıyormuş gibi davranmamıza gerek yok. Bu yüzden, klips tahtandaki kuralların geçersiz olduğunu düşünüyorum."

Yüzünde sulu bir gülümseme belirir. "O ek maddeye katılmadım."

"Yine de." Dudaklarım kıvrılır. "Takma adlara alış, Kroft."

Kaşlarını kaldırırken aynı anda burnunu çeker. "Beni zorlayamazsın."

"Ha! Gördün mü? İşte tanıdığım Sayla. Her şeye karşı çıkıyor. Tam da sevdiğim gibi," diye ekledim. "Ama kimseye söyleme."

"Sırrın bende güvende." Dudakları yeni bir gülümsemeye çekildi. "Bu arada, Wilford'a

"

"Ama... neden?" Alnında bir kırıışıklık oluşur. "Ona teşekkür etmek istiyorum. Sana teşekkür ettiğim gibi."

"Umarım aynı şekilde değildir," diye gülümserim. "Mesele şu ki, bu kararın kendisine ait olduğunu çok önemsendi. Bize tekliflerimizi göndermemizi istedi. Hatta seçim yapmasına yardımcı olmak için geri bildirim almak üzere bizi bir tatile bile gönderdi. Bu yüzden, seçeneklerini elimden aldığımı kimsenin bilmesini isteyeceğini sanmıyorum."

"Hmm." Dudaklarını ısırır. "Bu mantıklı, sanırım."

"Her halükarda, SACSS ziyareti sonrasında duyuruyu yapmayı planlıyordu. Ve eminim ki bu iyi haberi sana şahsen vermek isteyecektir. Bu yüzden benim araya girip sana önce söylemem aptalca bir hareket gibi görünebilir. Özellikle de son zamanlarda bizim... yakınlaştığımızı bilmediği için."

"Oh, hayır. Sana kızmasını istemem," diyor. "Senin benim için yaptıklarından sonra, şimdilik sessiz kalmak en azından yapabileceğim şey."

"Gördün mü?" Elimi göğsüme götürdüm. "İşte, yine nazik davranıp başkalarını düşünüyorsun."

"Sadece fikrini değiştirme," diyor, alaycı bir ciddiyetle.

"Merak etme," diyorum. "Bir haftalık zihinsel sarsıntı yeter."

"İyi." Gülümser. "Aksi takdirde, benim Dexter Michaels'ı tahammül edemediğim tarafımı yeniden görmemiz gerekebilir."

Yirmi Altıncı Bölüm

Dexter Michaels'ın En İyisi
Olmasının Nedenleri:
çok kısa bir beyin fırtınası

1. Alerji araştırması.
2. Karaoke kurtarma.
3. Baş masajı.
4. Alın öpücükleri.
5. Güvenlik endişeleri.
6. Dudak yeteneği.
7. Sınırlara saygı.
8. Dinleme becerileri.
9. Güven talepleri.
10. FRIG.

Yirmi Yedinci Bölüm

DEX

Ailemin mutfağına girip doğrudan ocağın başına gidiyorum. Annem orada ev yapımı minestrone çorbasını karıştırıyor. "İşte geldi," diye bağılıyor. "Dünyadaki en sevdiğim oğlum!"

"Merhaba anne." Kafasına bir öpücük konduruyorum. Babam mutfak adasında salata için sebzeleri doğramaktadır. Salata kasesi yanındaki kesme tahtasında küp şeklinde doğranmış biber, domates, salatalık ve mantarlar yığılmıştır.

"Kendini fazla beğenme," diye takılıyor. "Çünkü sen sadece onun en sevdiği oğlu değilsin. Sen aynı zamanda..."

"Onun *tek* oğlu," diye espri yapıyorum. "Biliyorum. Bu esprinin hiç eskimemesi ne garip eskiyor."

"Bana benziyor," diyor.

Ona doğru yürüdüm, sırtını okşadım. "Nasılsın

"

"Keşke herkes etrafımda dolanmayı bıraksa." "Keşke biri acil servise gittiğinde beni arasaydı. Bunun yerine, küçük gezintini Jo'dan duymak zorunda kaldım."

"Sen acil servise gittiğinde biri beni arasaydı keşke. Onun yerine, Jo'dan senin küçük gezintini duymak zorunda kaldım."

"Anlatacak bir şey yoktu." Babam homurdanıyor. "Annen aşırı tepki gösterdi. Ben iyiyim."

İyiyim. Tabii. Bunu daha önce de duymuştum. Kendimi toparlamak için mutfaka bakıyorum, tanıdık şeylerden rahatlık duyuyorum. Aynı eski beyaz ev aletleri. Ayçiçekleriyle süslenmiş duvar kağıdı. Köşedeki masanın üzerindeki tabela.

Mutluluk bir tercihtir.

"Ön tarafta arabaları gördüm," diyorum. "Ama insanlar nerede?"

Genelde pazartesi günleri aile yemeği yeriz, ama bu hafta annem ben inzivaya çekildiğim için perşembeye ertelemekte ısrar etti. Grup sohbetinde herkes bu değişiklikten şikayet etti. Ama yine de gelmişler gibi görünüyor.

Biz Michaels ailesi böyle bir aileyiz.

"Kendal, çalışma odasında bebeği emziriyor." Annem kepçesini kaşık dayanağına koyup ellerini önlüğüne siler. "Tim, Rowan'ı Landry ve Brock'la birlikte gün batımını izlemek için arka bahçeye çıkardı."

"Bu akşam çok güzeldi," diyorum. "Çok pembeydi."

Babama başını salladı. "Baban bir fotoğraf çekti ve yeni Instagram sayfasına yükledi."

"Annen, influencer olmak için hiçbir zaman geç olmadığını söylüyor," diyor.

"Güzel." Ben gülümsüyorum. "Gün batımları harika bir başlangıç."

Adil olmak gerekirse, bahçeden manzara oldukça muhteşem ve muhtemelen özel etkinlikler için kiralanmaya değer. Tabii ki ailem bunu asla yapmaz. Burası her zaman bizim içindi.

Beş yatak odalı çiftlik evi, Harvest Hollow'un eski mahallelerinden birinde, bir çıkmaz sokağın ucundaki bir tepenin üzerinde yer alıyor. Orijinal sahiplerinin çoğu yerini daha genç ailelere bırakmış, bu yüzden her yerde hala çocuklar var. Sokakta bisikletleriyle. Sokak lambaları yanana kadar koşuşturuyorlar. Biz taşındığımız zamanki gibi.

Bu her zaman içeri girip yıkanmamız gerektiğinin işaretiydi. Ne oynuyor olursak olalım, kimlerle olursak olalım, beklendiğimiz saatte eve gelirdik.

Hala öyle yapıyoruz.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum.

Babam bıçağını kilerdeki sepete doğru uzatır. "Ekmeği yemek odasına götür." Ekmeğin dışı çıtır çıtır. İçi yumuşak.

Tıpkı kendisi gibi.

Büyük masa sekiz kişilik olarak hazırlanmış, bir ucunda Rowan için bir mama sandalyesi var. Annem her zamanki sonbahar temalı dekorasyonunu yapıyor, masanın ortasında bereket boynuzu ve yanında mısır koçanı gibi görünen konik mumlar var. Tuzluk ve karabiberlikler kabak şeklinde.

Peçeteler sonbahar yaprakları ile süslenmiş. Su bardakları bile şeffaf turuncu.

Sonbahar şöleni gibi.

Akşam yemeğinde, herkese Camp Reboot'taki zamanımı anlatıyorum, Sayla Kroft'un dudaklarına yapışık olduğum kısımları atlayarak. Sonra onlara SACSS değerlendirmesi için yeni planımızdan bahsediyorum.

"Yani artık sahne sanatları direktörü müsün?" Babam masanın başından bana gözlerini kısarak bakıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, ziyaret bitene kadar geçici bir rol değişimi," diye açıklıyorum. "Bunun amacı, akreditasyon ekibine fakültemizin ne kadar işbirlikçi olabileceğini göstermek."

"Yani temelde bu bir numara," diyor Landry sırtarak.

"Aynen öyle." Sepetten bir rulo alıp üstüne tereyağı sürüyorum. "Ama bu, farklı bölümleri birlikte çalışmaya zorlayan bir numara ve asıl amaç da bu. Futbolculara Shakespeare'i nasıl öğreteceğimi bilmiyorum, bu yüzden tiyatro öğretmeni bana yardım edecek. Ve bunun tersi de geçerli, Sayla da oyuncularına scrimmage konusunda koçluk yapacak. SACSS'ye, önceki komitenin Stony Peak'te daha fazla görmek istediği şeyi tam anlamıyla göstereceğiz."

"Sayla kim?" diye soruyor Kendal.

"Tiyatro öğretmeni," diye Jojo benden önce cevap veriyor. "Bayan Kroft." "Oooh, onun oyunlarını seviyorum," diye annem araya giriyor. Sonra

salata kasesini babama uzatır. "Al. Biraz yeşillik ye."

Babam kaşlarını çattı ama yine de bir porsiyon aldı. "Sayla Kroft. Bu ismi neden hatırlıyorum? Senin istediğin hibe parasını isteyen kişi o değil mi?"

Başımı sallarım ve çiğnerken konuşmamak için kalan ekmeği ağzıma tıkarım. Aileme FRIG'i onun bölümüne devrettiğimi nasıl söyleyeceğimi henüz tam olarak bilmiyorum. Onlar sahne sanatlarını takdir etmiyorlar değil. Çocukken, futbol maçları gibi okulun tüm tiyatro oyunlarına giderdik. Ama ben her zaman rekabetçi birisi oldum, bu yüzden ani kararımı anlamayacaklardır. Ve onlara, Sayla'ya ne kadar değer verdiğimi sesimden anlamadan bunu açıklayabileceğimi sanmıyorum.

Ve bu, ona olan hislerimi gerçek kılar.

"Bence Sayla harika," diyor Jo, kaşığıyla çorbadan büyük bir kaşık alıp yudumlamadan önce.

"Onunla ne zaman tanıştın?" Landry her zamanki gibi şüpheli görünüyor. "Bize bir şey saklıyor musun, Jo?"

"Pazartesi günü Dex'i aradığımda arabada onunla birlikteydi. Benimle birlikte ona zor anlar yaşıtıyordu. Oldukça komikti."

"Uh-oh." Kendal başını sallıyor, dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle. "Bu potansiyel olarak tehlikeli görünüyor."

Kuru boğazıma takılan ekmeği yutuyorum. "Tehlikeli mi?" Boğazım düğümleniyor. "Neden?"

"Çünkü senin için alaycı bir kadından daha çekici bir şey yok," diyor Kendal.

Landry kahkahalarla güler. "Burada bulunanlar hariç."

"Evet, hayır." Yüzümü buruşturuyorum. "Alaycı kız kardeşlerimi çekici bulmuyorum."

"Peki bu *Sayla denen* kişi çekici mi?" diye sorar babam, kaşlarını oynatarak.

"Lewis." Annem masanın altında babama tekme atar.

"Onu hatırlıyorsun, baba," diye araya girer Jo. "Geçen bahar müzikalin yönetmenliğini yapan kız."

"Oh, o mu?" Babam ısıklık çalar. "Evet. O çekici bir kız."

Annem peçeteyle ona vurur. "Lewis!"

"Aww." Babam eğilip annemin yanağına gürültülü bir öpücük kondurur. "Kıskanma Margaret. Benim için tek kadın sensin, biliyorsun."

"Çok tatlısın baba." Kendal güler. "Ama Dex serbest bir adam." "Hey."

Landry masanın karşısından bana bir bakış atar. "Sadece dikkatli ol."

"Neye?" Mikroskop altında birdenbire susayan boğazımı ıslatmak için uzun bir yudum su içtim.

"Bazı kadınlar bir şey istedikleri zaman manipülatif olabilirler." Kaşlarını kaldırarak masayı süzer. "Tekrar söylüyorum. Buradakiler hariç."

"Genel olarak insanlar manip latif olabilir," diye itiraz ediyorum. "Ama Sayla onlardan biri değil. Bu tatilde gerçekten açıldı. Orada geçirdiğimiz zamanın amacı gerçek ve dürüst olmaktı. Ve biz..." Masadaki herkesin bana baktığını fark edince sözümü kesiyorum. Belki Rowan hariç. O, minestrone noodle'ı ağzına tikiştiriyor.

"Dostum." Tim sırttı.

"Ne?"

Brock homurdanır. "Ona çoktan aşık oldun dostum."

"Yok." Bardağımı masaya koyarım. "Kontrol m altında."

"Dex aşık olmuş," der Jo.

Gözlerimi devirdim. "Sen kaç yaşındasın, sekiz mi?"

"İki!" Rowan sevinçle bağırdı.

Teşekkürler, yeğenim. Dikkatleri benden uzaklaştırdığın için.

"Eğer gerçekten bunu anladıysan," diyor Landry, "o zaman neden az önce Sayla hakkında konuşurken birden yumuşak ve duygusal oldun?"

Harika. Sanırım henüz zor durumdan kurtulamadım.

"Landry haklı," diye araya giriyor Kendal. "Yüzünü görmelisin."

Eğlenceli görünmeye çalışarak nefesimi veriyorum, ama sonuç biraz garip oluyor. "Bilginiz olsun, ben yumuşak değilim."

"Belki." Kendal bana ciddi bir şekilde gülümser. "Ama sen en duygusal *olanımsın*." "Kesinlikle," diye ekler Landry. "Duygusal merkez."

"Vay canına." Yakamı  ekiştiriyorum. "Bu akşam yemeğe gelmeyi neden kabul ettiğimi hatırlatır mısın?"

"       pazartesi gelededin," diye hatırlatır Jojo. "Ve baban pazar günü acil servisteydi," diye ekler annem.

"Aşırı tepki verdin," diye homurdanır ve annem elini tutar. Yetişkinler bir an sessiz kalır, muhtemelen hepsi aynı şeyi düşünüyordur: Sevdiklerimiz söz konusu olduğunda doğru tepki diye bir şey yoktur. Ve bu sefer babamla şanslıydık.

Her zaman bu kadar şanslı olmadık.

"Pasta!" Rowan aniden bağırarak sessizliği bozar.

"Rowie, sus," diye yalvarır Kendal.

"Bu arada," diye sandalyemden kalkarım, "tabakları toplayıp tatlıyı getireyim."

"Garajdaki buzdolabına koyduk," diyor Landry. "Pekan pralinli dondurma ve elmalı turta."

"PASTASI!" Rowan yine avazı çıktığı kadar bağıırır.

"Manipölatif kadınlardan bahsetmişken," Brock gülererek der. "Kızım sana bunu açıkça söyledi," Tim esprili bir şekilde söyler.

"Olması gerektiğı gibi." Yeğenime göz kırptım. "Hanımefendi ne isterse, hanımefendi onu alır."

Yirmi Sekizinci Bölüm

SAYLA

Eğlenceli bir gerçek: Yönetmenlik rollerini değiştirmek, Dex ve benim normalden iki kat daha fazla çalışmamızı gerektiriyor. Bunun nedeni, sadece yeni rollerimizi üstlenmekle kalmayıp, birbirimize gerçek rollerimiz hakkında bildiğimiz her şeyi öğretmemiz.

Sahne sanatları adına, her gün ekstra hazırlık saatlerimi, her zaman yanımda olan kontrol listelerimdeki görevleri tamamlamak için harcıyoruz. Ancak bunlar artık *Dexter'in* kontrol listeleri. O, klips tahtasının yeni kaptanı.

Benim yardımımıla, sonbahar oyununda öğrencilerin ebeveynlerine kostüm ve makyaj konusunda yardımcı olacak gönüllüler arayan bir e-posta taslağı hazırlıyor. Ayrıca, programına uyması için destek kulübüne güncellenmiş toplantı saatlerini ve yerlerini gönderiyor. Hatta, koronun bir sonraki konserinde seslendireceği şarkılar için izin almak üzere telif hakkı sahipleriyle iletişime geçiyor.

Kayıtlara geçmesi için, Dex'in bilgi birikiminde eksik olanları, çekiciliği ve coşkusuyla fazlasıyla telafi ediyor. Tek umudum, benim tekrar görevi devralma zamanım geldiğinde, herkesin çok hayal kırıklığına uğramaması.

Ben de dahil.

Çünkü Dex ile yakın çalışmak, beklediğimden çok daha keyifli çıktı. Ben hiç sporcu değilim ve onun yarısı kadar bile çekici değilim. Yine de, Dexter'in rolünü üstlenmek, geçici de olsa, bana onun yaptıkları hakkında çok şey öğretiyor. Ve benim yapabileceklerim hakkında da.

Ekstra hazırlık saatlerinde, bana forma tedarikçileriyle iletişime geçip yedek formalar sipariş etmeyi, tüm oyun alanlarımızın bakımını planlamayı ve öğrencilerden

son sağlık muayenelerinin kanıtlarını, deplasman maçları için izin belgelerini veya uygunluk için not kontrollerini teslim etmelerini istemeyi öğretiyor.

Hatta bazı üniversite düzeyindeki koçların oyuncu keşif taleplerine yanıt veriyor ve ilgilendikleri sporculara olası görüşmeler hakkında bilgi veriyoruz. Bu tür bir koordinasyon, bir öğrencinin geleceği için çok önemli olabilir. Burslar ve kabuller söz konusu. Bu yüzden bu rol değişikliğinin çok uzun sürmeyeceğine seviniyorum, çünkü bu tempoya ayak uydurabileceğimden emin değilim.

Ancak tüm bu idari sorumlulukların ötesinde, en önemli hedefimiz öğrencilerimizi SACSS değerlendirmesi sırasındaki performanslara ve etkinliklere hazırlamaktır.

İlk iş, tiyatroyu bir futbol maçı için hazırlamak. Bayrak kullanmayı planlıyoruz. Tackle yapmayacağız. Sorumluluk açısından işleri nazik tutmak için. Ve bu çocukların bazıları benden bile daha az sportif, ki bu çok şey ifade ediyor. Bu yüzden koç kıyafetlerimle ve düdüğümlle oraya gidiyorum, ama yardım için Dex ve gerçek futbol takımına güvenmek zorundayım.

Onlar bu konuda çok havalılar. Ve itiraf etmeliyim ki, çok etkilendim. İnsanlar gençler hakkında pek çok şikayette bulunsa da, onlara tutkulu oldukları bir konuda bir görev verdiğinizde, bu görevin üstesinden geliyorlar. Ya da belki Dex sporcu ruhunu aşılamağa çok başarılıdır.

Her halükarda, futbol takımı onlara antrenmanlarda ve egzersizlerde yardımcı oluyor. Ve biz de onlara, umarım kolayca sayı kazanabilecekleri oyunlar öğretiyoruz. Acımasız rekabet yok. Yaralanma yok.

Sadece eski usul oyun.

Aynı zamanda, futbolcuları *Romeo ve Juliet*'ten bir sahneyi oynamaya da hazırlıyoruz. Tiyatrocu çocuklarla çalışmaya başladıktan sonra onlara yön vermek daha kolay oluyor. Görünüşe göre, işbirliği yapmak pratikle gelişen bir yetenek.

Düşünün bakalım.

Grup olarak, Romeo ve Juliet'in Capulet'lerin maskeli balosunda tanıştıkları 1. Perde'deki bir sahneyi seçiyoruz. Böylelikle, takımın çoğu kostümleriyle sahnede dolaşıp dans edebilir. Birkaç kişi başrolü üstlenmek için gönüllü oluyor. Her şey yolunda, eğlenceli bir eğlence. Ama yine de Shakespeare. Bir klasik.

Ekip, sahneyi modern bir şarkıya dudak senkronizasyonu yaparak bitirebilir miyiz diye sorduğunda, Dex, Romeo'nun Juliet'i Kont Paris'in elinden çalmasına bir saygı duruşu olarak One Direction'ın "Steal My Girl" şarkısının videosunu canlandırmayı önerir. Dex, videonun eskiden kız kardeşlerinin en sevdiği video olduğunu iddia eder, ama provalar sırasında onu birden fazla kez şarkıya eşlik ederken yakalarım, bu yüzden onun da gizli bir hayranı olmadığından emin olamam.

Ancak video kaotik ve sirk gibi, enerji ve karakterlerle dolu, bu yüzden onu sahnelemek, her türden öğrenciyi büyük finale dahil etmek için harika bir bahane. İleri düzey orkestra müziği çalıyor. Koro şarkı sözlerini söylüyor. Bando üyeleri katılıyor. Dans ekibi de öyle. İşaret dili sınıfı. Jimnastik. Basketbol. Amigolar. Matematikçiler.

Sanat derslerimizden biri arka planın boyanmasından sorumlu. Ağaç atölyesindeki çocuklar sahneyi inşa ediyor. Ve set final performansı için futbol sahasında kurulacağı için, ertesi geceki maçtan yirmi dört saat önce her şeyi sökmemiz gerekecek. Ama kimse umursamıyor.

Takım çalışması ruhu havada.

Hatta Bay Wilford bile SACSS'ye Stony Peak sirkimizi sunarken ring ustası gibi giyinmeyi teklif ederek bu ruha katılıyor. Her gün prova yapıyoruz ve çalışıyoruz. Bazılarımız hafta sonları bile saatlerce çalışıyor. Ve ne yaparsak yapalım — futbol, Shakespeare, sahne yapımı veya dudak senkronizasyonu — kendimi Dex'i izlerken buluyorum.

Onu hareket halinde görmek... çok seksi.

Bu adamın spor kıyafetleriyle, kampüste dar jogging pantolonları ve fermuarı açık kapüşonlu sweatshirtleriyle dolaşırken çekici olduğunu zaten biliyordum. Ama Dexter Michaels, özel dikim bej pantolon ve dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz düğmeli gömlekle de aynı derecede yakışıklı. Stony Peak'te kimsenin bilmediği bir sürü dövmenin gömleğinin altında olduğunu bilmekten daha seksi bir şey olmadığına eminim. Ve sürekli kendimi dudağımı ısırırken, ön kollarındaki kasları, damarlarını ve...

Eh.

Beni salya akıtarken yakalamadığı için minnettarım.

Ve tüm bunların arka planında, benim için FRIG'i bıraktığı gerçeği yankılanıyor. Düşündüm de, bu arka planda yankılanmakla kalmıyor. Daha çok göğsümde tam bir sonbahar festivali geçit töreni gibi. Yıllardır düşmanım olarak gördüğüm adam, beni gördüğünü söylüyor. Ve meğer ben de görülmekten hoşlanıyormuşum.

O yüzden, inzivadan beri aramızdaki ilişkiler iyi gidiyor. Hala uyanıp kötü bir şeyin olmasını beklediğim kısım hariç. Yıllarca hiçbir uyarı olmadan köklerimden koparıldıktan, kurmaya başladığım bağlarımın koparıldıktan sonra, her şeyin yolunda gideceğini beklemek benim için zor. Ayrıca, Dexter'a karşı ilk başta duyduğum düşmanlığın, mutlu olmaya güvenemememden kaynaklandığını düşünmeye başladım.

Başından beri Stony Peak Lisesi'nde öğretmenlik yapmayı sevdim. Loren'da bir oda arkadaşı ve en iyi arkadaş buldum. Bana ihtiyacı olan öğrencilerim vardı. Saygı duyduğum meslektaşlarım vardı. Ve hepsinden önemlisi, çok sağlam bir rutinim vardı. Hayatımda hep istediğim şeylerin çoğu sonunda benim olmuştu, ama beynim — ya da kalbim, ya da her ikisi — tüm bu güzelliklerin tadını çıkarmaya rahat değildi. Bilinçaltım tetikteydi. Her zaman en kötü senaryoya hazırды.

Sanırım bir parçam, gerçek düşmanım tam önümde duruyorsa, gelecekteki diğer tüm belirsizlikler hakkında endişelenmeme gerek kalmayacağına inanıyordu. Rahatsızlığımı bir araya toplayıp her şeyi tek bir yerde kontrol edebilirdim. Dex, korkularımın odak noktası haline geldi.

Ona kızmak, ondan korkmaktan çok daha kolaydı.

Ama şimdi gerçekliğe farklı bir açıdan bakmaya çalışıyorum. Dex'in bana ailesinin evinde gördüğü tabelayı düşünmeden edemiyorum: Mutluluk bir tercihtir. Belki de geleceğin belirsizliğine teslim olup mutlu olmaya karar verme zamanı gelmiştir. Elbette bu riskli bir karar. Ama şimdi Dexter'a baktığımda, *bu riski almaya değer olduğunu* düşünüyorum.

Ve Harvest High'a transfer olduktan sonra, umarım aramızdaki ilişkiler daha da iyiye gider. Ben burada yine aynı Sayla Kroft olacağım, o da orada olağanüstü bir lider olacak ve artık rekabet etmek zorunda kalmayacağız.

Kazan-kazan.

Ama şu anda buna odaklanamıyorum. SACSS ziyareti gelecek hafta. O zamana kadar, kafamı oyuna odaklamaya kararlıyım.

Oyun demişken, tiyatrocu çocuklar futbol takımından scrimmage için forma ödünç alabilsinler diye bir takas ayarlıyorum. Formaların ve pantolonların bedenlerini ve durumlarını göz önünde bulundurmam gerekti ve uygun olduğunu düşündüğüm eşleşmelerin bir listesini hazırladım. Ama Dexter'a da bir kopyasını vermem gerekiyor ki eşleşmeleri onaylasın. Muhtemelen klipsine takacaktır.

Dudaklarım gülümsemeye çekiliyor.

Adam geçici rolünü ciddiye alıyor.

Cuma provalarımız bir saat önce bitti ve neredeyse herkes okuldan ayrıldı, ama Dex hala ofisinde. Onunla tekrar yalnız kalacağım düşüncesi beni titretir. Ya da belki de hava beklenenden daha fazla soğumuştur. Her halükarda, kampüsü geçmeden önce şanslı hırkamı giyerim.

Öğleden sonra havası serin ve odun ve yenibahar kokusuyla karışık. Avluda, düşen yapraklar çimleri kaplıyor. Mevsimlik çalılar yürüyüş yollarını süslüyor. Stony Peak'teki çoğu yapı gibi, fen binası da taş detaylı kırmızı tuğladan yapılmış. En büyük, en eski ve en güzel meşe ağaçlarından bazıları doğu tarafını gölgeliyor. Her iki girişin üzerinde, betona kazınmış şu mesaj yazıyor: Her Şeyden Önemli Olan Gerçek.

Dexter'ın ofisi ikinci katta, bu yüzden merdivenleri hızla çıkıp içeri giriyorum. Masasında oturuyor ve her yüzey kağıt ve klasör yığınlarıyla dolu. Pencerenin altındaki en yüksek yığının üzerinde oyuncak ayısı var.

"Merhaba!" Koltuğundan kalkıp boğazını temizliyor. "Geleceğini bilmiyordum. Dosya dolaplarımı yeniden düzenliyordum. Her şeyi sıraya koymak için bana ilham verdin. Yıllara göre. Derslere göre. Sporlara göre. Tüm kayıtlar, faturalar ve ders planları." Masadan çıkıyor. "Önce her şeyi çıkarmak zorunda kaldım, bu yüzden biraz dağınık."

Biz. Ayıcığa gülümseyerek başımı sallarım. "Bu Clarence mi?" "Evet."

"Ve onu normalde dosya dolabında mı tutuyorsun?"

"Evet, şey." Dex utangaç bir şekilde başını eğdi. "Bir öğrenciyle disiplin toplantısı yaparken oyuncak ayıyı ortalıkta bırakamam."

"Zavallı Clarence." Dudaklarım seğirir. Bir kez olsun Dex'in dengesini kaybetmiş olması beni çok eğlendirir. "Merak etme, kimseye söylemem." Bir an dururum. "Yani, *başka* kimseye."

Çenesini kaldırır. "Bu ne anlama geliyor?"

"Loren'e Clarence'dan bahsetmiş *olabilirim*," itiraf ettim. Ama burada bir oyuncak ayıdan bahsediyoruz, suçlu sicili falan değil. "Ve 'bahsetmiş olabilirim' derken, Loren'e kesinlikle anlattım demek istiyorum."

Dex dişlerinin arasından bir nefes verir, ama hiçbir şey söylemez.

Şimdi rahatsız olduğum için ağırlığımı değiştiriyorum. "Onun bir sır olduğunu söylemedin."

"Haklısın." Çenesi seğirdi. "Söylemedim."

"Özür dilerim." Utanç içindeyim. "Onu Loren'e sadece sen bana ayıcığından bahsettiğin için anlattım, çünkü bu, tatilimizin en önemli anlarından biriydi. O an, sana karşı hislerim değişmeye başladı."

Yüzü yumuşar ve Clarence'ın yanına doğru büyük adımlarla yürür. "O zaman bu iyi bir şey." Üstündeki büyük pencerede, yaşlı dallar parmak gibi uzanır, neredeyse cama dokunacak kadar yakındır. "Özellikle son zamanlarda birlikte ne kadar çok zaman geçirdiğimizi düşünersek."

Dex bana döner ve ben küçük bir gülümseme denerim. "Benimle bu kadar yakın çalışmak *çok da* kötü olmamıştır, değil mi?"

"Heh." Gözlerinin kenarları kırışır. "Sadece hafif bir işkence." "Cidden ama." Kaşımı kaldırırım. "Neden Clarence'ı burada tutuyorsun burada tutuyorsun? Bademciklerini aldırmanın anısını yeniden yaşamayı mı seviyorsun?" Gülmesini bekliyorum, ama o başını sallar ve gözlerini tekrar ayıya çevirir.

"Aslında, hastaneden eve gelir gelmez onu unuttum. Ama yıllar sonra küçük kız kardeşim onu oyuncak kutusundan çıkardı. Ona bu ismi veren de oydu. Her gece onunla uyudu. Bir süre ikisi arasında gerçek bir aşk ilişkisi vardı."

"Anlıyorum." Dudaklarım seğiriyor. "Demek kıskançtın."

"Tam olarak değil." Nostaljik bir iç çekişle cevap verdi. "Üniversiteye gittiğimde, ailemden evden ayrılan ilk çocuk bendim, bu yüzden annem Clarence'ı çantalarımın birine koydu. O gece, herkes gittikten sonra, onu bavulun dibinde, çorapların arasında buldum."

Çorapların arasına sıkışmış halde buldum. Evimi çok özlemiştim, bu yüzden onu sakladım." Anısı onu utandırmış gibi bakışlarını kaçırır. "Bugüne kadar, bana hayatta gerçekten önemli olan şeyleri hatırlatıyor, anlıyor musun? Beni geçmişime, aileme bağlıyor."

"Aww." Yutkunuyorum. "O çok sevimli."

"Kulağa biraz klişe geliyor." Dex gülümsedi. "Ama evet. Öyle de denebilir."

"Ben öyle derdim, çünkü çocukluğumdan geriye hiçbir şey kalmadı. Annem seyahatlerimizi çok hafif tutardı, benim eşyalarımın tek bir kutu bile saklamadı. Hiçbir hatıram ya da anım yok." Yüzümde bir gülümseme belirir. "Çocukluğunun bu kadar mükemmel geçmiş olmasının ne kadar şanslı olduğunu bilemezsin."

"Evet, şey." Gözleri tekrar bana döner. "Hiçbir şey mükemmel değildir." "Oh, gerçekten mi?" Alaycı bir şekilde sorarım. "Bunu Stony Peak'teki herkese söylemeyi dene."

senin bir insanın ulaşabileceği mükemmelliğe en yakın kişi olduğunu düşünen biri.

"Onların ne düşündüğü umurumda değil." Dex bana doğru bir adım atar, bakışları benimkilerle buluşur. "*Sen* ne düşünüyorsun, Kroft?"

Kalbim hızla atmaya başlar ve dudaklarımı sıkıca kapatırım, aptalca bir şey söylememek için kendimi zorlarım.

Senin komik, cömert, zeki ve adanmış biri olduğunu düşünüyorum ve şu anda beni deli gibi öpmeni istiyorum.

Ama ziyaret saatine neredeyse geldik ve Dex ile ben dikkatimizi kaybetmeyi göze alamayız. Bay Wilford, okul, tüm öğrencilerimiz ve bölge için, kendimizden bahsetmiyorum bile, başarılı bir değerlendirme için aklımızı bu işe vermemiz gerekiyor.

Ondan sonra dudaklarımızı değerlendirebiliriz.

"Bence bu üniforma eşleşmelerine bir göz atmalısın." Futbolcuların formaları ile tiyatrocu çocukların formaları arasında uyumlu olacağını düşündüğüm eşleşmeleri içeren listeyi ona gösteriyorum. "Eşleşmelerde hata varsa söyle."

"Bir dakika." Dex gözlerini iri iri açar. "Sayla Kroft hata yapabilir mi?"

"Nadiren," diye sırtıyorum.

Ama ne kadar hata yapmak istediğimi bilemezsin. Tüm hataları. Şu anda.

Seninle.

Kağıdı ona doğru itiyorum ve parmaklarımız birbirine değiyor, kolumdan yukarı doğru bir enerji dalgası yayılıyor. İkimiz de ellerimizi çekince, isimlerin listesi yere düşüyor, ama gözlerimiz birbirine kilitli kalıyor.

"Ne kadar sakarsın," der alaycı *bir şekilde*. "Daha dikkatli olmalısın, Kroft."

Kaşımı kaldırırım. "*Sen* sakarsın."

"Hayır. Sen."

"Oh, gerçekten mi?" Omuzlarımı dikleştirip, kıvılcımların tadını çıkarırım. "Sen en..."

"Şşş." Parmağını kaldırıp ucunu ağzımın üzerinde gezdirir. "Artık konuşmayı kesmelisin."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

DEX

Sayla nefesini içine çekti, gözleri parladı. Parlak mavi ve tamamen karşı konulmaz.

"Sen benim patronum değilsin," diye fısıldar.

Parmağımı indiriyorum ve kendimi kontrol etme gücüm zayıflıyor. Dudaklarını dişlerinin arasına alıyor ve şimdi ben, inzivaya çekildiğimden beri beslediğim derin kararlılığı bulmaya çalışıyorum. Ama kesinliğe ve iradeye ulaşmak yerine, içimde alevlenen tek şey arzu.

Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum ve bağırsaklarım gerginleşiyor. Sanki vücudum Sayla Kroft'un çalmasını bekleyen gitar telleriyle doluymuş gibi. "Kararlılık abartılıyor," diye fısıldıyorum.

Ayak parmaklarının ucuna yükselir, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktadır, sanki olacıklara hazırmış gibi. Sanki o da bunu istiyormuş gibi. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey," diyorum.

O öne doğru eğilir, gözleri dudaklarıma odaklanır. "Bu çok kötü, çünkü sana katılıyorum."

"Neye?" diye inlerim.

Gözlerini kapatıp fısıldadı, "Kararlılık abartılıyor." Ve sonra dudaklarımız buluştu.

Bir elimle çenesini kavradım, diğer elimle sıcak yanağına dokundum. Bu yumuşak, nazik bir temas değildi. Bu tam anlamıyla bir çekim savaşıydı. Aynı sahadaydık ve ikimiz de kazanmak için oynuyorduk. Kaybetme düşüncesi kafamdan tamamen silindi. Bu kadının tadına tamamen teslim oldum, ağzım onun ağzına eğildi, onu içime çektim. İrademi tükettim.

Tatlılığın içinde boğuluyorum.

Bir elimi başının arkasına kaydırıp, duvara çarpana kadar onu geriye doğru çekiyorum, ama çarpmanın şiddetini parmaklarım alıyor ve ben Sayla'nın ağzının her santimini keşfetmeye devam ediyorum.

Dudaklarında öpüşmenin sarhoşluğuna kapıldığımda, çenesinin çıkıntısından kulağının dibine kadar ateşli bir iz bırakıyorum, kulak memesinin boynuna değdiği noktanın hemen altını okşayıp yalıyorum. Sayla küçük bir inilti çıkarır ve bu, onu kendime çekip tüm vücudunu kaldırmam için ihtiyacım olan tüm motivasyondur.

Kollarımda bir tüy gibi, bana sıkıca sarılıyor, canını dişine takmış bir şekilde tutunuyor. Bacaklarını belime doladığında, ikimizi küçük odanın diğer ucundaki masama doğru itiyorum.

Onu masanın kenarına oturtuyorum ve bir dosya yığını yere düşüyor, ama düşüşü umursamıyoruz. Bunun yerine, Sayla sırtını kamburlaştırıyor ve boğazının ipeksi tenine daha kolay ulaşmamı sağlıyor.

"Bil diye söylüyorum," diyor, sesi artık şehvetli, "Asla konuşmayı bırakmayacağım."

Dudaklarımı boğazından ayırıp ondan uzaklaşıyorum. "Bana bak." Yavaşça gözlerini açıyor ve bakışlarımız tekrar buluşuyor. "Seni dinlemeyi asla bırakmayacağım."

Gözlerini kırıştırır. Nefes alır. Sonra nefes verirken "Dexter" der ve dudaklarından çıkan adım, benim için tek arzu ettiğim uyuşturucu olur.

"Sayla," diye hırıltıyla söylüyorum. "Bana ne istediğini söyle."

"Beni öpmeni istiyorum," diye nefes nefese fısıldadı.

"Seni öpüyorum."

"Daha fazlasını istiyorum."

"Ne?"

"Daha fazlasını." Sesi artık alçak ve boğuk.

"Seni duyamıyorum."

"DAHA FAZLA," diye yalvarır. Ve içim erir.

Bu yüzden Sayla Kroft'a tam olarak istediği şeyi veriyorum. Onu daha fazla kucaklamak, dudaklarını daha fazla öpmek. Onun yumuşak iç çekişlerine kendimi daha fazla kaptırmak. Onunla olan bu bağ, son yirmi yıldır kaçındığım her şey ve bu hayatta isteyebileceğim tek şey. Sanki dünyayı dondurup

ve sonsuza kadar Sayla'nın kalp atışlarının içinde yaşayabilirmişim gibi hissediyorum.

Ancak, interkom sisteminin cızırtısı ve Larry Wilford'un burunlu sesi, başımızın üzerindeki hoparlörden çınlayarak bu hissi bozuyor.

"Sayla Kroft ve Dexter Michaels, lütfen ofisime gelin.

Hemen."

Ve bununla bununla tek tek başına
öldürdü an anı

Tamamen.

Hiçbir dudak geride kalmadı.

"Sence Bay Wilford ne istiyor?" Sayla, idare binasına giderken soruyor. Artık otobüslerin hepsi gitmiş ve öğretmenlerin çoğu zil çaldıktan sonra hafta sonuna hazır olarak ayrılmış. Birkaç saat sonra insanlar geri dönecek ve cuma gecesi futbol maçı için otoparkı ve sokakları dolduracak. Ama şimdilik kampüs terk edilmiş durumda. Yine de Sayla ve ben dikkatli olmalıyız. Onun elini tutmak istesem de, ihtiyatlı olmak çok önemli.

Okulda hakkımızda dedikodular dolaşmasını istemeyiz. En azından bir hafta daha. O zamana kadar herkesin dikkati akreditasyon üzerinde olmalı. Sayla Kroft'a olan aşkım üzerinde değil.

"Onun için sipariş ettiğim sirk müdürü kostümü ona uyar umarım," diye ekliyor.

"Kostümün harika olduğuna eminim." Omuz silkiyorum. "Wilford muhtemelen ziyaret öncesinde yaptığımız harika iş için bize teşekkür etmek istiyor."

"Vay canına." Sayla eğlenerek güler. "Kendine güvenin eksik değil."

Ona yan gözle bakıyorum. "Ofisimde şikayet ettiğini duymadım."

"Hey!" Dirseğime vurur. "Ama madem konuyu açtın," etrafına bakınır, sesini alçaltır, "bir daha yapmayacağımıza söz vermeliyiz."

"Bu sorun olabilir, Kroft. Çünkü ben gerçekten *tekrar yapmak istiyorum*, senin de güzel ifade ettiğin gibi. Birlikte çok iyiyiz

. Orada *Guinness Rekorlar Kitabı* seviyesinde bir öpüşme gerçekleştirdik." Bilim binasına doğru başımı salladım. "Gerçekten bu tür bir başarıyı tarih kitaplarından çıkarmak mı istiyorsun?"

"Öyle diyorsan, sanırım tarihe borçluyuz." Kıkırdar. "O zaman akreditasyon ekibi bize dört yıllık izin verdikten sonra bu konuya geri dönelim."

Protesto etmek için inlerim. "O kadar uzun mu?" Kahkahalarla güler. "Haftaya geliyorlar." "Tekrar ediyorum. *O kadar uzun* mu?"

"Son üç yıldır dudaklarını kapalı tutmayı başardın."

"Bu sadece dikenli tellerle kaplı olduğun için oldu."

Burnunu kırııştırıyor. Tanrım, bu kadın çok sevimli. "Sanırım biraz savunmacı davranmıştım."

"Ve atmaya hazır el bombaları."

"Kusura bakma," der. "Üzgün gibi gelmiyorsun," derim gülerek.

"Her neyse, Harvest High'a taşındığında her şey daha kolay olacak."

Bu kısım beni hazırlıksız yakaladı, ama adımımı kaçırmamaya çalışıyorum. "Huh." Sakalımı ovuşturuyorum. "Stony Peak'ten ayrılmamın bu denklemle ne ilgisi var?"

"Çünkü diğer okula geçtiğinde, teknik olarak artık benim iş arkadaşım olmayacaksın."

"Ve bunun önemi..."

"Çünkü iş arkadaşlarımla çıkmamak, yıllar önce koyduğum bir sınır. Annemden sonra... Şey. Bilirsin. Yaşadıklarımın sonra eminim anlıyorsundur." Bir an durur. "Yaşadıklarımın. Onun işyerindeki dram hala hayatımı mahvediyor. Ve neyse, gelecek dönem sadece birkaç ay sonra." Sırıtarak, "O zamana kadar kendini kontrol edebilirsin herhalde," der.

Boğazımı temizlerim ve adımlarımı hızlandırırım. Şu anda gelecek planlarımı tartışmaya hazır değilim. Özellikle de iş değişikliği içermedikleri için.

Sayla yanımda zıplayarak, binaya yaklaşırken bana yetişmeye çalışıyor, ben de hızımı kesip kapıyı ona tutuyorum. "Önden buyurun," diyorum.

"Teşekkürler, nazik beyefendi." O reverans yapar ve ben koridorda ilerlerken göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelirim.

Wilford'un ofisine neredeyse vardığımızda, o kapıdan başını çıkarır. "Sizi duyduğumu sandım." Bize yanına gelmemizi işaret eder ve içeri gireriz, Camp Reboot'a gideceğimizi söylediği gün oturduğumuz koltuklara otururuz. Sadece birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen, sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Yine de, o zamandan beri Sayla ile aramızda çok şey değişti. Ve olan her şey için minnettarım. Aramızda hala gelişebilecek şeyler için. Okul değiştirmeyeceğimi öğrendiğinde tutumunu yeniden gözden geçirmeyi kabul edeceğini umuyorum.

"İkinizin de hala kampüste olduğunu görmekten memnun oldum," diyor Bay Wilford, koltuğuna yerleşirken. "Ama şaşırmadım. Son birkaç haftadır gerçekten olağanüstü bir iş çıkardınız. İkinize de çok minnettarım."

Sayla'ya bir bakış attım ve ona hızlıca başımı salladım. *Evet. Bizi teşekkür etmek için çağırdı.*

"Önümüzdeki hafta önce başka bir konu hakkında sizinle konuşmak istiyorum," diyor.

"Bu hibe ile mi ilgili?" diye sorar. "Ziyaret bitene kadar herhangi bir açıklama yapmayacağını sanıyordum."

"Evet, şey. Kararımı sindirmeniz için ikinize de zaman vermek istedim."

Bekleyiş içinde öne eğilir, bir eli dizinde, diğerinde bir klipsli tahta tutar. Onun yaydığı enerjiyi neredeyse hissedebiliyorum ve benim de nabzım hızlanır. Wilford'un Sayla'ya, onun departmanının parayı alacağını resmi olarak bildirmesi, ona benim önceliklerimin ne olduğunu hatırlatmak için çok yararlı olacaktır.

Evet, Stony Peak'te kalmak istiyorum. Ama onu başka şekillerde de öncelikli tutabilirim. Zaten tuttum. Ve bu en iyi hatırlatma olacak.

"Bildiğiniz gibi, bu seçim kolay olmadı," diyor Wilford. Elleri karnında birleştirilmiş ve kemerinin üzerindeki düğmenin açık olduğunu fark ediyorum.

Heh. Tam bir döngü.

"Kararımın çok önemli sonuçları vardı. Sadece bu okulun geleceği için değil, bölgedeki benim geleceğim için de. Müdür olarak, Stony Peak'in gelişmesi için ne gerekiyorsa yapma becerisini ve istekliliğini göstermek benim görevim. Gray Squirrels'ın evi benim bebeğim gibi. Ben bu okulun ebeveyniyim. Ve ebeveyn olmak bazen zor seçimler yapmak anlamına gelir. Özellikle de alternatif Vista Ortaokulu'na gönderilmekse."

"Doğru. Senin için ergenlik yok,"

diyorum. Wilford yüzünü buruşturuyor.

"Düşüncesi bile korkunç."

"Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu anlıyoruz," diye araya girer Sayla. "Ve sanırım Dexter adına da konuşuyorum, ikimiz de kararınızı saygıyla karşılayacağız. Kararınız ne olursa olsun."

"Evet." Başımı sallıyorum. "Tabii ki. Aynen öyle dedi." Wilford elini kaldırıp kravatını düzeltiyor. "Bob ve Hildy'nin geri çekilmeden sonra fikirlerini belirtmelerini umuyordum, ama açıkçası hiçbir işe yaramadılar."

"Hayır, hayır." Sayla başını salladı. "Bizim için yaptıkları son derece yardımcı oldu. Dex ve ben orada çok ilerleme kaydettik. Camp Reboot sayesinde son birkaç haftadır çok iyi bir şekilde birlikte çalışabildik. Bu yüzden bizi gitmeye teşvik ettiğiniz için çok teşekkür ederiz, efendim."

"Tabii ki, rica ederim," diyor Wilford. "Ve inziva programının yardımcı olduğunu düşündüğünüz için memnunum, Bayan Kroft." Kravatını düzeltir. "İtiraf etmeliyim ki, bu benim için bu anı biraz daha kolaylaştırıyor."

Nefesimi alıp, sahne sanatlarına verilen hibe benim için yeni bir habermiş gibi davranmaya hazırlanıyorum. Wilford, Sayla'ya çoktan sırrımı açığa vurduğumu bilmiyor, bu yüzden sonunda bunu açıkça söylemek büyük bir rahatlama olacak.

"Öte yandan," diye devam ediyor Wilford, bakışlarını Sayla ile benim aramda gezdirerek, "ikinizden biri buradan hayal kırıklığıyla ayrılacak. Keşke böyle olmasaydı. Yine de, ikinize de tüm umutların kaybolmadığını garanti etmek istiyorum. Evet, bu hibe, bölümlerinizi biri için muazzam bir nimet olacak. Ve birkaç yıl daha bu kadar büyük bir FRIG almayabiliriz. Ama idare edeceğiz. Her zaman ettiğimiz gibi." Bir süre durur. "Öyleyse, daha fazla uzatmadan..."

Sayla'ya bakıyorum, dudakları beklenti içinde açılıyor.
"FRIG, atletizm bölümüne veriliyor," diyor Wilford.
Oh, lanet olsun.

Otuzuncu Bölüm

SAYLA

"Lütfen, lezzetli şarabınızdan bir tane daha alayım."

İsteğim biraz belirsiz çıkıyor, ama Chardonnay'nin etkisi tam da şu anda ihtiyacım olan şey. Üstelik, şu ana kadar sadece iki kadeh şarap içtim. Sanırım. Genelde içki içen biri değilim, ama her gece hayallerinizin elinizden alınması da olmaz. İlgi duymaya başladığınız adamın gerçekleşeceğini vaat ettiği hayaller.

"Bu çok tereyağlı tadı var," diyorum, önümdeki boş bardağı işaret ederek. "Tereyağlı olması mı gerekiyor?"

Barın arkasındaki kadın, tezgâhın üzerindeki yapışkan halkaları silmeyi bırakır. Kızıl saçlarını topuz yapmıştır ve burnunda elmas bir küpe vardır. "Üçüncü bir bardak iyi bir fikir mi, emin değilim."

Gördün mü? Üç. Sayabileceğimi biliyordum.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Ne kadar içersem unuturum?" "Neyi unutursun?" diye soruyor barmen.

Ellerimi zaferle açarım. "Aynen öyle." Ne yazık ki hâlâ her şeyi hatırlıyorum.

Bay Wilford'un ofisinde oturup, *bunun olamayacağını* düşündüğümü hatırlıyorum.

Dexter'in yüzündeki şok ifadesini hatırlıyorum.

Ofisinden kaçmadan önce Bay Wilford'un kendini açıklamaya çalıştığını hatırlıyorum.

Dex ve benim güçlü argümanlar sunduğumuzu, bu yüzden bu kadar uzun süre kararsız kaldığını söyledi. Ta ki etkinlik direktörü Polly Warner, atletizm departmanı adına onunla görüşene kadar. Görünüşe göre Polly, kendi departmanının da bu alanı kullandığı gerekçesiyle spor salonunun yenilenmesi için çok ısrarcı davranmış.

toplantılar, moral toplantıları, bağış toplama etkinlikleri ve benzeri etkinlikler için kullandığını öne sürerek spor salonunun yenilenmesi için ısrarcı davranmış. Sanırım ikna edici olmuş.

Ama ben de ikna edici olabilirim.

Bu yüzden, bina yenilendikten sonra Polly'nin tüm bu etkinlikleri tiyatroda düzenleyebileceğini belirttim. O anda Bay Wilford beni durdurdu. Tüm çabalarımın ne kadar etkilendiğini söyledi. Sadece son bir ayda değil, Stony Peak'e geldiğimden beri.

Evet, tabii.

Orada oturup gözyaşlarımı tutmaya çalışırken, sahne sanatları bölümünün ne kadar hak ettiğini dinledim. Ama sonra her şeyi şu küçük cümleyle özetledi: Dexter ve onun bölümü "sadece daha fazla fon ihtiyacı var."

Wilford'a göre, Stony Peak gibi bir okul spor olmadan ayakta kalamaz. Onların destek kulüpleri, bağış toplama etkinlikleri, bilet satışları ve yiyecek içecek standları, tüm konser ve tiyatro oyunlarımızdan daha fazla para getiriyor. Ve bu para akışını sürdürmek için, spor departmanının ihtiyacı olan şey -bekleyin- daha fazla para.

Pfft.

Dexter'ın Bay Wilford'a Harvest High'a transfer olacağını söylemesini bekledim. Söylemeyince, neredeyse kendim söyleyecektim. Artık Dex'in ayrılmasının Bay Wilford'u etkileyip etkilemeyeceğini asla bilemeyeceğim. Ama ben böyle kazanmak istemiyorum. Ve *ne pahasına olursa olsun* yapmak, Dex'in güvenini sarsmak anlamına gelmez.

Bunun yerine, tüm departmanımı hayal kırıklığına uğrattım.

Dexter beni otoparka kadar kovaladı ve konuşabilmemiz için yavaşlamamı rica etti. Ama onun beni gerçekten takip edemeyeceğini biliyordum. JV futbol maçına geç kalmıştı. Zaten, ona kalbimin kırıklığını anlatacak durumda değildim. Yeni tiyatro için tüm hedeflerim suya düştükten sonra olmazdı.

Puf.

Beni bulmak için aramaya ve mesaj atmaya çalıştı, ama *ben* bile nereye gittiğimi bilmiyordum. Bu yüzden bir süre arabayla dolaştım ve sonunda buraya geldim. Tequila Mockingbird. Bu, yıllardır insanların bahsettiği şehir merkezindeki bir bar. Bu geceye kadar hiç içeri girmedim. Bir cuma akşamı için mekan çok kalabalık değil. Ama yine de

henüz erken. Eminim kasabanın çoğu şu anda futbol stadyumlarından birinde. Ya Stony Peak ya da Harvest High.

Belki daha sonra buraya gelirler.

Şimdilik, barmeni kendime ait hissetmek hoşuma gidiyor. Işıklandırma loş. Müzik ise... yüksek. Buraya geldiğimde, salonun diğer ucunda bir bilgi yarışması başlıyordu. İlk şarabımı içtikten sonra, bir sonraki tur için tek kişilik oyuncu olarak adımlı yazdırdım. Yakında benim için hazır olacaklar.

Yine de, trivia oyunu aklıma geri çekilmeyi getiriyor. Ve Dex'i. Ve Hogan'a ne kadar kıskandığını. Ugh. Avucumu şakağıma bastırıyorum. Başım ağrımaya başladı.

Ama kalbim kadar değil.

"Alkolü kaldırabilirim," diyorum barmene. "Yani, sanırım kaldırabilirim. Aslında alkol içmem. Ama merak etme. Sonra bir araba paylaşacağım. Hadi, ver şunu. Bir kez daha."

"Bu blackjack değil." Barmen gözlerini kısar, ama arkasındaki raflardan şişeyi alır. Şarap kadehimi yarıya kadar doldurur. Sonra çok uzun bir bardağı suyla tamamen doldurur. "Önce bunu iç."

"Çok güzelsin," diyorum.

"Teşekkür ederim."

"Adın ne?" "Madelyn."

Havayı içime çekerim, yanaklarım balon balığı gibi şişer. "Keşke benim adım Madelyn olsaydı. Ama annem bana Sayla adını koymuş. Çok aptalca."

"Sayla harika bir isim. Çok orijinal."

"Evet, o kadar orijinal ki, Bob benim adımın Sailor olduğunu sandı. Ki değil."

"Bob senin erkek arkadaşın mı?"

"İğrenç. Hayır. Bob'un Hildy adında bir karısı var, ama evli olduklarını kimsenin bilmesini istemiyorlar. O yüzden kimseye söyleme. Lütfen."

"Anlaştık." Madelyn parmağıyla kalbini işaret eder ve ben hafif bulanık görüşümle onun yüz hatlarını incelerim.

"En iyi arkadaşına benziyorsun." "Gerçekten mi?"

"Hayır," diye kıkırdayarak cevap veriyorum. "Ama onun da senin gibi kızıl saçları var. Adı Loren. Ama yazılış şekli tuhaf. İkimiz de biraz tuhafız. Onu sevmemin pek çok nedeninden biri de bu. Ve bir listeye bile ihtiyacım yok."

"Doğru." Madelyn barın arkasındaki buzdolabından iki bira çıkarır ve bir kokteyl garsonuna verir. "Peki, tuhaf Loren bu gece nerede?" diye sorar. "Neden seninle birlikte değil?"

Ben dilimi şaklatırım. "Evimizde, nişanlısı Foster için romantik bir akşam yemeği hazırlıyor. Bugün ilk buluşmalarının yıldönümü ve ben onların özel gecesini mahvetmek istemiyorum. Dexter benimkini mahvetti diye."

"Dexter Michaels mı?"

Öksürerek güldüm. "Nasıl tahmin ettin? Trivia'da iyi olmalısın."

"Bu kasabada Dexter adında pek erkek yok."

"Bu kasabada Dexter gibi pek erkek yok, nokta." Dudaklarımı sıkıştırıp boğazıma yükselen mide bulantısıyla mücadele ediyorum.

"En azından tuhaf Loren burada olduğunu biliyor mu?"

"Kimse burada olduğumu bilmiyor. Dexter futbol maçında. Loren linguini yiyor. Linguini'nin tüm makarnalar arasında en romantik olanı olduğunu söylüyor. Bu beni güldürdü." Kıkırdadım. "Linguini," diye tekrarladım.

"Biraz su iç," dedi Madelyn.

"Tamam." Uzun bir yudum aldım ve sadece önüme biraz döktüm.

Şanslı hırkamın koluyla çenemi silerken, çantamdaki telefonum çalmaya başladı. "Belki yine Dex'tir," dedim, kalbim göğsümde atıyordu. "Eminim iyi olduğumu kontrol etmek için arıyordur. Daha önce onunla konuşmaya hazır değildim, ama şimdi birkaç kadeh şarap içtim. Belki konuşurum. Her neyse, dedikleri gibi, yine 'yetişkinler arası bir konuşma' yapmamız gerekiyor." Son cümleyi parmaklarımla tırnak işareti yaparak söyledim, sonra çantamdan telefonumu çıkardım. "Muhtemelen benim için endişeleniyordur. Biliyorsun, Camp Reboot'ta benim için çok endişelenmişti, ama ben sadece tuvalete gitmiştim."

"Camp Reboot nedir?" diye sordu Madelyn.

"Olamaz," diye inledim, numarayı görünce.

"Dex değil mi?" dedi Madelyn.

"Hayır." Bar tezgahına yaslanıyorum. "Merhaba anne," diyorum. "Üzgünüm ama şu anda seninle konuşamam. Madelyn'le meşgulüm. O, Tequila Mockingbird'deki yeni arkadaşım. Loren, Foster'la birlikte. Bob da Hildy'le birlikte, ama kimseye evlendiklerini söyleme, tamam mı?"

"Sayla?" Annem kafası karışmış gibi geliyor. Kimi aradığını bilmesi gerekir. "Sesin normal değil. Bir sorun mu var?" Hayatında ilk kez, annem kendisiyle ilgili bir hikaye anlatmaya başlıyor. Ya da hayatındaki bir sorun hakkında ağlamıyor. Ya da sadece kendisi için olan mutlu haberleri coşkuyla anlatmıyor. "Bebeğim. İçki mi içtin?"

"Evet." İç çekiyorum. "Sadece biraz şarap. Ama Madelyn'e de söylediğim gibi, içkiyi iyi kaldırıyorum." Hıçkırıyorum. "En azından kaldırdığımı sanıyorum. Anlamak biraz zor."

"Ne kadar içtin?" Annem ya utangaçlık duyuyor ya da konuyu şarabımdan başka bir şeye çevirmek istemiyor. Her halükarda, kendim hakkında konuşmaktan bıktım.

"Senin hakkında konuşalım anne. Ne oluyor? Bir nedeni olduğu için aradın herhalde."

"Şey... Oh... Ben... Şey."

Onu kendisi hakkında konuşturmak genellikle bu kadar zor değildir.

"Anlat

!

"Eugene ve benim yeniden bir araya geldiğimizi bilmen gerektiğini düşünüyordum."

"Umm." Gözlerimi kırpıyorum. Kırpıyorum.

Kırpıyorum. "Neyi yeniden başlattınız?"

"*Düğünümüz* yeniden başladı."

"Ahhhh. Düğün." Madelyn'e bir bakış attım ve ona başımı salladım.

O yeni bir arkadaşım olduğu için annemi tanımıyor. Eugene'i de. Ya da iptal edilen ama sonra tekrar yeniden başlayan nişanlarını da. Sanırım. "Neden fikrini değiştirdin?"

Annem bir süre sessiz kalır. Sonra şöyle der: "Şey, uzun uzun konuştuktan ve onun ısrarlı ricalarından sonra, Eugene ve ben ikimiz için de uygun bir uzlaşma noktasına vardık."

"Tabii. Uzlaşma." Boğazım kurur ve midemde bir sızı hissedirim. *Uzlaşma*, şu anda midemi bulandıran kelimelerden biridir. İşbirliği ve *koalisyon* da öyle. Elbette,

iyi geliyor, ta ki tüm uzlaşmayı yapan siz olana kadar. Ama en azından annem istifa edip taşınacağını söylemek için aramıyor.

Yine.

"Takım çalışması hayalleri gerçekleştirir," diyorum, ama nedenini bilmiyorum. "Bazen."

"Kesinlikle katılıyorum, bebeğim." Annemin sesi neşeleniyor ve her şeye rağmen bu beni mutlu ediyor. Bizim aramızda rolüm hep bu olmuştur. Ben neşelendirenim. Annem ise... moral bozucu.

"Her neyse, Eugene ve ben hala benim baş nedimem olmanı umuyoruz," diyor.

"Tabii," diyorum. Ya da belki de geveliyorum. "Düğün ne zaman?" "25 Aralık," diyor.

"Bekle. Noel mi?" Üçüncü içkimi bitirmedikten emin olmak için Chardonnay'ime gözlerimi kısarak baktım. "Orijinal tarihi korumak nasıl bir uzlaşma olabilir ki?"

"Uzlaşan *Eugene* oldu."

"Uzlaşmanın böyle işlediğinden emin değilim anne. Eğer her şeyi kendi istediğin gibi yaptıysan, bu gerçekten orta yol bulmak sayılmaz."

"Peki." Bir süre daha sessiz kalır. "Benim için mutlu olacağını sanıyordum, Sayla."

"Senin adına mutluyum." Beni göremese de yüzüme sert bir gülümseme takındım. "Sadece kendim için üzülüyorum."

"Sayla." Dişlerini şaklatıyor. "Ne oldu, bebeğim?"

"Sen gerçekten umursamıyorsun."

"Tabii ki önemsiyorum," diyor. "Sen benim kıızımsın."

Vücudumda bir acı yayılıyor ve onun burada benimle olmasını dilemeden edemiyorum. Ne kadar berbat bir durumdaydık, onun seçimleri ne kadar acı verici olsa da, o hala benim annem. "Dexter oldu."

Gözlerim doluyor.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bu Dexter denen kişi sana bir şey mi yaptı?"

"Evet." Burnumu çekiyorum. "Alnıma öpücükler kondurdu. Saç derimi masaj yaptı. Kabarcıklarına yara bandı yapıştırdı. Ve bana... umut verdi." Sonunda hıçkırarak ağlamaya başlıyorum.

"Ah. Ne umuyordun, bebeğim?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Her şeyi," diye ağlıyorum ve Madelyn önüme bir peçete kutusu bırakıyor. Telefonumu bırakıp, akan burnumu silmek için birkaç peçete alıyorum. Kendimi toparlamaya çalışırken, Madelyn su bardağını bana doğru itiyor. "Ağlayabilirsin, biliyorsun," diyor nazikçe.

"Dex'in ailesi mutluluğu seçiyor," diyorum boğuk bir sesle. "Hatta bir tabelaları bile var."

"Bazen bazı insanlar için bu işe yarayabilir. Ama bazen üzüntü seni seçer. Ve sen de ona boyun eğmek zorundasın." Madelyn, gözyaşlarıyla ıslanan yüzümü silerken sabırla bana bakar.

"Çok iyisin."

"Uzun zamandır burada çalışıyorum." Omuzlarını silkiyor. "Hemen hemen her şeyi duydum. Çok gözyaşı gördüm."

Bu muhtemelen doğru, ama ağlamak Tequila Mockingbird'e gelme amacımın tam tersi. Buraya unutmak için geldim.

Öncelikle, ya da dördüncü olarak, annemden kurtulmam gerekiyor. Onun sonsuza kadar mutlu olmasını bulmuş olması, kalbimi daha da çok acıtıyor. Onun mutsuz olmasını istediğimden değil. Sadece tek mutsuz olanın ben olmamı istemiyorum. Ondan farklı olmak için çok uğraştım. Daha iyi seçimler yapmak için. Ama yine de yalnız kaldım.

"Sayla? Bebeğim?" diye seslendi.

Hâlâ barda duran telefonuma bakıyorum. "Evet."

"Orada mısın? Seni duyamıyorum."

Telefonu tekrar elime alıyorum. "Buradayım, ama şimdi gitmeliyim. Şarap kadehimi bitirmem lazım. Ve bir sonraki bilgi yarışması yakında başlayacak. Yani ben iyiyim. Eski güzel Sayla geri döndü. Kazanmak için yarışıyor. İkinci sırada, ama sorun değil. İkinci olmaya alışkınım. Herkese göre. Her zaman."

"Sayla."

"Tüm uzlaşmalarda iyi şanslar anne," diyorum neşeyle. "Eminim Eugene ile daha çok işbirliği ve ortak çalışma yapmanız gerekecek." Bir saniye duruyorum. "Bekle. Bu biraz müstehcen oldu. Müstehcen mi oldu? Müstehcen demek istemedim."

"Sayla." Sesi şimdi sert geliyor. "Telefonu hemen barmene ver."

Gözlerimi kısarak bakıyorum. "Telefonumu Madelyn'e vermemi mi istiyorsun?"

"Evet."

"Ama neden?"

"Çünkü ben senin annenim ve öyle dedim."

"Peki." Telefonumu Madelyn'e uzatırken, özür dilercesine burnumu kırıstırırım. "Annem seninle konuşmak istiyor."

Madelyn başını sallar ama yine de telefonu alır ve benden uzaklaşır. Ben de konuşmasını dinlemek için bara doğru eğilirim ve sonunda suyumun kalanını deviririm.

"Üzgünüm!"

Madelyn dönüp bana bir bakış attı, ben ise daha fazla peçete arıyordum. Suyu silmeye çalıştım ama su barın her iki yanından yere damladı.

"En azından Chardonnay'ım kurtuldu." Islak peçeteleri bir yığın halinde düzenlerim ve şarabımı alırım. Bir yudum alırım. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Madelyn kaşlarını çatır ve boş eliyle kadehimi alır. "Hey! O benim şarabım!" diye itiraz ederim, sonra tabureden neredeyse düşüyorum.

"Sonra bana teşekkür edeceksin." Uzaklaşır, rehberimi ve bir arama yapar.

Bölüm Otuz Bir

DEX

Sayla fakülte otoparkından ayrıldığından beri, ben tam bir enkaz haline geldim. En kötüsünü hayal etmekten kendimi alamıyorum, benden nefret ediyor olmalı diye düşünüyorum. En azından, yalan söylediğimi düşünüyor olmalı. Sonuçta, Wilford'un FRIG'i onun bölümüne vereceğini söylemiştim.

Başka ne sonuca varabilirdi ki?

Telefonlarıma cevap vermediğinde ve mesajlarıma yanıt yazmadığında, Bridger'ın yardımını istedim ve son üç saati onu şehirde aramakla geçirdik. Ayrı arabalarla. Böl ve fethet. Aslında, o bölüp fethetti. Ben ise iki hafta önce Wilford ile yaptığım konuşmayı tekrar tekrar gözden geçirip, planımı neyin mahvettiğini anlamaya çalışıyordum.

Ve vardığım sonuç şuydu: Sayla'nın departmanının hibeye layık olduğunu ikna etmek için onun ofisine gitmiştim, ama o resmi olarak bir karar vermedi. Sözlü olarak değil. Sanırım sadece benim argümanlarımı dinlediğine inanmak istedim. Benimle aynı fikirde olduğuna.

Ama o sözleri hiç yüksek sesle söylemedi, değil mi Dex?

Şimdi kendimi çok aptal hissediyorum, Sayla'yı bu haberle şaşırtmak için acele ettim. Onun kahramanı olmak istedim. Bu yüzden ona söylememem gereken bir şeyi söyledim, kesin olmayan bir gerçeği. Bir noktada fikrini değiştirmiş olmalı. Ya da belki de onu ikna edemedim. Her halükarda, Sayla ile aynı anda yanıldığımı anladım.

İkimiz de gafil avlandık.

Ve bu durum ona sabotaj gibi gelmiş olmalı. Bildiğim kadarıyla söylediğim şey doğrudu: Oraya FRIG'i teslim etmek niyetiyle gitmiştim. Ama sonra, karar hakkında ona teşekkür etmemesini ve hiçbir şey söylememesini istedim, böylece kararı kendisi söyleyebilsin diye.

Sayla gibi güven sorunu olan biri için bu muhtemelen şüpheli görünüyor. Geriye dönüp bakınca.

Sanki o gün Wilford'un ofisine onun yerine kendi davamı savunmak için gitmişim gibi. Ve paranın atletizm bölümüne gideceğini başından beri biliyormuşum gibi.

Bana geleceğini.

Sayla'ya gelince, onu yine yendim. Bana inanmıştı. Ve kaybetti.

Sonrasındaki yüzü. Ah, dostum.

Gözlerindeki boşluğu, solgun yanaklarını asla unutmayacağım. Park yerinden koşarak çıkarken ne kadar kalbi kırık görüldüğünü. Ben de kamyonetime koştum ve onu takip etmeye çalıştım, ama o çoktan ortadan kaybolmuştu.

Futbol maçına gitmedim. Yıllardır ilk kez kaçırdığım maçı. Ama Sayla'yı bulmak benim için en önemli şey. Tek umursadığım şey. Evine uğradım ama arabası yoktu, bu yüzden eve gitmediğini anladım. Hatta öğle yemeği için salona getirdiği, artıklarıyla dolu paketleri hatırladım ve tüm restoranları dolaştım. Sonuç yok.

Artık hiçbir fikrim kalmadı, belediye binasının karşısındaki ücretli otoparkta otururken telefonum çaldı.

Midem ağzıma geldi.

Sayla.

Aramayı kabul etmek için ekranı kaydardım.

"Sayla?" Kalbim jet yakıtı gibi hızla atıyor. Sadece kendimi açıklamak için bir şans istiyorum. "Çok üzgünüm," diyorum. "Neredeysen, seninle buluşmaya geleceğim."

"Merhaba, Dex." Alçak sesli mırıldanma bana biraz tanıdık geliyor, geçmişten gelen bir ses, ama bu kesinlikle Sayla değil.

Gözlerim saat kulesine, kadranın ışığına kayıyor ve onun ayrılmasından bu yana kaç saat geçtiğini hatırlatıyor. Telefonunu kaybetmiş olmalı. Ya da yaralanmışsa? Bu bir hastane ya da karakol ya da...

Felaket senaryoları kurmayı bırak, Dex.

"Kimsiniz?" diye homurdandım. "Ve neden Sayla'nın telefonu sizde?" "Ben Madelyn Porter."

Ve Şimdi daha da kafam karıŐtı.

Maddie Porter ile Harvest Hollow'a taŐındıĐımda, yedinci sınıfta tanıştık. Lise boyunca arkadaş kaldık ve hatta birkaç yıl önce birkaç kez çıktık. Maddie komik, zeki ve sevimli. Ama aramızda sıradan bir arkadaşlıktan öteye geçmedi. Zaten ben de böyle olmasını tercih ediyordum. Yine de Maddie Porter gibi harika bir kadın, onun komik, zeki ve sevimli kişiliğinden doyamayan bir erkeği hak ediyor. O da aramızdaki ilişkinin sınırlarını hissedip ilişkimizi bitirdiğinde, ben rahatladım.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, karanlık kamyonetimin kabininde gözlerimi kırpıŐtırarak. "Futbol maçında mısın? Öyleyse, hemen buraya gelmen

buraya gelmeni istiyorum." *Buraya.* Son duyduğumda Maddie, Tequila Mockingbird'de barmenlik yapıyordu.

"Maçta değilim," diye homurdandım. "Zaten Şehir merkezindeyim."

"Bu iyi. Çünkü kız arkadaşın biraz fazla Şarap içmiş."

Kız arkadaşım.

"Kız arkadaşım yok."

Maddie alaycı bir Şekilde güldü. "Bu gece adını kaç kez peltek peltek söylediğine bakılırsa... Anladım."

"Kim geveliyor? Sayla mı?"

"Aynen öyle."

"Benden mi bahsediyor?" "Bütün gece boyunca."

"Ve onun telefonunu aldın çünkü..."

"Dediğim gibi. Birkaç kadeh Chardonnay fazla içti. Bilerek fazla içki vermedim ama kızın alkolü hiç kaldıramıyor gibi geliyor bana."

"Haklı olduğunuzu hissediyorum."

"Az önce annesiyle konuştum, endişeleniyordu. İkimiz de Sayla'nın bir uygulama kullanarak eve dönmesinin bu gece pek iyi bir fikir olmadığını düşünüyöruz. Harvest Hollow güvenli bir yer, ama cuma geceleri her yerden insanlar geliyor. Onu bir yabancıyla eve göndermek istemedim."

Sayla'nın rastgele bir adamın arabasının arkasında tek başına olduğu düşünceyi göğsümü sıkıŐtırıyor. Sanki bir fil göğüs kafesimin üzerine oturmuş gibi. Zaten kamyoneti vitesine takıyorum ve kendimi

Soğukkanlılığımı korumaya zorluyorum. Bar sadece birkaç blok ötede, ama başka bir arabaya çarpmak masum birini incitecek. Ve bu şekilde Sayla'ya daha çabuk ulaşamayacağım.

"Son kadeh şarabını bitirmeden elinden aldım," diyor Maddie, ben park yerinden çıkarken.

"İyi karar. Teşekkürler, Maddie."

"Buna biraz sinirlendi, ama şimdi kafasını bara dayamış durumda."

Boğazım düğümleniyor. "Sayla bayıldı mı?"

"Sadece dinleniyor," diyor Maddie. "Kendi kendine konuşuyor."

Linguini hakkında mırıldanıyor. Alnına öpücükler ve bir tür ay dövmesi hakkında."

"Anladım," diyorum. "Beş dakikaya oradayım."

Senin için geliyorum, Sayla.

Kızım.

Sonra Bridger'ı arıyorum.

"O iyi," diye cevap veriyorum, sözleri ağzımdan çıkınca rahatlamış hissediyorum. Daha da rahatlatıcı olan ise, bunun doğru olması.

"Neredeydi?"

"Tequila Mockingbird'de. Eski bir arkadaşım aradı. Bana haber verdi."

"

Bridger ıslık çalar. "Sayla sarhoş mu oldu?"

"Sanırım öyle," diyorum. "Şu anda onu almaya gidiyorum."

"İyi, iyi ki bir şeyi yok. Bu kadını gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum.

Bridge, bana yardım etmek için her şeyi bırakıp, bunu sormadan arabasına atladı ve işe koyuldu.

"Bana destek olduğun için teşekkürler," diyorum ona. "Sen iyi bir arkadaşısın."

"Ne zaman istersen. Sen de benim için aynısını yapardın." "Yapacağımı biliyorsun."

Adam için içim acıyor. Sayla ve ben ne kadar uyumsuz bir çift olsak da, *onun* istediği kadın başka bir adamla nişanlı. Bu aşılması daha da zor bir engel. İmkansız derecede büyük. Ama şu anda Bridger ve karşılıksız aşkı hakkında endişelenemem. Sayla'ya ulaşmam lazım.

Bara vardığımda, kamyoneti kırmızı çizginin üzerinde kaldırıma bırakıyorum. İçeride sadece bir dakika kalacağım, ama Sayla'nın bölgedeki park yeri konusunda bana zorluk çıkardığı anı hatırlamadan edemiyorum.

Bu gerçekten bir aydan az bir süre önce miydi?

İçeride, onu bir taburede, bar tezgahına eğilmiş halde buluyorum.

"Selam, uykucu."

Sesimi duyunca bana doğru gözlerini kırıştırıyor.

"Dex. Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye inliyor. Sonra ışığı engellemek istercesine gözlerini sıkıca kapatıyor. Ya da müziği. Ya da tüm dünyayı. Beni de dahil.

Maddie'ye bir banknot uzattım. Her ihtimale karşı yüz dolar. "Bu Sayla'nın hesabını karşılamaya yeter mi?"

"Fazlasıyla yeter," diyor. "Sana para üstünü vereyim." "Sende kalsın," diyorum. "Ve ona göz kulak olduğun için tekrar teşekkürler."

"Benim işim bu," diyor Maddie omuzlarını silkiyor. "Kendine iyi bak."

"Merak etme. Öyle yapacağız."

Sayla'nın bez bebek bedenini bar taburesinden kaldırıp kucağıma alıyorum ve kamyonetime doğru yürüyorum. Kollarını boynuma doluyor, çenesini göğsüme gömüyor ve onun güvende olduğunu artık kesin olarak bildiğim için içimi kemiren endişe dağılıyor.

Geriye kalan, beni asla affetmeyeceği endişesinin sıkıcı zonklaması. Yine de, onu yerleştirmek için elimden geleni yapıyorum, sonra kamyoneti çalıştırmak için koşuyorum. Motorun gürültüsü tanıdık bir rahatlık veriyor ve ısıtıcıyı açıyorum. Sayla iç çekiyor ve eğilip yanağını cama dayıyor. "Bu çok iyi," diye mırıldanıyor.

Kapının kilitli olduğunu iki kez kontrol ediyorum. "Seni eve götürdüğümüzde kendini çok daha iyi hissedeceksin."

"Hayır. Eve gitmeyelim." Uzun bir inilti çıkarır. "Loren orada. Linguini ile."

"Linguini mi?"

"Ve Foster." Burun akıntısı var ya da ağlamış gibi burnunu çekiyor. Her iki seçeneği de sevmiyorum. "Şimdi oraya gidersem, her şeyi mahvederim. *Her zaman her şeyi mahvederim.*"

"Öyle değil," diyorum ona. Ama o, yolcu koltuğunda, solgun başını kapıya dayamış, sarışın bir yığın gibi duruyor.

"Şu anda eve gidersem, her şeyi mahvedeceğim," diye inliyor.

"Tek seçenek benim evime gelmen."

Dudakları kabarak nefesini dışarı verir. "Zaten tatilde birlikte yattık," diyor. "Yani aynı kulübede yattık. Yani biz..."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum.

Görünüşe göre Sayla ve ben sabaha kadar verimli bir konuşma yapamayacağız.

"Yani, açıkça söylemek gerekirse, benim evime gitmemiz gerektiğini söylüyorsun.

Senin için sorun yok mu?"

Kafasını sallar ve kazara kafasını pencereye çarpar. "Hiçbir şeye razı değilim," der.

"Biliyorum. Çok üzgünüm."

Şakaklarını ovuşturur. "Üzgün olmak, olanları değiştirmez."

Bunu tekrar söyleyebilirsin.

İkimiz de sessizliğe bürünürüz ve benim daireme kadar olan yol boyunca öyle kalırız. Tek yatak odalı, tek banyolu bir evde yalnız yaşıyorum, bu yüzden en azından Sayla'nın burada kalması kimseyi rahatsız etmeyecek. Vardığımızda, ona birkaç Advil veririm ve onu kral boy yatakta yatırırım. Komodinde dolu bir şişe su vardır. Planım, bir yastığı kanepeye götürüp orada uyumak.

Ah, kimi kandırıyorum ki? Muhtemelen bütün gece uyanık kalacağım.

Işığı kapatıp gitmek için dönünce, Sayla kolumdan tuttu. Sarhoş bir kız için dirseğimi şaşırtıcı derecede sıkı tutuyordu.

"Lütfen," diye mırıldanıyor.

"Kal." "Ne?"

Oda karanlık, sadece panjurların arasından ay ışığı sızıyor. Işığı tekrar açıyor, gözlerini kısıyor ve yüzündeki saçları geri itiyor. Cildi terden mi, gözyaşlarından mı, yoksa her ikisinden mi nemli, bilmiyorum. Ama "Beni bırakma" derken ağzının titrediğini biliyorum.

"Evet, peki." Boğazımı temizliyorum. Şu anda çok savunmasız görünüyor. Fazla savunmasız. "Burada kalmamın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Annem hep terk ederdi." Derin bir nefes alır. "Her zaman. O çok, çok... terk edilebilir biriydi." Sayla dudağını çıkarır. "En terk edilebilir kişi olmak istemiyorum."

"En terk edilebilir olan?"

"Mm-hmm." Başını sallar, sonra yorganın altına daha da girer, başını yastıklara gömer. İçimi keskin bir acı kaplar. Bu kadını şimdi terk etmem mümkün değil. Zaten başından beri bunu istemiyordum.

"Tamam." Işığı tekrar kapatıyorum, sonra eğilip alnına nazikçe bir öpücük konduruyorum.

"Sen kazandın, Kroft. Kalacağım."

'ın Otuz İkinci Bölümü

SAYLA

Kabuk bağlamış göz kapaklarımı aralıyorum ve Dexter'ı, tanımadığım bir odanın köşesindeki koltuğa sıkışmış halde görüyorum. Dün giydiği aynı eşofman altı ve buruşuk kapüşonlu sweatshirt'ü giyiyor. Ya da en son birlikte olduğumuz zamanki gibi. Saçları dağınık. Gözleri bulanık. Adam benim hissettiğim gibi görünüyor.

Yani... mahvolmuş gibi. "Günaydın, güneş ışığı," diye mırıldanıyor.

"Neredeyim?" diye soruyorum, vücudumu kaldırırken içimi bir batma hissi kaplıyor. Hâlâ uykulu gözlerimi ovuşturuyorum, sonra parmaklarımı saçlarımın arasına geçirip, bir gecede saçlarımın ne kadar karıştığını değerlendiriyorum. Düşündüğümünden daha kötü. Bu karışıklığı düzeltmek için bir şişe saç kremi gerekecek.

Ama ne kadar kafam karışık olsa da, şu anda onun durumundan daha rahatım, çünkü onun yarısı kadar büyüklükteki bir sandalyeye sıkışıp kalmış durumda. Bu arada, ben yumuşacık yastıkların arasında yatıyorum, üzerimde kabarık gri bir yorgan var ve yatak ayak ucuna lacivert bir battaniye serilmiş. Etrafımdaki her şeyin harika koktuğunu da belirtmeliyim. Çam kokulu vücut şampuanı, çamaşır deterjanı ve hafif baharatlı kolonya kokusu karışımı gibi.

Dexter-licious.

"Burası senin evin mi?"

"Daire," diyor.

Gözlerimi ondan ayırıp odanın geri kalanını inceliyorum. Yumuşak gri duvarlar. Beyaz pervazlar. Panjurların arasından gün ışığı sızıyor. "Güzel yatak odası."

"Kanepede uyuyacaktım ama..."

"Burada kaldın." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sandalye üzerinde. Beni uyurken izleyerek mi?"

"Bana yalvardın."

"Kalmak için mi?"

"Evet."

"Yalvarmadım."

"Yalvardın."

Küçük bir çığlık attım. "O zaman *beni* kanepeye yatırmalıydın."

"Olmaz."

"Ya da benimle yatakta yatabilirdin." Kral boy yataklara göz gezdirdim. "Çok büyük."

"O da olmaz."

O sırada komodinin üzerinde bir su şişesi gördüm. Ağzım pamukla doluydu ve o kadar susamıştım ki ağlayacak gibiydim. "Bu su benim için mi?"

O başını sallayınca, şişeyi açtım ve açgözlülükle içtim.

"Dün gece bir şişeyi bitirdin bile. Sana birkaç Advil de verdim. Uyanınca başın ağrırsa diye önlem almak istedim ve ibuprofenin yeterince güvenli olduğunu düşündüm. Bilgin olsun, sana mango yedirmedim."

Su içmeyi yavaşlatıp, daha küçük yudumlar almaya çalışıyorum, zihnim boşaldığından beri neler olmuş olabileceğini anlamaya çalışıyorum. Tequila Mockingbird. Madelyn. Annem. Ugh.

"Şimdi biraz daha iyi misin?" diye sordu, suyun çoğu bittiğinde.

"Sanırım." Kapağı kapatıp şişeyi masaya koydum. "Kasıtlı olarak alerjimi tetiklemediğin için teşekkürler."

"Rica ederim." Elini saçlarında gezdirir. Yoksa bu durumda sandalye başı mı demeli? Her neyse.

"Dün gece sana bu kadar zorluk çıkardığım için özür dilerim. Bakılmaya pek alışkın değilim."

Bir an sessiz kalır. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Yani, Loren bana kesinlikle göz kulak olurdu," diye geri adım atarım.

"Ama genelde birlikte başımızı belaya sokan biziz."

"Sonra da karşılıklı olarak sonuçlarına katlanıyorsunuz?"

"Öyle bir şey." Telefonum yatağın yanındaki garip bir şarj cihazına takılı ve ben küçük bir inilti çıkarırım. "Loren demişken, ona burada olduğumu haber versem iyi olur. Eve gelmediğim için endişelenmiş olmalı."

"Dün gece ona mesaj attım," diyor. "Seni evine götürebileceğimi söyledi, ama..."

"Beni burada tutsak tutmaya mı karar verdin?"

"Sen zaten uyuyordun," diyor. "Ve senin aksine, o yalvarmadı."

Yanaklarım kızardı. "Haklısın."

"Ayrıca, anneni de bilgilendirmek için senin telefonundan mesaj attım. Maddie, barda yaptığınız konuşmadan sonra senin için endişelendiğini söyledi."

Kişisel şarap festivali görüntülerim, dünyanın en utanç verici atlıkarıncası gibi kafamda dönüp duruyor. Ve şimdi, hafıza kaybının sadece romantik romanlardaki bir olay örgüsü değil, yaygın bir sorun olmasını diliyorum. "Çok utanıyorum," diye fısıldıyorum.

"Gerek yok."

"Sadece ben genelde..." Cümleyi bile bitiremiyorum.

Son zamanlardaki davranışlarımın hiçbirisi benim için normal değildi.

Sakalını kaşıyor. "Genelde toplum içinde kendini rezil etmez misin?"

"İçki içmek diyecektim, ama evet. O da var. Umarım dün gece barda ebeveynler yoktu."

"Öyleyse, muhtemelen onlar da birkaç kadeh içmişlerdir. Her halükarda, okul dışında kimseye belirli bir davranış sergilemek zorunda değilsin."

"Yine de öğrencilere örnek olmam gerektiğini hissediyorum."

Omuzlarını silkiyor. "Stony Peak'li çocuklar Tequila Mockingbird'e ait değiller. Ve sahte kimlikleri varsa, bu onların sorunu. Yani özür dilemene gerek yok. Sen genellikle içki içmeyen yetişkin bir kadınsın. Ve gerçekten berbat bir gün geçirdin."

"Bu konuda haklısın." Yorganın altından çıkıp bacaklarımı yatağın kenarına sarkıtıyorum. Spor ayakkabılarım yerde duruyor. Şanslı sayılmayan hırkam komodinin üzerine asılı.

Ama hala yoga pantolonumu ve Gray Squirrels tişörtümü giyiyorum. En azından Dexter'in çam kokulu, baharatlı kolonyalı kıyafetleriyle uyanmıyorum. Bunun için minnettar olmalıyım.

Peki neden bir parçam hayal kırıklığına uğramış?

"Gerçekten üzgünüm." Dexter yüzünü buruşturuyor. "Hibe konusunda. Birçok kez özür diledim, ama Chardonnay'den sonra hatırladığını sanmıyorum. Ama şimdi her şeyi açıklayabilirim. Yani, durumun benim anladığım kadarıyla."

"Sanırım durumu kendi başıma çözdüm, Dex."

Koltuk kenarına yaklaşır, kaşları çatılır. "Yemin ederim Wilford'un seni seçtiğini sandım." Sesi acil. "Aksi takdirde sana bunu asla söylemezdim."

Başımı salladım. "Sana inanıyorum." "Bekle."

Gözlerini kırpı. "Gerçekten mi?" "Tabii ki."

"Vay canına." Nefesini verir ve omuzları çöker. "İtiraf etmeliyim ki, biraz şaşırdım. Ve çok rahatladım."

"Hadi ama Dex. Son birkaç haftada senin hakkında öğrendiğim her şeyi unutacağımı ve yanlış bir sonuca varacağımı mı sandın?" Sırıtiyorum. "Drama öğretmeni olabilirim, ama üçüncü perdede ayrılık sahnesi yazmak gibi bir niyetim yok."

"Sadece düşündüm ki..."

"Ayrıca," diye sözünü kestim, "biz gerçek bir çift bile değiliz, değil mi?" Dex'in gözleri benimkilere lazer gibi bakıyordu. "O zaman biz neyiz?"

Yutkunuyorum, keşke bir şişe su daha olsaydı diyorum. "Artık arkadaşız," diyorum. "Öpüşen arkadaşlar."

Dudakları bir tarafı yukarı doğru çekildi, ama etkisi hala daha çok bir yüz buruşturma gibiydi. "Biliyor musun, beni tekrar nefret etmeye başlayacağından oldukça emindim."

"Senden nefret etmiyorum, Dex. Ama aynı zamanda." Vurgulamak için bir ara veriyorum. "Pes etmeyeceğim."

"Bizden mi?"

"FRIG'den." Ayaklarımla ayakkabılarıma giymek için eğildim. "Parayı sahne sanatlarına yatırmak istediğini söylerken ciddi miydin?"

"Evet," diye ısrar etti. "Ama Wilford'u duydun. Bu bizim kararımız değil." "O zaman ona gelecek dönem Harvest High'a transfer olacağını söylemen gerek," dedim.

High'a transfer olacağını söylemelisin," diyorum. "Yeni bir spor direktörüyle spor salonu yenileme gibi büyük bir projeyi üstlenmesi gerektiğini anladığında, eminim fikrini değiştirecektir." Ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamak için dizlerimi tek tek kaldırıyorum. "En azından benimle neye bulaştığını bilecek. Ekstra organizasyon ve klipsli dosya. En büyük başarılarım." Gülererek ekledim. "Hatta kararın zor olduğunu bile söyledi. Ama diğer personele duyurmadan önce onu yakalamalıyız. Kimsenin sana baskı yaptığımı düşünmesini istemiyorum."

Dex çenesini oynatıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Sana baskı yapmıyorum, değil mi?" "Hayır."

"Tamam, iyi." Rahat bir nefes alıyorum. "O zaman pazartesi günü onunla bu konuyu konuşmalıyız. Okul başlamadan önce. Birlikte gidip onunla konuşabiliriz. Ya da sen tek başına konuşmak istersen, anlarım."

"Yapamam." Dex bakışlarını indirir ve alnında bir çukur oluşur. O kadar üzgün görünür ki, kalbim sıkışır. Son birkaç haftada öğrendiğim bir şey varsa, o da bu adamın sadık olduğu. Stony Peak'ten ayrılmak, daha iyi bir pozisyon için olsa bile, onun için muhtemelen çok zor olacaktır.

"İstersen, Bay Wilford'a senin adına söyleyebilirim," diye nazikçe teklif ettim. "Sen de ona söyleyemezsin."

"Benim için sorun değil." Sesim yumuşaktır. "Hayır."

"Ama..." Başımı eğip göz teması kurmaya çalışıyorum. "Neden olmaz?"

"Çünkü, Sayla." Gözlerini kaldırdı. "Harvest Lisesi'ne transfer olmuyorum."

Devasa, kral boyu yatak sanki altımdan çekilmiş gibi hissettim. "Ama Dr. Dewey dedi ki..."

"Dr. Dewey'in ne dediğini biliyorum," diye sözümü keser. "O zaman teklifi kabul etmedim. Ve kabul etmeyeceğim. Asla. Stony Peak benim evim. Ve bunu en iyi senin anlayacağını düşünürdüm."

Boğazım tıkanmış gibi ama baskıya karşı yutkunuyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, hayatın boyunca şehirden şehire dolaştığın anlamına geliyor," dedi. "Bir yere yerleşmek için *sabırsızlanıyordun*. Buraya yerleşmek için. Harvest Hollow'a. Stony Peak'e. O okul senin hayatın, Sayla. Ve benim de hayatım. İkimiz de onu sevmeye hakkımız var."

Nefesimi verip başımı sallıyorum. "Hayır, haklısın," diyorum. "Tabii ki haklısın." Göğsümü sıkın hayal kırıklığı yüzünden okunuyor olmalı, çünkü Dex'in yüzündeki ifade birden değişiyor. Sanki limon dilimi emmiş gibi.

"Kazanmaya çalışmıyordum," diyor.

"Biliyorum. Bu sefer gerçekten kaybetmeye *çalıştın*." İçimden kesik kesik bir kahkaha çıkıyor. "Ve yine de beni yendin. Bu da durumu daha da kötüleştiriyor. Bunu benim başarısızlığım olarak görmek muhtemelen bencilce, ama şu anda başka bir şey düşünemiyorum."

"Keşke bunu düzeltebilseydim," diyor. "Ama Harvest High'a gitmem, birkaç haftalık yönetmenlik görevini değiştirmek gibi değil. Ya da tek seferlik hibe parası almak gibi bile değil. Bu benim kariyerim, Sayla. Hayatım."

"Anlıyorum, Dex. Gerçekten anlıyorum." Boğazımda yükselen duygu dalgasıyla mücadele ediyorum. "Şimdi belki de gitmeliyim diye düşünüyorum."

"Gitme." Ayağa kalkıp yatağın kenarına oturuyor. "Burada kal ve bunu konuşalım. Lütfen."

"Senin dairesinden ayrılmaktan bahsetmiyorum." Tırnaklarımı ısırarak için ellerimi yumruk yapıyorum. "Stony Peak'ten ayrılmaktan bahsediyorum." Yutkunuyorum, kendi sözlerime bile inanamıyorum. "Hibe teklifim için diğer programları araştırırken, Charlotte'ta bu manyetik okulu buldum. Carolina Sanat Enstitüsü mü? Sahne sanatları bölümü inanılmaz. Onlarla iletişime geçebilirim. Önümüzdeki öğretim yılı için bir boş yerleri olabilir. Bu, Bay Wilford'a benim yerime birini bulması için zaman kazandırır."

Dex, ağızından kurbağa çıkmış gibi bana bakıyor. "Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü." Beynimdeki kargaşada düşüncelerimi toparlamak için bir ara verdim. "Ben aynı şeyi yapmaya istekli değilken senden okulunu değiştirmeni istemek pek adil olmaz." Sesim titredi. "Bu yüzden istekli olmalıyım."

"Neden ikimizden biri ayrılmak zorunda olsun ki?"

"Geri çekilmeden beri, Harvest Lisesi'ne transfer olursan her şeyin farklı olabileceğini umut ettim. Birincisi, burs parasını alacaktım. İkincisi, artık birlikte çalışmayacaktık. Ya da birbirimizle rekabet etmeyecektik." Burnum yanmaya başlar. "Bir kez olsun her zaman ikinci en iyi olmak zorunda kalmayacağımı düşündüm."

"Sen ikinci değilsin, Sayla."

"Öyleyim," diyorum yumuşak bir sesle. Teslim olmuş bir şekilde. "FRIG bunu bir kez daha kanıtladı."

"Yani, aynı anda fakülte başkanlığına aday olmamamız için iki saat uzaklıktaki başka bir şehre taşınmayı mı tercih ediyorsun? Bunun mantıklı olduğunu söyle."

"Bu mantıklı değil, tamam mı?" İçimde bir hıçkırık yükseliyor. "Hiçbiri mantıklı değil. Tek bildiğim, hayatım boyunca kendimi asla yeterli hissetmediğim. Eğer yeterli olsaydım, annem sadece ikimizle de tatmin olabilirdi. Ama ben o kadar yetersizdim ki, o benim eksikliğimi gidermek için sürekli erkeklerin peşinden koştu. İyi olmak için çok uğraştım. Onu mutlu etmek için. Sadece bizim iyi olmamızı istedim. Bir yerde kalmamızı. Herhangi bir yerde. Ama o zamanlar onun için yeterli değildim." Nefesim kesildi. "Ve şimdi herkes için fazla olan bu kadın oldum."

"Sen fazla değilsin," diye itiraz ediyor.

"Öyle değil miyim?" diye hıçkırırım. "Çok yoğunum. Çok rekabetçiyim. Çok muhtacım. İnsanlar listelerimi ve not defterlerimi bir kilometre öteden görüyorlar. Ve kaçıyorlar. Herkesi bunaltıyorum, Dex. Kendi annemi bile. Kucağıma bakıyorum. "Asla kimseye karşı doğru miktarda... yoğun olamıyorum."

"Hey." Parmağını çenemin altına koyup kaldırır. "Ben senin yoğunluğunun büyük bir hayranıyım."

Gözlerimden yaşlar süzülürken içimden küçük bir kahkaha yükselir. "Gördün mü? İşte böyle herkesin seni sevmesini sağlıyorsun. Zahmetsizce."

"Sana bir haberim var, Kroft." Gülümser ve gözyaşımı siler. "Gerçekten çaba sarf ettin."

"Her zaman öyle olacak." Sesim titriyor ve nefesim kesiliyor. "Harvest Hollow'da ya da Charlotte'ta. Stony Peak'te ya da Carolina Arts'ta."

"Bana uyar," diyor. "Bununla barışık olmama izin ver."

"Ama neden bunu üstlenmek isteyesin ki?" Islak yüzümü kolumla silerim. "Dexter Michaels yağmur bulutları sevmez. Ailen tamamen güneş ışığı ve gökkuşağıdır ve *mutluluk bir tercihtir*. Her zaman."

"Görüyorsun, işte burada yanılıyorsun." Gözlerinin arkasında bir şey kayıyor ve çenesini ileri geri hareket ettiriyor. "Belki de gerçeği öğrenmenin zamanı gelmiştir."

"Ne gerçeği?"

"Bu bir ne değil, bir kim." Vücudunu yatakta bana dönük olacak şekilde çevirir. Gözlerine bakarım ve o derin bir nefes alır. "Kız kardeşim."

"Hangisi?" Gözlerimi kırıştıtırırım. "Üç tane kız kardeşin var." "Mesele de bu." Yutkunur. "Aslında dört tane var."

'ın Otuz Üçüncü Bölümü

SAYLA

Tüylerim diken diken oldu, ama ne demek istediğini tam olarak anlamadım. "Başka bir kız kardeş mi var?"

Yavaşça başını salladı. "Clara'yı kaybettiğimizde sadece üç yaşındaydı." Sesi boğuktu. "Ama o hala bizden biri. Her zaman da öyle olacak."

Midem düğümleniyor ve doğru kelimeleri bulamıyorum.
Doğru kelimeler yok.

Ama...

"Çok üzgünüm, Dex." Elini tutup kucağıma alıyorum.

"O zamanlar ben on iki yaşındaydım. Kendal on, Landry sekiz, Jojo altı yaşındaydı. Clara en küçüktü. Annem hamile olduğunu söylediğinde bunun bir sürpriz olduğunu söylemişti." Kırık bir kahkaha atıyor. "Clara doğduktan sonra ona bir lütuf dedik. Ve gerçekten de öyleydi."

"Elbette." Parmaklarını sıkıyorum.

"Çok iyi ebeveynlerdi," diyor, bakışları tekrar yükseliyor. "Yani, iyi ebeveynler. Beş çocukları olmasına rağmen, hiç zorlanmıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Muhtemelen zorlanıyorlardı ama." Başını sallıyor. "Ama biz bunu hiç görmedik. Bize bunu göstermediler. Kız kardeşlerim ve ben her zaman güvende ve sevgi içinde hissettik."

"Eminim öyledir," diyorum yumuşak bir sesle, ama sonra kendime sessiz kalıp onun konuşmasına izin vermem gerektiğini söylüyorum.

"Hastalandığımızda her zaman aynı rutini izlerdik," diyor, "ki bu, bu kadar çok çocuğun birbirine mikroplar bulaştırdığı bir ortamda oldukça sık olurdu. Sıcak çorba. Soğuk bezler. Öksürük için bal. Yatakta dinlenme." Detayları hatırlayarak gözlerini kısıyor. "Annem ateşimizi takip ederdi ve bir gün kadar sonra durumumuz düzelmezse doktora giderdik. Clara'ya da son seferinde aynı şeyi yaptı. Doktor onu muayene etti ve antibiyotik yazdı. Kulak enfeksiyonu olduğunu söyledi. Anneme iyileşeceğini söyledi."

Annem babama söyledi. *Tamam*. Bu kelimeyi evin her yerinde tekrar ettiler. Tamam. Tamam. Tamam. Doktora güvendiler. Ama doktorlar da insan. Omuzları titriyor. Onlar da hata yapar. En azından bu doktor yaptı. Clara'nın durumu kötüleşti, daha halsiz, solgun ve gözleri donuklaştı ve sonunda acil servise kaldırıldılar. Annem bir şeylerin ters gittiğini ısrarla söylüyordu. Clara'nın Clara olmadığını söyleyip duruyordu. Onun gerçekte neyi olduğunu anladıklarında, artık çok geçti. Yüzü asıklaşır. "Menenjit böyle olabilirmiş, görünüşe göre."

"Oh, Dex." Sözlerim kederle doludur.

"Evet." Boğazını temizledi, elini çekip kolunu ovuşturdu. "Kızlarla birlikte yaptırdığımız dövme var ya? O Clara içindi. Clara için."

Nefes nefese başımı sallıyorum. Kendisinin o kısmını korumasının sebebi belli. "Ay'a kadar," diyorum.

"Ve geri," diye ekledi. "Onun en sevdiği kitaptı. Annemin el yazısıyla yazılmış tek bir satır, onu her zaman yanımızda tutacağımız anlamına geliyor, anlıyor musun?"

Hayır, anlamıyorum. Hayal bile edemiyorum. Ve bugün kendim hakkında hiç gürültü yapmamalıydım. Hiç gürültü yapmamalıydım. Çok fazla hareket etmek zorunda olduğumdan şikayet ediyordum.

Bu hiçbir şey.

Dexter'in gözlerindeki hüznü gidermek için bir milyon kez daha taşınırdım.

"Ofisimdeki ayı da Clara'nındı," diyor. "Aslında, başlangıçta benimdi. Bu doğrudu. Yıllar sonra, Clara onu eski bir oyuncak kutusunda buldu. Adını Clarence koydu." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ona çok orijinal olmadığı için takıldık. Ama o üç yaşındaydı. Tüm peluş hayvanlarına kendi adının bir varyasyonunu koydu. Her gece o oyuncakla uyudu."

"Bu yüzden mi hala sende?"

Utangaç bir şekilde başını eğiyor. "Annem üniversiteye gittiğimde onu gerçekten bavuluma koydu. Sonra onu yatağımın üzerinde tutmayacaktım ama yine unutacağım bir yere koymak da istemedim. Bu yüzden onu okula getirdim." Bir süre duruyor. "O eski dosya dolabında bir şey aradığımda, içim biraz hafifliyor." Dudaklarının bir köşesi

yine yukarı doğru kıvrılır. "Sana anlattığım her şey doğrudu, sadece *tüm* gerçeği anlatmadım."

"Gerek yoktu," diye onu teselli ettim. "Bana hiçbir açıklama borçlu değilsin. Asla."

"Ama sana her şeyi anlatmak istiyorum," diyor. "Çünkü bunların hepsi Stony Peak'ten ayrılmamamın nedenleri."

Tüm bu anıların ardından vücudu yerinde duramıyormuş gibi ayağa kalkar. Ben de ayağa kalkar ve onu takip ederek ana oturma odasına geçerim.

Duvarlarda spor tarihinin önemli anlarını gösteren çerçeveli posterler asılı. Bistro masasında bir sukulent ve köşede bir saksı ficus var. Dex beni kanepeye yönlendirir ve yan yana minderlere çökeriz.

"Şimdi bana anlatabilirsin, ama sadece istersen." Bunu söylüyorum çünkü onun hikayeyi anlatmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum, benim anlamama ihtiyacımdan daha fazla.

"Ailemiz, Clara'dan sonra Harvest Hollow'a taşındı..." Sesi giderek azalıyor.

Clara'dan sonra. Cümlelerin söylenmemiş sonu.

"Eminim o eski evi terk etmek annem ve babam için zor olmuştur," diyor, "ama biz çocuklar da pek iyi durumda değildik, bu yüzden bizi buraya getirdiler. Yeni bir başlangıç için. Ailece Stony Peak futbol maçlarına, müzikallere ve konserlere gitmeye başladık. İlk başta bunlar dikkatimizi dağıtan şeylerdi. Ama aynı zamanda hayatımıza yeniden neşe katmamız gerekiyordu. Kimse unutmak istemiyordu... ama bazen üzüntüyü bir kenara bırakmak zorundaydık."

"Ve mutluluğu mu seçtiniz?"

"Michaels ailesi böyle oldu." Başını sallıyor. "Hâlâ öyleyiz. Ama o zamanlar terapi gördükten sonra, kim olduğunu ya da nedenini bir daha kimseyle konuşmadım. Sanırım bir parçam olanları paylaşmaktan korkuyordu, çünkü bir şekilde ondan daha azına sahip olacaktım. Sanki ağzımı her açtığımda küçük parçalar kopuyormuş gibi. Bu yüzden Bridger bilmiyor. Liseden veya üniversiteden kimse bilmiyor."

"Omuzlarında dövme olan arkadaşların da bilmiyor mu?"

"Hayır." Kolundaki Clara'nın ayının olduğu kısmına dokunur. "Ama dövmem var. Ve onun ayısı da bende. Bunlar asla kaybetmeyeceğim bağlar."

Asla kaybetmeyeceğim bağlar. Belki bu nedenlerin hiçbiri mantıklı gelmiyor, ama ne diyebilirim ki? Onun hikayesini saklamak bir alışkanlık haline geldi. Kendi başıma taşıdığım bir şey."

"Bu tamamen mantıklı," diyorum. "En azından bana göre."

"Hmm." Bir an sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Buraya taşındıktan ve maçlara gitmeye başladıktan sonra, tek hayalim Squirrels için oynamaktı. Kendal ve Landry de aynı şekilde hissediyordu. Jojo pek öyle değildi. Onun savunması olarak, o altı yaşındaydı. Henüz hayal kurmaya başlamamıştı." Bu, ondan başka bir küçük gülümseme daha kopardı. "Ama geri kalanımız, elimizden geldiğince çok takıma katıldık. Her spor dalında. Her mevsimde. Meşgul olduk. Hayatımızı sürdürdük. Ailelerimizi ayakta tuttuk." Bir ara durup tekrar gözlerine baktı. "Yani."

"Evet. O dönemdeki tüm anıların Stony Peak sporlarıyla ilgili."

"Evet."

"Okul seni iyileştirdi." "Evet."

Elimi dizine koyuyorum. "O zaman elbette gidemezsin, Dex."

"Üzgünüm, Sayla." Gözleri nemlenir.

"Üzülme. Bana söylediğin için çok mutluyum. Sporun senin için yaptıklarına yepyeni bir takdir duygusu besliyorum. Genel olarak atletizmin çocuklar için yapabileceklerine. Herkesin benim bölümümün ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlamaya o kadar odaklanmışım ki, seni tam olarak dinlemiyordum."

"Şimdi dinliyorsun." "İlk sen dinledin."

"Senin için her şeyi yaparım Kroft." Derin bir nefes aldı, bakışları hala bana yalvarıyor gibiydi. "Şey... Neredeyse her şeyi."

"Biliyorum," diyorum. "Benim için FRIG'i bile bırakmayı denedin." "Evet. Denedim."

"Ve bu, senin bir şeyde başarılı olamadığın tek seferdi."

Ondan düşük bir kahkaha sesi çıkar ve bu rahatlama beni rahatlatır. Aramızdaki bu ana hiç hazırlıklı değildim, kendimi tamamen çaresiz hissediyorum. Ama Dex, benim

benim çaresizliğimi sevdiğini söylüyor. Belki de sonunda birisi için yeterince yeterliyimdir. Belki de birbirimiz için öyle olabiliriz.

"Hey." Aklıma bir şey gelince başımı eğiyorum. "Clara, inziva sırasında kaybolduğumu düşündüğünde bu kadar endişelenmene neden olan şey mi?"

Hala dizinde duran elime bakıyor. "Eminim bu içgüdü benim içime işlenmiş. Bir daha asla öyle hissetmek istemiyorum. Çaresizlik ve kayıp hissini. Bu yüzden yeni tanıştığım kimseye yakınlaşmıyorum. Önemseyecek kadar yakınlaşmıyorum." Gözlerini kaldırıyor, gözlerinin köşeleri yumuşuyor. "Şimdiye kadar."

Duygular boğazıma düğümlenir, ama onları yutarım. "Bana yakın hissediyor musun?"

"Olmamaya çalıştım," diyor.

"Ve iş arkadaşlarımla karışıklığa girmeye çalışmadım." Kafamı sallayıp iç çekiyorum. "Sanırım hedeflerimize ulaşmakta pek de başarılı değiliz."

"Ya da sadece esnek olduğumuzu söyleyebiliriz."

"*Daha* önce kimse bana esnek dememişti."

"O zaman zamanı gelmiş demektir," diyor ve ikimiz de bir an sessiz kalıyoruz.

"Peki." Burnumu kırıştırırım. "Şimdi ne yapacağız?"

Elini benimkinin üzerine koyar — dizindeki elin — ve nazikçe bastırır. "SACSS'den dört yıllık akreditasyon almak için elimizden geleni yapacağız. Sonra Dr. Dewey'e Stony Peak'ten ayrılmayacağımı söyleyeceğim. Ve sonra sen... Umarım sen de kalmaya karar verirsin." Odaya göz gezdirir. "Yani, Harvest Hollow'da kal. İkimizin de sevdiği okulda. Özellikle bu dairede kalmak değil."

"Ah." Ben de hafif bir gülümseme denerim. "Bu, artık beni rehin tutmayacağın anlamına mı geliyor?"

"Sen istemediğin sürece hayır." Küçük bir kahkaha atar, ama gözlerinin köşeleri hala ıslaktır.

"Ya Dr. Dewey, Harvest Lisesi'ne transferini bursun koşulu yaparsa?"

"O köprüye geldiğimizde geçeriz."

Diğer elimi, onun elinin üzerine koydum, o da benim elim üzerinde, o da onun dizinin üzerinde. Bir el sandviçi. "Ya da..."

"Ya ne?"

"Ya da belki ikimizin projesinin de finanse edilmesini sağlayacak bir yol buluruz."

Bölüm Otuz Dört

DEX

"Biliyorsun, en iyi arkadaşımı incitirsen, seni öldürmek zorunda kalırım." Loren bana yan gözle baktı, bir kaşı yukarı kalkmıştı. "Ve görüldüğümünden çok daha korkutucuyum."

"Sana inanıyorum." Teslim olarak avuçlarımı kaldırıyorum. "Ama iyi haber şu ki, Sayla'ya zarar vermektense bir kolumu kaybetmeyi tercih ederim. Muhtemelen iki kolumu da."

"Aferin." Loren dikkatini tekrar Sayla'nın kenarda volta attığı sahaya çevirir. Dudaklarında sürekli bir düdük vardır ve ben de bu sabahki son provada not almak için kulağımın arkasına bir kalem takmışımdır.

Ekim sonunun soğuğu tüm şiddetiyle devam ediyor ve bu sabah sıcaklık daha da düştü. Oyun çizgilerini ve saha çizgilerini çalışırken nefesimizin buğulanacağı kadar soğuk.

"Harika performans demişken," diyor Loren. "Kızımız gerçekten büyük bir adım attı, değil mi? Hem de en üst seviyeye."

Bizim kız.

"Kesinlikle öyle."

"Aslında, ikiniz de büyük bir adım attınız," diye ekliyor Loren ve bu övgüyle göğsüm kabarıyor. Onun sözlerinin benim hakkımda söylediklerinden dolayı değil. Sayla'nın şu anda bizim hakkımızda ne hissettiğini anlatan sözlerinden dolayı. Yani geçen aydan çok farklı bir şey.

Sayla düdüğünü çalar ve takımı çağırır. Yani, ödünç alınmış üniformalar giymiş tiyatrocı çocukları. Son bir saati, Gray Squirrels takımını temsil ederek, tüm güçleriyle oynayarak geçirdiler. Umarım bu süreçte biraz da eğlenmişlerdir. Aslında amaç da bu.

Müfettiş ve okul yönetimi, diğer öğretim üyeleri ve öğrencilerle birlikte tribünde oturuyor. SACSS ekibi de öyle.

takımı da burada.

Bütün hafta boyunca buradaydılar, sınıflarımızı ziyaret ettiler, bölüm başkanlarıyla görüştüler. Ekibimizin geçen bahar yazdığı iki yüz sayfalık raporu okuduktan sonra sıkıntıdan ölmediklerine şaşırdım.

Ancak bugün sunumumuzun finali. Bay Wilford'un okul öncesi öğretim kadrosu toplantısında söylediği gibi, "coup de gr ce" (son darbe). O sırada Fransızca  ğretmenimiz Rane , "coup de gr ce" ifadesinin daha çok ölümcül darbe anlamında kullanıldığını belirtti. Bilginiz olsun, bugün gerçekten başarısız olmak istemiyoruz.

Ya da berbat etmemek.

Sayla ve ben bu değerlendirmeyi başarıyla geçmek ve b l mlerimize ihtiyaç duydukları fonu sağlamak istiyoruz. Ancak bana planını söylemeyi reddediyor. Bilmesem daha iyi olacağını söylüyor. O anda daha etkili olurmuŗ. Belki de haklıdır. Her halükarda, ona güvenmeye karar verdim.

O da bana güvendiği için bunu hak etti.

"Beni aptalca mutlu ediyor," diyorum Loren'e, göğsümün arkasında bir sıcaklık yayılıyor. "Uzun zamandır ilk kez."

"Bu arada." Loren, Sayla'nın takıma tezahürat yaptığı, alkışladığı ve zıpladığı sahayı iŗaret ediyor. " lk kez mutlu olabileceğini hissediyorum."

Bir an sessiz kalıyorum, arkamdaki kalabalığın tezah ratlarını dinliyor, bu kadar çok uęraŗtığımız bu anın tadını çıkartıyorum. Ama aynı zamanda göğsümdeki hafif korkuyu da bastırmaya  alıŗıyorum. Sayla'yı sevdiğim kadar birini sevmek, benim radarımda yoktu. Aslında, son yirmi yılımı bunu uzak tutmakla geçirdim.

Loren omzuma hafifçe dokundu. "Neden böyle bir surat yapıyorsun?" Huh. Farkında değildim.

 lk tepkim her zaman konuyu saptırmak olduğu için, soruyu neredeyse ge iŗtiriyorum. Ama bu günlerde, Sayla sayesinde, daha açık olmaya  alıŗıyorum. Daha gerçekçi. Daha kendim gibi. Onlarca yıl boyunca, ailem için palyaço, okulda ise aptal bir  apkın rolünü oynadım. Ama bu sadece insanları benden uzaklaŗtırdı. Kimseye içimdeki adamı göstermedim.

"Gerçek şu ki," diyorum, sahaya gözlerimi kısarak, " onu şimdi kaybetmeyi hayal edemiyorum. Ve biliyorum bu deęiŗim muhtemelen görünüyor

çok hızlı geliyor, ama Sayla'yı yıllardır tanıyorum. Yani başlangıçta birbirimizi tanımıyorduk."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Loren sıırttı. "Sen onun baş düşmanı olarak başladın."

"Heh."

"Ama anlıyorum," diyor Loren. "Sayla en iyisidir ve şimdi onun bu yönünü gördüğüne sevindim. Onun da sonunda bunu gördüğüne sevindim."

"Oh, ben de görüyorum. Onun yanındayken, bir huzur ve memnuniyet hissediyorum, anlıyor musun? Sanki o yanımda değilse rahat edemiyorum. Sanırım ona şimdiden bağımlı oldum."

Loren gözlerini kısar. "Ama Carolina Arts'a gitmek istiyorsa onu vazgeçiremezsin, Dex. Ben de vazgeçiremem, onun burada kalmasını ne kadar istesem de."

İçim sızlar. "Sence sonunda gidecek mi?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," diye itiraf eder Loren. "Ama karar, bursun ne olacağına bağlı olabilir."

"Onun için doğru olanı yapmak istiyorum," diyorum, "ama onu şimdi bırakmayı hayal bile edemiyorum. Onu daha yeni tanıdım. Ona ihtiyacım var."

Loren ellerini ceketinin ceplerine sokar. "Mesele şu ki, Sayla senin mutluluğundan sorumlu olamaz, Dex. Sen de onunkinden sorumlu değilsin. Bu tür bir baskı kimse için sağlıklı değildir. Bahsettiğin huzur ve mutluluk önce senin içinden gelmelidir. O zaman ona en iyi halini gösterebilirsin."

"Yani." Bir an durdum. "Önce kendi mutluluğun. Sonra başka biriyle mi?"

"Aynen öyle."

Gülerek, "Nasıl bu kadar bilge oldun, ha?" dedim.

"Bana güven." Burun kıvırdı. "Kendi hayatım söz konusu olduğunda hâlâ oldukça aptalım."

"Ah, yapma. Senin geleceğin parlak. Bir doktorla nişanlısın. Harika bir işin var." Dirseklerine hafifçe vuruyorum. "Ve bence, oldukça harika yeni arkadaşların var."

"Demek aptalca çekici adamla artık resmi olarak arkadaşız," dedi.

"Öyle olduğunu düşünmek isterim."

"Güzel. Başından beri senin tarafındaydım, biliyorsun. Ona senin bir bebek gibi olduğunu söyledim. Zac Efron gibi. Sakallı olan."

"Kabul ediyorum," diyorum.

"Ama ben her zaman Sayla'nın tarafında olacağım." "Evet," diyorum. "Ben de."

Tiyatrocu çocuklar, 50 yard çizgisinde geleneksel maç sonrası el sıkışmasıyla muhteşem beraberliklerini kutladıktan sonra, spiker herkesin dikkatini, son bölgenin tüm alanını kaplayan devasa sahneye yönlendirir. Futbolcular, *Romeo ve Juliet*'ten bir sahneyi burada sergileyeceklerdir.

Orkestra orta sahada müziğe başlarken, tüm takım tribünlerin altından koşarak sahneye çıkar. Bana söylendiğine göre, Rönesans döneminde İtalya'nın Verona kentinde giyilen otantik kıyafetlere benzeyen vintage kostümler giyiyorlar. Oyuncular hızla Capuletlerin maskeli balosunu canlandırmak için dizilişlerini alırlar. Sahne sanatları yönetmeni olarak, çabalarının tiyatrocu çocukların top oyununa ayak uyduracağını umuyorum.

Ve iyi haber: Oyun umduğumdan daha da muhteşem geçiyor.

Açıkçası, bu Sayla'yı yenmekle ilgili değil. Bizim grubumuz onun grubundan daha iyi değil. Aslında biz çok daha kötüyüz. Dans ederken birbirlerine takılan oyuncularımız var, ana karakterler birçok repliği karıştırıyor ve kontrol edilemeyen kahkahalar yüzünden oyun birden fazla kez duruyor.

Ama sonuçta, Stony Peak'in tüm bölümlerini temsil eden öğrenciler katıldıkları için oyun başarılı oluyor. Ve sonunda, etkinlik büyük bir işbirliğine dönüşüyor.

Tıpkı planladığımız gibi.

Sahne, tüm oyuncuların erkek olması nedeniyle, kelimenin tam anlamıyla geleneksel bir Shakespeare oyunu gibi başladı, çünkü o zamanlar işler böyle yürürdü. Sadece Globe Tiyatrosu'nda değil. Tüm oyunlarda böyleydi.

(Bunu bana Sayla öğretti.) Ancak maskeli balonun ortasında, çeşitli kulüplerden diğer öğrenciler sahneye çıkmaya başladı.

İşaret dili.

Matematikçiler.

Oyuncular.

Ornitoloji.

Sonra tiyatrocı çocuklar da futbolcuların formalarıyla sahneye çıkar. Dans ekibimiz sahnenin önündeki çimlerde yerlerini alır. Bando ikiye ayrılır ve her iki tarafa da dağılır. Hatta koro da cüppeleriyle sahneye çıkar ve 14.yüzyıldan kalma eski bir şarkı söyler. Görünüşe göre bir madrigal. Ve büyük finalde, Stony Peak Lisesi'ni temsil eden yüzden fazla çocuk One Direction'ın "Steal My Girl" şarkısını söyler.

İronik olmayan bir şekilde. Ya da ironik bir şekilde. Kime sorduğuna bağlı olarak.

Ardından, hepimiz okulun marşına geçiyoruz, bando ve orkestra aynı anda çalışıyor ve herkes birlikte şarkı söylüyor. Benim liderliğimde. Gerçek bir mikrofonla. Sahnede. Halka açık bir yerde. Tabii ki Sayla da orada ve tüm süreci adım adım bana anlatıyor. O harika.

Birlikte harikayız.

Ve sonunda, kalabalık bize ayakta alkışlarken, tribünlerde tanıdık yüzleri aramadan edemiyorum. Tabii ki ailem de gelmiş. Kendal da çocuklarla birlikte gelmiş. Diğer herkes işte olmalıydı, ama o, kendi deyimiyle, gelecek nesiller için saklamak üzere video çekiyor. Bu, benim bir erkek grubunun şarkısını halka açık bir yerde söylediğimin kanıtı olduğu anlamına geliyor. Sonsuza kadar. Ama umurumda değil. Çünkü bunu Sayla ile yapıyorum. Onun için yapıyorum.

Her zaman.

Stony Peak okul marşını söylemeyi bitirir bitirmez, herkes hala alkışlarken, Sayla beni ve mikrofonu tribünlerin hemen önündeki pistin ortasına sürükledi.

"Merhaba, Gri Sincaplar!" diye bağırır ve stadyumdaki herkes dalgalar halinde alkışlar ve tezahüratlar yapar. "Hepiniz harika bir iş çıkardınız.

Bugün," diye devam ediyor, "ve umarım okul yönetimi, Müfettiş Dewey ve Ortaöğretim Okulları Güney Akreditasyon Komitesi başardıklarımızdan etkilenmişlerdir." Tribünlerdeki insanlar tekrar alkışlarken bir an duruyor. Sonra öğrencilere dönüyor. "Yani, sizin başardıklarınızla. Biz Gri Sincaplar, Mountain Valley Okul Bölgesi'nin zayıf takımı olabiliriz, ama Harvest High Bobcats kadar gururluyuz. Ve biz de aynı derecede övgüyü hak ediyoruz. Her iki okul da bunu hak ediyor. Ve biz Sincaplar, şansımız aleyhimize olsa bile pes etmiyoruz. Mücadeleye devam ediyoruz." Dikkatini tekrar VIP'lerin oturduğu tribünlere çevirir.

"Şu anda dört yıllık bir akreditasyon için mücadele ediyoruz. Ve bu hafta bunu hak ettiğimizi düşünmek istiyorum." Daha fazla tezahürat ve alkış. Enerji hissedilir derecede. "Ama bu günlerde *mücadele ettiğimiz* başka bir şey daha var, *uğruna* mücadele *ettiğimiz* değil," diyor. "Bay Michaels ve ben, departmanlarımızdan sadece birinin alabileceği bir hibe kazanmak için birbirimizle rekabet ettik. Ama gerçek şu ki, hem sahne sanatları departmanı hem de atletizm departmanı önemli yenilemeler için fonlara ihtiyaç duyuyor. Bugün kimseyi zor durumda bırakmaya çalışmıyorum, Dr. Dewey..." Titrek bir kahkaha atar. "Ya da belki de zorluyorum. Ama bugünkü performansımız sadece akreditasyon komitesinin Gray Squirrels'ın ne kadar sıkı çalıştığını görmesi için değildi. Bölgenin de bunu görmesini istiyoruz. Kafalarımızı bir araya getirip işbirliğine karar verdiğimizde, her şeyi başarabiliriz. Bu yüzden şimdi sizden, Dr. Dewey, ve sizlerden, okul yönetim kurulu üyelerinden, değerimizi takdir etmenin bir yolunu bulmanızı rica ediyorum. Çözüm kolay olmayabilir, ama size yalvarıyorum. Lütfen bizi bölmeyin. Her iki bölümümüzü de finanse etmenin bir yolunu bulun. Hepimiz birlikte çalışırsak, bunun işe yarayacağına inanıyorum. Sonuçta, gerçek işbirliği budur."

Sayla dönüyor, gözleri parlıyor ve nefesi hızlanıyor. Sonra bana uzanıyor ve herkesin görmesi için birbirine kenetlenmiş ellerimizi yüksekçe kaldırıyor. "Teşekkürler!" diye bağırıyor. Ve kalabalık çılgına dönüyor.

Benim kalbim de öyle.

Oh, tanrım.

Bu kadına aşığım.

'ın Otuz Beşinci Bölümü

SAYLA

Sizi meraktan kurtarayım.

Bölge bizi reddetti.

Tabii ki bunu bize o anda söylemediler. Sonuçta, Dr. Dewey ve okul yönetim kurulu üyeleri tribünde oturuyorlardı, Dex ve ben ise tiyatro grubu ve futbol takımı tarafından çevrili olarak 50 yard çizgisinde duruyorduk.

Kalabalık bize alkış tutarken, Dr. Dewey piste çıktı, mikrofonu aldı ve okulu desteklemek için gelen herkese teşekkür etti. Ardından, öğretmenlere olağanüstü sunumları için, öğrencilere ise sıkı çalışmaları için teşekkür etti. Son olarak, Güney Ortaöğretim Okulları Akreditasyon Komitesi'nin bu ziyaretini şimdiye kadarki en iyi ziyaret haline getirdiği için bölge adına övgüler aldı.

Mikrofonu kapatıp sessizce Dex ve bana, okul yönetim kurulunun önümüzdeki hafta "diğer konuyu" görüşmek için toplanacağını söyledi.

Böylece Dex ve ben, bu arada uyanık olduğumuz her dakikayı birlikte geçirdik, bekledik ve — dürüst olmak gerekirse — adeta kutlama yapıyormuşuz gibiydik. Bizim tarafımızı görmemeleri mümkün değildi, değil mi?

Yanılmışız.

Dün, okul yönetim kurulu ve Dr. Dewey önceki argümanlarını tekrar ettiler: FRIG'de iki büyük projeyi tamamen karşılamak için yeterli para yoktu. Her iki projeyi de finanse etme umudumuz varsa, birini şimdi yapıp devletten gelecek hibeleri beklememiz gerektiğini söylediler. Yani, nihai işbirliği için parayı paylaşma talebimiz sonuçta reddedildi.

Sanırım, bizim coşkumuz ve sıkı çalışmamızın bu durumu değiştireceğine inanmam aptalcaydı. Ama Dexter ve benim başarabileceklerimize inandığım için asla pişman olmayacağım. Ve reddedildikten sonra, Dr. Dewey'e Stony Peak'te kalacağını söylemek ona o kadar da kötü gelmedi.

Bu arada, spoiler uyarısı: Güney Ortaöğretim Okulları Akreditasyon Komitesi tarafından reddedilmedik. Aslında, SACSS bize çok olumlu bir değerlendirme yaptı ve bir sonraki ziyaretlerine kadar dört yıllık bir süre tanıdı.

Yine de, başladığım yere geri döndüm. Dexter'ın ardından ikinci sırada. İş arkadaşım.

Durumu daha da kötüleştiren şey, cumartesi günü okulda olmamız.

Kampüsün geri kalanı terk edilmiş durumda, ancak Bay Wilford, değerlendirme ve gelecek dönem için önerilerini içeren elektronik dosyayı zaten almış olmamıza rağmen, tüm öğretim kadrosu için SACSS raporunun basılı kopyalarını hazırlamamızı istedi. Yine de, pazartesi sabahına kadar herkesin posta kutusuna basılı raporun ulaşmasını istiyor.

Bana sorarsanız, bu bizim zamanımızın, dünyadaki kağıt kaynaklarının da boşa harcanmasıdır. Ama kimse bana sormadı. Bu yüzden Dex ve ben şu anda öğretmenler odasındayız, uzun bir masanın başında durmuş, kağıtları sıralayıp zımbalıyor ve söyleniyoruz.

Daha doğrusu, ben zımbalayıp söyleniyorum. Dex sadece sıralıyor.

"Evde kabak oyması yapmam gerekirdi," diyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bu daha çok sızlanma gibi çıkıyor. "Loren ve ben her zaman kabak çekirdeklerini kavururuz." SACSS raporunun sayfalarını gerekenden biraz daha sert zımbalıyorum. Slam. Slam. Slam. "Üzerlerine tarçın ve şeker serpiyoruz."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor Dex.

"Şömine başında sıcak ve kuru olabilirdim. Bunun yerine, ıslak yoga pantolonumla buradayım."

"Evet." Dex pencereden dışarıya, yağmur damlalarına ve sonsuz griye bakıyor. En azından su geçirmez bir ceket giyecek kadar akıllıymış. Tüm antrenmanlar ıslak sahalar nedeniyle iptal edildiğinde anlamalıydım.

"Üzgünüm." Ona küçük bir gülümseme gönderirim. "Biliyorum, zaten bildiğin bir şeyi söylüyorum."

"Hayır. Artık benim için vaaz yok." Yeni derlenen bir raporu yığına ekler. "Performans sanatları direktörlüğü görevim bitti, hatırladın mı? Akreditasyon bitti ve pazartesi günü normal görevlerimize geri döneceğiz."

"Hatırlıyorum." Zımbalamak için yeni bir rapor alıyorum. Slam. Slam. Slam. "Ama sporcuların beni özleyeceğini düşünüyorum."

"Sen benden çok daha güzelsin ve çok daha güzel kokuyorsun. Bana güven. Seni kesinlikle özleyecekler." Bana bir bakış attı. "Asıl soru... ben özleyecek miyim?"

"Beni özleyecek *misin*?" Gülererek homurdandım. "Buna kendin cevap vermelisin, bayım."

Kafasını sallar. "Hayır, ben senin Stony Peak'te kalmaya karar verip vermediğinden bahsediyorum. Bu konuyu açmak istemedim, ama hâlâ o sanat okuluna gitmeyi düşünüyor musun?"

"Ah, doğru. O." Ona kaşlarımı çattım. Slam. Slam. Slam. "Peki, bir bakalım. FRIG'i alamadım ve sen Harvest High'a transfer olmuyorsun, yani burada çalışmaya devam edersem ve çıkmaya çalışırsak, iş arkadaşlarımla ilişki kurmayacağıma dair kendime verdiğim tüm sözleri bozduğumu kabul etmek zorunda kalacağım. Merak ettiğin bu mu?"

"Belki." Yumuşak bir kahkaha attı. "Ama en azından durumu çok kötü göstermiyorsun."

"Ben drama öğretmeniyim," diyorum. "Dramatik olaylara yatkınlığım var."

Dex elindeki kağıtları masaya koyar. "Aslında biz 'tiyatro' terimini tercih ederiz."

Ona bakıyorum. "Sadece şaka yaptığını biliyorum ve ciddi davranmaktan nefret ediyorum, sadece..." Sesim kesiliyor ve gözlerimin köşesindeki yaşlarla mücadele ediyorum.

"Hey, hey. Buraya gel." Elimi tutar ve beni kanepeye götürür. "Anlıyorum." Bir köşeye oturur ve beni yanına çeker. "Ne zamandan beri bilmiyorum ama yetişkin gibi davranmak zorundaydın. Anaokulundan beri mi?"

Gülerek burnumu çekiyorum. "Öyle sayılır."

Elini uzatıp yanağımı okşadı. "Her zaman odadaki en büyük yetişkin olmak yorucu olmalı. Tüm sonuçları düşünen kişi olmak. O kadar çok evrak..." Dudağından bir ısılık çıktı. "Hayal bile edemiyorum."

Hâlâ ortamı hafifletmeye çalışıyor, ama gözlerim gerçekten doluyor. "Çok yorgunum, Dex."

"Biliyorum," diye mırıldanır ve beni kollarına alır. Göğsüne yaslanıp gözyaşlarımı onun sweatshirt'üne silerim. Elini başımın üstüne koyar. "Ama artık ben varım. Buradayım."

Çenemi kaldırıp ona bakıyorum ve onun benim iznimi beklediğini biliyorum. Yine. Bana karşı her zaman çok sabırlıdır. Başımı salladığımda, ağzı benimkine doğru eğiliyor ve ikimiz de nefesimizi kesecek öpücükler için oksijen depoluyormuşçasına derin bir nefes alıyoruz.

"Artık bırakabilirsin," diye fısıldadı ve derin, gürleyen sesi, inanabileceğim bir söz gibiydi. Bu birkaç sakın sözle, beynimdeki dağınık beyaz tahtayı tek bir büyük hareketle sildi.

Kollarında, sonunda kendi tarihimi yeniden yazabileceğimi hissediyorum.

Eskiden yapabileceğim en riskli şeyin başkalarını istemek, hatta daha kötüsü, onlara ihtiyaç duymak olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi Dex Michaels'ı her şeyden çok istiyorum. Ve ona daha da çok ihtiyacım var.

Ben ona tüm nefesimi ve tüm umutlarımı küçük yudumlarla verirken, Dex beni asla doyamayacakmış gibi içiyor. Bir süre birbirimizde kayboluyoruz ve bu en güzel türden bir kayboluş. Ta ki iki telefonumuzdan aynı anda siren gibi bir ses çıkıncaya kadar.

İkimiz de irkiliriz, sonra siren tekrar çalar.

Kablosuz Acil Durum Uyarısı.

Dex benden ayrılır ve telefonunu arar. İç çekerek, ben de isteksizce telefonumu kontrol ederim. Uyarı, bölgemizde fırtına olacağına dair. Önümüzdeki yarım saat içinde. Dex'in felaket senaryolarına çabuk kapıldığını biliyorum — ve bunun iyi bir nedeni var — bu yüzden onun en kötü senaryo senaryosuna karşı koymak istiyorum.

"En azından kasırga veya hortum uyarısı yok," diyorum. "Fırtına o kadar da kötü değil, değil mi?"

Dex homurdanıyor. "Çok iyi de değil."

Başımı eğip, onun gözlerime bakmasını bekliyorum. "Deprem bölgelerinde yaşadım. Onlar için hiçbir uyarı yok. Ve orman yangınları o kadar hızlı yayılabilir ki, anında tahliye etmek zorunda kalırsınız. En azından WEA sayesinde burada önceden uyarı alıyoruz."

Yüzünde sert bir ifade var. "Hayal kırıklığının belli oluyor, Kroft."
"Sadece, bir

ya da hortum bulutu ile Oz'a uçurulmayacağımızı söylüyorum." Omzuna uzanıyorum. Sıkıyorum. "Zamanımız var, Dex. Her şey yoluna girecek."

"İyi. Tamam." Çenesi titriyor.

Kötü kelime seçiminden dolayı yüzümü buruşturuyorum. *İyi*, ona sakinlik hissi uyandırmıyor. "Özür dilerim. İyi olacağız demek istedim."

"Tabii." Diye homurdanır. "Olası dolu hariç. Ve düz çizgisel rüzgarlar, olası mikro patlamalar ve aşaağı doğru patlamalar."

"Evet, o şeyler ne olduğunu bilmiyorum." Burnumu kırıstırıyorum.
"Şey, dolu hariç. Onu duymuştum."

"Hiç de hoş şeyler değiller," diyor. "Buralarda fırtınalarla birlikte saatte 160 km hızında rüzgarlar esiyor."

"O zaman bir plan yapalım ve akıllıca davranalım."

Yine homurdandı, ama gözlerinin arkasında beyni çalışıyordu. Akli başında düşünemediğini hissettim. Bu yüzden ben öncülük ettim.

"Önce, kampüs ve otoparkları hızlıca tarayıp etrafta öğrenci veya veli kalmadığından emin olmalıyız," diyorum. "Eğer birini bulursak, burada bir yere sığınmalarının mı yoksa eve göndermemizin mi daha güvenli olduğuna karar verebiliriz. Yağmurun şiddetine bağlı olarak."

"Yağmur değil," diyor. "Fırtına. Ve *biz* bunların hiçbirini yapmayacağız. *Ben* yapacağım."

"O zaman ne yapmamı öneriyorsun? Burada durup herkese yoga pantolonumun ne kadar yakıştığını mı göstereyim?"

Şakaklarında bir damar atıyor. "Seni burada istemiyorum, Sayla." "Yani eve gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Yalnız başına değil." Dişlerini sıkıyor. "Küçük arabanda değil."

"Yani beni burada istemiyorsun ve eve gitmemi de istemiyorsun. Bu durumda pek fazla seçenek kalmıyor."

"Sadece güvenli olmanı istiyorum." "O zaman seninle kalmama izin ver."

"İnatçı kadın," diye mırıldanır Dex ve kapıya doğru yürür. "Bana yakın dur. Tam yanımda."

"Anlaşıldı," diyerek onu takip ederek avluya çıkıyorum. Yağmur şiddetli ve aralıksız yağıyor, gökyüzü her dakika daha da kararıyor. Birlikte kampüsü dolaşarak, alt kat otoparklarını ve kampüsün güney tarafındaki binaları kontrol ediyoruz. Sabahın erken saatlerinde yağın yağmur nedeniyle tüm antrenmanlar ve toplantılar iptal edildiği için, hiçbir yerde öğrenci veya veliye rastlamıyoruz.

Ancak arama yaparken rüzgar şiddetleniyor ve görüş mesafesini zorlaştırıyor, bu yüzden beşeri bilimler binasının yanından gelen Gordon'a neredeyse çarpıyoruz. Kapüşonlu bir yağmurluk ve bot giyiyor.

Akıllıca.

"Burada ne yapıyorsun?" Dex, gök gürültüsünün sesini bastırarak bağılıyor. "Fırtınayı duydum. Etrafta çocuk kalmadığından emin olmak istedim. Yağmurda bile, bazen hafta sonları ebeveynlerinden uzaklaşmak için bir yer ararken buraya gelirler."

"Alt katlardaki binaları zaten kontrol ettik," diyorum. "Kampüsün ortasını kontrol etmek istersen, Dex ve ben arka yoldan geçip oyun alanlarına uğrayabiliriz."

"Umarım kimseyi bulmayız," diyor Gordon.

"Her halükarda, sonra buluşalım." Dex çenesini spor salonunun yönüne doğru salladı. "Fırtına çok şiddetli olursa, ağırlık odasında sığınabiliriz. Penceresi yok ve bina sağlam."

Gordon başını sallar. "İyi plan." Sonra fırtınanın içine doğru yola çıkar.

Dex'e uzanırım. "Gördün mü? Artık bir planımız var." Ona küçük bir gülümseme gösteririm. "Burada keşif yapacağız. Ya da tanıyacağız. Ya da ikisini de."

Alnındaki damar zonklıyor. Geri çekilme sırasında yaptığı şakayı hatırlatmam onu hiç eğlendirmiyor. Ben de sadece elini sıkıyorum. "Hadi. Şu işi bitirelim."

Tüm oyun alanlarını kontrol ettiğimizde, rüzgar sanki canlıymış gibi uluyor. Gök gürültüsü patlamaları arasında gökyüzünde şimşekler çakıyor ve erişim yolu boyunca uzanan ağaçlar dallarını kaybediyor

dalları kopuyor. Gordon'la buluşmak için spor salonuna doğru ilerlerken, lobideki pencereler çerçevelerinde gürültüyle sallanıyor.

Yağmurla ıslanan giysilerimizden suyu silkelerek basketbol sahalarını geçip ağırlık odasına geçiyoruz. Artık pembe sweatshirt'üm tamamen ıslanmış, vücuduma duvar kağıdı gibi yapışmış durumda. Ama altında da daha kuru olduğum için, onu üzerimde bırakıp ağırlık sehпасına çöküyorum. Dex yanıma oturmak üzereyken, floresan ışıklar titremeye başlıyor.

"Bu bir sorun," diyor, somurtkan bir ifadeyle.

Ben yüzümü buruşturuyorum. "En azından telefonlarımızda el fenerleri var."

"Evet, ama bir süre burada mahsur kalabiliriz ve benim pilim azaldı."

"Ugh. Benimki de." Gülmeye çalışıyorum. "Telefonlarımızı şarj etmemek acemi hatasıydı, değil mi? Gece fener olmadan kulübeyi terk etmek gibi bir şey."

Dex kaşlarını çatıyor. "Futbol sahasının yanındaki depoda birkaç fener var. Belki birkaç el feneri de vardır."

"Gordon'a mesaj at," diyorum. "Uğrayıp birkaç tane alabilir."

"Kampüsün diğer tarafından geliyor." Dex ayağa kalkar. "Ben hızlıca oraya koşarım."

"O zaman ben de seninle geliyorum."

"Öncelikle, sen koşturamazsın Kroft. Ve o fırtınaya tekrar çıkmak mümkün değil. Güvenli değil."

"Benim için güvenli değilse, senin için de güvenli değildir."

"Amaç benim güvenliğim değil. Senin iyi olduğundan emin olmak. Bu kadar basit."

Telefonlarımız aynı anda titriyor. Gordon'dan bir güncelleme var.

GORDON

Burada ağaçlar devriliyor. Bazı binalar hasar gördü. Camlar kırıldı. İkiniz iyi misiniz?

Dex kendi kendine mırıldanırken, ben Gordon'a mesaj atıyorum.

BEN

Seni bekliyoruz. Ağırılık odasında.

GORDON

Güzel. Orada kalın.

"Gördün mü? Artık gidemezsin," diyorum. "Ağaçlar."

"Spor salonu ile kulübe arasında ağaç yok." Eğilip alnıma bir öpücük kondurur. "Hemen dönerim. Söz veriyorum."

Onu durduramadan, basketbol sahasına doğru koşar ve ben ağırılık odasında yalnız kalırım. Dexter'ın hatırı için, bu fırtınanın önemli bir şey olmadığını söyledim, ama yağmur ve rüzgar, şimdiye kadar yaşadıklarımın daha kötü.

Soğuktan çok sinirlerden dolayı vücudum titriyor. Kampüsteki bazı ağaçlar o kadar yaşlı ki, gövdelerinin zarar görmesine şaşırmıyorum. Bir ağaç uzmanı muhtemelen yıllar önce onları kesmiş olmalıydı. Özellikle bilim binasının yanındaki meşe ağaçları. Dexter'ın ofisinin penceresine çok yakın olan bir tanesinin dalları cama sürtünüyor.

Huh.

O ağaç pencereyi kırarsa, içerideki her şey fırtınaya maruz kalacak. En son oraya gittiğimde, tüm dosyaları hala dolapların dışında, masanın, sandalyelerin ve sehpanın üzerinde yığılmıştı. Ziyaretlere o kadar odaklanmış ki, yeniden düzenlemeyi hiç bitirmemişti. Bana. Yılların emeği ve tüm kayıtları mahvolabilir.

Ve Clarence.

Işıklar yine sinyal gibi titriyor ve ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ama Dexter geri döndüğünde ve ben burada olmadığımı paniğe kapılmasını istemiyorum, bu yüzden beyaz tahtaya aceleyle bir not yazıyorum:

tuvalete gittim

Kızların soyunma odası bu binaya bitişik. O benim orada olduğumu sanacak ve ben, onun yokluğumu fark etmeden geri döneceğim. Ve sonra, hiç düşünmeden, ağırılık odasının arka kapısından dışarı çıkıyorum.

Fırtına beni vurmakla kalmaz, yutar. Gökyüzü kömür grisi ve rüzgar göğsüme bir duvar gibi çarparak nefesimi keser. Dolu yanlara doğru eser, buz gibi iğneler yüzümü kırbaçlar. Hava ıslak malç ve ozon kokar.

Başımı eğerek, botlarım yağmur suyunda çamur sıçratarak bilim binasına doğru yola çıkıyorum. Yol, çöp tenekeleri, düşmüş dallar ve diğer rastgele enkazlarla dolu bir engel parkuru gibi görünüyor. Ayaklarımın etrafında çakıl taşları ve yapraklar dönüyor. Önümdeki yola odaklanmam gerekirken, sağ tarafıma bakma hatasına düşüyorum. Ve yağmur damlalarının arasından onu görüyorum.

Tiyatro.

Kalbim gırtlığımı kadar çıkıyor. Devasa bir beyaz meşe ağacı binayı yutuyor gibi görünüyor. Pencereler kırılmış, kapı aralık. Fırtına tüm ağacı devirdi, çatıyı kısmen çökertti. Bir an ağızım açık kalıyor, yüzümdeki su damlalarını siliyorum. Ama tiyatro için artık yapabileceğim bir şey yok. Devam etmeliyim.

Titreyerek nefes alıp, bilim binasına doğru ilerledim. Dex'in ofisinin dışındaki ağacın hala ayakta olduğunu ummaktan başka bir şey yapamazdım. Ofisine en yakın girişe yaklaştığımda, kapının rüzgârla açıldığını gördüm. Gordon, öğrencileri kontrol etmek için aceleyle buradan geçmiş olmalıydı. Ya da rüzgâr sandığımdan daha tehlikeliydi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ikinci kata ulaştım ve koridordan Dexter'in ofisine koştum. Kapıyı açmak için uğraştıktan sonra içeri daldım ve pencerenin hala sağlam olduğunu gördüm. Sonra Clarence'ı gördüm.

Hâlâ masadaki dosya yığınının üstündedir. Yakından bakınca, ayı sandığımdan daha küçüktür. Yıpranmış ve keçeleşmiştir, bir düğme gözü eksiktir ve mavi fiyonku yıllar içinde solmuştur. Boğazım düğümlenir ve onu sıırıslıkla sweatshirt'ümün içine sokarım. Clara bu ayıyı kollarında tutardı. Onunla yatakta uyurdu.

Rahatlama dalgası beni sararken dişlerim titremeye başlıyor.

.

Bu düşünce mantıksız, biliyorum, ama onu Dex için saklamam gerekiyor.

Dex için onu kurtarmam gerekiyor.

Gitmeden önce, pencere kırılma ihtimaline karşı, vücut ağırlığımı kullanarak dosya dolaplarından birini odanın diğer tarafına, pencereden uzağa itiyorum. Sonra çekmecelere olabildiğince çok kağıt sıkıştırıyorum. Yöntemimde bir mantık ya da düzen yok. Sadece pencere kırılırsa kayıtlarının kuru kalmasını umuyorum.

En azından, bu korkunç rüzgarda kağıtlar etrafa dağılmayacak.

Her halükarda, Dexter yakında ağırlık odasına geri dönecektir. Belki çoktan dönmüştür bile. Benim gittiğimi fark ettiyse, gereğinden fazla endişelenmesini istemiyorum. Merdivenlerden aşağı koşarak, fırtınanın gürültüsünü kesen bir çığlık duyulduğu anda, hâlâ açık olan kapılara ulaşıyorum. Tavanından bir şey kopmuş olmalı.

Belki bir lamba ya da giriş. Ya da...

Başımın tepesinde ani ve kör edici bir acı hissettim, sonra yer bana doğru yükseldi. Ve karanlık ve kendi kekeleyen nefesimin fısıltısı dışında hiçbir şeyin olmadığı bir yerde yalnız kaldım.

'ın Otuz Altıncı Bölümü

DEX

Sayla gitmiş.

Muhtemelen onu bir dakikadan az bir farkla kaçırdım ve onun tuvalette olduğuna inanarak zaman kaybettiğime inanamıyorum. Sonunda onu kontrol etmeye gittiğimde, soyunma odaları boştu.

Şimdi soru şu: Nereye gitti?

Panik boğazımı sıkıyor, telefonunu arıyorum ama cevap vermiyor. Belki de şarjı bitmiştir. Ya da...

Hayır. Dur, Dex. O konuyu düşünme.

Gordon'u aramak üzereydim, ama o ağırlık odasına daldı ve ıslak bir köpek gibi kendini silkeledi.

"Sayla'yı gördün mü?" diye soruyorum.

Kapüşonunu çıkarır. "Seninle değil mi?" İkimiz de sessizleşiriz, dışarıdaki fırtınanın uğultusunu dinleriz. Kötü düşünmemeye çalışırım, kafamda onun sözlerini tekrar tekrar oynatırım. O kadar sakindi ki, beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi. Ama kalbim göğsümün içinde deli gibi atıyor.

Ben buna inanmıyorum.

İşte bu yüzden Sayla'yı bu kadar önemsemek büyük bir hataydı. Bunu biliyordum. Kalbimi koruyan önlemlerim vardı. Ama yine de bunun olmasına izin verdim. Yine de, şimdi zamanı geri alıp bu kadına aşık olmamayı seçemem. Tek yapabileceğim onu bulmak. Sonra, onun güvende olduğundan emin olduğumda, bir daha asla böyle hissetmek istemediğim gerçeğiyle yüzleşeceğim.

Korkak ve çaresiz biri değilim.

"Belki tiyatroyu kontrol etmeye gitmiştir," diyor Gordon.

"İyi. Evet. Muhtemelen haklısın."

"Onu endişelendirmek istemedim." Gordon yüzünü buruşturur. "Ama ağaçlar oraya devriliyordu."

"O zaman gitmeliyim," diyorum dişlerimi sıkarak. "O geri dönerse diye burada kal. Hemen beni ara."

"Tamam." Gordon gözlerime bakar ve başını sallar. Ama onun iyi olacağını iddia etmeye çalışmaz ve bunun için minnettarım.

Fırtınaya doğru yola çıkıyorum ve dünya o kadar karanlık ki, önümdeki birkaç metreyi zar zor görebiliyorum. Tiyatronun yan tarafına devrilmiş devasa bir meşe ağacının köklerine neredeyse takılıp düşünüyorum.

İçeri girdiğimde kalbim hızla çarpmaya başlar. Çatının büyük bir kısmı yok olmuş ve sahnenin üzerinde gökyüzünün pürüzlü ağzı açılmıştır. Rüzgar delikten uğuldarken, yağmur patlamış bir boru gibi içeri dökülür. Perde eğri durmaktadır. İlk birkaç sıradaki koltuklar sırlıslıklamdır, ufalanmış tavan döşemeleri ve pembe yalıtım malzemesi ile kaplıdır. Kalbim deli gibi çarparak, sahne arkasında su basmış halının üzerinde sıçrayarak ilerlerim.

Sayla'yı çağırıyorum. Cevap yok.

O burada değil. Hiçbir yerde yok.

Ama aramayı bırakmayacağım. Bu yüzden fırtınaya geri dönüyorum. Kampüsün ortasına giden yürüyüş yolunda ilerlerken, rüzgar ceketimin kapüşonunu kafamdan koparıyor ve buz gibi yağmur gözlerimi ve cildimi yakıyor. Dallar kollarımı tırmalıyor. Yapraklar, kağıtlar ve kim bilir başka neler etrafımda havada uçuşuyor. Her şey ıslak toprak, küf ve umutsuzluk kokuyor.

Bilim binası solumda ileride. Evimden uzaktaki evlerimden biri. Genelde kendimi güvende ve iyi hissettiğim bir yer. Ama şu anda içimden parçalanıyorum.

Kendim için değil, Sayla için duyduğum korkudan dolayı.

Midem bulanıyor ve kendime aşırı tepki gösterdiğimi söylüyorum. Annem ve ben hep böyle yaparız. Sonra bir şimşek gökyüzünü yarıp binayı aydınlatıyor. Sadece bir parlama, ama girişin silüetini seçebilmem için yeterli. Kapı açık. Ben de el fenerimi o noktaya tutarak ileriye doğru koşuyorum. Ve o anda ışık bir şeyi yakalıyor. Yerde pembe bir parlama.

Birisi. "Sayla!"

Hızla hareket ediyorum, su birikintilerinden sıçrayarak, adrenalin vücudumu sararken. Panik göğsümde çarpıyor, kulaklarımda uğulduyor ve sonra onun yanındayım. Dizlerimin üzerinde, başının çok uzak olmayan bir yerde, pürüzlü bir tavan döşemesi parçası yerde duruyor. Rüzgar üstümüzde uluyor ve açık kapıdan su şelaleleri akıyor. İki parmağımı boynuna koyuyorum.

Nabız.

Nefesi zayıf ama düzenli, ve rahatlama dalgası beni kaplar.

"Hey, hey, hey," diye mırıldanıyorum, onu nazikçe kucağıma çekiyorum. "İyisin. İyisin. İyisin." Bunu bir mantra gibi tekrar tekrar söylüyorum, onu sallarken başını kucaklayarak.

Şakağında yüzeysel bir yara kanıyor, düşünmeden dudaklarımı oraya bastırıyorum. Daha önce öptüğüm aynı yer. Önce gösteriş için. Sonra gerçek için.

Şimdi ise onun hayatta olduğunu kanıtlamak için.

"Sayla." Adını tekrar tekrar, bir dua gibi fısıldıyorum. Kollarımda hafifçe kıpırdanıyor ve yumuşak bir inilti geliyor. "Bir şey söyle." Sesim çatlıyor ve ıslak saçlarını yüzünden çekiyorum. "Konuş benimle," diye yalvarıyorum. "Hadi. Gözlerini aç. Bana bak. Lütfen."

Göz kapakları titrer ve ellerini göğsüne doğru iter, sanki bir şey arıyormuş gibi el yordamıyla. Yarısı fermuarlı sweatshirt'ünün içine elini sokar ve soluk mavi bir saten şerit belirir. Sonra ayıcığın geri kalanını çıkarır. Kız kardeşimin ayıcığı.

Clarence'a uzun bir süre bakıyorum ve göğsümde bir şey kıvrılıyor. Sevgi, korku, rahatlama ve acı, Sayla'nın duygularının karışımı gibi birbirine karışıyor.

Bunun için kendini tehlikeye attı. *Benim* için.

Ve aramızdaki şeyler devam ederse, bugün böyle anlar yaşattığı son gün olmayacak. Kendimi ömür boyu potansiyel kayıplara açmış olacağım. Aşk için. Bunu tekrar kaldıracabileceğimden emin değilim. Ayrıca başka seçeneğim olduğundan da emin değilim.

Boğazımın derinliklerinden boğuk bir inilti yükselir.

"Seni korkutmak istemedim," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Sadece istedim ki..."

"Sorun yok," diyorum yumuşak bir sesle. "Sen iyisin." Ben ayıyı onun sweatshirt'ünün içine geri koyarken, onu kucaklayıp ayağa kalkarken, bana gözlerini kırpıştırıyor.

Sırılsıklam olduğu için daha ağır olmasını bekliyorum, ama içimde yükselen duygular onun gevşek vücudundan daha ağır basıyor. Ve geldiğimiz yoldan geri dönerken, fısıltımın fırtınada kaybolacağını biliyorum. Yine de söylüyorum. Çünkü söz verebileceğim tek şey bu.

"Artık güvendesin," diyorum ona. "Ben yanındayım, Sayla."

'ın Otuz Yedinci Bölümü

SAYLA

İyi haber: Acil servisteki doktor ve hemşirelerim, iyi olacağımı söylediler. Taramalarında beyin sarsıntısı, beyin hasarı veya başka tehlikeli bir şey görülmedi. Tek ihtiyacım olan, şakağımdaki yarayı dikebilecek nitelikli biriydi. İlk başta hastaneye gitmeye direndim, ama Dex ambulans çağırmakta ısrar etti. Ve ben en azından bir süre baygın kalmıştım. Bu yüzden, onun yıpranmış ruhu için - inanın bana, adam gerçekten yıpranmıştı - ambulans çağırmasına izin verdim.

Bunu yaptığıma da memnunum, çünkü benim önerdiğim gibi Dexter'in ilk yardım çantasından aldığımız kelebek bandajı yarama yapıştırmış olsaydık, muhtemelen alnımda büyük bir yara izi kalırdı.

Daha iyi haber: Anlaşılan, fırtına sırasında ciddi hasar gören tek bina tiyatroymuş, bu yüzden temizlik ve tehlike ekibi güvenliği sağlamak için alanı kordon altına aldı ve okul zaten derslere yeniden başladı. Gordon, Dex ve bana oradaki ağaçların devrildiğini söylememişti çünkü ağırlık odasından ayrılacağımdan korkuyordu. Ki ben yine de ayrıldım. Şu an için tiyatro kullanılamaz durumda, ama ben sonbahar oyunumuz için alternatifler üzerinde kafa yoruyorum.

Sonuçta, *Bir Yaz Gecesi Rüyası* devam etmeli.

Umarım kısa vadede kampüste prova yapabileceğimiz başka bir yer bulabiliriz, örneğin bando odası veya spor salonu gibi. O zaman belki performanslar için belediye binasındaki oditoryumu kullanma izni alabiliriz. Her halükarda, sonsuza kadar doğaçlama yapamayız ve tiyatro kullanılamaz durumda. Bu yüzden FRIG artık neredeyse kesin olarak sahne sanatları bölümüne aktarılacak.

Açıkçası, fon değişikliği henüz resmi olarak kesinleşmedi, ancak Bay Wilford tiyatronun tamamen yenileneceğini bana garanti etti. Yaralanmamdan iki saat geçmeden benimle iletişime geçti. Sanırım

Gordon ona yaralandığımı haber verdi. Her halükarda, haber çok hızlı yayılmış olmalı, çünkü o aradığında ben hala hastanedeydim.

Bay Wilford ile konuştuktan kısa bir süre sonra, Dr. Dewey de beni aradı. O da benim iyi olduğumdan emin olmak istedi. Ve Bay Wilford'un söylediğini tekrarladı: Sonuçta yeni bir tiyatroya kavuşacağız.

Ben avukat değilim, ama birisi ona ve Bay Wilford'a, Dex ve beni hafta sonu kötü hava koşullarında okulda kalmaya teşvik etmenin pek de iyi bir fikir olmadığını söylese şaşırmazdım. Özellikle de tek yaptığımız şey, öğretim üyeleri için SACSS raporunun kopyalarını çıkarmak olduğu için. Bu rapor zaten herkesin gelen kutusunda duruyor.

Her neyse, kötü haber şu: Hala sadece bir hibe var. Bu da spor bölümünün spor salonu yenileme çalışmalarını finanse edemeyeceği anlamına geliyor. Bir ay önce, Dex'ten o parayı kazanmak için küçük parmağımı satardım derdim. Muhtemelen iki küçük parmağımı da. Ben koşucu falan değilim. Ama acil serviste alnımın dikilmesini beklerken, onun için çok üzüldüm. Kendim için mutlu olduğumdan daha da fazla üzüldüm.

Bu garipti.

Diğer kötü haber ise, Dex'in FRIG yüzünden mi, yoksa onun ayısını almak için kendimi tehlikeye attığım için mi üzgün olduğunu bilmiyorum - ya da her ikisi için, ya da hiçbiri için - çünkü kafamın patlamayacağını anladıktan sonra, beni Loren'e güvenli bir şekilde eve bıraktı ve sonra kaçtı. Şimdi Pazar gecesi. Yirmi dört saat sonra. Ve hala ondan haber almadım.

Tabii ki, dün buradan aceleyle ayrılmasının ve o zamandan beri Loren ve bana mesafe koymasının üçüncü bir nedeni daha olabilir. Ve bu neden, en kötü haberle ilgili, yani Loren ve Foster'ın ayrılmasıyla.

Dex beni bıraktığında Loren beni ön odada bekliyordu, üzgün, kızıl saçlı, sümüklü ve gözyaşları içinde. Tamamen yıkılmıştı. O kadar çok ağlıyordu ki, ona ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Ama sonunda anladım. Dünyanın en kötü zamanlaması örneğinde, Foster Abel Loren Cane'e onu evlenmek için yeterince sevmediğini söyledi. Ve bu darbeyi tam da fırtına koparken vurdu.

Loren, babasının evindeydi ve onun iyi olduğundan emin olmak için uğraşıyordu - ki hayatının büyük bir kısmını böyle geçiriyordu - ve Foster o anı seçti ve bu büyük itirafı yapmaya karar verdi.

Görünüşe göre, iş hayatının özel hayatıyla iç içe geçmesini istemiyor. Ve Bay Cane'in nöroloğu olarak Foster, bunun zaten olduğunu ve kızıyla birlikte kalırsa da devam edeceğini düşünüyordu.

TLDR: O bu durumdan hoşnut değildi.

Sonra Loren'e, linguini gecesinden beri ilişkilerini bitirmeyi düşündüğünü itiraf etti. Görünüşe göre, linguini en romantik makarna türü değil. Adamın duygularını anlaması neden bu kadar uzun sürdü, emin değilim. Loren'in babasını tedavi etmek, onların tanışmalarının sebebi.

Ama müstakbel kayınpeder + hasta = yüzüğümü geri istiyorum.

Yani Loren ve ben, Pazar gecesi için oldukça acınası bir ikiliyiz. Loren'in yüzü ağlamaktan şişmiş. Benim yüzüm ise dikişlerden şişmiş. Ve ikimiz de aşk konusunda pek iyi hissetmiyoruz. Şu anda yaptığımız şey, iki kaşıkla kartondan bir galon tereyağlı cevizli dondurma yemek. Ve sonra kapı zili çalıyor.

İkimiz de aynı anda "Ben değil!" diye bağıırıyoruz. Ama Loren'in kalp kırıklığı benim baş ağrımdan daha ağır basıyor, bu yüzden kapıyı ben açıyorum. Ayrıca, sonunda Dex'in geldiğinden eminim.

Dex olmalı, değil mi?

Ama Dex değil.

"Bridger! Selam." Kafamın etrafına sarılmış bandaja dokunmak için uzanıyorum. "Nasılsın?"

"İyiyim." Başını sallayarak, elindeki birkaç kağıt torbayı kaldırır. "Yaralandığımı duydum ve iyi olduğundan emin olmak istedim. Ayrıca elma şarabı donutları ve tavuk çorbası getirdim. Ben yiyecek getiren biriyim."

"Kahramanım!" Loren arkamdaki kanepeden seslenir. "Kulak misafiri oldum!"

Bridger'ın yüzü domates kırmızısına döner. "Loren'in burada olacağını bilmiyordum," diye fısıldar.

"O benim oda arkadaşım."

"Doğru." Loren'i görmek için boynunu uzatır, ama verandadan görüş açısı pek iyi değildir. "Rica ederim," diye seslenir Loren'e. "İkinize de yeter."

"Üçümüz için yeter mi?" diye sorar. "Eğer öyleyse, buraya gel Bridge. Acıma partisi veriyorum, sen de kalabalığı neşelendiren adam olabilirsin."

"Bilgin olsun, ben acınacak durumda değilim," diye fısıldarım. Sonra başımı hafifçe sallarım, Bridger'ın Dex'e benim evde oturup onu özlediğimi söylemek zorunda kalmaması için. Çünkü öyle değilim. Sadece FRIG konusunda çok hayal kırıklığına uğramadığından emin olmak istiyorum. Ve ilişkimizin ne durumda olduğunu merak ediyorum. Evet, son yirmi dört saatte yarım galon dondurma yemiş olabilirim, ama bu benim için hafta sonları alışılmadık bir şey değil.

Bridger'ı ön odaya götürürken Loren, "O haklı," diyor. "Burada acınası durumda olan tek kişi benim. Aslında, Sayla dün harika bir haber aldı. Gösteri sanatları merkezi nihayet yenilenecek."

"Çünkü fırtına onu neredeyse tamamen yıkmıştı," diye ekliyorum.

"Ummm... harika?" diyor Bridger garip bir şekilde. Sonra nihayet Loren'e iyice bakıyor. Loren bornoz giymiş, kucığında bir yığın buruşuk mendil var. Mavi gözleri kan çanağına dönmüş, saçları ise en iyi şekilde kızıl mağara kızı olarak tanımlanabilir. "Ne oldu sana?"

O çekinir. "O kadar mı kötü?"

"Kesinlikle hayır," diye aceleyle cevaplar. "Sen her zaman güzelsin." Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, ağzını kapatır.

"Sorun değil." Omzuna hafifçe vururum. "Loren'in güzel olduğunu söyleyebilirsin. Çünkü öyle. O, tüm ülkedeki *en* güzel prenses. Ayrıca artık nişanlı da değil."

Bridger şaşkınlıkla ağzı açık kalır.

"Doğru duydun," diyorum. "Foster Abel binayı terk etti. O beyaz atlı prens değil, bunu sana söyleyebilirim."

"Vay canına." Bridger bana donut ve çorba poşetini uzatır ve Loren'e odaklanmak için yanına geçer. "Çok... üzüldüm."

"Özür dileme." Yorumumu eliyle savuşturur. "Yani, terk edilmek korkunç bir şey, yanlış anlama. Ama sanırım bir parçam her zaman kare çiviye yuvarlak deliğe sokmaya çalıştığımı biliyordu. Foster'la birlikte olmak çok kolaydı, anlıyor musun? Ama hiçbir ortak yanımız yoktu. Babamın randevuları için çok sık bir araya geliyorduk, işler doğal olarak ilerledi. Ama birbirimize gerçekten takıntılı mıydık?"

Bridger ve ben ona bakarak cevap bekliyoruz, ama görünüşe göre sorusu retorik.

"Hayır, değildi," onun adına ben cevap veriyorum.

"Neyse." Bornozunun kemerini sıkılaştırır. "Şimdi tüm bunları tekrarlamak istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hala biraz sersemlemiş durumdayım. İlişkimizin sonunu gerçek anlamda otopsiye tabi tutmak için bolca vaktim olacağına eminim. Daha sonra, altımdan halının çekilmesini sindirme fırsatı bulduktan sonra."

Bridger ellerini ceplerine sokar. "Kulağa pek eğlenceli gelmiyor."

"Ama şimdilik, sadece arkadaşlarımla donut ve çorba yemek istiyorum." Bana ve Bridger'a zayıf bir gülümseme gösterir. "Teşekkürler, arkadaşlar."

Sonraki yarım saat boyunca mutfak masasında oturup çorbamızı içip önceki günün olaylarını tekrar tekrar konuştuk. Yani Bridger ve benim fırtına sırasında nerede olduğumuzu. Loren hakkında konuşmaktan stratejik olarak kaçındık. Meğer Bridger hayvan barınağındaymış ve tüm öğleden sonrasını orada çalışanlarla birlikte zavallı köpekleri ve kedileri sakinleştirmek için geçirmiş.

"Neden barınaktaydın ki?"

"Ayda birkaç hafta sonu orada gönüllü olarak çalışıyorum," diyor.

Loren bir çörek ikiye bölerek diğer yarısını Bridger'a uzatıyor. "Bunu neden bilmiyordum?" Bridger çöreği ısıtıyor.

"Birbirimizi pek tanımıyoruz," diyor.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en açık cevap," diyorum. Bu arada, midem biraz bulanıyor. Aldığım ağrı kesiciler ve Dexter'dan haber alamadığım için devam eden gerginliğimin birleşimi.

Ben de kendim açık sözlü olmaya karar veriyorum. Bridger'a dönüyorum. "Dex'le konuştun mu?"

Ne yazık ki, bunu sorduğumda Bridger'ın ağzında yarım bir çörek var, bu da ona çiğnerken ve yutarken dikkatli bir cevap hazırlamak için zaman veriyor. Sonra bir peçete alıp ağzındaki şekeri siliyor. "Konuştum."

Hepsi bu mu? Aldığım tek cevap bu mu?

"FRIG konusunda kızgın mı?" Loren benim için soruyor. Dostum, kanat kızımı gerçekten seviyorum.

"Neden kızsın ki?" Bridger kaşlarını çatıyor.

"Çünkü artık parayı onun departmanı değil, benim departmanım alacak," diyorum. "Ve Dr. Dewey ile Bay Wilford, tiyatronun yenileneceğini söylemek için aradıklarında Dex benimle birlikte hastanedeydi."

Bridger'ın alnındaki kırışıklık daha da derinleşir. "Evet, Dex'in onların sigorta parasından bahsettiklerini anladığından eminim."

Loren ve ben birbirimize bakarız, bir an için ağızımız açık kalır. "Neden bunu düşünmedik?" diye sorar.

"Şey, kafamdan yaralandım," diyorum.

"Ve benim de kalbim kırık," diyor.

Bridger donut torbasını ona doğru iter. "Her neyse, bu iyi haber, değil mi? Tiyatronu tamir ettireceksin ve Dex de spor salonunu tamir ettirecek, değil mi?"

"Kazan-kazan," diyorum. "En sevdiğim iki kelime."

"Tabii ki, sigorta taleplerinin işleme alınması biraz zaman alır," diyor. "Ve ideal bir durumda istediğin tüm iyileştirmeleri karşılamayabilirler. Müteahhitler muhtemelen daha önce gerekli olmayan şeyleri onarmak zorunda kalacaklar ve..."

"Hey, Bridge," Loren sözünü kesti. "Kazan-kazan durumuna odaklanacağımızı sanıyordum."

Uzun bir nefes alıyorum. "Hayır, o haklı."

"Ama iyi haber şu ki," diyor Loren, konuşmayı tekrar olumlu bir yöne çekerek, "o yenilemeyi yaptıracaksın." Torbadan taze bir çörek çıkarıyor. "Eninde sonunda."

"Aynen öyle," diyor Bridger.

Dudaklarımı ısırırım. "Peki, Dex FRIG'e kızgın değilse, bana mı kızgın?"

"Neden sana kızsın ki?" Loren alaycı bir şekilde sordu. "Sadece tehlikeli bir fırtınaya girip, cansız bir oyuncak ayıyı kurtarmak için hayatını tehlikeye attığın için mi?"

"Dex hiçbir şeye kızgın değil," diyor Bridger. "Bunu sana söyleyebilirim."

Omuzlarım gevşerken nefesimi veriyorum. "O zaman onun beni umursamadığı gerçeğini kabullenmem gerekecek."

Bridger gözlerime bakar. Gözleri yumuşaktır. "Kesinlikle öyle değil."

Loren çorba kaşığını ona doğru uzatır. "Ne biliyorsun, Bridge? Anlat."

"Tek söyleyebileceğim, o gece Tequila Mockingbird'e gittiğinde adamın tamamen mahvolmuş olduğu. Yalan söylediğini düşüneceğinden o kadar endişeliydi ki, seni aramaya beni de dahil etti. İkiniz onu görmediniz, onunla konuşmadınız. Yani hiçbir fikriniz yok."

"Onu gördüm," diyorum. "Ve onunla konuştum." Bridge kaşlarını kaldırıyor.

"Ayık mıydı?"

Burnumu kırıştırırım. "Haklısın."

"Her neyse," diye devam etti, "hiçbir erkek umursamadığı bir kadın için bu kadar telaşlanmaz. O seni umursuyor. Hem de çok. Ve bu, ondan haber almamanın asıl nedeni olabilir."

"Bu çok aptalca," diye alay eder Loren.

"Öyle mi?" Bridger başını eğdi. "Yoksa Dex kendini mi koruyor?"

"Ooh. Belki ikisi de," dedi Loren.

"Peki." Boğazıma takılan yumruğu yutuyorum. "Her halükarda, duygusal olarak müsait olmadığını belli ediyor."

Loren dikkatini bana çevirir. "Senin mesajın ne?" Bir nefes alırım.

"Mesaj alındı."

'ın Otuz Sekizinci Bölümü

DEX

"Hey, Kendal. Dex'in şarkı söylediği videoyu tekrar oynat."

Jojo, kızarmış tavuk tabağının üzerinden bunu cıvıldıyor. Pazartesi gecesi, fırtınadan iki gün sonra ve biz aile yemeğindeyiz. Ayrıca bakınız: Kendal bu videoyu grup sohbetimizde paylaştığından beri kız kardeşlerim bu görüntüyle bana eziyet ediyorlar.

"Harika fikir." Landry, babamın yanındaki servis kasesine başını sallar. "Telefonunu patates püresinin üzerine koyabiliriz."

"O videoyu yeterince izlemedik mi?" diye mırıldanıyorum. "Asla," diye espri yapıyor Jo.

"Video grup sohbetinde," diyor Kendal. "Sana izletmeme gerek yok."

"Ama Dexter bizimle birlikteyken birlikte izlemeliyiz." Jo, bu gece ekstra neşeli bir şekilde sırtıyor. "Büyük bir şahsiyetin huzurundayız ve masada telefonunu kullanmasına izin verilen tek kişi sensin."

"Sadece Tim çocuklarla evde olduğu için," diyor Kendal.

Bugün Rowan anaokulundan eve çok yorgun ve huysuz geldi, Tim onunla ve Wally ile evde kalmayı teklif etti.

"Zavallı şey," diyor annem iç çekerek.

"Hangisi?" diye soruyor Landry. "Tim mi, Rowan mı?"

"Ben," diyor Kendal. "Anne olmak cesaretsizlere göre *değil*." "Merak etme, Jo." Landry ona sırtarak bakıyor. "Birkaç bebek birkaç bebek doğurunca, biz de masada telefonlarımızı kullanabileceğiz."

"Vay canına." Jo şaşırmış gibi yapar. "Brock, bebek yapma planınızdan haberdar mı? Bu yüzden mi bu gece burada değil?"

Landry kaşlarını çatı. "Brock şehir merkezinde fırtına temizliğı için gönüllü çalışıyor."

"Oh." Jo burnunu kırıştırır. "Sadece şaka yapıyordum, ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Sen söyledin," diye espri yapar Landry. "Ben değil."

"Dur. Artık dayanamıyorum," diye inler Kendal. Videoyu başlatır ve telefonunu masadaki diğerlerine uzatır.

"Harika." Kafamı sallarım. "Rowan ve Wally ile yemeğe gitmek için çok mu geç kaldım?"

Kendal tuz ve karabiberi alır. "Wally henüz katı gıdalara geçmedi."

Babam telefonu patates püresinin üzerine koyar ve annem uzanıp benim ve futbol takımının "Steal My Girl" şarkısını söylediğı videoyu oynatır.

"Herkes hazır mı?" diye sorar.

Aileme kaşlarımı çatarak bakarım. "Hainler."

"Üzgünüm, evlat." Babam telefonu daha iyi görebilmek için sandalyesini kaydırır. "Ama ben de senin yüzünü tekrar görmek istiyorum."

Sonraki birkaç dakika boyunca, sevgili ailem yemeklerini tıkınırken, ben de drill takımının üyelerinden birine takılıp düşerken gülererek ekrana işaret ediyorlar. Ancak videonun Sayla'nın son konuşmasını yaptığı kısmına geldiğimizde, herkes sessizleşiyor. Odaklanıyorlar.

Ve ben ne olacağını biliyorum. "Artık durabilir miyiz?" diye homurdanırım.

"Ama bu en iyi kısım," diye bağırır Jo.

"İşte o yüz!" diye babam çatalını ekrana doğru uzatır. "O benim yüzüm," derim.

"Evet. Ve Sayla'ya aşk dolu, hayran gözlerle bakıyorsun," diye alay ediyor Landry. "Daha iki hafta önce ondan hoşlanmadığını söylemiyor muydun?"

"Yalan!" diye bağırır

Jojo. "Kesinlikle," diye onaylar Landry.

"O üç hafta önceydi," diye mırıldanıyorum.

"Ona gerçekten aşık olmuş gibisin," diyor Kendal. "Ve ben konuşma sırasında oradaydım. İnan bana. Yüz yüze daha da yapışkan görünüyordun."

"Babam ve ben de oradaydık," diyor annem.

"Harikaydın evlat," diye ekliyor babam. "Ve şunu söyleyeyim, kadınına değer vermekte hiçbir sakınca yok."

Annem tıklar tıklar. "Ama tiyatro için çok üzgünüm. Ne yazık."

"Ama Dex mutlu olmuştur," diyor Landry ve bana anlamlı bir gülümseme gönderiyor. "Çünkü kız arkadaşı artık evini yeniletecek."

"Dex'in kız arkadaşı mı var?" diye Jo alaycı bir sesle soruyor. Ben de "Ne yaşındasın, on mu?" gibi aptalca bir şey söylemek üzereyim ama ağzımı kapatıyorum. Kız kardeşlerimle masada otururken eski çocukluk alışkanlıklarına geri dönmek çok kolay. Yine aptal çocuklar gibi davranmaya başlıyoruz. Zaten Landry haksız da değil. Sayla'nın tiyatrosu yeniden inşa edilecek diye ben de mutluyum.

"Hey." Landry masanın altında bana tekme atıyor. "Protesto etmiyorsun." "Hayır." Tabağımdaki patates yığınınına dalıyorum.

Jo ciyaklar. "Sayla'nın kız arkadaşın olmasını istediğini mi itiraf ediyorsun?"

"Ona hislerini söyledin mi?" diye sorar Landry.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece ağzıma daha fazla patates tikiyorum.

"Onu rahat bırak," diyor Kendal, uzanıp tabağıma bir tavuk budu bırakıyor. Sanki çocukları yanında olmasa bile annelik içgüdülerinden vazgeçemiyormuş gibi.

"Oğlum." Babam boğazını temizler ve gözlerime bakarak bana işaret eder. "Bu kadını gerçekten seviyorsan, ona söylemelisin. Anneni, duygularımı kendime saklayarak elde etmedim."

"Baban duygularını çok açıkça ifade ederdi," diye annem araya girer. "*Şaşırtıcı derecede* açıkça."

"Umm... iğrenç," diyor Jo. "Babamı öyle düşünmek istemiyorum, çok teşekkürler."

"Baban ve ben mutlu bir çiftiz," diye ekler annem. "Sevgimizi ifade etmek doğal bir şey..."

"Her neyse," diyorum yüksek sesle, anne babamın aşk hayatını inceleyen bu konuşmayı keserek. "Başka bir şeyden konuşabilir miyiz? Herhangi bir şeyden?" Bob bana Hildy ile aşk yuvalarını anlattığından beri bu kadar rahatsız olmamıştım.

"Buradaki asıl meseleyi konuşalım," diyor Landry ve bu sefer sesi alaycı değil. "Sayla'yı önemsiyorsun ve korkuyorsun."

"Korkuyorum mu?" Annem kafası karışmış gibi bana gözlerini kısarak bakar. "Neden?"

"İncinecek olmaktan," diye cevaplar Landry.

"Anlıyorum, Dex." Kendal nazikçe başını sallar. "Ben de korkmuştum." "Tim'den mi?" Babam alaycı bir şekilde güler. "O, bu gezegendeki en az korkutucu adamdır."

"

"Kalbimin kırılmasından korkuyordum," diyor Kendal, gerçekçi bir şekilde. "Onu o kadar çok seviyordum ki, beni tamamen mahvedecek güce sahip olduğunu biliyordum."

"Vay canına. Devam et, Tim," diye kıkırdar Jo ve hepimiz ona bir bakış atarız. "Tamam."

Artık susacağım."

"Bu akşam yemeği sohbeti kesinlikle farklı bir yöne gitti," diyorum, ortamı hafifletmeye çalışarak.

"Böyle şeyleri başka nerede konuşabilirsin ki?" diye sorar Landry, hala alaycı değil, ciddi bir şekilde. "Ev senin güvenli alanın olmalı."

Gülerek cevap veriyorum. "Öyle mi peki?"

"Şaka bir yana," diyor Landry, "ben öyle umuyorum. Evet."

İçimde bir şey değişiyor ve bu kızarmış tavuktan kaynaklanmıyor. Ailem bana destek oluyor ve onları uzaklaştırmak yerine, muhtemelen onlara izin vermeliyim. "Tamam, hepiniz haklı olabilirsiniz," diye itiraf ediyorum. "Sayla'ya karşı nasıl başa çıkacağımı tam olarak bilmediğim gerçek duygular beslemiş olabilirim."

"Babam bir süre önce seninle kuşlar ve arılar hakkında konuşmamış mıydı?" diye sorar Jo.

"Jo!" Landry ona bir ekmek atar. "Bu susmak *değil*." "Kızlar," annem azarlar. "Kardeşiniz konuşsun."

"Mesele şu ki," diye yeniden başlıyorum, "burası hayatımdaki güvenli limanımdı. Ailemiz. Ve başkasına açılmak, Sayla'nın bana yakınlaşmasına izin vermek... korkutucu." Beni engelleyen asıl soruya kendimi hazırlıyorum. "Ya onu kaybedersem?"

"Onu kaybetmeyeceksin," diyor Kendal. "O videoyu tekrar izlemek istersen, izletirim. Ama kaçırdıysan, tek kişi sen değildin."

"Aşık olmuş gibi görünen biri." Dudakları yukarı doğru kıvrılır. "O kadın da seni çok seviyor, Dex. Hem de çok."

"Evet. Belki," diyorum. "Ama bazen yine de birini kaybedersin. Çok değer versen bile. Onu çok sevsen bile." Masa sessizleşir ve herkes hareketsiz kalır, muhtemelen ne demek istediğimi anlamaya çalışırlar.

Kimden bahsettiğimi.

Sessizliği ilk bozan annem olur. "Aşk karmaşıktır, Dexter. Buna şüphe yok. Ama ben de bu karmaşanın bir parçası olmak için bu dünyaya geldiğimi biliyorum. Bu ailedeki herkesi tüm kalbimle seviyorum. Orada sana yer açtım. Yer buldum. Hepiniz benim içimde asla kaybolmayacak bir yeri doldurdunuz. Yani sonunda bir kayıp yok. Sadece hepimizin tekrar bir araya geleceğine dair inanç var. Öyle ya da böyle. Ben en azından buna inanmayı seçiyorum."

"Anne." Kendal masanın karşısından ona göz kırpmıyor. "Ben de öyle inanıyorum," diyor Landry.

"Ben de," diyor Jo, sesi titriyor.

Babam boğazını temizledi, bu onun diğerlerine katıldığını gösterme şekliydi. Annem elini uzattı ve bir an için hepimiz sessiz kaldık. Sonra annem, "Hepinizi çok seviyorum, ama sizler gerçekten büyük bir karmaşasınız," dedi.

Masada, hepimiz yumuşak, kesik kesik kahkahalar atmaya başlarız.

"Ve akşam yemeği bittiğinde bulaşıkları başkası yıkasın," diye ekliyor.

"Ben temizlerim, Maggie," diyor babam. "Ve çocuklar da yardım edecek, değil mi çocuklar?"

Landry, Kendal ve Jo aynı anda "evet", "tabii" ve "evet" diye cevap verirken, ben sandalyemi masadan geri çekiyorum.

"Yardım etmek için geri geleceğim." Ayağa kalkarken peçetemi koltuğa bırakıyorum. "Ama önce yapmam gereken bir şey var."

Annem çenesini kaldırır. "Nereye gidiyorsun?"

"Ooh!" Jo ellerini çırpıyor. "Sayla ile konuşmaya gidiyor. Değil mi, Dex?"

"Vay canına. Şuna bakın," diyorum. "Bir kez olsun, Jehoshaphat haklı olabilir."

'ın Otuz Dokuzuncu Bölümü

SAYLA

Şimdiye kadar, pazartesi günüm ortalamanın altında geçti. En azından öyle denebilir.

Doktor raporu alarak okulu asmak için izin aldığımdan, Loren dün gece o da okulu asıp evde kalmaya karar verdi. Bir yedek öğretmen ayarladı ve ikimiz de bütün günü abur cubur yiyip annesinin en sevdiği romantik komedi filmlerini arka arkaya izleyerek geçirmeyi kararlaştırdık. Eski günlerin hatrına filmlerin bir listesini bile yaptım.

Sağlam bir plandı.

En azından öyle sanıyordum. Çünkü okula gitmiş olsaydık üçüncü dersin ortasında Loren, Pringles kutusunu sehpa üzerine koydu ve filmi duraklattı. Kremalı ortası için siyah dişler küçük bir bedel olduğunu bilerek ağzıma bir Oreo attım.

"Ne oldu?" diye sordum, çiğnerken.

"Bütün gün oturup kendime acıyamam," dedi ve ben yargılanmış hissetmemeye çalıştım. "Dondurucuda yeterince dondurma yok. Zaten öğretmek beynimi meşgul edecek. Aksi takdirde, depozitomu geri almak için aramam gereken tüm düşün tedarikçilerini düşünürüm. Ve bugün bunun için hazır değilim. Henüz çok erken."

Oturup kucağımdaki kurabiye kırıntılarını silkeledim. "Yani ofise gidip 'ŞAKA! HASTAN DEĞİLİM!' mi diyeceksin?"

"Aynen öyle." Loren odasına doğru yola çıktı. "En azından artık, soğuk, tırnak etleri ölmüş parmaklarınla hala tutunduğun azıcık iyimserliği bozmadan romantik komedi maratonuna geri dönebilirsin."

Ve bununla birlikte, *The Proposal*'ı bitirmem için beni yalnız bıraktı. Sonra *27 Dresses*, *You've Got Mail*, *Notting Hill* ve *My Best*

Arkadaşımın Düğünü. Yine tek başıma. Film bittikten sonra, Julia Roberts ve Dermot Mulroney'nin isimleri jeneriğe akarken, Loren'in nişanının bozulmasından kırk sekiz saat sonra romantik komedi film maratonu izlemek pek de iyi bir seçim olmadı diye düşündüm.

Yine de, onun günü, benimle birlikte on saat boyunca kanepede oturmuş olsaydı olacağından çok daha iyi geçti. Çünkü Loren, derslerini verdikten sonra okulda kalıp ödevleri notlandırdıktan sonra, Bridger ile akşam yemeğine çıkacağını söylemek için aradı.

Onun için
sevindim.

Benim için ise
yalnızlık.

Bu yüzden mutfaktan son iki elmalı çörek alıp *10 Things I Hate About You* filmini izlemeye devam ettim. Bu, filmin Shakespeare'in *Taming of the Shrew'un* modern bir uyarlaması olduğunu görünce çok kötü bir fikir olduğunu anladım. Bu da bana Dexter'in *Romeo ve Juliet'i* yönetmesini ve sonrasında 50 yard çizgisinde benimle el ele tutuşarak ne kadar zafer dolu görüldüğünü hatırlattı. Filmde Kat'in Patrick'ten nefret ettiği nedenlerin listesini okuduğu kısma geldiğimde, Dexter'dan ne kadar nefret etmediğimi fark ettim.

Hiç de bile. Birazcık bile. Hiç bile. Çenem titriyor ve
yanayan burnumu siliyorum. *Ağlamayacağım.*

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

Ama gerçek şu ki, bu hafta yaptığım en kötü şey bu filmi izlemeyi seçmek değildi. Kendime umut vermemdi. Özellikle de her şeye sahip olabileceğimi umut etmemdi. FRIG, iş, ilişki. Sanki annemle yaşadığım hayat bana hiçbir şey öğretmemiş gibi.

Daha iyi bilmeliydim. Bana her şeyi çok iyi öğretmişti.

Annemden bahsetmişken, onu aramalıyım. Yılın ebeveyni olmayabilir, ama yaralandığımı bilmek isteyecektir.

En azından fiziksel yaralanmamı, kalp kırıklığımı değilse bile.

Tequila Mockingbird'deki muhteşem performansımın ertesi sabahı, iyi olup olmadığımı öğrenmek için aradığından beri konuşmadık. Ve şimdi hala nişanlı olup olmadığını merak ediyorum. Loren Cane gibi istikrarlı bir kadın bile Foster Abel ile sonuna kadar gidemiyorsa, Colleen Kroft'un Oregon, Apple Valley'den Eugene Bender ile ne şansı olabilir ki?

Muhtemelen hiç yok.

Ama yine de, annemle konuşmak, sonunda güvenebileceğin tek kişinin kendin olduğunu hatırlatmak için iyi bir fırsat olacak.

"Merhaba, bebeğim!" diye cıvıldayarak, ilk çalınıştta telefonu açar. "Nasılsın?"

Sadece sesini duymak bile içimde bir duygu seli yaratıyor, sanki Pavlov'un köpekleri gibi akşam yemeğinden önce çan sesini duymuşum gibi. Eski kırılğanlıklar, yalnızlık ve güvensizlik duyguları, gençken annemin yanında hissettiğim o ince güvenlik ağıyla birlikte yüzeye çıkıyor. Çünkü beni ne kadar çıldırtsa da, onun seçimlerine ne kadar kızsam da, birbirimize her zaman sahip olduk. Ve ağzımdan çıkabilen tek kelime "Anne" oluyor.

Sonra ağlamaya başlıyorum.

"Oh, Sayla," diye mırıldanır. "Oh. Oh, hayır. Ne oldu?"

"Her şey," diye ağlıyorum, ama gözyaşlarımdın duvarının ardında kelimeler bozuk çıkıyor.

"Ne olursa olsun, her şey yoluna girecek. Ve bunu birlikte atlatabileceğimizi biliyorum. Her zaman atlattık, her zaman da atlatacağız. Şimdi bir mendil al ve burnunu sümükür. Birkaç derin nefes al ve bana her şeyi anlatmak için acele etme. Ben yanımdayım, bebeğim."

Yarım saat sonra, ona son birkaç haftada olan her şeyi anlattım. Bazılarını zaten biliyordu — Tequila Mockingbird — ama diğerleri onun için yeniydi. Fırtına. Hibe. Duygularımın karmaşası.

Şaşırtıcı derecede destekleyiciydi ve ilk on sekiz yılım boyunca, hiçbir düzeltme yapmadan onunla ilgili hikayemin ne kadarının şekillendiğini merak etmeye başladım. Sonuçta, hepimiz biraz karmaşık değil miyiz? Biraz kırık?

Beni birkaç on yıl boyunca tekmeleyip bağırarak sürüklemiş olabilir. Ama beni korudu. Ve bu, babam için söyleyebileceğimden daha fazlası.

Yine de, o hala Colleen Kroft. Ve sonunda konuşma yine ona dönüyor. Ve Eugene'e. Ve Oregon, Apple Valley'deki Clumsy Goat'ta yapılan Noel düğününe. "Noel Baba'nın yardımcılardan biriymişsin gibi bir elbise giymeye ne dersin? Temaya uymak için."

"Anne."

"Ne?"

"Nedimemin elbisesi için elf kostümü mü öneriyorsun?" "Seksi elf," diye açıklıyor. "Ve sen baş nedimesin, bebeğim." "Hayır."

"Hayır mı?"

"Baş nedimen olacağım," diyorum. "Ama düğünde Kuzey Kutbu ile ilgili seksi kıyafetler giymeyeceğim. Yeşil veya kırmızı renkli normal bir elbise seç, ben varım."

"Biraz rahatlamam lazım, Sayla."

"Yapamam anne." Diye iç çekerim. "Hiç yapamadım."

O, uzun bir uğultu sesi çıkarır. Sonra, "Ve sanırım hepsi benim hatam" der.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Çünkü o haklı. Hayatım boyunca onu birçok şey için suçladım. Yine de, on yıldır tam anlamıyla bir yetişkinim. Bu yüzden muhtemelen çocukluğumdan kalan bazı yükleri bırakmaya başlayabilirim.

"Elinden geleni yaptın," diyorum ona.

O burnunu çeker. "Daha istikrarlı olabilirdim." "Buna itirazım yok."

"Bazen kendini güvensiz hissettiğini biliyorum," diyor. "Bu beni incitti. Sadece durumu nasıl düzeltereğimi bilemedim."

"Bana sormalıydın," diyorum alaycı bir şekilde. "Bir listem vardı." Kahkaha atıyor. "Sen ve listelerin!" "En iyi yaptığım şey bu."

"Birçok şeyi en iyi yaparsın," diyor. Ve burnum yine yanmaya başlıyor. "Ama kimse mükemmel değildir, bebeğim. En azından annen. O yüzden sen yoluna devam et. Klipsli tahta ve diğer her şeyle."

"Oh, klipsli dosyaları asla terk etmeyeceğim." Küçük bir kahkaha attım. "Ama koridorda yürürken elinde tutmayacaksın."

"Sadece çiçekler," dedim. "Bu arada, poinsettia mı, çobanpüskülü mü yoksa..." Ön pencereden gelen bir ses dikkatimi çektiği için sözümü yarıda kestim. Perdeler kapalı olduğu için bahçeyi göremiyorum, ama müzik çalıyor.

"Anne? Seni sonra ararım."

Cevap beklemeden telefonu kapatıyorum. Telefonu kanepeye bırakıp pencereye gidip perdeyi çekiyorum. Ve orada, bahçede, şeker akçaağacımızın yaprak yığınının yanında, Dexter Michaels duruyor. Annemin eskiden sahip olduğu eski boom box'lara benzeyen kablosuz bir hoparlör tutuyor. Ve hoparlörden bir şarkı çalıyor.

"Steal My Girl."

Bornozum ve terliklerimle, cumartesiden beri duş almamıştım ve dün gece kullandığım benzoil peroksit muhtemelen hala yüzümdeydi, ama yine de kapiya koştum. Dexter'la çimlerde buluştum ve şarkı bitene kadar orada durup ona baktım.

"Selam." Hoparlörü yere koyuyor ve bana çarpık bir gülümseme gönderiyor. Bornozumu daha sıkı sarıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Ağırlığını değiştiriyor. "John

Cusack'ın o kızın evinin önünde yaptığı sahneyi çekmeye gidiyordum. Adı neyse artık." Gülümsemesi kaybolur. "Bilirsin. *Say Anything'den.*"

"Hiç duymadım," diyorum.

Şimdi Dexter'ın ağzı açık kalır. Ve ben onu birkaç saniye acı çekmesine izin veririm. Ya da on saniye. Sonra "Şaka yapıyorum. Tabii ki *Say Anything'i* biliyorum. Annem o filmi onunla birlikte milyonlarca kez izlememi sağladı. Lloyd Dobler benim ilk gerçek aşkımdı."

Dex başını eğdi. "Peki ya şimdi?" "Oh, Lloyd'u yıllar önce unuttum."

"İyi." Başını eğiyor. "Peki benim hakkımda ne hissediyorsun?"

Şimdi?" Kollarımı göğsüme sarıyorum. "Dürüst olmak gerekirse?"

Biraz korkuyorum."

Titremeye başlıyorum ve o, sanki içgüdüsel olarak hareket ediyormuş gibi bana doğru geliyor. "Bu konuşmayı içeride, sıcak bir yerde bitirelim," diyor.

Omzumun üzerinden ön kapiya bakarım. "Yani abur cubur sokağında mı? Madem ısrar ediyorsun."

Eve girip, birbirimize karşı oturan kanepeye oturduk ve birdenbire tüm hayatımı Dex'le çeşitli yataklarda, sandalyelerde ve kanepelerde geçirmişim gibi hissettim.

"Başka bir şey söylemeden önce," diye başlar, "son iki gündür sana haber vermediğim için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. İyi bir mazeretim yok. Dürüst olmak gerekirse, çok korktum ve

seni ne kadar önemseydiğimi anlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Seni bu kadar önemsememeye çalışmış bile olabilirim. Ama çok geçti. Seni önemsemek çoktan gerçekleşmişti."

"Aynı."

"Tamam, iyi," diyor. "Ya da kötü, sanırım. Nasıl baktığına bağlı."

"İkisi de mi?" diye soruyorum.

"İkisi de bana uyar. Ama sana geri dönelim o zaman." Pencerenin yönünü işaret etti. "Daha önce bahçede söylediğin şey... Seni korkutuyorum mu?"

"Evet, aslında." Bir bacağımı altına kısıtıyorum. "Mesele şu ki, ben her zaman umuttan korkmuşumdur," diye itiraf ediyorum. "Hayatım boyunca istediğimi elde etmekten korktum, çünkü ne zaman birazcık mutlu olsam ya da bir yerde birazcık rahat hissetsem, yine taşınmak zorunda kalıyorduk ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalıyorduk."

Dex elimi eline alır ve tek istediğim onun dokunuşunun sıcaklığında erimektir. Ondan uzaklaşmak, kontrolü elinde tutmak istemem. Her zaman ilişkileri ilk bitiren ben oldum. Böylesi daha güvenliydi. Ama belki de artık güvenli oynamak istemiyorum.

"Bu yüzden kendimi küçük tuttum," diyorum ona. "Büyük hayallerden uzak durdum. Ama şimdi, senin yanımdayken, durduramıyorum kendimi."

"Neyi durduramıyorsun?"

"Umut etmekten," diyorum ve sesim titriyor. "Beni o kadar çok umutla doldurdun ki, ne yapacağımı bilemiyorum. Son birkaç haftadır, sanki yerden havalanıp uçacakmışım gibi, neşeli ve başım dönmüş bir şekilde dolaşıyorum." Titrek bir kahkaha atıyorum. "Belki bu tür bir mutluluk normal insanlara iyi gelir, ama bana göre bu, hissiz olmaktan, hiçbir şey hissetmemekten bile daha korkutucu. Çünkü balon patladığında ne olacak?" Burnumu çekiyorum. "Ne olacağını söyleyeyim. Yere çakılıp yanacağım, Dex. Ve böyle bir düşüşten sonra toparlanabileceğimden emin değilim."

Gözleri yumuşar. "Peki ya havayı içeride tutmaya karar versek?"

Onun sözlerinin samimiyetini içime sindirerek ona bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Annem hiç havasını idare edemedi. Ve ben on saat boyunca romantik komedi

aşık olan çiftleri izledim, ama bu kurgu. Gerçek hayatta insanlar nefes alırlar. Aşkları biter. Ya da sıkılırlar. Ya da ayrılırlar."

"Öncelikle, sen sıkıcı olmaktan çok uzaksın, Sayla Kroft." Ona zayıf bir gülümsemeyle bakıyorum. "Büyük bir övgü."

"Ayrıca?" Başparmağını elimde yavaşça gezdiriyor. Nazikçe. "Seni iki kez kaybettiğimi sandım ve her ikisi de beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Senin gittiğini hayal edince nefes bile alamadım. Bu yüzden seni asla terk etmeyeceğim. Eğer kalmama izin verirsen."

"Ama." Nefesim kesildi. "Kalırsan, ne kadar dağınık olduğumu göreceksin."

"Son dakika haberi, Kroft." Ağzı seğirir. "Ben de berbat durumdayım. İkimiz de öyleyiz. Ama bu, uğruna savaşmaya değmeyeceğimiz anlamına gelmez." Elini uzatıp çenemdeki bir noktaya dokunur — *hala sivilce kremi olduğunu biliyorum* — sonra elini yukarı kaydırıp bandajımın etrafındaki bölgeyi okşar.

Saçımın neye benzediğini düşünmek bile istemiyorum, çünkü o çok şefkatli davranıyor. Çok nazik. Tamamen... Dex. Ve nedense ona güveniyorum. Söylediklerinde samimi olduğuna inanıyorum. Dağınık olabiliriz, ama bu bizim değersiz olduğumuz anlamına gelmez. Bu yüzden, bu anda, beni tutan hiçbir liste veya klipsli dosya olmadan, kendimi Dexter Michaels'a aşık olmaya bırakıyorum.

Kırkınıc Bölüm

Dexter Michaels'ın Gerçekten En
İyisi Olmasının Nedenleri:
(biliyorsunuz, bunu yapmak zorundaydım)

1. Ben kırılıan bir durumdayken Tequila Mockingbird'den beni almaya geldi.
2. Ben yalvardığımda benimle kaldı. Ve bir sandalyede uyudu.
3. Shakespeare'i yöneterek büyük başarı elde etti, ama SACSS'ye konuşmayı bana yaptı.
4. Bridger ile arkadaş ve Bridger oldukça harika biridir. (Ayrıca bakınız: Elma şarabı donutları ve çorba mucizeler yaratır. Bridger'ın kendi listesine ihtiyacı olabilir.
5. *Say Anything'i* yeniden canlandırdı. Benim için.
6. Beni (neredeyse tamamen) güvende hissettiriyor ve hala emin olamadığım yanlarımla da sorun yaşamıyor.
7. Sadık olduğu ve aile onun için her şey olduğu için Harvest High'a gitmiyor.
8. Beni fırtınadan kurtardı. Beni KENDİ fırtınamdan kurtardı.
9. Annemin düğününe benimle birlikte gidecek. (Fırtına gelsin bakalım.)
10. Clara.

'ın Kırk Birinci Bölümü

İki Ay Sonra

DEXTER

"Beş dakikaya gelirim," diyorum Sayla'ya, otel aynasında kravatımla boğuşurken. AirPods'larımı taktım, böylece onu arayıp aynı anda hazırlanmayı bitirebilirim. Colleen ve Eugene'in düğünü için Oregon'un Apple Valley kasabasında bulunuyoruz. Sayla dün gece annesiyle kaldı, ben ise The Granny Smith adlı bir yerde kalıyorum. Bu kasaba hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da elma kelime oyunlarına çok düşkün olduklarıdır.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Bu kravatı düzelttiğimde hazır olacağım." Bu sizi şaşırtabilir, ama işimde genellikle takım elbise giymem gerekmiyor. Ya da belki de bu hiç de şaşırtıcı değildir. Her halükarda, spor kıyafetlerimi ve düdüğümü *GQ dergisinde* görülen hiçbir gardıropla değişmem. "The Clumsy Goat'ta işler nasıl?"

"Burada şaşırtıcı sayıda insan var," diyor. "Annemin bu kadar çok arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

"Şey, o çok dost canlısı bir kadın olabilir." "Onunla iki kez görüştün," diyor Sayla.

"Ne diyebilirim ki? Colleen Kroft etkileyici biridir."

Sayla gülüyor ve ayna gülümsememi bana yansıtıyor. Onun kahkahasının sesini çok seviyorum. "Her neyse, arka oda çok güzel görünüyor," diyor. "Çok şenlikli. Bir sürü poinsettia, çobanpüskülü ve beyaz ışıklar var. Düğünü bir hafta öne alabildiği için çok mutluyum."

"Bunun için ona tekrar teşekkür etmeliyim." "Ona zaten yeterince teşekkür ettin."

"Ama Şimdi ailem adına da teşekkür etmeliyim. Noel'i senin eŐin olarak geçirmemi anlayiŐla karŐılayacaklardı, ama bu Şekilde, annen ve Eugene balayında iken sen Michaels ailesiyle Noel'i kutlayabileceksin."

"İnan bana. Annem dışında kimse bu d   n n Noel'de yapılmasını istemiyordu. Ama sen gerçekten sihirli bir dokunuŐa sahipsin. Eugene için bile tarihi de iŐtirmezdi."

"Bence o sadece Eugene'in onu mutlu etmek için her Şeyi yapmaya hazır olduğunu g r mek istedi."

"Sanki kadınları anlıyormuŐsun gibi," diye alay ediyor Sayla.

"Bilgin olsun, seni mutlu etmek için her Şeyi yaparım."

"O zaman çabuk gel," diyor. "Seni  zledim. Ve unutma, zamanında gelmek..."

"Geç kalmak," diyorum. "Biliyorum. Hemen  ıkıyorum." Ceketimi askıdan alıp anahtarlarımı kapıyorum.

"Resepsiyona kadar seninle konuŐamayaca ım," diye uyarıyor. "O zamana kadar annemle meşgul olacağım. Baş nedime falan."

"O zaman seninle ilk dans için ekstra hazır olacağım," diyorum ona. "Ve Sayla?"

"Ne?"

"Kesinlikle muhteşem görünüyorsun."

Kıkırdar. "Beni daha görmedin bile." "İ   d  diyelim."

Larry Wilford aradı ında tam kamyonetime biniyordum. İyi niyetli patronuma alınma ama o, cumartesi gecesi konuşmak isteyece im son kişi, kıŐ tatilinin ilk gecesi ise hiç değil. Aslında Sayla, aramalarını cevaplamak isteyece im kiŐilerin ünlü listesini yapsa, Wilford ilk y zte bile yer almazdı. Bu yüzden aramayı sesli mesaja yönlendirdim. İŐle daha sonra ilgilenece im.

Zamanında gelmek geç kalmaktır.

The Clumsy Goat'ta, tabelaları takip ederek ana yemek salonundan geçip restoranın en ucundaki büyük salona girdim. Arkada  i ekli bir kemer ve bir podyum bulunan bir sahne vardı. Bazı konuklar, kırmızı halı ile ayrılmış sıralar halinde sahneye dönük olarak oturmuŐlardı

kırmızı halı geçit ile ortadan ayrılmış sıralar halinde oturmuş. Yuvarlak masalar odanın geri kalanını dolduruyor. Masalar beyaz masa örtüleri, parlak servis takımları ve şenlikli Noel süslemeleriyle donatılmış. Resepsiyon için, dans etmek için yer açmak amacıyla sandalyeleri masaların etrafına geri ekeeğiz. Ama şimdilik, son sıraya oturup telefonumu kontrol ediyorum.

Tren birkaç dakika sonra başlayacak ve burada kimseyi tanımıyorum. şey, Sayla'yı tanıyorum. Eugene ve Colleen'le de iki kez tanıştım. Ama resepsiyona kadar onlarla vakit geiremeyeceğim. Odadaki neredeyse herkesle arkadaş olmaya alışkın bir adam için bu benim için yeni bir deneyim. Yalan söylemeyeceğim, biraz garip bir durum. Dikkatimi dağıtmak için sesli mesajlarımı açıyorum.

Wilford'un mesajını yüksek sesle dinlemeyeceğim. Düğünden nceki bu son dakikalarda bu çok kaba olur. Ama mesajın metnini okuyabilirim.

Merhaba Dexter. Ben Larry Wilford. Kış tatilinin ilk hafta sonu olduğunu biliyorum, ama sana duyurmak istediğim önemli bir haberim var. Keşke bunu yüz yüze syleyebilseydim, ama okul iki hafta sonra başlayacak ve ben beklemek istemedim. Senin ve Sayla'nın sizi koruyan bir koruyucu meleğiniz olmalı, çünkü Dr. Dewey az önce aradı ve Stony Peak Lisesi'nin spor salonu ve tiyatronun yenilenmesi için özel olarak ayrılmış büyük bir bağış aldığını söyledi. Bunu sigorta tazminatına eklediğimizde, her iki projenin istek listesindeki her şeyi karşılayabiliriz ve FRIG'e bile ihtiyacımız kalmaz. Heh heh heh. Aslında, bunu unut. Ne kadar çok para olursa, o kadar çok iyilik yapabiliriz. Yani FRIG'e hala ihtiyacımız var. Tiyatro FRIG'e ihtiyaç duyuyor. Spor salonu FRIG'e ihtiyaç duyuyor. FRIG'i seviyorum. Lütfen FRIG dediğimi unutun. Tamam. Hoşça kalın.

'ın Kırk İkinci Bölümü

SAYLA

"Randevumu gördün mü?" Dexter arkamdan yaklaşıp kollarını bana doladı. Dönüp ona baktım, koyu renk gözlerine baktım.

"Belki." Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Nasıl birine benziyor?"

Dudakları kıvrılır. "Parlak gözleri ve öldürücü bir gülümsemesi olan güzel bir sarışın. Ayrıca inanılmaz derecede zeki, nazik ve cömert. Genel olarak üstün bir insan." Odaya göz gezdirir. "Buralarda bir yerde, seksi bir elf gibi giyinmiş olabileceğini düşündüm. Bana yardım eder misin?"

Bir adım geri çekiliyorum ve o beni döndürüp manzarayı hayranlıkla seyrediyor. Annemin ilk önerdiği elf kostümü yerine, sırt dekolteli, zümrüt yeşili saten bir uzun elbise giyiyorum. Dex ise doğal olarak atletik kesimli koyu renkli bir takım elbise giyiyor. Saçları tam da olması gerektiği kadar dağınık. Sakalı yeni kesilmiş. Ve pahalı bir kolonya kokuyor.

"Biliyor musun? Çok tatlısın." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Senin randevun olacağım."

"Güzel." Bana şık bir reverans yapıyor. "Bunu söylemeni umuyordum."

Elini belimin altına koyarak beni dans pistine çekiyor. Annem Eugene ile birlikte "The Lady in Red" şarkısına eşlik ederek dans ediyor. İkisi Dex ve benim yanıma yaklaşıyor ve dördümüz şarkının geri kalanında yan yana dans ediyoruz.

Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

Hayat mükemmel değil tabii. Hiçbir şey yüzde yüz kusursuz değildir. Ama bugün itibarıyla, Colleen Kroft ilk

(ve umarım tek) kez evlendi ve içtenlikle onun ve Eugene'in birbirleri için yaratılmış olduklarını düşünüyorum.

Ayrıca, yeni tiyatromuzun planları şimdiden yapılıyor ve tüm okul bu olasılıktan heyecan duyuyor. Hatta birkaç futbolcu, bahar müzikaline katılmak istediklerini söylüyor. Tiyatro muhtemelen henüz hazır olmayacağı için, sonbahar oyunu için oluşturduğumuz rutini tekrarlayıp belediye binasındaki oditoryumu kullanacağız. Bunu "Hiçbir Şey Mükemmel Değil" listeme ekleyebilirsiniz. Ama doğaçlama her zaman tiyatro hayatının bir parçası olmuştur. Ve bu günlerde, spontanlığa yöneliyorum.

Dexter beni kendine çekip müzikle birlikte sallanmaya başlıyor. "Ee, nasıldı?" diye soruyor. "Baş nedime olmak, yani."

"Bu benim ilk düğünüm," diyorum, o beni dans pistinde süzülürken. "Daha önce hiç nedime bile olmadım. Loren'in baş nedimesi olacaktım ama..."

"Evet. Doğru."

Bu da "Hiçbir Şey Mükemmel Değil" listeme eklenecek bir başka madde.

Yine de Loren sonunda en kötü kalp kırıklığını atlatıyor ve bence iyi olacak. Oreos ve dondurma çok yardımcı oluyor. *The Proposal*'ı izlememek de öyle.

"Annen için harika bir iş çıkardın," diyor. "Ve tahmin ettiğim gibi, muhteşem görünüyorsun." Boynuma burnunu sürtmek için eğiliyor. "Bir insanın *bu kadar* güzel olabileceğini hiç bilmiyordum. Ama sen, Sayla Kroft, gördüğüm en güzel kadınsın."

"Şşşş," parmağımı dudaklarına koydum. "Annem seni duymasın. Bugün onu gölgede bırakacağımdan endişeleniyordu, ama ona bunun mümkün olmadığını söyledim. Tabii ki. O gelin."

Dexter gülüyor. "Seksi bir elf gibi giyinmeyi kabul etseydin ne olacağını düşünüyordu ki?"

"Kes şunu."

"Durmak yok, durmayacağım." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirir. "Ama daha özel bir yere gidelim."

Beni dans pistinden uzaklaştırıp odanın sessiz bir köşesine götürür. Etrafımız peri ışıklarıyla süslenmiş ipek ağaçlarla çevrilidir.

Her yerde mumlar titriyor. Dügün müziğı başımızın üzerinde yankılanıyor. Etkisi nefes kesici.

Dex nefes kesici.

"Sana bir haberim var," diyor. Yüzündeki ifade çok heyecanlı olduğı için kötü bir şey olmasa da neredeyse gergin olacaktım.

"İyi haber mi?"

"Çok." Etrafına bakınıyor, sanki başka kimse duymamalıymış gibi.

"Tamam." Şimdi gerginim.

"Hala daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var ve bunlar tamamen yeni bilgiler, ama Wilford bana, tiyatroyu ve spor salonunu tüm detaylarıyla yeniden inşa edebilmemiz için isimsiz bir bağışçının büyük bir miktar para verdiğini söyledi. Sigorta konusunda hiçbir kesinti yapılmayacak. Listemizdeki her şeyi alacağız."

"Bekle. Ne?" Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Dex!" Ona sarılırım ve o beni neredeyse başım dönene kadar döndürür.

"Çılgınca, değil mi?" Bana gülümsüyor. "Annenin büyük gecesini mahvetmek istemedim, ama sana söylemek zorundaydım."

"Söylediğine çok sevindim." Ellerini tutuyorum, kalbim heyecandan çarpıyor. "Sence donör kimdir?"

"Bahis oynamak zorunda olsaydım, Lincoln James ve Hadley Morgan derdim." "İyi bir tahmin." Hala haberi sindirmeye çalışırken başımı sallıyorum. "

Bu ikisinin fırtına hasarını gidermek için yardım etmek isteyeceğini çok iyi anlayabiliyorum. Her halükarda, bağışçı kim olursa olsun, bu inanılmaz bir şey!"

Dexter geri çekilir ve sanki ben bir tuval, o da bir sanat öğrencisiymiş gibi yüzümün her detayını inceliyor gibi görünür. "*Sen* inanılmazsın."

"Hey." Yanaklarım kızardı.

"Hey." Parmağını kaldırıp şakaklarımdaki küçük yara izinden başlayarak yanağımdan çeneme kadar bir çizgi çizer.

"Beni utandırıyorsun," diyorum.

"Sence *ben* nasıl hissediyorum?" Parmak ucu dudaklarıma kayar, sonra kolunu indirir. "Senin etrafında olmak... Güneşe bakmak gibi. O kadar göz kamaştırıcı ve parlaksın ki, gözlerimi kapatsam bile, göz kapaklarımda senin silüetin parlıyor."

"Vay canına." Başımı sallayıp gülüyorum. "Bu... bu çok şiirsel, Dex."

"Öyle mi?" Bana küstahça bir gülümseme hediye ediyor. "Bu konuşmayı prova ettim, biliyor musun." Bakışları dudaklarıma düşüyor ve gece yarısı gibi siyah göz bebekleri genişliyor. "Daha fazlasına hazır mısın?"

"Her zaman."

"Tamam. Peki ya bu?" Derin bir nefes alır ve gözleri gerçekten kapanır. "Sayla Kroft, dünyada senden daha çok sevdiğim hiçbir şey yok."

"Dex." Biraz nefes nefese, gözlerini tekrar açmasını bekleyerek ona bakıyorum. "Bu, *Much Ado About Nothing*'den bir replik."

"Biliyorum. Gelecek yılın sonbahar oyunu," diyor. "Tüm sahneyi ezberledim."

"Ciddi misin?" Göğsüne hafifçe vuruyorum. "Benim için Shakespeare'i ezberledin mi?"

"Evet."

Dudaklarımı büzmeye çalışıyorum ama çok mutlu olduğum için başaramıyorum. "Biliyor musun, süper harika bir erkek arkadaşına sahip olmak sandığın kadar kolay değil. Mesela, bazen onunla rekabet etmek çok zor geliyor."

"İlginç." Etrafına bakınıyor. "Bu süper harika erkek arkadaşın tam olarak *nerede*? Çünkü onunla biraz konuşmamız gerek. Onun kız arkadaşı için oldukça büyük planlarım var ve gerekirse onu çalacağım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Büyük planlar mı dedin?"

"En büyük planlar." Gözlerinde bir şey parladı. "Umarım o da hazırdır."

"Neden hazır olmasın ki?"

"Şey, biz sadece birkaç aydır birlikteyiz, bu yüzden

"Hmm." Dudaklarımı bükerim. "Ayrıca zamanın geç olduğunu düşünüyor olabilir."

"Hmm." Dudaklarımı kıvırıyorum. "Ayrıca zamanında gelmenin geç kalmak olduğunu da düşünebilir." "Şimdi sen söyleyince fark *ettim*, o tam da bu sözleri çok sever."

"Süper harika erkek arkadaşına konuşmayı kesip ona bir öpücük vermesini söylemeyi de seviyor mu?"

Dex yavaşça başını eğdi. "Sabırlı ol, Kroft," diye mırıldandı. "Senin isteğin benim için emirdir."

Dudakları dudakları dudakları yüzümün benim ve parıldamalar benim arasında arasında kıvılcımlar çakıyor. Ben patlamaya hazır bir barut fıçısı gibiyim. Ve onun ağzı

sonunda benimkini ele geçirdiğinde, bu adamın kollarında olmaktan başka hiçbir şey umurumda değil artık.

Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda - beş dakika ya da sonsuzluk sonra - kalbim başımın üstündeki düğün müziği gibi şarkı söylüyor. "Peki, süper harika erkek arkadaş." Çenemi kaldırıp ona bakıyorum. "Kız arkadaşına mükemmel bir öpücük vermeyi gerçekten biliyorsun."

"Peki ya sana hayatımın geri kalanını vermek istediğimi söylersem?"

"Bana mı?" Nefes alıyorum ve onun güzel ağzı
yana doğru eğildi.

"Sen."

"Neden, Dexter Michaels." Gülümsemem serbest kalır. "Bence zamanı gelmişti."

Epilog

Sevgili Bob ve Hildy,

Cevabımızın gecikmesi için en içten özürlerimizi kabul etmenizi umuyoruz, ancak son birkaç ay çok yoğun geçti. Bir fırtınayı atlatmak zorunda kaldık, en yakın arkadaşımızın nişanı atıldı, ardından tatil öncesinde Sayla'nın annesinin düğünü vardı. İkimizin de iki büyük yenileme projesini planlamaya çalıştığımızı da eklemeliyim. Duymamış olabilirsiniz, okul tiyatroyu onarmak için sigorta parasını aldı ve spor salonu için FRIG'i kullanmaya karar verdik, ancak sonra isimsiz bir bağışçı, her iki renovasyonumuzun da en üst düzeyde olmasını sağlamak için ekstra para verdi.

Gri Sincaplar için hiçbir şey fazla iyi değildir.

İlk başta, bağışçıların Lincoln James ve Hadley Morgan olduğundan emindik. Onlar cömertlikleriyle tanınan ünlüler ve muhtemelen Harvest High ile Stony Peak arasındaki dengeyi sağlamak istediklerini düşündük.

Kelimenin tam anlamıyla. Tüm sahalarımız yenileniyor.

Ancak bu konuda röportaj yaptıklarında, paranın kendilerinden gelmediğine yemin ettiler. Belki de gerçekten anonim kalmak istiyorlardır. Ya da belki başka biri sır saklıyordur. Şimdilik, kaynağı bir sır olarak kalıyor. Ve bizim umurumuzda bile değil. Çünkü en büyük haber, Sayla ve benim birbirimize aşık olmamız. Gerçek aşk. Aptalca, delicesine, sensiz nefes alamayan aşk.

Bu yüzden, şimdi gerçeği itiraf etmenin ve ilişkimizin sadece Camp Reboot'ta kaldığımız süre boyunca kurgusal olduğunu kabul etmenin tam zamanı olduğunu düşünüyoruz. Bu hikayeyi uydurduk çünkü Tori başlangıçta biraz fazla ısrarcıydı ve onun kendini utandırmasını istemedik.

Ama merak etmeyin. Geçen ay sosyal medya üzerinden ona ulaştık ve her şeyi itiraf etmek için buluştuk. Çok tatlı ve

anlayışlı davrandı, biz de rahatladık. Sonuçta, hayatımızın geri kalanını gerçeklerden başka bir şeyle başlatmak istemiyoruz.

Bu mektubu ofisinizin duvarına asmaya karar verirsiniz, herkesin görebileceği bir yere asın ki Camp Reboot'un gerçeğin başladığı yer olduğunu herkes bilsin.

Son olarak, ekteki davetiyeye de bakın lütfen.

Sonunda Sayla'ya her zaman istediği doğum gününü yaşatmanın bir yolunu bulduk. Tabii ki, bu davet hiçbir baskı içermiyor. En azından, ofisiniz için daha güzel bir duvar kağıdı olacak.

Ama her halükarda, siz ikiniz mutlu sonunuzla bize ilham verdiniz ve biz de sizlerin bizim mutlu sonumuza tanık olmanızı çok isteriz.

Sevgilerimle,

Dex ve Sayla,

The Reboot Editions

Not: Fern de partiye katılabilir, ama o gün heyecandan nefes alamayabiliriz, ayağa kalkmak bir yana.

Davet

Aileleriyle birlikte Sayla Candice

&

Dexter Lee

*Sizi onların mutluluğunu kutlamaya davet
ediyoruz*

Michaels ailesinin evinde

22 Haziran, akşam saat 5:00'te.

Lütfen dikkat: Zamanında gelmek geç kalmaktır.

Son

Bonus Epilog

Sayla ve Dex'in sonsuza dek mutlu yaşamlarının devamını öğrenmek için [buraya](#) tıklayın veya juliechristianson.com adresini ziyaret edin ve Bonus sayfasında bonus epilogu okuyun.

(Mevcut haber bülteni aboneleri bu bonusu doğrudan benden alacaklar!

Sonra bu bahar gelecek olan Loren ve Bridger'in aşk hikayesi için heyecanlanın...

Julie Christianson'dan diğerk eserler

Harvest Hollow'da geçen romantik komediler

Faking the Fall: Sahte Flört Eden Ünlülerin Romantik

Komedisi Hate You, Maybe: Tatlı Bir Romantik Komedî

Only Magic in the Building serisi

Off the Wall: Kaprisli Bir Romantizm

Abieville Aşk Hikayeleri Serisi:

Kardeşimin En İyi Arkadaşını Öptüğüm An

Damadin Sağdıcinı Öptüğüm An

Sahildeki Patronumu Öptüğüm An Ökse

Otunun Altında Öpüştüğümüz An

Apple Valley Aşk Hikayeleri Serisi:

Çoğunlukla Gerçek McCoy: Tatlı Bir Romantik Komedî (Apple Valley Aşk Hikayeleri Kitap 1)

Kendi En İyi Düşmanım: Tatlı Bir Romantik Komedî (Apple Valley Aşk Hikayeleri Kitap 2)

Lucy'yi Seviyormuş Gibi Davranmak: Tatlı Bir Romantik Komedî (Apple Valley Aşk

Hikayeleri Kitap 3) Daha da Garip Çift: Tatlı Bir Romantik Komedî (Apple Valley Aşk

Hikayeleri Kitap 4) Jill Geldi: Tatlı Bir Romantik Komedî (Bir Apple Valley Aşk Hikayesi

Novella) Ücretsiz Bonus Hikaye

Üçüncü İkinci Şansı

Teşekkür

Öncelikle, sevgili okuyucu, şu anda buradasınız, değerli zamanınızı benimle geçirdiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum. Her birinize ve bu bağımsız yazarlık hayatına minnettarım.

Bugün olduğum kişiyi şekillendiren tüm öğretmenlere de teşekkür ederim. Bazıları ilkokul ve lise yıllarımda öğretmenlerimdi. Bazıları ise ben İngilizce öğretmeni olduğum dönemde meslektaşlarımdı. Birisi de birinci sınıfta bana İspanyolca öğretmek zorunda kalan babamdı. (Üzgünüm baba!)

On ikinci romantik komedi romanım için teşekkürlerimi yazmak daha zor olabilirdi (şimdi teşekkür etmem gereken çok fazla kişi var!), ama kategoriler tamamen örtüşüyor, bu da bazı açılardan işleri kolaylaştırıyor. Okuyucular arkadaş oldular, yazar arkadaşlar aile oldular ve etrafım o kadar çok sevgi ve destekle çevrili ki, kendimi dünyanın en şanslı insanı gibi hissediyorum.

Her projemde benimle olan editörüm Ranee, sen benim yazarlık kanatlarımda altındaki rüzgarsın. Sen olmasan bunu başaramazdım.

Booked with the Emilys'in iki Emily'sine, sizler EN İYİSİNİZ. Sıkı çalışmanız ve bana sonsuza kadar katlandığınız için teşekkür ederim.

Whim and Joy'dan Melody'ye, bu benim en sevdiğim kapak ve yeteneğin beni çok etkiledi. Seninle çalışmak bir rüya gibi.

Bu kitabı son dakikada gözden geçirip benim gözden kaçırdığım sorunları bulan ilk okuyuculara (Abby, Lindsay, Cathy, Stephanie, Ally, Randi, Meredith, Rita,

Beth ve Jody), son dakikada yardım etmeye hazır olmanız benim için çok büyük anlam ifade ediyor.

Kitaplarımın size mutluluk verdiğini söylemek için herhangi bir şekilde bana ulaşan herkese, sanal bir kucaklama ve içten teşekkürlerimi gönderiyorum. Sizler benim yazmamın sebebisiniz.

Ve son olarak, her zamanki gibi, benim inanılmaz aileme, muhteşem kayınvalidem ve kayınpederime, sevgili Bill, Jack ve Karly'ye: Sizi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok seviyorum. Sonsuza dek ve ötesine.

XO,

Ben

Yazar Hakkında

Julie Christianson, eski bir lise İngilizce öğretmeni ve şu anda Los Angeles banliyölerinde yaşayan bir romantik komedi bağımlısıdır.

Eski bir maraton koşucusu olan Julie, neşeli ailesini, iki çılgın kurtarılmış köpeğini ve kendi şakalarına gülmeyi çok sever.

Amacı, sizi kahkahalara boğacak, aşık edecek ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağınız hikayeler yazmaktır.

Kitapları hakkında daha fazla bilgi için juliechristianson.com adresini ziyaret edin!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

